

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

ОГНЕНИЯТ ПРЕСТОЛ

Рик Риърдън

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН ОГНЕНИЯТ ПРЕСТОЛ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Откакто древноегипетските богове са отново на свобода в човешкия свят, тийнейджърите Сейди и Картър Кейн не разполагат с минута спокойствие. Сега най-ужасяващият враг на начинаещите магьосници — змеят на хаоса Апоп — се надига, за да унищожи света. А единственият, който може да се изправи срещу него, е богът на Слънцето, Ра. Само дете никой не знае къде е той... За да го призват, двамата Кейн ще трябва да открият и разчетат митичната Книга на Ра. Мисията им и така е почти невъзможна, но до въздигането на Апоп остават броени дни...

* * *

Огледах мрака — очаквах да видя затворническа килия, трап или нещо такова. Единственото, което съгледах, беше безкрайното поле с мъртви бръмбари.

— Къде? — попитах.

„Показвам ти мястото така, че да разбереш — отвърна Хор. — Ако беше тук като човек, щеше да изгориш и да станеш на пепел. Ако беше видял това място такова, каквото всъщност е, ограничените ти сетива на обикновен простосмъртен щяха да се разтопят.“

— Страхотно — промърморих. — Обичам, когато сетивата ми се топят.

* * *

С три успешни поредици зад гърба си („Пърси Джаксън и боговете на Олимп“, „Героите на Олимп“ и „Хрониките на Кейн“), издадени в 36 страни в многомилionen тираж, името на някогашния учител по история, Рик Риърдън, вече е синоним на „любим писател“ за деца и тийнейджъри от цял свят.

Още с излизането на първата книга от „Хрониките на Кейн“ — „Червената пирамида“ — новата поредица се превърна в мигновен бестселър. „Огненият престол“ е дългоочакваното продължение на вълнуващата сага за древноегипетски богове и съвременни магьосници.

*Посвещавам на Конър и Маги — най-страхотния
отбор от брат и сестра в рода Риърдън*

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

За пръв път чух за Картър и Сейди Кейн в аудиозапис, който получих миналата година и пресъздадох в „Червената пирамида“. Вторият запис пристигна в дома ми малко след като книгата излезе от печат, затова мога да предполагам, че Картър и Сейди Кейн са ми повярвали и са решили и занапред да ми разказват историята си. Ако вторият запис предава нещата достоверно, обратът, който събитията са приели, може да бъде описан единствено като тревожен. Заради семейство Кейн и заради света се надявам, че онова, което следва оттук нататък, е плод на детското въображение. В противен случай всички ние сме изложени на голяма опасност.

1. ЗАБАВЛЕНИЯ С ВНЕЗАПНО ИЗБУХНАЛ ПОЖАР

КАРТЪР

Аз съм, Картър.

Вижте какво, нямаме време за дълги въведения. Трябва да ви разкажа набързо какво се случва, иначе всички ще умрем.

Ако не сте чули първия ни запис, хм... приятно ми е да се запознаем: египетските богове си се разхождат на воля из съвременния свят, шепа магьосници, известни като Дом на живота, се опитват да ги спрат, всички мразят мен и Сейди, а една голяма змия се кани да погълне слънцето и да унищожи света.

/_Ау! Това пък защо беше?_/

Сейди ме удари. Твърди, че съм щял излишно да ви уплаша. И че трябвало да се успокоя, да се върна назад и да започна от самото начало.

Така да бъде. Но лично аз съм на мнение, че *не е зле* да се уплашите.

Целта на записа е да разберете какво всъщност става и как са се объркали нещата. Ще чуете мнозина да говорят небивалици за нас, но ние нямаме никаква вина за смъртта на онези хора. Колкото до змията, за нея също нямаме вина. Е... почти. Всички магьосници по света са длъжни да се обединят. Това е единствената ни надежда.

И така, ето какво се случи. Чуйте и преценете сами. Всичко започна, след като подпалихме Бруклин.

Уж задачата беше лесна: да се промъкнем в Бруклинския музей, да вземем за малко една древноегипетска реликва и да си тръгнем, без да ни спипат.

Не, не е грабеж. Накрая щяхме да върнем реликвата. Но сигурно наистина си е изглеждало подозрително: четири деца в черни дрехи като на ниндзи върху покрива на музея. А, да, заедно с песоглавец, и той облечен като нинджа. То оставаше да не е *подозрително*.

Първото, което направихме, беше да пратим обучените от нас Джаз и Уолт да отворят страничния прозорец, докато Сейди, Хуфу и аз оглеждаме големия стъклен купол в средата на покрива, откъдето трябваше да се измъкнем.

Стратегията ни за измъкване не изглеждала от най-добрите.

Отдавна се беше мръкнало и музеят би трябвало да е затворен. А ето че през купола струеше ярка светлина. В балната зала с размерите на самолетен хангар, само на дванайсет метра под нас, стотици мъже в смокинги и жени в официални рокли си говореха и танцуваха. Свирише оркестър, но от виещия вятър и тракащите ми зъби така и не чувах музиката. Бях премръзнал в ленените си дрехи.

Магьосниците трябвало да се обличат в лен, защото той не пречел на магиите — това вероятно е прекрасна традиция в египетската пустиня, където почти никога не е студено и не вали дъжд. Но не и в Бруклин през март.

Студът явно не смущаваше сестра ми Сейди. Тя се зае да отключва купола, като си тананикаше нещо заедно с парчето по айпода ѝ. Голям смях: кой, докато прониква в музей, си носи и любимите парчета?

Беше облечена като мен, с тази разлика, че на краката си носеше кубинки. А русата ѝ коса беше с червени кичури: точно като да се промъкваш — с тях със сигурност никой няма да те забележи! Със сините си очи и светла кожа Сейди изобщо не прилича на мен, но и двамата сме на мнение, че това е прекрасно. Винаги имам възможност да отрека, че откачалката до мен ми е сестра.

— Нали каза, че музеят щял да бъде празен? — започнах да недоволствам аз.

Сейди ме чу чак след като издърпах слушалките от ушите ѝ и повторих каквото бях казал.

— Е, *би трябвало* да е празен. — Тя ще отрече, но от три месеца живееше в Щатите и малко по малко губеше британския си акцент. — На сайта в интернет пишеше, че затварят в пет. Откъде да знам, че ще има сватба?

Сватба ли? Погледнах надолу и видях, че Сейди е права. Някои от жените бяха в прасковени рокли — като на шаферки. На една от масите имаше огромна многоетажна бяла торта. Две групички от гостите бяха вдигнали младоженката и младоженеца заедно със столовете им и ги носеха през залата, а останалите кръжаха около тях, подскачаха и пляскаха с ръце. Както личеше, всеки момент щяхме да станем свидетели на челен удар с мебели.

Хуфу почука по стъклото. Въпреки черните дрехи той трудно се сливаше със здрача — златистата му козина привличаше окото, да не говорим пък за пъстрите му като дъга, нос и задник.

— Хрр! — изсумтя той.

Понеже беше песоглавец, това можеше да означава всичко: от „Вижте колко много ядене има долу“ до „Стъклото е мръсно“ или „Ей, онези там вършат дивотии със столове.“

— Хуфу е прав — преведе Сейди. — Трудно ще се промъкнем през сватбарите. Дали да не се престорим, че сме от служителите на музея...

— Да бе, да — прекъснах я аз. — „Извинете. Но покрай вас ще минат четири хлапета, понесли тритонна статуя. Само ще се извисят и ще изхвърчат през купола. Нали нямате нищо против?“

Сейди извъртя очи. Извади вълшебната си пръчка — извито като дъга парче слонова кост с изсечени по него чудовища, и я насочи към долния край на купола. Блесна златен йероглиф, при което с щракване се отвори и последният катинар.

— Щом няма да излезем отгук, защо изобщо го отварям? — попита тя. — Защо не се изнесем откъдето ще влезем — през страничния прозорец?

— Казах ти вече. Статуята е огромна. Няма да мине през страничния прозорец. Пък и капаните...

— Тогава да опитаме отново утре вечер? — предложи сестра ми. Аз поклатих глава.

— Утре ще приберат в сандъци цялата експозиция — започва пътуваща изложба.

Сейди вдигна вежди както само тя си знаеше — по много дразнещ начин.

— Ако ни бяха предупредили по-отрано, че се налага да откраднем статуята...

— Стига вече.

Виждах накъде се насочва разговорът и едва ли щеше да ни помогне, ако двамата цяла нощ се карахме на покрива. Тя, разбира се, беше права. Не я бях предупредил навреме. Но какво пък... източниците ми не бяха от най-надеждните. Седмици наред молих за помощ и накрая какво получих? Единствен моят приятел с глава на сокол, бог Хор, ми каза насън: „А, да, между другото, реликвата, която искаше да получиш. И която може би е ключът за спасението на света... От трийсет години си стои мирно и кротко по-нататък по улицата, в Бруклинския музей, но утре потегля за Европа, затова не е зле да побързате! Разполагате с пет дни, през които да се досетите как да я използвате. Не го ли направите, всички сме обречени. Успех!“

Можех да му се разкрещя, че не ми е казал по-рано, но вече беше все едно. Боговете разговарят само когато са готови, пък и нямат точна представа за времето на обикновените простосмъртни. Знаех го, защото преди няколко месеца Хор се беше промъкнал в съзнанието ми. И досега не мога да се отърва от някои негови противообществени навици, например от време на време ми се приисква неудържимо да тръгна на лов за малки космати гризачи или да тласкам хората към сигурна смърт.

— Дай да се придържаме към плана — предложи Сейди. — Ще влезем през страничния прозорец, ще намерим статуята и ще минем с нея през балната зала. Ще измислим какво да правим със сватбарите, щом стигнем при тях. Може да отклоним по някакъв начин вниманието им.

Свъсих се.

— Ще отклоним вниманието им?

— Притесняваш се излишно, Картър — отвърна тя. — Всичко ще мине като по вода. Освен ако не ти е хрумнало друго.

Лоша работа — не ми беше хрумнало нищо.

Мислите си, че с магия е по-лесно. Всъщност обикновено е по-сложно. Винаги има милион причини някоя магия да не действа при определени обстоятелства. Или да има друга магия, която я разваля — например магиите, с които беше защитен музеят.

Не знаехме със сигурност кой ги е направил. Не беше изключено някой от уредниците да е магьосник под прикритие, което си беше

доста разпространено. Собственият ни баща използваше докторската си степен по египтология, за да получава достъп до реликви. Освен това в Бруклинския музей се пазеше най-голямата сбирка с посветени на магията египетски свитъци в света. Точно заради това чичо Еймъс беше решил щабквартирата му да бъде в Бруклин. Много магьосници имаха основания да бдят над съкровищата на музея и да залагат около тях капани.

При всички положения, на вратите и прозорците бяха направени доста гадни магии. Не можехме да отворим магически портал към експозицията, не можехме да използваме и shabti — вълшебните глинени статуетки, които ни помагат в библиотеката на чичо Еймъс, — за да ги пратим да ни донесат нужната реликва.

Налагаше се да влезем и да излезем по сложния начин: сгрешехме ли, не се знаеше какво проклятие ще задействаме и кой ще ни се нахвърли: застанали на стража чудовища, напасти, пожари, взривяващи се магарета (не се смейте, те не вещаят нищо добро).

Единственият изход без капани беше куполът над балната зала. Охраната в музея очевидно не се притесняваше от крадци, които ще издигнат експонатите във въздуха и ще ги изнесат през отвор на дванайсет метра от пода. Или пък на купола все пак имаше капан, който обаче беше скрит добре и ние не го виждахме.

При всички положения, бяхме длъжни да опитаме. Разполагахме само с тази вечер, за да откраднем... извинете, *да вземем за малко* реликвата. После имахме още само пет дни, през които да разберем какво да правим с нея. Много обичам крайни срокове.

— Е, какво правим, продължаваме и импровизираме? — попита Сейди.

Погледнах сватбарите долу — дано не им проваляхме празника.

— Предполагам.

— Чудесно — рече сестра ми. — Ти, Хуфу, стой да пазиш тук. Отвори купола, щом ни видиш да се задаваме, чу ли?

— *Хрр!* — отвърна песоглавецът.

Настръхнах целият. Имах чувството, че грабежът няма да бъде от най-успешните.

— Да вървим — казах на Сейди. — И да видим как се справят Джаз и Уолт.

Спуснахме се на третия етаж, където се помещаваше египетската колекция.

Джаз и Уолт се бяха справили повече от добре. Бяха прихванали с тиксо за прозореца четирите статуи на Синовеите на Хор^[1] и бяха нарисували върху стъклото йероглифи, за да противодействат на проклятията и на алармената система на обикновените простосмъртни.

Когато ние със Сейди се приземихме до тях, те явно провеждаха важен разговор. Джаз държеше Уолт за ръцете. Това ме изненада, но изненада още повече Сейди и тя изписка като настъпена мишка.

/_Да, да, точно така изписка. Нали бях там._/

Защо толкова се е вкиснала ли? Веднага след Нова година, когато ние със Сейди използвахме амулета *djed*, за да привлечем в щабквартирата деца с магически способности, първи се отзоваха Джаз и Уолт. Обучавах се с нас от месец и три седмици, по-дълго, отколкото другите, затова ги бяхме опознали доста добре.

Джаз беше водачка на викачите от Нашвил. Името ѝ бе съкратено от „Джазмин“, но не я наричайте никога така, освен ако не искате да се превърнете в храст. Беше красива и руса, както са красиви и руси водачките на викачите. Определено не беше мой тип, но нямаше как да не я харесвам, защото се държеше мило с всички и винаги беше готова да се притече на помощ. Имаше дарба да лекува с магии, затова беше безценна точно тази вечер, в случай че нещо се обърка, а при нас със Сейди в деветдесет и девет на сто от случаите нещо се объркваше.

Тази вечер беше покрила косата си с черна кърпа. Носеше на рамо магьосническа чанта, върху която беше изрисуван символът на богинята лъвица Сехмет.

Когато със Сейди скочихме при тях, Джаз тъкмо казваше на Уолт:

— Все ще измислим нещо.

Уолт изглеждаше смутен.

Беше... хм, как ли да го опиша?

/_Не, благодаря, Сейди. Няма да го описвам като голям сладур. Изчакай си реда._/

И той като мен беше на четиринайсет години, но беше толкова висок, че преспокойно можеше да играе централен нападател в училищния отбор. Имаше и такова телосложение: беше снажен и мускулест, а ходилата му бяха огромни. Беше с кожа като кафе, малко

по-тъмна от моята, и беше подстриган късо, така че косата му приличаше на сянка около главата. Въпреки студа носеше само черна тениска без ръкави и къс спортен клин — едва ли облекло като за магьосници, — но никой не спореше с Уолт. От децата, които обучавахме, той пристигна пръв — чак от Сиатъл, — и беше роден си, майстор на талисмани. На врата си носеше няколко златни верижки с вълшебни амулети — негова изработка.

Бях почти сигурен, че Сейди ревнува от Джаз и харесва Уолт, въпреки че самата тя няма да си го признае за нищо на света: от няколко месеца ми надуваше главата за друго момче — по-точно бог, — по когото си беше паднала.

/_Добре, Сейди. Засега няма да говоря за това. Но ми прави впечатление, че не го отричаш._/

Когато прекъснахме разговора им, Уолт пусна доста бързо ръцете на Джаз и се отдръпна. Сейди погледна първо единия, после и другия — опитваше се да разбере какво става.

Уолт се прокашля.

— Прозорецът е готов.

— Браво на вас. — Сейди погледна другото момиче. — Какво искаше да кажеш с това „Все ще измислим нещо“?

Джаз замърда устни като риба на сухо. Вместо нея отговори Уолт:

— Говорехме си за Книгата на Ра. Че все ще измислим какво означава.

— Да! — подкрепи го Джаз. — Книгата на Ра.

Усетих, че лъжат, но реших, че и да си падат един по друг, изобщо не ми влиза в работата. Нямахме време за драми.

— Добре тогава — исках да приключим с разпита, преди Сейди да е поискала по-убедително обяснение. — Започваме със забавленията.

Прозорецът се отвори лесно. Никакви вълшебни взривове. Никакви аларми. Въздъхнах от облекчение и влязох в крилото с египетската колекция — питах се дали въпреки всичко няма да се справим.

Египетските експонати пробудиха какви ли не спомени. До миналата година почти през цялото време обикалях света заедно с татко, който ходеше от музей на музей, за да чете лекции за Древен Египет. Това беше още преди да разбере, че е магьосник — преди той да пусне на свобода цяла гмеж богове и животът ни да се усложни.

Сега не можех да гледам древноегипетски произведения на изкуството и да не се чувствам лично свързан. Потреперих, докато минавахме покрай една статуя на Хор, бога с глава на сокол, който миналата Коледа се беше вселил в тялото ми. Стигнахме при един саркофаг и си спомних как в Британския музей богът на злото Сет бе затворил като в тъмница баща ми в един позлатен ковчег. Накъдето и да се обърнех, имаше изображения на Озирис и си спомних как татко се бе принесъл в жертва, за да го приеме в себе си. В този момент баща ми се намираше в Дуат и беше цар на подземния свят. Дори не мога да ви опиша колко странно се чувства едно момче, когато минава покрай петхилядолетно изображение на египетски бог със синя кожа и си мисли: „Я, татко!“.

Всички реликви приличаха на предмети, които семейството държи за спомен: вълшебна пръчка точно като пръчката на Сейди, рисунка със змиите леопарди, които веднъж ни нападнаха, страница от Книгата на мъртвите с изобразени на нея зли духове, които сме срещали лично. Имаше и *shabti* — вълшебни фигурки, от които се очакваше да оживеят, ако ги повикаш. Преди няколко месеца хлътнах по едно момиче, казваше се Зия Рашид, и се разбра, че е *shabti*.

Достатъчно трудно е, когато се влюбваш за първи път. Но когато момичето, в което си влюбен, се превърне пред очите в купчина глинени парчета — тогава разбираш какво точно значи изразът „да ти разбият сърцето“.

Прекосихме първата зала с голям стенопис — зодиак в египетски стил — върху тавана. Вече чувах сватбарите, бяха в голямата бална зала вдясно по коридора. Сградата се огласяше от музика и смях.

Във втората египетска зала спряхме пред каменен фриз с размерите на гаражна врата. Върху камъка беше изсечено чудовище, което гази хора.

— Това грифон ли е? — попита Джаз.

Аз кимнах.

— Да, египетската му разновидност.

Звярът беше с тяло на лъв и глава на сокол, но крилата му не бяха като на грифоните, които сте виждали по картинките. Не бяха и като на птица, а дълги, хоризонтални и настръхнали като обърнати нагоре метални четки. Помислих си, че ако чудовището изобщо знае как да лети с тези неща, те сигурно се движат като крилата на пеперуда. Навремето фризьт е бил оцветен — различих по кожата на ужасната твар люспици червена и златиста боя, но и неоцветен, грифонът приличаше зловещо на жив. Сякаш ме следеше с мънистените си очи.

— Грифоните са създадени да пазят — казах аз, бях си спомнил какво ми е казал веднъж баща ми. — Стояли са на страж пред съкровища и така нататък.

— Жестоко — възкликна Сейди. — Искаш да кажеш, че са нападали например... ох, *крадци*, проникнали в музеи, за да отмъкнат някой експонат?

— Това си е най-обикновен фриз — напомних аз.

Но се съмнявам на някого да му олекна. Египетските магии се свеждаха точно до това: да превръщат думи и картинки в твари от плът и кръв.

— Ето там — посочи Уолт към другия край на помещението. — Това е, нали?

Заобиколихме грифона с широка дъга и отидохме при една статуя в средата на залата.

Богът се извисяваше на около два и половина метра. Беше изсечен от черен камък и облечен както всички в Древен Египет: гол до кръста, а надолу с препаска и сандали. Беше с лице на овен и рога, които отчасти се бяха счупили през столетията. На главата му имаше корона като фризби: слънчев диск с преплетени змии по него. Пред него стоеше много по-малка фигура на човек. Богът държеше ръцете си над главата на дребосъка, сякаш го благославяше.

Сейди присви очи, за да прочете надписите с йероглифи. Откакто в нея се беше вселила богинята на магията Изиди, сестра ми проявяваше невероятни способности в разчитането на йероглифи.

— КНМ — изрече тя. — Сигурно се произнася „Хнум“. Римува се с „кабуум“^[2].

— Да — съгласих се аз. — Трябва ни точно тази статуя. Хор ми обясни, че статуята пази тайната как да намерим Книгата на Ра.

За съжаление Хор не беше дал никакви подробности. Вече бяхме открили статуята, а аз нямах представа по какъв начин ще ни помогне тя. Огледах йероглифите с надеждата да ме насочат.

— Кой е този, дребният, отпред? — попита Уолт. — Дете ли е?

Джаз щракна с пръсти.

— Не, сетих се. Хнум е правел върху грънчарското си колело хора. Обзалагам се, че и тук се занимава точно с това: лепи от глина човек.

Погледна ме — да потвърдя. Честно казано, бях забравил тази история. Уж ние със Сейди бяхме учителите, а Джаз често запомняше повече подробности от мен.

— Да, точно така — рекох. — Човек от глина.

Сейди погледна свъсена овчата глава на Хнум.

— Малко прилича на зверчето от едно старо анимационно филмче... как се казваше, май Булуинкъл. Може да е бог на лосовете.

— Не е никакъв бог на никакви лосове — възразих аз.

— Но щом търсим Книгата на Ра, а Ра е бог на Слънцето, защо ни е лос? — учуди се тя.

Сейди понякога е дразнеща. Споменава ли съм ви?

— Хнум е едно от проявленията на бога на Слънцето — поясних аз. — Ра се явява по три различни начина. Сутрин е Хепри, богът скарабей, през деня е Ра, а по залез-слънце, когато се спуска в подземния свят, е Хнум, богът с глава на овен.

— Лесно е да се объркаш — отбеляза Джаз.

— Всъщност не — възрази Сейди. — Картър също има различни проявления. Сутрин е като зомби, следобед е като охлюв, а...

— Млъквай, Сейди — спрях я аз.

Уолт се почеса по брадичката.

— Мисля, че Сейди е права. Това тук е лос.

— *Благодаря* — натърти тя.

Той й се усмихна от немай-къде, но пак изглеждаше угрижен, разтревожен от нещо. Забелязах, че Джаз го наблюдава притеснено, и се запитах за какво ли са си говорили преди да се появим.

— Стига с този лос — рекох. — Трябва да пренесем статуята в Бруклинската къща. В нея има някаква следа...

— Но как ще я открием? — попита Уолт. — И още не си ни обяснил защо на всяка цена трябва да открием Книгата на Ра.

Поколебах се. Още не бяхме казали много неща на учениците си. Дори Уолт и Джаз, например, не знаеха, че не е изключено след пет дни да настъпи краят на света. Такива работи могат да отклонят вниманието от обучението.

— Ще ви обясня, след като се приберем — обещах аз. — А сега дайте да измислим как да пренесем статуята.

Джаз склучи вежди.

— Според мен няма да ми влезе в чантата.

— О, намерила за какво да се притеснява — подметна Сейди. — Вижте, ще направим на статуята магия за левитация. После ще измислим нещо, което да отклони вниманието на онези в балната зала...

— Я чакай. — Уолт се наведе и огледа по-малката фигура. Дребосъкът се усмихваше, сякаш е страшно забавно да си направен от глина. — С амулет е. Скарабей.

— Разпространен символ — напомних аз.

— Да... — Уолт докосна с пръсти колекцията си от амулети. — Но скарабейт олицетворява прераждането на Ра, нали така? А статуята изобразява как Хнум създава нов живот. Може би не ни трябва цялата. И онова, което ще ни насочи...

— Охо! — възкликна Сейди и извади вълшебната пръчка. — Страхотно.

Тъкмо щях да кажа: „Недей, Сейди“, но беше, разбира се, безполезно. Сестра ми не ме слуша никога.

Тя почука с пръчката по амулета на дребосъка. Ръцете на Хнум засияха. Главата на по-малката фигура се разтвори на четири места като ракетен силов и от нея се показа пожълтял свитък папирус.

— *Voila*^[3] — възкликна гордо Сейди.

Пъхна пръчката в раницата си и грабна свитъка точно когато креснах:

— Може да е капан!

Както казах, сестра ми никога не слуша.

Веднага щом тя издърпа свитъка от статуята, цялата зала се разтресе. По стъклените витрини се появиха пукнатини.

Сейди изписка, защото свитъкът в ръката ѝ лумна. Пламъците явно не подпалиха папируса и не нараниха сестра ми, но когато тя се опита да тръсне ръка, за да ги махне, към най-близката витрина се стрелна прозрачен бял огън, а после плисна из помещението, сякаш струя подпален бензин. Пламъците докоснаха прозорците и върху стъклата блеснаха бели йероглифи, които, изглежда, задействаха цял тон аларми и проклетия. После прозрачният огън се загъна по големия фриз при входа на залата. Каменната плоча се разтреса силно. Не виждах изображението, изсечено от другата страна, затова пък чух дрезгав писък, все едно врецеше наистина голям и наистина разгневен папагал.

Уолт извади от раницата си жезъла. Сейди размаха подпаления свитък, сякаш той се беше залепил за ръката ѝ.

— Махни го това нещо! Нямам никаква вина, ама никаква!

— *Um...* — Джаз извади вълшебната си пръчка. — Какъв беше този звук?

Сърцето ми се сви.

— Май Сейди току-що намери с какво да отклони вниманието — заявих.

---

[1] Група от четири божества, свързани с погребалните практики на древните египтяни. — Б.ред. ↑

[2] В оригиналния текст „ka-boom“ — вероятно героинята има предвид едно от множеството значения на думата — в комиксите звукоподражание, представлящо звука от взрив. — Б.ред. ↑

[3] Тук „готово“ (фр.). — Б.пр. ↑

2. КАК ОПИТОМИХМЕ ЕДНО ТРИТОННО КОЛИБРИ

КАРТЪР

Допреди няколко месеца всичко щеше да е различно. Сейди щеше да изрече една-едничка дума, с която да предизвика страхотен взрив. Аз щях да се защитя, като се обгърна с вълшебен боен аватар, и едва ли щеше да има нещо, което да е в състояние да ме срази.

Но това беше възможно само когато се бяхме слели изцяло с боговете: аз с Хор, а сестра ми — с Изиди. Отказахме се от тази сила просто защото тя бе твърде опасна. Докато не овладеехме собствените си способности, можехме да полудеем или просто да изгорим само защото в нас са се вселили египетски богове.

Сега не разполагахме с друго освен с ограничените си магически способности. Така по-трудно постигахме някои важни неща — например да се спасим, когато някое чудовище оживее и реши да ни убие.

Грифонът изникна пред нас в цялата си прелест. Беше два пъти по-голям от обикновен лъв, а червеникавозлатистата му козина беше поръсена с прах от варовика, в който бе стоял досега. По опашката му стърчаха пера, които изглеждаха твърди и остри като кинжали. Звярът само я помръдна и направи на сол доскорошния си дом. Разпери настръхнали криле и те запърхаха толкова бързо, че се превърнаха в размазано петно — сякаш стояхме пред най-голямото и най-кръвожадно колибри на света.

Грифонът впери стръвни очи в Сейди. Ръката ѝ и свитъкът още бяха обвити от бели пламъци и той явно го изтълкува като предизвикателство. Чувал съм много писъци на соколи — то оставаше да не съм чувал, нали и аз съм бил един-два пъти сокол, — но когато

тази твар тук разтвори човка, от нея се разнесе врясък, от който прозорците се разтресоха, а аз настръхнах.

— Хвърли свитъка, Сейди — просъсках.

— Моля? Лепнал ми се е за ръката — тросна ми се тя. — И горя! Не ти ли споменах?

Сега вече из цялата зала се виждаха огнища на призрачния огън. Свитъкът явно беше отворил всички хранилища на египетска магия в залата и аз бях почти сигурен, че това не е на добре. Уолт и Джаз се стъписаха толкова, че стояха като заковани. Едва ли можех да ги виня. Това им беше първото истинско чудовище.

Грифонът пристъпи към сестра ми.

Стоях рамо до рамо с нея и призовах единствената магия, която още беше по силите ми. Бръкнах в Дуат и извадих сякаш отдън земя меч си — египетския *khopesh* с извито като кука зловецко острие.

Сейди изглеждаше доста смешно с пламтящия свитък на дланта си — приличаше на прекалено въодушевена Статуя на свободата, но със свободната си ръка успя да призове основното си оръжие за нападение: жезъл с дължина метър и половина, по който бяха изсечени йероглифи.

После попита:

— Знае ли някой как да се сражаваме с грифони?

— Избягвай острите части — предположих аз.

— Страхотно. Благодаря.

— Уолт — извиках. — Провери онези прозорци там. Виж дали можеш да ги отвориш.

— Н-но те са прокълнати...

— Да — потвърдих. — Но ако се опитаме да се измъкнем през балната зала, грифонът ще ни излапа още преди да сме стигнали до нея.

— Ще проверя прозорците.

— Помогни му, Джаз — подканих.

— Знаците по стъклото — промърмори момичето. — В-виждала съм ги и друг път...

— Прави каквото ти казах! — натъртих аз.

Грифонът се спусна напред с криле, които бръмчаха като електрически трион. Сейди метна жезъла и във въздуха той се преобрази на тигър, който се блъсна с извадени нокти в грифона.

Това не направи особено впечатление на чудовището. То метна встрани тигъра, после се втурна с неестествена бързина към него и отвори невъзможно широко клюна си. *ЩРАК*. Преглътна и се оригна, а от тигъра вече нямаше и следа.

— Това беше любимият ми жезъл! — викна Сейди.

Грифонът се втренчи в мен.

Стиснах здраво меча. Острието засия. Съжалих, че вече не чувам в главата си гласа на Хор, който да ме направлява. Ако си имаш личен бог-воин, е по-лесно да проявяваш глупава храброст.

— Уолт! — извиках аз. — Какво става с прозореца?

— Точно опитвам — отвърна той.

— Ч-чакай — изписка притеснена Джаз. — Това са символите на Сехмет. Спри, Уолт!

Точно тогава едновременно се случиха много неща. Уолт отвори прозореца и оттам с рев се пронесе вълна бял огън, която го повали на пода.

Джаз се втурна към него. Грифонът тутакси изгуби интерес към мен. Като всеки истински хищник, той насочи вниманието си към движещата се мишена — Джаз — и се метна към нея.

Аз се завтекох след звяра. Но вместо да изгълта приятелите ни, той се извиси над тях и се блъсна в прозореца. Джаз издърпа Уолт настрани точно в мига, когато побеснелият грифон започна да блъска и да хапе белите пламъци.

Опитваше се да *нападне* огъня. Щракна с клюн, все едно искаше да ухапе въздуха. Завъртя се и се блъсна във витрина с *shabti*. Направи на парчета с опашката си един саркофаг.

И аз не знам какво ме прихвана, но изкрещях:

— Спри!

Грифонът замръзна на място. Извърна се към мен и изграчи подразнено. Белият огън изтече като струя към ъгъла на помещението, сякаш се прегрупираше. После видях как и други огньовете се събират и се превръщат в горящи силуети — като на хора. Един погледна право към мен и аз долових безпогрешно, че излъчва злост.

— Отклонявай вниманието му, Картър — извика Сейди, която очевидно не беше забелязала огнените силуети. Беше се вторачила в грифона и вадеше от джоба си вълшебна връв. — Стига да успее да се приближа...

— Чакай, Сейди!

Опитвах се да разбера какво точно става. Уолтър лежеше разтреперан по гръб. Очите му пламтяха, сякаш белият огън беше проникнал вътре в него. Джаз се беше надвесила отгоре му и шепнешком повтаряше изцериращи заклинания.

— КРОААА! — изграчи жално грифонът, като че ли искаше разрешение: сякаш се подчиняваше на заповедта ми да спре, макар това да не му харесваше.

Огнените силуети станаха по-ярки и плътни. Преброих седем пламтящи фигури, които малко по малко добиваха все по-ясни очертания.

Седем фигури... Джаз беше споменала символите на Сехмет. Обзе ме страх: проумях какво проклятие пази музея. Грифонът бе освободен по една случайност. Не той ни застрашаваше.

Сейди метна връвта.

— Чакай! — креснах, но вече беше късно.

Вълшебната връв изплющя във въздуха, удължи се като въже и се понесе шеметно към грифона.

Възмутен, той изписка и се хвърли да гони огнените силуети. Пламтящите твари се пръснаха коя накъдето види. Писнаха алармите на обикновените простосмъртни. Креснах на грифона да спре, този път обаче той не ме послуша.

С крайчеца на окоето си видях как Джаз се свлича на пода, може би от напрежението на изцериращата магия, която беше направила.

— Сейди! — извиках. — Помогни й!

Сестра ми притича при нея. А аз се спуснах да гоня грифона. Сигурно съм изглеждал пълен глупак, докато се препъвах с черната пижама и блесналия меч из натрошените експонати и крещях заповеди след великанското коткоколибри.

Тъкмо си мислех, че от това по-страшно — здраве му кажи, когато иззад ъгъла се показаха петима-шестима сватбари, дошли да видят каква е тази олелия. Зяпнаха ни с отворени уста. Една жена в прасковена рокля се разпищя.

Седемте твари от бял огън се стрелнаха право през сватбарите, които тутакси се строполиха. Огньовете продължиха нататък и завиха рязко към балната зала. Грифонът се юрна след тях.

Обърнах се да погледна Сейди, която беше приклепнала и се беше надвесила над Джаз и Уолт.

— Как са?

— Уолт идва на себе си — отвърна тя, — но Джаз лежи като труп.

— Когато имаш възможност, ме последвай. Мисля, че ще успея да озаптя грифона.

— Ти да не си полудял, Картър? Приятелите ни са ранени и за ръката ми се е лепнал горящ свитък. Прозорецът е отворен. Помогни ми да изнесем оттук Джаз и Уолт!

Беше права. Това вероятно беше единствената ни възможност да измъкнем приятелите си живи оттук. Сега обаче вече знаех и какво представляват онези седем огъня, знаех, че ако не тръгна да ги гоня, ще пострадат много невинни хора.

Казах тихо едно египетско проклятие — по-скоро ругатня, отколкото магия — и хукнах към сватбарите.

В централната бална зала цареше пълен хаос. Гостите бягаха с писъци и преобръщаха масите. Някакъв мъж в смокинг се беше свлякъл върху тортата и пълзеше през нея, а на гърба му се бяха лепнали захарните фигурки на невястата и младоженеца. Един музикант се опитваше да тича с крак, върху който се беше надянало малко барабанче.

Белите огънове вече бяха доста плътни и аз различавах формите им: нещо средно между псе и човек с издължени ръце и криви крака. Пламтяха като нажежен газ, докато се носеха из балната зала и заобикаляха колоните около дансинга. Един мина право през някаква жена — шаферка. Очите ѝ станаха млечнобели и след като се просна на пода, тя затрепери и се закашля.

Идеше ми и аз да се свия на кълбо. Не знаех заклинания, с които да се изправя срещу тези чудесии, и ако някоя ме докоснеше...

Най-неочаквано грифонът изникна отнякъде като гръм от ясно небе, следван по петите от вълшебното въже на Сейди, което още се мъчеше да го върже. Грифонът лапна една от огнените твари и я глътна наведнъж, сетне продължи да си лети. От ноздрите му на струйки се виеше дим, но иначе белият огън, който Звярът беше погълнал, явно изобщо не го смущаваше.

— Ей! — креснах аз.

Когато осъзнах грешката си, вече беше твърде късно.

Грифонът се извърна към мен и това го забави достатъчно, та вълшебното въже на сестра ми да се омотае около задните му крака.

ТРЯЯЯС — блъсна се той в една отрупана с какви ли не ястия маса. Въжето се удължи и се загъна така, че овърза цялото туловище на чудовището, а високоскоростните му криле задялкаха като излязла от строя електрическа пила масата, пода и чиниите.

Сватбарите започнаха да се изнасят от балната зала. Повечето се втурнаха към асансьорите, но десетки бяха припаднали или, забелили очи, се тресяха и гърчеха. Други бяха затрупани под купчини отломъци. Пищяха аларми, а белите огньове — вече само шест на брой — още се вихреха необуздано.

Изтичах при грифона, който се търкаляше и се опитваше безуспешно да прегризе въжето.

— Успокой се — извиках. — Дай да ти помогна, глупчо такъв.

ПЪЗЗЗ! Опашката на звяра изсвистя над мен и за малко да ме обезглави.

Поех си дълбоко въздух. Държах се почти като магьосник воин. Никога не съм бил добър в заклинанията с йероглифи, но въпреки това насочих към чудовището вълшебната пръчка и казах:

— *На-тер.*

Във въздуха, точно на върха на меча, блесна зелен йероглиф, който означаваше „спокойно“.

Грифонът спря да се бори. Бръмченето на крилете му стана по-бавно. В балната зала още цареше бъркотия и се чуваха писъци, но докато се приближавах към чудовището, аз се постарях да не губя самообладание.

— Позна ме, нали? — протегнах ръка и над дланта ми блесна друг символ, който можех винаги да повикам — *Окото на Хор*:

— Ти си свещеното животно на Хор, нали? И заради това ми се подчиняваш.

Грифонът примига срещу знака на бога. Перата по врата му настръхнаха и той изписка жално, като се гърчеше под въжето, което малко по малко пристягаше туловището му.

— Да, знам — казах. — Сестра ми е голяма смотанячка. Просто изчакай. Ще те развържа.

Някъде зад мен Сейди извика:

— Картър!

Обърнах се и видях, че двамата с Уолт вървят с усилие към мен и почти влачат Джаз. Сестра ми и досега приличаше на Статуята на свободата с подпаления свитък в едната си ръка. Уолт се беше изправил и очите му вече не светеха, но Джаз се беше отпуснала, сякаш всички кости в тялото ѝ бяха станали на пихтия.

Заобиколиха един огнен дух и неколцина побъркани от страх сватбари и прекосиха някак балната зала.

Уолт погледна грифона.

— Как го укроти?

— Грифоните са слуги на Хор — обясних аз. — По време на битки са теглели колесницата му. Според мен този тук усети, че съм свързан с Хор.

Грифонът изписка нетърпеливо и заблъска с опашка, с която преобърна една каменна колона.

— Не е от най-спокойните — отбеляза Сейди. Тя погледна стъкления купол на дванайсет метра над нас, където мъничкият силует на Хуфу ни махаше трескаво с ръка. — Трябва незабавно да изнесем оттук Джаз — каза тя.

— Добре съм — пророни Джаз.

— Не, не си добре — възрази Уолт. — Тя, Картър, извади от мен онзи дух, но той за малко да я погуби. Явно е демон на болестите...

— *Vai* — поясних. — Зъл дух. Седемте огъня се наричат...

— Стрелите на Сехмет — довърши вместо мен Джаз, с което потвърди страховете ми. — Духове на напастите, родени от богинята. Мога да ги спра.

— Можеш да си починеш — натърти сестра ми.

— Точно така — съгласих се аз. — Сейди, развържи грифона и...

— Няма време — изтъкна Джаз.

Vau ставаха все по-големи и ярки. Докато духовете се носеха безпрепятствено из залата, още и още сватбари падаха на пода.

— Ще загинат, ако не спра *Vau* — каза Джаз. — Мога да насоча силата на Сехмет и да ги принудя да се върнат в Дуат. Обучена съм да го правя.

Поколебах се. Джаз не беше опитвала никога такава силна магия. Вече бе омаломощена от това, че е изцерила Уолт. Но наистина беше обучена за това. Сигурно изглежда странно, че целителите изучават пътя на Сехмет, но тъй като тя бе богиня на разрушението, на напастите и глада, бе съвсем логично те да се учат как да направляват подвластните ѝ сили, включително *Vau*.

Пък и да освободях грифона, не бях сигурен на сто процента, че ще успея да го укротя. Нищо чудно той да се превъзбудеше и да изгълташе нас, а не духовете.

Полицейските сирени навън пищяха все по-силно. Времето ни притискаше.

— Нямаме друг шанс — настоя Джаз.

Тя извади вълшебната си пръчка и за ужас на сестра ми целуна по бузата Уолт.

— Всичко ще бъде наред, Уолт. Не се предавай. — Момичето взе още нещо от вълшебната си чанта: восъчна фигурка, която сложи в свободната длан на сестра ми. — Скоро ще ти трябва. Съжалявам, че не мога да ти помогна повече. Когато му дойде времето, ще разбереш какво да правиш.

Не помня да съм виждал някога Сейди толкова обърквана — сякаш беше изгубила дар слово.

Джаз изтича в средата на балната зала и докосна с вълшебната пръчка пода, като нарисова около краката си защитен кръг. Извади от чантата статуетка на Сехмет — нейната богиня покровителка, и я вдигна високо.

Започна да пее. Около нея засия червена светлина. От кръга се устремиха струи енергия и изпълниха помещението като клоните на дърво. Струите закръжиха — в началото бавно, после все по-бързо, докато накрая вълшебното течение не понесе *Vau* и не ги принуди да полетят в същата посока, запращайки ги към средата. Духовете ревнаха и се опитаха да се противопоставят на магията. Джаз залитна, но продължи да пее, а по лицето ѝ бяха избили капчици пот.

— Не можем ли да ѝ помогнем? — попита Уолт.

— *ПЪЗЗЗЗ!* — разфуча се грифонът, което вероятно означаваше: „*Ехо! Аз съм още тук!*“.

От воя на сирените се разбираше, че те вече са пред сградата. По-нататък по коридора, при асансьорите, някой крещеше през мегафон и приканваше последната вълна сватбари да напуснат музея — сякаш те се нуждаеха от насърчаване! Бяха дошли полицаите и ако ни задържаха, направо не знам какво щяхме да обясняваме.

— Сейди — казах аз, — пригответи се да махнеш въжето около грифона. Уолт, у теб ли е още амулетът с лодката?

— Амулетът с... Да. Но няма вода.

— Ти само призови лодката!

Бръкнах в джобовете си и намерих вълшебната връв. Изрекох заклинание и най-неочаквано в ръцете ми се появи въже с дължина около шест метра. Направих в средата хлабава примка — като на огромна вратовръзка, — и се приближих предпазливо до грифона.

— Само ще ти я сложа на врата — обясних. — Няма страшно.

— *ПЪЗЗЗ!* — отвърна той.

Приближих се още малко — знаех, че стига да поиска, клонът можеше да ме клъвне много бързо, но успях да надяна примката около врата на грифона.

После нещо се обърка. Времето започна да тече по-бавно. Нагънатите на спирали червени струи от магията на Джаз се задвижиха по-вяло, сякаш въздухът беше станал на сироп. Письците и сирените отстъпиха и се превърнаха в далечен тътен.

„*Няма да успееш*“, изсъска някакъв глас.

Обърнах се и видях, че стоя лице в лице с един *Vau*.

Той се рееше само на няколко сантиметра от мен и аз различих смътно огнено белите му черти. Духът като че ли се усмихваше и бях готов да се закълна, че и друг път съм виждал това лице.

„Хаосът е прекалено могъщ — рече духът. — Светът се върти така, че е извън твоята власт. Откажи се да търсиш!“

— Млъквай — промърморих, но сърцето ми биеше като обезумяло.

„Никога няма да я намериш — заяде се духът. — Тя спи в Мястото с червените пясъци, но ако не се откажеш от безсмисленото търсене, ще умре там.“

Изпитах чувството, че по гърба ми лази тарантула. Духът говореше за Зия Рашид, истинската Зия, която издирвах от Коледа.

— Не — отсякох. — Ти си зъл дух, измамник.

„Знаеш, че не е точно така, момчето ми. Срещали сме се и друг път.“

— Млъквай!

Призовах Окоето на Хор и духът изсъска. Времето отново започна да се изнизва шеметно. Червените струи от магията на Джаз се усукаха около *bai* и го затеглиха към вихрушката.

Явно никой от останалите не бе забелязал какво се е случило току-що.

Сейди се беше впуснала да се отбранява и всеки път, щом *bai* се приближаха до нея, ги разгонваше с пламтящия свитък. Уолт остави амулета във вид на лодка на земята и изрече една дума. Точно като онези налудничави играчки, които нарастват, щом ги потопиш във вода, амулетът за броени секунди се превърна в съвсем истинска египетска лодка от тръстика, изникнала върху остатъците от празничната вечеря.

Хванах с разтреперани ръце двата края на новата вратовръзка на грифона и завързах единия за носа на лодката, а другия — за кърмата.

— Виж, виж, Картър! — извика Сейди.

Обърнах се точно навреме, за да зърна блесналата ослепителна червена светлина. Вихрушката се стесни и се смали навътре, всмуквайки в кръга на Джаз шестте *bai*. Светлината угасна. Джаз припадна, а възшебната пръчка и статуетката на Сехмет се превърнаха на прах в ръцете й.

Завтекохме се към нея. От дрехите й се издигаше пара. Не можех да разбера дали диша.

— Качете я на лодката! — подканих. — И да се махаме оттук!

Чух отгоре тихо сумтене. Хуфу беше отворил купола. Над него блеснаха лъчите на прожектори и той ни подкани с ръка да побързаме. Музеят сигурно беше обкръжен от полицейски автомобили и линейки.

Пострадалите сватбари, повалени навсякъде из залата, започнаха един по един да идват на себе си. Джаз ги беше спасила, но на каква цена? Занесохме я на лодката и се качихме.

— Дръжте се здраво — предупредих аз. — Не е много устойчива. Ако се преобърне...

— Ей! — ревна с плътен глас някой зад нас. — Какво правите?... Ей! Стой, не мърдай!

— Сейди, въжето, незабавно! — подканих.

Тя щракна с пръсти и въжето, с което беше омотан грифонът, се разпадна.

— ТРЪГВАЙ! — извиках. — НАГОРЕ!

— ИХУУУУ! — разпери криле грифонът.

Извисихме се: лодката се разклати като обезумяла и се устреми право към отворения купол. Грифонът почти и не забеляза допълнителната тежест. Издигаше се толкова бързо, че се наложи Хуфу да подскочи във въздуха, за да се качи при нас. Изтеглих го в лодката и всички се вкопчихме отчаяно в опит да не се преобърнем.

— Хрр! — започна да недоволства Хуфу.

— Да — съгласих се аз. — А уж щяхме да се справим лесно.

Но не току-така сме от рода Кейн. Това бе най-лекият ден, който щяхме да имаме за доста време напред.

Нашият грифон знаеше накъде да лети. Изписка победоносно и се издигна в студената дъждовна нощ. Докато летяхме към дома, свитъкът на Сейди се разгоря по-ярко. Погледнах надолу и що да видя: по всички покриви в Бруклин пламтяха призрачни бели огньове.

Започнах да се питам какво точно сме откраднали, дали онова, което ни трябва, или нещо, от което ще си утежним още повече положението. Имах чувството, че наистина си играем с огъня.

3.

КАК СЛАДОЛЕДАДЖИЯТА КРОЕШЕ ДА НИ УБИЕ

СЕЙДИ

Странно колко лесно забравя човек, че ръката му гори.

О, извинявайте, аз съм, Сейди. Нали не сте смятали, че ще оставя брат си да дърдори до второ пришествие? Ама моля ви се, никой не заслужава *чак такава* ужасно проклятие.

Прибрахме се в Бруклинската къща и всички се струпяха около мен заради ръката ми, залепена за горящия свитък.

— Добре съм — повтарях. — Погрижете се за Джаз!

Да ви призная, и на мен ми е приятно от време на време да ме обграждат с внимание, но едва ли бях най-интересното, което се случваше. Намирахме се в голямата къща, която сама по себе си е страхотна атракция: пететажен куб от варовик и метал, нещо средно между древноегипетски храм и художествен музей върху изоставен склад край реката в Бруклин. Да не говорим пък, че е пълна с какви ли не магии и е невидима за обикновените простосмъртни.

Цял Бруклин под нас гореше. Докато бяхме летели от музея, моят дразнец вълшебен свитък беше нарисувал в квартала широк сърп от призрачни пламъци. Всъщност не гореше нищо и пламъците не бяха горещи, но въпреки това бяхме посели паника. Пищяха сирени. По улиците се тълпяха хора, които гледаха изумени пламналите покриви. Кръжаха хеликоптери с прожектори.

Сякаш това не беше достатъчно вълнуващо, ами брат ми обуздаваше грифон, като се опитваше да го развърже от рибарска лодка и същевременно да не допусне Звярът да излапа учениците ни.

Но най-голяма бе тревогата ни за Джаз. Бяхме установили, че тя още диша, но явно е изпаднала в нещо като кома. Отворихме ѝ очите и те блеснаха в бяло, което обикновено не беше на добре.

Докато се бяхме возили на лодката, Хуфу се беше постарал да ѝ направи някои от песоглавските си магии: потупа я по челото, издаде груби звуци, опита се да пъхне в устата ѝ желирани бонбони. Сигурна съм, смяташе, че помага, но не допринесе особено да се подобри положението ѝ.

Сега за Джаз се грижеше Уолт. Той я вдигна внимателно и я премести на носилка, после я зави с одеяла и след като и другите ученици се събраха, започна да я гали по косата. И в това нямаше нищо лошо. Ама нищо.

Изобщо не ме вълнуваше колко красиви изглеждат на лунната светлина лицето на Уолт и мускулите му под тениската без ръкави, както и това, че той държи ръката на Джаз...

Извинявайте. Изгубих си мисълта.

Свлякох се в другия край на покрива, чувствах се изстискана като лимон. Бях държала много дълго папируса и дясната ми длан беше изтръпнала. Вълшебните пламъци лижеха пръстите ми.

Пипнах се по левия джоб и извадих восъчната фигурка, която Джаз ми беше дала. Беше една от целебните ѝ статуетки, с които се прогонват болести и се развалят проклетия. Обикновено восъчните статуетки не приличат на никого, но Джаз се бе постарала доста, докато изработи тази. Тя очевидно беше предназначена за изцелението на конкретен човек, което означаваше, че действа по-силно и по всяка вероятност трябва да се използва при обстоятелства, когато животът на този човек виси на косъм. Познах къдравата коса на фигурката, чертите на лицето, меча, сложен в ръцете му. Върху гърдите Джаз дори му беше написала с йероглифи името: *КАРТЪР*.

„Скоро ще ти трябва“, беше казала.

Доколкото знаех, тя не бе гадателка. Не можеше да предсказва бъдещето. Как щях да разбера кога да използвам човечето? Взрях се в мъничкия Картър и изпитах ужасното чувство, че съвсем в буквалния смисъл на думата животът на брат ми е поверен в ръцете ми.

— Добре ли си? — попита женски глас.

Побързах да прибера фигурката.

Над мен се беше надвесила старата ми приятелка Баст. С едва загатната усмивка и блеснали жълти очи — върви, че разбери дали е угрижена, или развеселена. Може ли да е наясно човек с една богиня котка? Черната ѝ коса беше завързана отзад на конска опашка. Както

обикновено, Баст беше по трико с десен като леопардова кожа, сякаш се канеше да направи задно салдо. Нямахше да се учудя, ако наистина го направеше. Както вече споменах, човек никога не е наясно с котките.

— Добре съм — излъгах. — Само че... — размахвах безпомощно пламтяща ръка.

— Хммм. — Тя явно беше притеснена от свитъка. — Я да видя какво мога да направя.

Баст приклепна до мен и започна тихичко да напява. А аз си помислих колко е странно, че някогашната ми котка ми прави магия. Години наред Баст се беше правила на мой домашен любимец — Кифличка. Дори не ми беше хрумвало, че нощем на възглавницата ми спи богиня. После, след като в Британския музей татко пусна на свобода всички онези богове, Баст реши да ми каже коя е.

Обясни, че е бдяла над мен цели шест години, още откакто майка и татко са я освободили от Дуат, където е била пратена да се бие за вечни времена със змията Апоп — повелител на хаоса.

Дълго е за обясняване, но мама предсказала, че накрая Апоп ще избяга от своя затвор и че това всъщност е равнозначно на гибел за всички. Ако Баст останела да се сражава сам-самичка с него, тя щяла да бъде унищожена. Мама била убедена, че ако освободят Баст, тя ще изиграе ключова роля в предстоящата битка с Хаоса. Затова мама и татко я пуснали на свобода още преди Апоп да я е победил. Мама загинала, когато отворила, а после и побързала да затвори тъмницата на Апоп, затова Баст съвсем естествено се чувстваше задължена на родителите ни. Беше се превърнала в моя закрилница.

Сега пазеше не само мен, но и Картър, придружаваше ни, докато бяхме на път, и понякога се нагърбваше със задълженията на главен готвач (да ви предупредя: ако ви предложи като специалитет на деня „Фрискис“, не се съгласявайте).

Но малко ми е мъчно за Кифличка. Понякога едвам съм се съдържала да не почеша Баст зад ушите и да не й дам вкусна котешка бисквита, макар и да съм доволна, че вече не ми спи нощем на възглавницата. Щеше да бъде малко странно.

Тя спря да напява и пламъците, обхванали свитъка, изпукаха. Папирусът се отлепи и тупна в скута ми.

— Боже, благодаря ти — казах аз.

— Богиньо — поправи ме Баст. — Винаги на твое разположение. Не можем да допуснем силата на Ра да подпали града, нали така?

Огледах квартала. Пожарите бяха угаснали. Небето над Бруклин пак си изглеждаше нормално, ако не броим светлините на прожекторите и тълпите обикновени простосмъртни по улиците. Сега, като си помисля, наистина беше, горе-долу, нормално.

— Силата на Ра ли? — повторих. — Пък аз смятах, че свитъкът е следа, която трябва да ни насочи. Това ли е Книгата на Ра?

Конската опашка на Баст се надигна като настръхнала козина — така ставаше всеки път, когато Баст се притеснеше. С времето бях разбрала, че си връзва косата, за да не прилича в главата на морско свинче винаги, щом се уплаши.

— Свитъкът е... част от книгата — отговори тя. — И те предупредих. Силата на Ра е почти неуправляема. Ако продължавате с опитите да го събудите, следващите пожари, които ще подпалите, едва ли ще бъдат толкова безобидни.

— Но нали той е твоят фараон? — учудих се аз. — Не искаш ли да бъде вдигнат от сън?

Баст сведе поглед. Дадох си сметка колко глупави са били думите ми. Ра беше повелител и господар на Баст. Преди много, много време я беше избрал за своя защитница и любимка. Но пак Ра я беше пратил в онази тъмница, за да отклонява с битки за вечни времена вниманието на най-заклетия му враг Апоп и Ра да се оттегли с чиста съвест. Мен ако питате, е постъпил доста себично.

Благодарение на майка и татко Баст е избягала от Дуат, но това означава и че е загърбила задължението да се бие с Апоп. Нищо чудно, че изпитваше смесени чувства при мисълта да види отново някогашния си господар.

— По-добре да продължим разговора утре сутринта — предложи Баст. — Трябва да си починеш, пък и свитъкът може да се отвори само на дневна светлина, когато силата на Ра е по-управляема.

Погледнах към скута си. Папирусът още димеше.

— По-управляема... а няма ли да ме подпали?

— Сега вече е безопасно да го пипаш — увери ме Баст. — Няколко хилядолетия свитъкът е бил държан в пълен мрак и просто е бил много чувствителен, реагираше на всякаква енергия: вълшебна,

електрическа, емоционална. Понамалила съм чувствителността му, сега вече няма да лумне отново.

Взех свитъка. За щастие Баст се оказа права. Той не се лепна пак за дланта ми и не подпали града.

Баст ми помогна да се изправя.

— Поспи малко. Ще предам на Картър, че всичко е наред. Пък и... — успя да се усмихне тя. — Утре те чака голям ден.

Точно така, помислих си натъжена. Поне някой помни и този някой е котката ми.

Погледнах към брат си, който и досега се мъчеше да укроти грифона. Звярът стискаше в човката си връзките на обувките му и явно не искаше да ги пусне.

Повечето от учениците ни, общо двайсет на брой, бяха наобиколили Джаз и се опитваха да я събудят. Уолт стоеше неотклонно до нея. Погледна ме смутен за миг, сетне отново насочи вниманието си към лицето ѝ.

— Май си права — промърморих на Баст. — Тук не съм нужна.

Стаята ми беше подходящо място да се цупя колкото си искам. Последните шест години живях в таванското помещение в апартамента на баба и дядо в Лондон и макар че сега ми липсваха някогашният живот и най-вече моите съученички Лиз и Ема и почти всичко в Англия, нямаше как да отрека, че стаята ми в Бруклин е много полъскава.

От балкона ми се откриваше гледка към река Ист. Имах си огромно меко легло, отделна баня и стаичка-дрешник с безброй нови дрехи, които се появяваха като с вълшебна пръчка и сами се перяха и чистеха, ако се налага. Имах си и вграден хладилник с любимите ми напитки, внесени от Великобритания, и шоколадови бонбони само за мен (е, всички момичета трябва да си угаждат). Уредбата беше направо суперска, а на стените беше направена магия, за да са звуконепроницаеми — да си надувам до дупка музиката, без да притеснявам онзи сухар, брат ми, в съседната стая. Върху тоалетката стоеше едно от малкото неща, които си бях донесла от лондонската стая: очукан касетофон, който баба и дядо ми бяха подарили преди цяла вечност. Да, беше безнадеждно стар, но го пазех от

сантиментални подбуди. Все пак именно на него записахме с Картър разказа за прекеждията си при Червената пирамида.

Включих айпода и затърсих из плейлиста. Избрах си по-стар микс, озаглавен ГЪЖНИ, понеже се чувствах точно така.

Пуснах си „19“ на Адел. Божичко, не бях слушала албума от...

Най-неочаквано ми се доплака. Слушах този микс точно в навечерието на Коледа, когато татко и Картър минаха да ме вземат, за да отидем в Британския музей — вечерта, когато животът ни се промени завинаги.

Адел пееше така, сякаш някой ѝ изтръгваше сърцето. За момчето, по което си падала и все се чудела какво да направи, за да го накара да отвърне на чувствата ѝ. Разбирах я напълно. Но миналата Коледа покрай тази песен се бях сетила и за семейството си: за мама, починала, когато съм била съвсем малка, за татко и Картър, които обикаляха света заедно, а мен ме бяха зарязали в Лондон при баба и дядо — явно не им липсвах.

Знаех, разбира се, че не е толкова просто. Беше се провела гнусна съдебна битка за родителски права с адвокати и удари под кръста, а пък татко искаше да не сме заедно с Картър, за да не включваме взаимно магическите си способности, докато не сме се научили да направляваме силата им. И да, оттогава станахме по-близки. Сега татко присъстваше малко повече в живота ми, макар и да беше бог на подземния свят. Колкото до мама... срещнах се с нейния призрак. Пак е нещо.

Въпреки това музиката съживи цялата болка и гняв, които ме бяха обзели по Коледа. Явно не се бях отървала от тях докрай, както си мислех.

Застинах с пръст над копчето за превъртане, но после реших да изслушам песента до края. Метнах върху тоалетката нещата си: свитъка папирус, миниатюрния восъчен Картър, чантата за магии, вълшебната пръчка. Пресегнах се да взема и жезъла, после се сетих, че вече не е у мен. Грифонът го беше изял.

— Гадняр с мозъче на пиле — промърморих.

Започнах да се преобличам, за да си легна. Бях облепила отвътре вратата на гардероба със снимки — предимно със съченичките от миналата година. Имаше една, на която бяхме трите с Лиз и Ема и

правехме физиономии в една будка за моментални снимки на „Пикадили“. Изглеждахме много малки и смешни.

Не можех да повярвам, че утре сигурно ще ги видя за пръв път от много месеци. Баба и дядо ме бяха поканили на гости и смятах да поизляза само със съученичките — най-малкото *докато* Картър не пусна бомбата, че сме „разполагали с пет дни, за да спасим света“. Сега не се знаеше какво ще се случи.

Само две от снимките, украсили вратата на гардероба ми, не бяха с Лиз и Ема. На едната бяхме с Картър и чичо Еймъс в деня, преди той да замине за Египет на... хмм, как му се казва, когато някой е бил обсебен от зъл бог и отива на лечение? Едва ли е „почивка“.

На последната снимка имаше рисунка с Анубис. Вероятно сте го виждали: един с глава като на чакал, бог е на погребенията, на смъртта и така нататък. Присъства, кажи-речи, по всички древноегипетски изображения: въвежда душите на покойниците в Залата на Съда, приклепнал е край космическите везни, мери кое ще натежи — сърцето или перото на истината.

Защо съм сложила картинката ли?

/_Добре де, Картър, ще си призная всичко, само млъкни._/

Бях си паднала мъничко по Анубис. Знам, звучи смешно момиче от нашето време да се прехласва по момче с кучешка глава на пет хиляди години, но когато погледнах снимката му, видях съвсем друго. Помнех Анубис във вида, в който ми се беше явил първия път в Ню Орлиънс — момче на около шестнайсет години в черна кожа и дънки, със сплетена тъмна коса и невероятни очи с цвят на разтопен шоколад. Нямахме нищо общо с разни кучешки глави.

Пак ви е смешно, знам си аз. Той е бог. Нямахме нищо общо. Не съм го чувала и виждала още от приключението при Червената пирамида и това не би трябвало да ме изненадва. Въпреки че навремето той като че ли проявяваше интерес към мен и дори може би ми го намекваше... Не, със сигурност си въобразявам.

От месец и три седмици, откакто Уолт Стоун пристигна в Бруклинската къща, си мисля, че вероятно ще успее да забравя Анубис. Е, да, Уолт ми беше ученик и се предполага, че не го възприемам като потенциално гадже, но първия път, когато се видяхме,

бях почти сигурна, че между нас е прелетяла искра. Сега обаче той май биеше отбой. Държеше се много потайно, ходеше гузен-гузен и все си говореше нещо с Джаз.

Животът ми беше съсипан.

Докато Адел продължаваше да пее, си облякох пижамата. Нима всичките ѝ парчета бяха за това, че момчетата не я забелязват? Изведнъж ми се стори много дразнещо.

Спрях музиката и се пъгнах в леглото.

За беда, веднага щом заспах, нощта стана още по-неприятна.

В Бруклинската къща спим с какви ли не магии и заклинания — да ни предпазват от кошмари, от промъкващи се духове и от това душите ни да тръгнат да се скитат, както понякога им се иска. Дори си имам вълшебна възглавница, за да съм сигурна, че душата ми — или *ba*, ако ви интересува как я наричат египтяните — ще си остане прикрепена към тялото.

Но системата не е от най-съвършените. Доста често усещам как някаква външна сила се опитва да привлече вниманието ми. Или душата ми намеква, че има да ходи и на друго място, на важна сцена, която на всяка цена трябва да ми покаже.

Тъкмо заспах, и веднага ме обзе такова усещане. Представете си, че някой ви търси по телефона и не вие, а съзнанието ви решава дали да вдигне, или да не вдигне. Обикновено е за предпочитане да не реагираш, особено пък ако номерът е непознат.

Но някои от тези обаждания са важни. И утре имах рожден ден. Ами ако мама и татко се опитваха да се свържат с мен от отвъдното? Представих си ги в Залата на Съдилището: татко се е разположил на престола като бог Озирис, а до него е мама с призрачните си бели одежди. Нищо чудно да си бяха сложили и хартиени шапки и да пееха „Честит рожден ден“, а през това време Амит Поглъщачката, изключително мъничкият им домашен любимец-чудовище, да подскача нагоре-надолу и галено да ръмжи.

Имаше и възможност, макар и малка, да се обажда Анубис: „Здрасти, хм, помислих си, че може би ти се ходи на погребение“.

Е... не беше изключено.

Затова вдигнах. Оставих духът ми да ме отведе където иска и моята *ba* се зарея над тялото ми.

Ако никога не сте пътували със своята *ba*, не ви го препоръчвам. Освен, ако, разбира се, не обичате да се превръщате в призрачна птица и да се носите неуправляемо по теченията на Дуат.

Обикновено *ba* е невидима за останалите, което е добре, понеже приема вид на великанска птица, към която е прикрепена обичайната ви глава. Навремето знаех да правя така, че моята *ba* да приема не чак толкова стряскащ вид, но откакто Изида се махна от главата ми, изгубих тази способност. Сега, след като се извисих, не можех да се помръдна от птичата си форма по подразбиране.

Вратите на балкона се отвориха рязко. Подхвана ме вълшебен ветрец, който ме отнесе в нощта. Светлините на Ню Йорк се размазаха и помръкнаха и аз се озовах в познато помещение в подземното царство: Залата на епохите в щабквартирата на Дома на живота под Кайро.

Залата беше много дълга — в нея преспокойно можете да проведете и маратон. В средата имаше син килим, който проблясваше като река. Между колоните от двете страни мъждукаха завеси от светлина: холографски изображения от богатата история на Египет. Светлината променяше цвета си и това отразяваше различните епохи — от бялото сияние на Епохата на боговете чак до аленото зарево на новото време.

Таванът беше по-висок дори отколкото в балната зала в Бруклинския музей и огромното пространство бе осветено от носещи се йероглифи и ярки енергии. Сякаш някой беше запратил във въздуха няколко килограма детско мюсли при нулево земно притегляне и пъстроцветните захаросани късчета летяха и се удряха бавно едно в друго.

Прелетях до другия край на залата, точно над подиума с престола на фараона. Това беше почетно място, което след падането на Египет стоеше празно, но на стъпалото под него седеше Главният лектор, владетел на Първи ном и началник на Дома на живота, който освен другото беше и най-нелюбимият ми магьосник: Мишел Дежарден.

Не бях виждал Господин Неотразимия още от онзи път, когато нападнахме Червената пирамида, и се изненадах колко е остарял. Беше станал Главен лектор едва преди няколко месеца, а ето че загладената

му черна коса и раздвоената брада вече бяха прошарени. Той се подпираше с цялата си тежест на жезъла, сякаш наметалото от леопардова кожа върху раменете му е от олово.

Не бих казала, че ми е домъчняло за него. Не се бяхме разделили като приятели. Наистина, бяхме се съюзили, за да разгромим бог Сет, но Дежарден и досега ни смяташе за опасни магьосници-мошеници. Предупреди ни, че ако и занаят предължим да следваме боговете (което и направихме), следващия път, когато се срещнем, той ще ни унищожи. Както разбирате, това не ни даде повод често да го каним на чай.

Лицето му беше изпито, затова пък очите му и досега блестяха злобно, докато се взираше в кървавочервените изображения по завесите от светлина, сякаш чакаше нещо.

— *Est-il alle?* — попита той, което с прогимназиалния си френски преведох или като „Тръгна ли?“, или може би „Оправихте ли острова?“

Е, сигурно беше първото.

За миг се притесних, че говори за мен. После иззад престола се чу пресипнал глас:

— Да, господарю.

От мрака излезе мъж. Беше облечен от глава до пети в бяло: костюм, шал, дори тъмните очила с огледални стъкла. Първото, което ми хрумна, беше: „*Божичко, сладоледаджия злодей!*“.

Имаше мила усмивка и валчесто лице, оброчено от къдрава бяла коса. Можех да го помисля и за безобиден, дори приятелски настроен, ако той не беше свалил очилата.

Очите му бяха обезобразени.

Признавам си, очите ме плашат. Видео с операция на ретината? Веднага ще изхвърча от стаята. Настръхвам дори от мисълта за контактни лещи.

Но човекът в бяло изглеждаше така, сякаш в очите му са плиснали киселина, а после са пуснали котки да ги издерат. Клепачите му приличаха на пихтия от разранена тъкан и не се затваряха докрай. Веждите му бяха изгорени и нашарени с дълбоки белези. Кожата над скулите приличаше на маска от червени ивици, а самите очи се свеждаха до такова ужасно съчетание от кървавочервено и млечнобяло, че се съмнявах мъжът изобщо да вижда.

Той си пое въздух и издаде свистящ звук, от който чак ме заболяха гърдите. Върху ризата му проблясваше сребърен медальон с амулет във вид на змия.

— Преди малко той използва портала, господарю — изхриптя човекът. — Най-после си тръгна.

Гласът беше точно толкова ужасен, както и очите. Ако *наистина* бяха залели мъжа с киселина, тя явно беше проникнала и в белите му дробове. Но той продължаваше да се усмихва и изглеждаше спокоен и щастлив в снежнобелия си костюм: да си помислиш, че не го свърта да излезе да продава сладолед на добрите дечица.

Мъжът се доближи до Дежарден, който още се взираше в завесите от светлина, и проследи погледа му. Направих същото и разбрах какво гледа Главният лектор. Светлината при последната колона, точно при престола, се променяше. Червеникавият оттенък на новото време потъмня до наситеномораво, каквито са синините от удар. При първото посещение в Залата на епохите ми казаха, че с отминаващите години тя се удължава, и сега това ставаше пред очите ми. Подът и стените се загънаха като мираж, разшириха се бавно и ивицата мораво стана по-голяма.

— А! — възкликна сладоледаджията. — Сега е много по-ясно.

— Нова епоха — пророни Дежарден. — По-страшна. Цветът на светлината не се е променял, Владимире, от цяло хилядолетие.

Злодей продавач на сладолед, който се казва Владимир? Виж ти!

— Заради клана Кейн, разбира се — заяви Владимир. — Лично аз бих убил най-големия, докато още беше във властта ни.

Перата по моята *ва* настръхнаха. Разбрах, че той има предвид чичо Еймъс.

— Не — отсече Дежарден. — Той беше под наша закрила. Който търси изцеление, трябва да получи убежище... пък бил той и от клана Кейн.

Владимир си пое дълбоко въздух — прозвуча като запушена прахосмукачка.

— Но сега, след като той си тръгна, със сигурност трябва да действаме. Чу, господарю, новините от Бруклин. Децата са намерили първия свитък. Открийт ли и другите два...

— Знам, Владимире.

— Унизили са Дома на живота в Аризона. Вместо да унищожат Сет, сключват мир с него. А сега са тръгнали да издирват Книгата на Ра. Ако разрешиш да се заема с тях...

От върха на жезъла на Дежарден лумна морав огън.

— Кой тук е Главен лектор? — извика той.

Владимир трепна и лицето му вече не беше толкова мило.

— Ти, господарю!

— И ще се заема с клана Кейн, когато му дойде времето, а сега най-голяма заплаха представлява Апоп. Трябва да насочим всичките сили към това да озаптим Змея. Ако има и най-малката вероятност кланът Кейн да ни помогне да възстановим реда...

— Но, господарю — прекъсна го Владимир. Сега вече гласът му беше напрегнат, в него се долавяше едва ли не магическа сила. — Кланът Кейн е част от проблема. Вдигна от сън боговете и така наруши равновесието в Маат. Учи другите на забранени магии. Сега ще върне на престола Ра, който не е управлявал още от възникването на Египет. Ще хвърли света в безредие. Това само ще помогне на Хаоса.

Дежарден примига, сякаш объркан.

— Може и да си прав. Трябва... трябва да помисля.

Владимир се поклони.

— Твоя воля, господарю. Ще свикам под знамената силите и ще чакам заповедта ти да разруша Бруклинската къща.

— Да я разрушиш ли... — свъси се Дежарден. — Да, изчакай заповедта ми. Аз, Владимире, ще избира времето за нападение.

— Така да бъде, господарю. А ако малките Кейн тръгнат да издирват другите два свитъка, за да разбудят Ра? До единия, разбира се, не могат да се доберат, но другият...

— Това ще оставя на теб. Пази го както сметнеш за добре.

Когато Владимир беше развълнуван, очите му бяха още по-ужасни: слузести и бляскави под обезобразените клепащи. Приличаха ми на любимата закуска на дядо: рохки яйца със сос „Табаско“.

/_Е, извинявай, Картър, ако е отблъскващо. Пък и по-добре не се опитвай да ядеш, докато разказвам!_/

— Мъдър си, господарю — каза Владимир. — Децата наистина ще тръгнат да търсят свитъците. Няма друг избор. А като напуснат крепостта си и навлязат в моя територия...

— Нали току-що казах, че ще се отървем от тях! — възкликна Дежарден. — А сега ме остави. Трябва да помисля.

Владимир потъна в мрака. Успя да излезне доста бързо за човек, облечен в бяло.

Дежарден отново насочи вниманието си към трепкащата завеса от светлина.

— Нова епоха... — каза замислено. — Безпросветна...

Моята *ба* се завъртя в теченията на Дуат и се втурна, за да се върне в заспалото ми тяло.

— Сейди! — повика някой.

Седнах с разтуптяно сърце в леглото. Прозорците се изпълниха със сивкава предизгревна светлина. В долния край на кревата се беше разположил...

— Чичо Еймъс! — изпелтечих аз.

Той се усмихна.

— Честит рожден ден, скъпа. Извинявай, ако съм те уплашил. Почуках на вратата, но никой не ми отговори. Притесних се.

Изглеждаше си напълно оздравял и както винаги, беше облечен по последна мода. Беше с очила с телени рамки, бомбе с ниско дъно и черен италиански костюм, с който изглеждаше по-висок и не толкова набит. Дългата му коса беше сплетена на тънки плитки, украсени с лъскави черни камъчета: вероятно обсидиан. Можеше да мине за джаз музикант (каквото беше) или за Ал Капоне с африкански корени (каквото не беше).

Понечих да попитам:

— Ама как...

Точно тогава осъзнах какво съм видяла в Залата на епохите и какво означава това.

— Всичко е наред — увери ме Еймъс. — Току-що се връщам от Египет.

Опитах се да преглътна, но дишах трудно, почти като онзи призрак човек на име Владимир.

— Аз също, чичо Еймъс. И *не* всичко е наред. Идват да ни унищожат.

4.

ПОКАНА ЗА РОЖДЕН ДЕН С АРМАГЕДОН

СЕЙДИ

След като обясних на какъв ужас съм станала свидетелка, можех да се успокоя само с едно: с хубава закуска.

Еймъс изглеждаше разтърсен, но настоя да не избързваме и да обсъдим положението чак след като съберем целия Двайсет и първи ном. Обеща да се видим след дваайсет минути на терасата.

След като той излезе от стаята, си взех душ и започнах да умувам какво да облека. В понеделник обикновено преподавах Сродна магия, за която се искаше да съм в ленени магьоснически дрехи. Но *би трябвало* да съм в почивка на рождения си ден.

При тези обстоятелства се съмнявах Еймъс, Картър и Баст да ме пуснат в Лондон, но реших да мисля позитивно. Облякох износени дънки и тениска, обух си кубинките и си сложих коженото яке — не е подходящо за магии, но бях в бунтарско настроение.

Пъхнах вълшебната пръчка и миниатюрната фигурка, изобразяваща Картър, в магическата чанта. Тъкмо да я праметна през рамо, когато си помислих: не, няма да я мъкна точно на рождения си ден.

Поех си дълбоко въздух и се съсредоточих, за да отворя пространство в Дуат. Неприятно ми е да си го призная, но *хич ме няма* в това. Просто не е честно Картър да го постига за миг и като гръм от ясно небе да се появяват разни неща, докато на мен обикновено ми трябват пет-десет минути на пълно съсредоточаване и дори след това чак ми се повдига от усилието. През повечето време ми е по-лесно просто да си нося чантата на рамо. Но ако излязех със съученичките си, не исках тя да ми тежи, не исках обаче и да оставям нещата в нея.

Накрая въздухът затрепери и Дуат се подчини на волята ми. Метнах чантата отпред и тя изчезна. Страхотно — стига, разбира се, после да измислех как да си я върна.

Взех свитъка, който бяхме откраднали предната вечер от Булуинкъл, и се запътих към долния етаж.

Всички се бяха събрали за закуска и огромната къща беше странно тиха. Към Голямата зала гледаха разположени на пет нива балкони, затова обикновено наоколо кълтеше от шум и врява, но аз помнех колко пусто ми се бе сторило миналата Коледа, когато двамата с Картър дойдохме за пръв път тук.

Голямата зала си беше, общо взето, същата: с тежката статуя на Тот в средата, със сбирката оръжия и джазови инструменти на Еймъс покрай стената, с килима от змийска кожа пред камината с размерите на гараж. Но си личеше, че сега тук живеят и двайсет малки магьосници. По масичката бяха разпилени дистанционни устройства, вълшебни пръчки, айподи, обвивки от вафли и фигурки на *shabti*. Някой с големи ходила — вероятно Джулиан — беше оставил по стълбището следи от кални маратонки. И някой друг — предположих, че е Феликс — бе превърнал с магия камината в антарктическа Страна на чудесата, където имаше дори сняг и жив пингвин. Феликс наистина обича пингвините.

Из къщата шеметно се носеха вълшебни метли и парцали, които се мъчеха да поизчистят. Трябваше да се наведе — да не вземат да изчистят и мен от прахта. Кой знае защо, кърпите за прах са решили, че трябва да се заемат и с косата ми.

/_Не ми трябва мнението ти, Картър._/

Както и очаквах, всички се бяха събрали на терасата, която служеше едновременно и за трапезария, и за дом на крокодила албинос Филип Македонски. Той си палуваше щастливо в басейна и ако някой от учениците му хвърлеше бекон, скачаше да го улови. Сутринта беше студена и дъждовна, но на нас си ни беше добре край топлия огън във вълшебните мангали наоколо.

Грабнах от масата един кроасан с шоколад и чаша чай и седнах. После забелязах, че другите не ядат. Наблюдавах ме.

Еймъс и Баст, които се бяха разположили на челно място, изглеждаха мрачни. Картър срещу мен не се беше и докоснал до чинията с гофретите, а това съвсем не беше в стила му. Столът на Джаз от дясната ми страна беше празен. (Еймъс ми беше съобщил, че тя е

още в лечебницата, никаква промяна.) От лявата ми страна седеше Уолт, който, както обикновено, изглеждаше доста добре, аз обаче правех всичко възможно да не му обръщам внимание.

Другите ученици явно бяха стъписани в различна степен. Бяха на всякаква възраст и от най-различни краища на света. Неколцина бяха по-големи от нас с Картър — достатъчно големи, за да следват висше, и това беше само добре дошло, защото се грижеха за по-малките, но аз все се притеснявах, когато се опитвах да им бъда учителка. Останалите бяха главно на възраст от десет до петнайсет години. Феликс беше само на девет. С нас бяха Джулиан от Бостън, Алиса от Каролина, Шон от Дъблин и Клио от Рио де Жанейро (да, знам, Клио от Рио, но не си измислям!). Обединяваше ни едно: всички бяхме потомци на фараони. На египетски царски династии, заради което бяхме с вродени магически способности и носехме в себе си силата на боговете.

Единственият, който не беше изпаднал в мрачно настроение, бе песоглавецът Хуфу. По неясни за нас причини той ядеше само храни, които завършваха на „о“. Наскоро беше открил „Джел-О“^[1], които за него бяха истинско вълшебство.

Предполагам, че от главното „О“ му се услаждаха повече. Да не споменавам, че напоследък беше готов да излапа и всичко, което е желирано: плодове, ядки, буболечки, животинки. Сега си беше заровил муцуната в тресяща се червена планина от закуски и издаваше странни звуци, докато търсеше зърната грозде.

Останалите ме гледаха, сякаш чакаха обяснение.

— Добро утро — промърморих. — Пожелавам ви хубав ден. Ако някой проявява интерес, в камината има пингвин.

— Сейди — подхвана тихо Еймъс, — кажи на всички какво ми съобща.

Отпих от чая — да се поуспокоя. След това се постарях да не ми личи, че съм ужасена, и описах посещението си в Залата на епохите.

Щом приключих, се чуваше само как огънят пука в мангалите и Филип Македонски плиска в басейна.

Накрая деветгодишният Феликс зададе въпроса, който се въртеше в ума на всички:

— Значи ще умрем?

— Не — отговори Еймъс и се приведе напред. — И дума не може да става за умирање. Знам, деца, че съм пристигнал току-що. С

повечето от вас почти не се познавам, но обещавам да направим всичко възможно, за да сте в безопасност. Къщата е защитена с какви ли не магии. Сред вас седи могъща богиня — показа той с ръка Баст, която тъкмо отваряше с нокти консерва котешка храна „Първокачествена риба тон“, — кланът Кейн също няма да ви остави на произвола на съдбата. Картър и Сейди са по-силни, отколкото вероятно подозирате, а ако се стигне чак дотам, аз вече съм се сражавал с Мишел Дежарден.

След всичките неприятности, които си имахме миналата Коледа, речта на Еймъс бе малко по-оптимистична от необходимото, но на учениците явно им олекна.

— Ако се стигне чак дотам ли? — повтори Алиса. — Както личи, почти сигурно е, че ще ни нападнат.

Еймъс сбърчи чело.

— Не е изключено, но онова, което ме притеснява, е, че Дежарден ще се съгласи на такъв безразсъден ход. Истинският враг е Апоп и той го знае. Би трябвало да осъзнава, че има нужда от възможно най-голяма помощ. В противен случай... — Той не се доизказа. Каквото и да си мислеше, то очевидно го тревожеше много. — При всички положения, ако реши да ни вземе на мушка, Дежарден ще обмисли най-внимателно всичко. Знае, че къщата няма да падне лесно. Не може да си позволи кланът Кейн да му мъти отново водата. Ще проучи внимателно всичко, ще претегли възможностите, ще сплоти силите си. Ще му бъдат необходими няколко дни, време, което би трябвало да използва, за да спре Апоп.

Уолт вдигна показалец. И аз не знам на какво се дължи, но той умее да привлича вниманието на всички, когато реши да говори. Дори Хуфу вдигна очи от желираните лакомства.

— Ако *все пак* ни нападне, Дежарден ще бъде добре подготвен, с магьосници, далеч по-опитни от нас — рече Уолт. — Може ли да преодолее защитата ни?

Еймъс погледна плъзгащата се стъклена врата — вероятно си беше спомнил последния път, когато бяха преодолели защитата ни. Последиците не бяха от най-приятните.

— Трябва да се постараем да не се стига дотам — каза той. — Дежарден знае какво се опитваме да направим, а ние разполагаме само с пет дни... всъщност вече само с четири. Според видението на Сейди Дежарден е наясно с плана ни и ще се постарее да го осуети, воден от

погрешното убеждение, че работим за силите на Хаоса. Но ако успеем, вече ще разполагаме с мощ, с която да го принудим да премине в отстъпление.

Клио вдигна ръка.

— Хм... Ние не знаем плана. Четири дни за какво?

Еймъс махна с ръка към Картър — приканваше го да обясни. Аз нямах нищо против да си мълча. Да ви призная, смятах плана за малко налудничав.

Брат ми изправи гръб на стола. Не мога да не му го призная — от няколко месеца бележеше напредък и приличаше все повече на нормален тийнейджър. След шестте години, в които беше учил само къщи и бе пътувал много с татко, Картър се обличаше под всякаква критика, точно като младо шефче: със снежнобели ризи и официален панталон. Сега ако не друго, поне се беше научил да носи дънки, тениски и от време на време суичър. Беше си пуснал коса, която сега бе къдрава и разрошена... и изглеждаше много по-добре. Ако продължаваше в този дух, нищо чудно някой ден да си хванеше и гадже.

/_Моля? Стига си ме ръгал. Това беше комплимент._/

— Ще вдигнем от сън бог Ра — заяви брат ми, сякаш беше много лесно — като да си вземеш нещо за ядене от хладилника.

Учениците се спогледаха. Картър не се славеше с чувство за хумор, но те вероятно се питаха дали не се шегува.

— За бога на Слънцето ли говориш? — попита Феликс. — За някогашния цар на боговете?

Брат ми кимна.

— Всички знаете историята. Преди хилядолетия Ра изкуфял и се оттеглил в заслужен отдых на небето, поверявайки властта на Озирис. После Сет го смъкнал от престола. След това пък Хор разгромил Сет и станал фараон. Сетне...

Прокашлях се.

— Кратката версия, ако обичаш.

Картър ме погледна сърдито.

— Важното в случая е, че Ра е бил първият и най-могъщ цар на боговете. Смятаме, че още е жив. Просто спи някъде в дълбините на Дуат. Ако успеем да го събудим...

— Но щом се е оттеглил, защото е бил изкуфял, това не означава ли, че сега е *наистина много* изкуфял? — попита Уолт.

Бях попитала същото, когато брат ми сподели за пръв път какво му е хрумнало. Само това оставаше — всемогъщият бог да не си помни и името даже, да мирише на старец и да се лигави насън. И как изобщо едно безсмъртно същество можеше да изкуфее? Никой не ми беше дал задоволителен отговор.

Еймъс и Картър погледнаха Баст, което си беше логично, защото от египетските богове присъстваше само тя.

Баст се свъси на недоядената котешка консерва.

— Ра е бог на Слънцето. Едно време остаряваше заедно с деня, после всяка нощ минаваше с лодката си през Дуат и всяка сутрин се прераждаше заедно със Слънцето.

— Но Слънцето не се преражда — вметнах аз. — Земята просто се върти...

— Сейди! — предупреди ме Баст.

Добре де, добре. И митовете, и науката казваха истината — просто видяна от различен ъгъл, и така нататък. Бях чувала тази лекция стотици пъти, не ми се слушаше още веднъж.

Баст посочи свитъка, който бях оставила при чашата с чая.

— Когато Ра престана да пътува нощем, цикълът беше нарушен и Ра се озова във вечен здрач... поне така смятаме ние. Явно е искал да потъне в сън и да не се буди повече. Но ако успеете да го издирите в Дуат — и това „ако“ е много голямо, — е възможно той да бъде върнат и съживен с правилната магия. В Книгата на Ра е описано как се прави. Жреците на Ра са я създали в дълбока древност и за да остане тя в тайна, са я разделили на три части, които да се използват само ако наближи края на света.

— Ако наближи края на света ли? — попита Клио. — Нима искаш да кажеш, че Апоп наистина ще... ще погълне Слънцето?

Уолт ме погледна.

— Нима е възможно? В разказа за Червената пирамида казахте, че Апоп стои зад намерението на Сет да разруши Северна Америка. Че се опитва да създаде невероятен хаос, за да се измъкне от затвора си.

Потреперих при спомена за привидението, явило се в небето над столицата Вашингтон: гънеща се грамадна змия.

— Да, точно Апоп е *истинският* проблем — съгласих се аз. — Веднъж го спряхме, но затворът вече не е сигурен. Ако той успее да избяга...

— Ще избяга — отсече Картър. — След четири дни. Освен ако не го спрем. И тогава вече ще унищожи цивилизацията... всичко, което хората са съградили още от зараждането на Египет.

Всички около масата със закуската се смразиха.

Ние с Картър бяхме обсъдили, разбира се, насаме, крайния срок. След четири дни. И Хор, и Изида бяха разговаряли с нас за него. Но тогава го възприехме не като нещо, което е повече от сигурно, а като ужасна възможност. Сега брат ми говореше така, сякаш е сигурен. Взрях се в лицето му и разбрах, че през нощта е видял нещо — вероятно видение, по-страшно и от моето. Върху лицето му беше изписано: „*Не тук. Ще ти кажа по-късно.*“

Баст беше впила нокти в масата със закуската. Явно бе посветена в тайната, каквато и да беше тя.

В другия край на масата Феликс започна да брои на пръсти.

— Защо четири дни? Какво толкова има на... хм, двацет и първи март?

— Пролетно равноденствие — обясни Баст. — Време точно като за силни магии. Тогава часовете на деня и на нощта са в пълно равновесие, което означава, че то лесно може да бъде нарушено в полза на Хаоса или на Маат. Най-подходящо е да събудим Ра точно тогава. Всъщност това е *единственият* ни шанс — можем да го направим само на този ден, иначе трябва да чакаме още половин година есенното равноденствие. А не можем да си го позволим.

— Понеже за съжаление равноденствието е и най-доброто време Апоп да избяга от тъмницата си и да нахлуе в света на хората — добави Еймъс. — Можете да бъдете сигурни, че той има помагачи, които и в този момент работят за него. Според източниците ни сред боговете Апоп ще успее, затова първо трябва да вдигнем от сън Ра.

Бях го чувала и преди, но сега, докато го обсъждахме открито, направо пред учениците с техния смазан вид, то ми се стори още по-страшно и истинско.

Прокашлях се.

— Точно така... след като се измъкне от затвора, Апоп ще се опита да унищожи Маат, реда във всемира. Ще погълне Слънцето, ще

потопи Земята във вечен мрак и изобщо ще ни разкаже играта.

— Точно заради това имаме нужда от Ра — добави Еймъс — този път се постара гласът му да е спокоен и да вдъхва на учениците увереност. Излъчваше такова самообладание, че дори аз се почувствах не толкова ужасена. Запитах се дали е някаква магия, или просто Еймъс обяснява по-добре от мен какво представлява Армагедон. — Ра е най-заклетият враг на Апоп — продължи той. — Ра е повелител на Реда, Апоп — на Хаоса. Откакто свят светува, тези две сили са в нестихваща битка и се опитват да се унищожат взаимно. Ако Апоп се завърне, трябва да се постареем Ра да е на наша страна, за да му се противопостави. Тогава вече ще имаме шанс.

— Шанс — повтори Уолт. — Стига да открием Ра и да го вдигнем от сън и Домът на живота да не ни унищожи пръв.

Еймъс кимна.

— Но ако успеем да събудим Ра, това ще бъде подвиг, какъвто никой магьосник досега не е извършвал. Тогава вече Главният лектор Дежарден ще се позамисли. Той иначе не е глупак, но ми се струва, че сега не си дава ясна сметка за нещата. Все пак осъзнава колко е опасно Апоп да се въздигне. Трябва да го убедим, че сме от един лагер и Апоп може да бъде победен само със средствата на боговете. Предпочитам да направя това, отколкото да се бия с него.

Лично на мен ми идеше да фрасна Дежарден по лицето и да му подпаля брадата, но Еймъс май беше прав.

Клио — клетата тя — беше позеленяла като жаба. Беше дошла чак от Бразилия, за да тръгне по пътя на Тот, бога на познанието, и вече я бяхме нарочили за бъдеща библиотекарка. Но когато опасностите си бяха съвсем истински, а не просто страници от книги... хм, тя бързо се стъписваше — направо ѝ приляваше. Надявах се все пак, ако се наложи, да успее да стигне до края на терасата.

— С... свитъкът — успя да изрече Клио, — каза, че има още две части, така ли?

Взех папируса. На дневна светлина изглеждаше по-крехък — беше пожълтял и ронлив — аха, и ще се разпадне. Пръстите ми потрепериха. Усетих как като електрически ток с ниско напрежение в него тече магия. Неудържимо ми се прииска да го отворя.

Започнах да разгръщам цилиндъра. Картър застана нащрек. Еймъс каза:

— Сейди...

Безспорно очаквах Бруклин да пламне отново, но не се случи нищо. Разгърнах свитъка и видях, че на него пише нещо на патагонски — не с йероглифи и на език, който не можех да разпозная. В края папирусът не беше равен, сякаш беше откъснат.

— Предполагам, че парчетата пасват едно към друго — рекох. — Ще успеем да го разчетем само след като съединим трите части.

Картър явно се възхити. Но да ви призная, и аз разбирам от едно-друго. По време на последното ни премеждие разчетох свитък как да прогоня Сет и той беше подействал горе-долу както трябва.

Хуфу вдигна очи от „Джел-О“.

— А!

После сложи върху масата три слюзести зрънца грозде.

— Именно — съгласи се Баст. — Както казва и Хуфу, трите части на книгата съответстват на трите проявления на Ра: сутрешно, обедно и нощно. Този свитък тук е заклинанието на Хнум. Трябва да намерите и другите два.

Не знам как Хуфу успя да вмести всичко това в едно-едничко сумтене, но ми се прииска всичките ми учители да са песоглавци. За някаква си седмица щях да завърша и прогимназия, и гимназия.

— Ако се вярва на видението ми от нощес — казах аз, — няма да бъде лесно да намерим другите две зрънца... двата свитъка, де.

Еймъс кимна.

— Първата част е била изгубена преди цяла вечност. Средната е в ръцете на Дома на живота. Местена е многократно, но винаги е пазена много строго. Според мен от видението ти излиза, че сега свитъкът е у Владимир Меншиков.

— Сладоледаджията — предположих аз. — Кой всъщност е той?

Еймъс проследи с поглед нещо на масата — вероятно защитен йероглиф.

— Третият по могъщество магьосник в света. Освен това е сред най-убедените привърженици на Дежарден. Оглавява Осемнайсетом в Русия.

Баст изсъска. Нали беше котка, получаваше й се добре.

— Влад Задъхания. Има лоша слава.

Спомних си обезобразените очи и пресипналия глас.

— Какво е станало с лицето му?

Баст понечи да отговори, но Еймъс я прекъсна.

— Просто знайте, че Влад е доста опасен — предупреди той. — Най-големият му талант е да затваря устата на непокорните магьосници.

— Искаш да кажеш, че е убиец ли? — попитах го. — Страхотно, няма що. И преди малко Дежарден му позволи да подгони мен и Картър, в случай че напуснем Бруклин.

— А ще се наложи да го направите, ако искате да издирите другите части от Книгата на Ра — предупреди Баст. — Разполагате само с четири дни.

— Да, май го спомена — промърморих. — Нали ще дойдеш с нас?

Баст сведе очи към котешката си закуска.

— Сейди... — пророни натъжена. — Ние с Картър вече го обсъдихме и... хм, някой трябва да провери затвора на Апоп. Трябва да сме наясно какво точно става, дали той е на път да избяга и дали има начин да го спрем. Можем да го направим само на място.

Направо не повярвах на ушите си.

— Нима ще се върнеш там? След всичко, което майка и татко направиха, за да те пуснат на свобода?

— Само ще се доближа отвън до затвора — обеща тя. — Ще внимавам. Все пак съм същество, което умее да се промъква. Пък и само аз знам как да намеря килията — за обикновените хора тази част на Дуат е смъртоносна. Длъжна съм... да го направя.

Гласът ѝ трепереше. Веднъж Баст ми беше казвала, че котките не са от най-храбрите същества, а на мен ми се струваше, че се иска доста голяма смелост, за да се върнеш в тъмницата, където си бил затворен.

— Няма да ви оставям без защита — обеща тя. — Имам... един приятел. До утре би трябвало да пристигне от Дуат. Помолих го да те намери и да те закриля.

— Приятел ли? — повторих.

Баст се смръщи.

— Е... в известен смисъл.

Не звучеше насърчително.

Погледнах дрехите си като за навън. В устата ми загорча. Ние с Картър трябваше да тръгнем да издирваме Книгата и беше малко вероятно да се върнем живи. Още една отговорност върху плещите ми,

още едно неразумно искане да жертвам живота си в името на всеобщото благо. Честит ми рожден ден.

Хуфу се оригна и изтика встрани празната чиния. Оголи зъби със следи от „Джел-О“ по тях, сякаш казваше: „Е, готово! Закуската, беше вкусна!“

— Ще си приготвя багажа — съобщи Картър. — След един час можем да тръгваме.

— Не! — казах.

Не съм много сигурна кой се изненада повече, аз или брат ми.

— Как така „не“? — попита Картър.

— Днес имам рожден ден — съобщих и вероятно заприличах на седемгодишно хлапе, но точно в онзи момент ми беше все едно.

Учениците се учудиха. Някои ме поздравиха. Хуфу ми поднесе подарък — празната кутия от „Джел-О“. Феликс запя с половин уста „Честит рожден ден“, но никой не се присъедини и той също се отказа.

— Баст каза, че приятелят ѝ ще пристигне чак утре — продължих аз. — Еймъс спомена, че на Дежарден ще му трябва известно време, докато подготви нападение. Пък и от цяла вечност смятам да отскоча до Лондон. Мисля, че имам време за един почивен ден преди края на света.

Другите се бяха вторачили в мен. Себично ли постъпвах? Е, да. Безотговорно? Може би. Защо тогава продължавах толкова вироглаво да държа на своето?

Сигурно ще се стъписате, но не обичам да имам чувството, че някой ме командва. Картър определяше какво ще правим, а ето че, както обикновено, не ми беше казал всичко. Явно вече се беше посъветвал с Еймъс и Баст и бе съставил плана на играта. Тримата бяха решили кое е най-добро, без да си дават труда да ме питат. Единствена Баст бе с мен през цялото време, а ето че сега ме изоставяше, за да се впусне в опасно начинание. А аз щях да бъда принудена да стоя тук, да карам рождения си ден с брат си и после да издирвам поредния вълшебен свитък, който можеше да ме подпали, че и по-лошо.

А, без тия! Няма да стане. Щом така и така щях да умра, можех да го направя и на другата сутрин.

Върху лицето на Картър се четеше не само гняв, но и неверие. Пред учениците обикновено се стараехме да се държим като възпитани

хора. А ето че сега злепоставях брат си. Той все роптаеше, че хуквам презглава да върша разни неща, без изобщо да се замислям. Снощи се беше подразнил, че съм грабнала свитъка, подозирах и че дълбоко в себе си обвинява мен, задето всичко се е объркало — и Джаз е пострадала. В това безспорно откриваше поредното доказателство за безразсъдния ми нрав.

Бях повече от готова за битка, в която ще ме нокаутират, но се намеси Еймъс.

— Опасно е да ходиш в Лондон, Сейди. — Той вдигна ръка още преди да съм възразила. — Въпреки това, ако трябва да... — Еймъс си пое дълбоко въздух, сякаш не харесваше онова, което се канеше да каже. — Поне ми обещавай да внимаваши. Съмнявам се Влад Меншиков да е готов да се опълчи толкова бързо срещу нас. Би трябвало всичко да е наред, стига да не правиши магии и да не привличаш вниманието.

— Еймъс! — започна да негодува Картър.

Той го прекъсна със строг поглед.

— Докато Сейди я няма, можем да започнем с осъществяването на плана. И вие двамата ще тръгнете утре сутринта. Аз ще те замествам с преподаването и ще бдя за защитата на Бруклинската къща.

Виждах от очите му, че не иска да заминавам. Беше неразумно, опасно и прибързано — с други думи, съвсем в мой стил. Но виждах и че ми съчувства за безизходицата, в която съм се озовала. Спомних си колко гъвкав е изглеждал, след като миналата Коледа Сет се засели в тялото му. Когато замина да се лекува в Първи ном, знаех, че се чувства виновен, задето ни оставя сами. Въпреки това постъпи правилно — така запази разсъдъка си. От всички хора Еймъс вероятно знаеше най-добре какво е да изпитваш необходимост да се махнеш. Чувствах, че ще се пръсна, ако остана тук, без дори да съм имала време да си поема дъх.

Пък и бях по-спокойна при мисълта, че Еймъс ще пази в наше отсъствие Бруклинската къща. Камък ми падна от сърцето и че за известно време няма да преподавам. Да ви призная, съм ужасна учителка. Просто не ме свърта на едно място.

/_О, я млъквай, Картър. Не се е очаквало да си съгласен с мен._/

— Благодаря, Еймъс — успех да изрека.

Той стана от стола — ясен знак, че срещата е приключила.

— Мисля, че е достатъчно за една сутрин — каза. — Най-важното за всички вас е да продължите обучението и да не изпадате в отчаяние. Имаме нужда да сте в отлична форма, за да защитим Бруклинската къща. Непременно ще надделеem. С боговете на наша страна Маат ще победи Хаоса, както винаги досега.

Учениците явно още бяха притеснени, но също се изправиха и започнаха да раздигат чиниите. Картър ме изгледа още веднъж ядосано, после влезе вътре.

Негова си работа. Нямах намерение да се чувствам гузна. Нямах да допусна да съсипят рождения ми ден. Въпреки това, когато погледнах надолу към студения чай и недоядения кроасан с шоколад, изпитах ужасното чувство, че може и никога вече да не седна на тази маса.

След един час бях готова за Лондон.

Избрах от арсенала си нов жезъл и го сложих заедно с другите вещи в Дуат. Оставих вълшебния свитък на Булуинкъл при Картър, който дори не ми говореше, след това отидох в лечебницата да проверя как е Джаз и я заварих все още в кома. Омагьосаната кърпа върху челото ѝ държеше хладно. Около леглото се носеха лечебни йероглифи, но Джаз още беше съвсем немощна. Без обичайната си усмивка сякаш беше друг човек.

Седнах до нея и я хванах за ръката. Беше ми тежко, сякаш сърцето ми бе затиснато с топка за боулинг. Джаз беше изложила на опасност живота си, за да ни предпази. Само след няколко седмици обучение се беше хвърлила срещу цяла гмеж *bau*. Точно както я бяхме научили, беше взела от енергията на своята покровителка, богинята Сехмет, и усилието за малко да я унищожи.

Какво бях жертвала аз напоследък? Бях вдигнала скандал само защото можех да пропусна тържеството по случай рождения ми ден.

— Ужасно съжалявам, Джаз. — Знаех, че не ме чува, но гласът ми трепереше. — Просто... ще полудея, ако не се махна оттук. Вече веднъж ни се наложи да го спасяваме този тъп свят, а сега трябва да го правя отново...

Представих си какво би казала Джаз, със сигурност нещо, което да ме поуспокои: *ти, Сейди, нямаш вина. Заслужаваши няколко часа.*

От това ми стана още по-зле. Не биваше да допускам Джаз да се излага на опасност. Преди шест години мама беше загинала, защото бе

станала проводник на прекалено много магии. Беше изгоряла, докато е затваряла вратата в тъмницата на Апоп. Знаех го, а допуснах Джаз, която имаше много по-малък опит, да рискува живота си, за да спаси нашия.

Както казах... съм ужасна учителка.

Накрая вече не издържах. Стиснах ръката на Джаз, казах ѝ да се оправя бързо и си тръгнах от лечебницата. Качих се на покрива, където държахме реликвата за отваряне на портали — каменен сфинкс от развалините на Хелиопол.

Изтръпнах, когато видях в другия край Картър — хранеше грифона с цяла камара печени пуйки. От снощи беше вдигнал за чудовището доста приличен обор, затова реших, че то явно ще остане при нас. Поне щеше да разгонва гълъбите по покрива.

Почти се надявах Картър да не ми обърне внимание. Не ми беше до още разпавии. Но щом ме видя, той се свъси, избърса полепналата по ръцете му мазнина от пуйките и дойде при мен.

Стегнах се, явно щеше да ми дръпне едно конско.

Вместо това той промърмори:

— Пази се. Взел съм ти подарък за рождения ден, но ще изчакам, докато... се върнеш.

Не добави думата „жива“, но ми се стори, че съм я доловила в гласа му.

— Виж какво, Картър...

— Върви де — подкани брат ми. — Няма да си помогнем, ако пак се скараме.

Не знаех дали да се чувствам виновна, или да се разсърдя, но Картър май беше прав. Нямахме особено хубави спомени от рождените си дни. Сред най-ранните бе как на шестия си рожден ден се скарах с брат си и от вълшебната енергия, която бяхме отприщили, тортата ми взе, че се пръсна. Ако отчетем това, вероятно бе за предпочитане просто да се обърна и да тръгна. Но сърце не ми даваше.

— Извинявай — изпелтечих. — Знам, обвиняваш ме, задето снощи съм взела свитъка и Джаз е пострадала, но имам чувството, че ще се разпадна...

— Не само ти — увери ме Картър.

На гърлото ми заседна буца. Бях се притеснила ужасно, че Картър ми е сърдит, и не бях обърнала внимание на гласа му. От него

личеше, че е страшно разстроен.

— Какво има? — попитах го. — Какво се е случило?

Той избърза в панталона мазните си ръце.

— Вчера в музея... един от духовете... един от духовете разговаря с мен.

И Картър ми разказа за странната среща с пламтящия *bau*, как времето сякаш е започнало да отминава по-бавно и *bau* го е предупредил, че ще се провалим.

— Каза... — Гласът му заглъхна. — Каза, че Зия спяла в Мястото с червените пясъци, където и да се намира то. Каза още, че тя щяла да умре, ако не съм се откажел от търсенето на свитъците и не съм отидел да я спася.

— А духът спомена ли, Картър, името на Зия? — попитах предпазливо.

— Ами не...

— Възможно ли е да е говорел за друго?

— Не, сигурен съм. Говореше за Зия.

Опитах да се сдържа и да не казвам нищо. Наистина. Но темата за Зия Рашид беше обсебила нездравословно брат ми.

— Не че искам да те нараня, Картър — подхванах аз, — но от няколко месеца виждаш *навсякъде* знаци от Зия. Преди половин месец реши, че те вика на помощ с картофеното пюре.

— Наистина имаше там едно „З“! Издълбано направо върху пюрето.

Вдигнах ръце.

— Добре, добре. А сънят ти от нощес?

В раменете му се появи напрежение.

— В смисъл?

— О, я стига. На закуска каза, че по време на равноденствието Апоп щял да избяга от своя затвор. Говореше така, сякаш е повече от сигурно и си видял доказателства. Вече си го обсъдил с Баст и си я убедил да провери затвора на Апоп. Каквото и да си видял... явно е било страшно.

— Ами... не знам. Не съм сигурен.

— Ясно.

Подразних се още повече. Така значи, Картър не искаше да ми каже. И както едно време, щяхме да имаме тайни един от друг. Добре.

— Тогава ще продължим разговора по-късно — казах аз. — До довечера.

— Не ми вярваш — рече брат ми. — За Зия.

— Ти пък ми нямаш доверие. Квит сме.

Вторачихме се един в друг. После Картър се обърна и тръгна с тежка стъпка към грифона.

За малко да го повикам. Нямах намерение да съм толкова груба с него. От друга страна, не съм много-много по извиненията, а той беше направо невъзможен.

Извърнах се към сфинкса и призовах портал. Вече съм доста добра, нищо че си го казвам сама. Пред мен веднага изникна пясъчна вихрушка, в която скочих.

След миг се приземих тежко пред Иглата на Клеопатра на брега на Темза.

Преди шест години на същото това място е загинала мама и този египетски паметник не ми беше от любимите. Но при Иглата беше възшебният портал, който се намираше най-близо до апартамента на баба и дядо.

Добре че времето беше лошо и наоколо нямаше никого, затова си изтръсках дрехите от пясъка и се отправих към входа на метрото.

След половин час стоях на стъпалата пред жилището на баба и дядо. Струваше ми се много странно, че съм си... вкъщи. Дори вече не знаех как да го нарека. От месеци си мечтаех за Лондон... за познатите градски улици, за любимите магазини, за съученичките и някогашната ми стая. Беше ми мъчно дори за ужасното време. Сега обаче всичко ми се струваше толкова различно, чуждо.

Почуках притеснена на вратата.

Не последва отговор. Бях сигурна, че ме чакат. Почуках още веднъж.

Може би се бяха скрили и чакаха да вляза. Представих си как баба, дядо, Лиз и Ема са се спотаили зад мебелите, готови да изскочат и да извикат: „Изненада!“.

Хмм... Баба и дядо, които са се спотаили и изскачат. Не ми се вярваше особено.

Извадих ключа и отключих.

Във всекидневната беше тъмно и нямаше никого. Осветлението на стълбището не беше включено, нещо, което баба не допускаше

никога. Страхуваше се до смърт да не падне по стълбите. Дори телевизорът на дядо не работеше, което също не се случваше никога. Дядо го държеше включен непрекъснато на програмата с мачовете по ръгби — дори и да не ги гледаше.

Подуших въздуха. Шест вечерта лондонско време, а откъм кухнята не миришеше на изгорели сладки. Баба би трябвало да е изгорила за следобедната закуска поне една тава. Това си беше традиция.

Извадих телефона — да звънна на Лиз и Ема, но той не работеше. А бях *сигурна*, че съм заредила батерията.

Умът ми тъкмо започна да осъзнава една мисъл: *аз съм в опасност*, — когато входната врата зад мен се затръшна. Обърнах се и посегнах да сграбча вълшебната пръчка, която не носех.

Откъм горния край на тъмното стълбище изсъска глас, който *определено* не беше на човек:

— Добре дошла отново у дома, Сейди Кейн.

---

[1] Марка желатинови десерти с разнообразни форма, цветовете и аромат. — Б.ред. ↑

5. КАК НАМРАЗИХ ТОРНИТЕ БРЪМБАРИ

КАРТЪР

Благодаря ти много, Сейди.

Връчваш ми микрофона точно когато си стигнала до най-интересното.

И така, Сейди отиде да кара рождения си ден в Лондон. След четири дни щеше да настъпи краят на света, имахме да търсим още свитъци, а тя, моля ви се, да тръгне да празнува с приятелки. Наистина умее да степенува нещата, нали? Не че се огорчих особено де.

Това, че сестра ми замина, си имаше и положителните страни: в Бруклинската къща стана относително спокойно, най-малкото, докато не се появи триглавата змия. Но нека първо ви разкажа видението си.

На закуска Сейди реши, че крия нещо от нея, нали така? Е, донякъде си беше вярно. Но да ви призная, онова, което видях през нощта, ме хвърли в такъв ужас, че не ми се говореше за него, особено пък на рождения ѝ ден. Откакто съм започнал да усвоявам магиите, съм се нагледал на какви ли не странни неща, но това си заслужаваше Нобеловата награда по гадост.

След посещението в Бруклинския музей ми беше трудно да заспя. Когато накрая се унесох, се събудих в различно тяло.

Не беше пътуване на душата или сън. Бях се превърнал в Хор Отмъстителя.

И друг път бях поделял тяло с Хор. На Коледа той бе проникнал за близо седмица в главата ми: нашепваше ми разни неща и изобщо ме дразнеше. По време на битката при Червената пирамида неговите и моите мисли се сляха напълно. Превърнах се в онова, което египтяните наричат „Око“ на бога — разполагах с цялата му власт, спомените ни се бяха обединили, човек и бог работеха заедно. Но си останах в тялото.

А сега беше обратното. Гостувах в тялото на Хор и стоях на носа на лодка, плаваща по вълшебната река в Дуат. Зрението ми беше остро като на сокол. Виждах през мъглата силуети, които се движеха във водата — люспести гърбини на влечуги и чудовищни перки. Виждах как по двата бряга се лутат призраците на мъртвите. Таванът на пещерата високо горе проблясваше в червено, сякаш се носехме по гърлото на жив звяр.

Ръцете ми бяха бронзови и мускулести, по тях имаше гривни от злато и лапис лазули. Бях облечен като за сражение: в кожени доспехи. В едната си ръка държах копие, а в другата — *khopesh*. Чувствах се силен и могъщ като... ами като бог.

„Здрасти, Картър“, каза Хор и аз изпитах чувството, че си говоря сам със себе си.

— Какво става, Хор?

Не споделих, че съм се подразнил, задето е нахлул в съня ми. Не се налагаше. Бяхме с един ум.

„Отговорих на въпроса ти — рече Хор. — Казах ти къде да намериш първия свитък. Сега и ти трябва да се потрудиш за мен. Искам да ти покажа нещо.“

Лодката се устреми напред. Вкопчих се в перилата. Погледнах назад и видях, че сме на фараонски платноход с дължина двайсетина метра и форма на тежко кану. В средата имаше празен подиум с опърпан навес, на който навремето е бил престолът. Върху единствената мачта беше опънато квадратно платно, преди украсено, а сега избеляло и разкъсано. Отляво и отдясно висяха безполезни счупени весла.

Платноходът явно беше изоставен преди векове. Такелажът беше покрит с паяжини. Въжетата бяха прогнили. Дъските на корпуса застанаха и заскърцаха, когато набрахме скорост.

„Стар е като Ра — обясни Хор. — Наистина ли искаш да го върнеш в употреба? Нека ти покажа пред каква заплаха се изправяш.“

Рулят ни насочи към течението. Изведнъж се устремихме надолу. И друг път бях плавал по Реката на нощта, но сега явно бяхме навлезли много по-навътре в Дуат. Въздухът беше по-студен, бързеите — по-шумни. Скочихме от един праг и се понесохме във въздуха. Когато отново цопнахме, започнаха да ни нападат чудовища. Изникнаха ужасни муцуни: морски змей с котешки очи, крокодил с таралежови

бодли, змия с глава като на мумифициран човек. Подадеше ли се някоя, вдигах меч и я отсичах или пък я пронизвах с копието — да стои понадалеч от лодката. Те обаче продължиха да се задават и да променят вида си и аз осъзнах, че ако не съм Хор Отмъстителя — ако съм просто Картър Кейн, който се опитва да се пребори с тези ужасии, — щях вече да съм полудял, да съм умрял или и двете.

„Всяка нощ се случваше това пътуване — каза Хор. — И не Ра отблъскваше тварите на Хаоса. Ние, другите богове, бдяхме над него. Спиряхме Апоп и помагачите му.“

Скочихме от още един водопад и паднахме с носа напред във водовъртеж. Успяхме някак да не се преобърнем. Лодката се измъкна от течението и се насочи към брега.

Тук той приличаше на поле от лъскави черни камъни — поне на мен ми се стори така. След като се приближихме, си дадох сметка, че това не са камъни, а брони на бръмбари, разпрострели се в здрача докдето поглед стига. Сред кухите черупки мудно се движеха няколко живи твари и така се създаваше впечатлението, че цялата местност пъпли. Дори няма да се опитвам да описвам миризмата на милионите мъртви скарабеи.

„Затворът на Змея“, каза Хор.

Огледах мрака — очаквах да видя затворническа килия, трап или нещо такова. Единственото, което съгледах, беше безкрайното поле с мъртви бръмбари.

— Къде? — попитах.

„Показвам ти мястото така, че да разбереш — отвърна Хор. — Ако беше тук като човек, щеше да изгориш и да станеш на пепел. Ако беше видял това място такова, каквото всъщност е, ограничените ти сетива на обикновен простосмъртен щяха да се разтопят.“

— Страхотно — промърморих. — Обичам, когато сетивата ми се топят.

Лодката заора в брега и няколко живи скарабея се размърдаха. Целият бряг сякаш се загъна и се загърчи.

„Навремето всички тези скарабеи са били живи — продължи Хор, — били са символ на прераждането, през което Ра е преминавал всеки ден и е удържал врага. Сега са останали съвсем малко. Змията малко по малко ги поглъща и си пробива път.“

— Я чакай — спрях го аз. — Нима искаш да кажеш, че...

Брегът пред мен се надигна: отдолу се мъчеше да се покаже нещо огромно, което след малко щеше да излезе на повърхността.

Стиснах меча и копието, но дори с цялата сила и смелост на Хор усетих, че треперя. Изпод кухите обвивки от скарабей засия червена светлина. Те запукаха и замърдаха, а нещото изникна на повърхността. Изпод все по-тънкия пласт мъртви бръмбари в мен се втренчи триметров червен кръг — змийско око, пълно с омраза и ненаситност. Дори във вида си на бог усетих как мощта на Хаоса ме блисва като смъртоносна радиация и направо ме опържва, за да изяде душата ми... и повярвах на думите на Хор. Ако бях тук в плът, щях да съм изгорял и да съм станал на пепел.

— Отскубва се на свобода. — На гърлото ми заседна буца — бях изпаднал в паника. — Излиза, Хор...

„Да — потвърди той. — Още малко.“

Насочи ръката ми. Вдигнах копието и го забих в окото на Змея Апоп. Той ревна гневно. Брегът на реката потрепери. Сетне Апоп потъна под черупките на мъртвите скарабей и червеното сияние помръкна.

„Но не днес — продължи Хор. — По време на равноденствието веригите ще изтънеят и Змеят най-после ще се отскубне на свобода. Стани отново мой аватар, Картър. Помогни ми да поведе боговете в битка. Заедно може би ще успеем да спрем възхода на Апоп. Но ако вдигнеш от сън Ра и той отново се качи на престола, дали ще има сили да управлява? Дали тази лодка е в състояние да плава отново из Дуат?“

— Защо тогава ми помогна да намеря свитъка? — попитах. — Щом не искаш Ра да се буди...

„Трябва ти да избереш — отвърна Хор. — Вярвам в теб, Картър Кейн. Каквото и да решиш, ще те подкрепя. Но много от другите богове не са на същото мнение. Смятат, че имаме по-голям шанс, ако аз бъда техен цар и военачалник и ги поведе в битка срещу Змея. Според тях планът ти да събудиш Ра е неразумен и опасен. Това е всичко, което мога да направя, за да предотвратя открит бунт. Може и да не успея да ги спра и те да те нападнат и да се опитат да ти попречат.“

— Точно каквото ни трябваше — подметнах аз. — Още врагове.

„Не е задължително да става така — възрази Хор. — Вече видя врага. Кой според теб има по-голям шанс да се опълчи срещу Повелителя на Хаоса, Ра или Хор?“

Лодката се отгласна от тъмния бряг. Хор пусна моята *ба* и съзнанието ми полетя като напълнен с хелий балон, за да се върне в света на простосмъртните. До сутринта сънувах местност, покрита от край до край с мъртви скарабеи, и червено око, което се беше вторачило в мен от дълбините на ослабления си затвор.

Сега вече знаете защо на другата сутрин се държах така, сякаш не съм съвсем на себе си.

Дълго умувах защо Хор ми е показал онова видение. Очевидният отговор: сега той беше цар на боговете. Не искаше Ра да се завръща и да оспорва властта му. Боговете са склонни да бъдат себични. И дори когато ти помагат, гонят своите цели. Затова човек трябва да си отваря очите на четири, когато им се доверява.

От друга страна, Хор беше прав. Ра беше стар, на пет хиляди години. Никой не знаеше в какво състояние е. И да успеем да го вдигнем от сън, не беше сигурно, че ще ни помогне. Ако изглеждаше зле като лодката, не виждах как ще допринесе за разгрома на Апоп.

Хор ме беше попитал кой има по-голям шанс срещу Повелителя на Хаоса. Страшната истина: след като се взрях в сърцето си, се убедих в отговора — никой от нас. Нито боговете. Нито магьосниците. Нямахме по-голям шанс, дори и да се обединяхме. Хор искаше да бъде цар и да поведе боговете в битка, врагът му обаче беше по-могъщ от всичко, пред което се беше изправял. Апоп беше стар като самия свят и се страхуваше от един противник: Ра.

Може би нямаше да върнем Ра, но шестото чувство ми подсказваше, че нямаме друг избор. И да ви призная, от това, че всички: Баст, Хор и дори Сейди — ми повтаряха как не било хубаво да го правим, аз се убеждавах все повече, че трябва да го направим. В този смисъл съм си доста вироглав.

„Правилният избор невинаги е най-лесният избор“, често ми беше казвал татко.

Той се беше изправил срещу целия Дом на живота. Беше жертвал живота си, за да пусне на свобода боговете, защото беше сигурен, че

няма друг начин да спаси света. Сега беше време и аз да направя трудния избор.

Подминаваме закуската и разправията ми със Сейди. След като тя скочи през портала, аз останах на покрива сам-самичък, ако не броим компанията на новия ми приятел — грифона психар.

Той изписка: *ПЪЗЗЗЗ* и аз реших оттук нататък да го наричам така — Пъзльо, пък и му отиваше. Бях очаквал през нощта да се вдигне и да се изнесе — да отлети или да се върне в Дуат, — той обаче явно беше щастлив в новия си пилчарник. Бях му постлал нещо като килимче от сутрешни вестници, всички със заглавия на първата страница за странния взрив на канализационен газ, засегнал предната вечер цял Бруклин. Според репортерите заради газа в целия квартал били избухнали призрачни пожари, в музея били нанесени сериозни щети, а някои хора били получили гадене, световъртеж и дори халюцинации за колибри с размерите на носорог. Какъв противен канализационен газ!

Тъкмо мях на Пъзльо още печени пуйки (леле, голям гладник се оказа), когато до мен се появи Баст.

— Като цяло обичам птиците — заяви тя. — Но това нещо тук ме хвърля в смут.

— *ПЪЗЗЗЗ!* — каза Пъзльо.

Двамата с Баст се загледаха така, сякаш се чудеха какъв ли е на вкус другият и става ли за обяд.

Баст изсумтя:

— Нали няма да го оставиш тук?

— Е, той не е завързан — отвърнах. — Ако искаше, досега да си е тръгнал.

— Страхотно — промърмори Баст. — Още едно нещо, което може да те убие, докато ме няма.

Лично аз бях на мнение, че двамата с Пъзльо се разбираме доста добре, но не се сетих как да успокоя Баст.

Тя беше облечена като за път. Над обичайното трико с леопардов десен носеше дълго черно палто с избродирани по него защитни йероглифи. Докато се движеше, платът трептеше и Баст ту се появяваше, ту изчезваше отново.

— Внимавай — казах ѝ аз.

Тя се усмихна.

— Аз, Картър, съм котка. Мога да се грижа за себе си. Повече се безпокоя какво ще стане с теб и Сейди, докато ме няма. Ами ако видението ти се окаже вярно и Апоп е на път да се отскубне от затвора?... Е, ще се върна при първа възможност.

Нямах какво да ѝ отговоря. Ако видението ми се окажеше вярно, всички щяхме да загазим не на шега.

— Два-три дни сигурно ще бъда извън обсег — продължи Баст. — Приятелят ми би трябвало да пристигне, преди вие със Сейди да поемете утре на път, за да търсите свитъците. Той ще се постарее да останете живи.

— Не можеш ли да ми кажеш поне името му?

Баст ме погледна така, сякаш беше развеселена или може би притеснена — вероятно и двете.

— Малко е трудно да ти обясня за него. Нека по-добре се представи сам. — При тези думи тя ме целуна по челото. — Пази се, котенцето ми.

Бях стъписан и не успях да отговоря. Възприемах Баст като закрилница на Сейди. А аз бях нещо като притурка към сестра си. Но в гласа ѝ се долавяше такава обич, че сигурно съм се изчервил. Баст изтича при ръба на покрива и скочи.

Аз обаче не се притесних за нея. Бях почти сигурен, че ще се приземи на крака.

Исках всичко да изглежда пред учениците възможно най-нормално, затова проведох обичайния сутрешен час. Наричах го „Час по 101 начина за решаване на магически задачи“. А учениците — „Както се получи“.

Дадох им задача. Можеха да я решат както искат. Щом успееха, бяха свободни.

Предполагам, че не е точно като в истинско училище, където трябва да стоиш до края на часовете, дори и да си научил всичко, аз обаче не съм ходил на истинско училище. През всички години, когато татко ми беше преподавал вкъщи, бях учил по свой си ритъм. Щом си

подготвех уроците така, че татко да е доволен, часовете приключваха. Тази система работеше при мен и учениците явно също я харесваха.

Мислех си, че ще я одобри и Зия Рашид. Първия път, когато със Сейди бяхме учили при нея, тя ни обясни, че магията не може да се усвои в часове и от учебници. Човек я учи, докато я прави. Ето защо за часа по 101 начина за решаване на магически задачи се насочихме към класната стая и оплескахме всичко.

Днес имах четирима ученици. Останалите щяха да опознават самостоятелно магията и да се упражняват в заклинанията или да се подготвят под надзора на по-големите на възраст за колеж. Като наша основна наставница в отсъствието на Еймъс, Баст беше настояла всички да минат ускорен курс по обичайни предмети като математика и четене, макар че и тя добави свои факултативни предмети, например Грижи за котките за напреднали и Сладка дрямка.

Та класната стая заемаше почти целия втори етаж. Беше с размерите приблизително на баскетболно игрище, за каквото я и използвахме вечер. Беше с твърд дървен под, статуи на богове покрай стените и сводест таван с изображения на древни египтяни, които, както винаги, вървяха на една страна. На известно разстояние от стените, перпендикулярно на пода, бяхме сложили статуи на Ра с глави на соколи и с височина три метра, бяхме им издълбали короните във вид на слънчеви дискове и ги използвахме за баскетболни кошове. Сигурно е богохулство, но какво сме виновни ние, ако Ра няма чувство за хумор, това си е негов проблем.

Уолт ме чакаше заедно с Джулиан, Феликс и Алиса. Джаз почти винаги идваше на тези уроци, но сега още беше в кома — проблем, който никой от нас не знаеше как да реши.

Постарах се да изглеждам самоуверено, както приляга на един учител.

— И така, момчета. Днес ще усвояваме някои бойни техники. Ще започнем от най-простите.

Извадих от чантата три фигурки на *shabti* и ги подредих по различни ъгли на помещението. Сложих пред тях по един ученик. После изрекох една дума. Четирите статуетки се превърнаха в египетски воители с човешки ръст, въоръжени със саби и щитовете. Не бяха особено правдоподобни. Кожата им беше като покрита с глеч

глина и те се движеха по-бавно от истинските хора, но като за начало ставаха.

— Феликс! — извиках аз. — Без пингвини, чу ли?

— О, я стига.

Той смяташе, че отговорът на всяка задача включва пингвини, но това не беше честно спрямо птиците и вече се бях уморил да ги телепортирам обратно у дома. Някъде на Антарктида цяло ято магеланови пингвини се бяха подложили на психотерапия.

— Започвайте! — креснах и *shabti* нападаха.

Джулиан, едър седмокласник, който вече беше решил, че ще следва пътя на Хор, се хвърли в битка. Още не се беше научил да призовава добре боен аватар, но обгърна юмрука си със златиста енергия, наподобяваща шеметно носеща се топка, и удари *shabti* с все сила. Той отхвърча назад към стената и се натроши на парчета. Един вече беше покосен.

Алиса изучаваше пътя на Геб, бога на Земята. Никой в Бруклинската къща не разбираше от магии с пръст, но на Алиса рядко ѝ трябваше помощ. Беше израсла в семейство на грънчари в Северна Каролина и още от малка работеше с глина.

Отби непохватния удар на *shabti* и го докосна по гърба. Върху глинените доспехи засия йероглиф.

На война май не му стана нищо, но когато той се обърна, за да нападне Алиса, тя продължи просто да си стои. Тъкмо да ѝ извикам да се наведе, когато *shabti* изобщо не я улучи. Острието му се удари в пода и воинът се препъна. Той нападна още веднъж: замахна пет-шест пъти, ала острието му не се и доближи до момичето. Накрая воинът се обърна и стъписан, тръгна с несигурна крачка към ъгъла на помещението, където си удари силно главата в стената, потрепери и спря.

Алиса ми се усмихна.

— *Sa-per* — обясни тя. — Йероглиф, който означава „не улучвам“.

— Красив е — отвърнах аз.

През това време Феликс намери безпингвиново решение. Нямах представа в каква магия ще стане специалист накрая, но днес предпочете нещо просто и действено. Грабна от пейката една баскетболна топка, изчака *shabti* да направи стъпка, после му метна топката по главата. Избра най-подходящия момент. *Shabti* изгуби равновесие и падна, а сабята му се пукна. Феликс отиде при *shabti* и го стъпка на парчета.

Погледна ме доволно.

— Не си казвал, че трябва да прилагаме магия.

— Така е.

Казах си, че по-добре е да не играя с него баскетбол.

Най-интересен за гледане беше Уолт. Той беше *sau*, майстор на амулети, затова бе склонен да влиза в битка с каквито магически предмети има подръка. Никога не знаех какво ще направи.

Колкото до избория от него път, Уолт още не беше решил магията на кой бог да усвоява. Беше добър изследовател — като Тот, бога на знанията. Умееше да използва свитъци и отвари почти толкова добре, както и Сейди, и затова можеше да предпочете пътя на Изида. Можеше да избере дори Озирис, понеже притежаваше вродената способност да вдъхва живот на неодушевени предмети.

Днес не мърдаше: преглеждаше един по един амулетите си и обмисляше какво да направи. Когато *shabti* се приближи, Уолт премина в отстъпление. Ако имаше слабости, то това беше неговата предпазливост. Обичаше да мисли дълго и чак тогава да действа. С други думи, беше пълна противоположност на Сейди.

/_Стига си ме удряла, Сейди! Вярно си е!_/

— Хайде, Уолт — подкани Джулиан. — Убивай го вече.

— Имаш с какво — обади се и Алиса.

Уолт се пресегна към един от пръстените си. После отстъпи назад и се препъна в отломъците от счупения *shabti* на Феликс.

Извиках:

— Внимавай!

Но Уолт се подхлъзна и падна лошо. Противникът му *shabti* се спусна напред и замахна със сабята.

Втурнах се да помагам, но бях много далеч. Уолт вече беше вдигнал инстинктивно ръка, за да се предпази от удара. Омагьосаното керамично острие беше наточено почти като истински метал. Уолт сигурно го заболя много, обаче го сграбчи и *shabti* застина. Острието под пръстите на момчето посивя и по него като паяжина плъзнаха пукнатини. Сивият цвят се разпространи като скреж по целия воин и той се превърна в купчина пепел.

Уолт се стъписа. Разтвори длан, която изобщо не беше наранена.
— Страхотно! — възкликна Феликс. — Какъв беше амулетът?

Уолт ме погледна притеснено и аз разбрах какъв е отговорът. Не беше амулет. Момчето нямаше и понятие как го е направило.

Тези вълнения вече бяха предостатъчни за един ден. Наистина. Но странностите започваха тепърва.

Още преди някой от нас да е казал нещо, подът се разтресе. Помислих си, че магията на Уолт може би е обхванала цялата сграда, което не беше на добре. Или че някой долу си прави експерименти със заклинания за взривяване на магарета.

Алиса кресна:

— Момчета...

Посочи статуята на Ра, която стърчеше от една стена, три метра над нас. Божественият ни баскетболен кош бе започнал да се разпада.

В началото и аз не разбрах какво виждам. Статуята на Ра не се превръщаше като *shabti* в пепел. Трошеше се и падаше на късове върху пода. После ме присви под лъжичката. Парчетата не бяха камък. Статуята се превръщаше в мъртви скарабеи.

Падна и последното парче и купчината умрели торни бръмбари се размърда. От средата се показаха три змийски глави.

Нямам нищо против да си призная: изпаднах в паника. Реших, че видението ми за Апоп се сбъдва направо пред очите ми. Дръпнах се назад толкова бързо, че се блъснах в Алиса. Не изхвърчах от помещението само защото четирима ученици ме гледаха — да ги успокоя.

„Не може да е Апоп!“, казах си.

Показаха се и змиите и аз видях, че не са три различни влечуги. Беше една огромна кобра с три глави. Още по-странното бе, че тя разпери криле като на ястреб. Беше дебела колкото крака ми. На височина също беше колкото мен, но не бе чак толкова голяма, както

Апоп. Очите ѝ не светеха в червено. Бяха си обикновени страшни зелени змийски очи.

Но не бих казал, че ми е олекнало при вида на трите глави, втрещени в мен.

— Картър! — извика разтревожен Феликс. — Това влиза ли в урока?

Змията изсъска в триглаво съзвучие. Гласът ѝ сякаш прокълтя вътре в главата ми — и беше точно като на *bai* в Бруклинския музей.

„Последно предупреждение, Картър Кейн — каза той. — Дай ми свитъка.“

Сърцето ми се сви. Свитъкът... Сейди ми го беше оставила след закуска. Ама че съм глупак, трябваше да го заключа, да го прибера в някое от сигурните ниши в библиотеката, а той още беше в чантата на рамото ми.

— *Коя си ти?* — попитах змията.

— Картър — рече Джулиан и извади меча. — Нападаме ли?

Учениците ми не показаха с нищо, че са чули змията или мен.

Алиса вдигна ръце, сякаш играеше на народна топка. Уолт зае позиция между змията и Феликс, който се наведе настрани, за да вижда.

„Дай ми го. — Змията се приготви за нападение, като мачкаше с тяло мъртвите бръмбари. Разпери криле толкова широко, че можеше да ни обвие всичките с тях. — Откажи се да търсиш другите свитъци, или ще унищожя момичето, което издирваш, както унищожих неговото село.“

Опитах се да извадя меча, но ръцете ми не помръднаха. Чувствах се скован, сякаш трите чифта очи ме бяха хвърлили в транс.

Селото на Зия, помислих си.

Змиите не се усмихват, но съсъкът на тази чудесия прозвуча развеселено. *„Налага се да избираш, Картър Кейн: или момичето, или бога. Откажи се от безразсъдното търсене на свитъците, или скоро и ти ще се превърнеш като скарабеите на Ра в мъртва обвивка.“*

Спаси ме гневът ми. Отърсих се от вцепенението и креснах:

— Убийте я!

Точно тогава змията отвори три пасти и блъвна три огнени стълба.

Вдигнах син щит от магии, за да отбия огъня. Джулиан размаха меч, все едно беше бойна секира. Алиса вдигна ръка и от пиедесталите скочиха три каменни статуи, които полетяха към змията. Уолт изстреля от вълшебната си пръчка светкавица сива светлина. А Феликс си изу лявата обувка и я метна по чудовището.

Не исках да съм на мястото на змията. Мечът на Джулиан ѝ отсече едната глава. Обувката на Феликс отскочи от другата. Светкавицата от вълшебната пръчка на Уолт превърна третата в пепел. После статуите на Алиса се блъснаха в чудовището и то остана под един тон камък.

Каквото оцеля от тялото на змията, се разпадна на пясък.

Изведнъж в помещението се спусна тишина. Четиримата ученици ме погледнаха. Пресегнах се и взех от долу един от мъртвите скарабеи.

— Това влизаше в урока, нали, Картър? — попита Феликс. — Кажи ми, че да.

Замислих се за гласа на змията, същия, както на *vau* в Бруклинския музей. Разбрах защо ми звучи толкова познат. Бях го чувал и преди, по време на битката при Червената пирамида.

— Картър! — повтори Феликс — и аха, да се разплаче.

Беше голям немирник и понякога забравях, че е едва на девет години.

— Да, само проверка — излъгах аз. Погледнах Уолт и двамата се споразумяхме негласно: „Трябва да го обсъдим по-късно“. Но първо трябваше да поразпитам още един човек. — Часът свърши.

Хукнах да търся Еймъс.

6. КАК ЗА МАЛКО ДА МЕ УБИЕ ЕДНА ПОИЛКА ЗА ПТИЦИ

КАРТЪР

Еймъс започна да върти между пръстите си мъртвия скарабей.

— Така значи, триглава змия.

Почувствах се виновен, че го занимавам с такива неща. От Коледа насам той беше минал през какви ли не перипетии. Когато накрая се излекува и се прибра, в класната стая да вземе да нахълта чудовище. Но не знаех с кого друг да поговоря. Малко съжалих, че Сейди не е тук.

/_Добре де, Сейди, недей да злорадстваш. Казах, не съм съжалявал чак толкова._/

— Да — потвърдих, — с криле и огнедишаща. Виждал ли си някога такава чудесия?

Еймъс остави върху масата изсъхналия скарабей. Побутна го, сякаш очакваше той да оживее. Бяхме сами в библиотеката, което беше необичайно. Голямото кръгло помещение обикновено беше пълно с ученици, които издирваха по нишите свитъци или пращаха *shabti* по цял свят — да им донесат реликви, книги или пица. Върху пода беше нарисован Геб, богът на Земята, с тяло, изпъстрено с дървета и реки. Над нас по тавана се беше разпростряла Нут, богинята на Небето, с кожа, цялата на звезди. В това помещение обикновено се чувствах в безопасност, закрилян между бога и богинята, които в миналото се бяха държали с нас като с приятели. Но сега все поглеждах към наслаганите из библиотеката *shabti* и се питах дали няма да се превърнат в изсъхнали скарабеи и да решат да ни нападнат.

Накрая Еймъс даде заповед:

— *A'tax.*

„Изгори.“

Над скарабея припламна малък червен йероглиф:

Сухото телце лумна и се превърна в купчинка пепел.

— Спомних си една рисунка в гробницата на Тутмос III — каза Еймъс. — На нея се виждаше триглава крилата змия като тази, която описваш. Но какво означава... — Той поклати глава. — В древноегипетските предания змиите могат да са добри, могат и да са лоши. Могат да са врагове на Ра или негови защитници.

— Тази не беше защитница — отвърнах аз. — Искаше си свитъка.

— Въпреки това е била с три глави, които може би олицетворяват трите проявления на Ра. И се е родила от парчетата, останали от статуята на Ра.

— Не я е пратил Ра — продължих да упорствам аз. — За какво му е да ни спира да го издирим? Пък и познах гласа на змията. Беше твойт... — Усетих се навреме и замълчах, после уточних: — Искях да кажа, гласът на помагача на Сет от Червената пирамида — онзи, в когото се беше вселил Апоп.

Очите на Еймъс се замъглиха.

— Ужасноликия — спомни си той. — И смяташ, че Апоп е разговарял чрез тази змия с теб, така ли?

Кимнах.

— Смятам, че именно той е наслагал капаните в Бруклинския музей. Там разговаря с мен чрез *bau*. Щом има силите да проникне тук...

— Не, Картър. Дори да си прав, не е бил самият Апоп. Ако той се беше измъкнал от затвора си, по Дуат щяха да плъзнат вълни, каквито ще усети всеки магьосник. Но е много по-лесно да обсебиш съзнанието на своите помагачи, дори да ги пратиш със съобщение на защитени места. Мисля, че змията не е могла да ти навреди особено.

Едва ли е била силна, след като е преодоляла защитата. Най-вероятно е пратена да те предупреди и уплаши.

— Успя — признах си аз.

Не попитах Еймъс откъде знае толкова много за обсебването и за похватите на Хаоса. Преди време в него се беше вселил богът на злото Сет и може би покрай това Еймъс беше минал ускорен курс по такива неща. Сега си бе върнал предишния вид, но нали и аз бях делил съзнанието си с Хор и от собствен опит знаех: веднъж приютиш ли в себе си бог — по своя воля или не, — вече никога не си същият. Запазваш спомена, дори отчасти могъществото на бога. Неволно забелязах, че магията на Еймъс е с променен цвят. Преди беше синя. А сега, след като той призова йероглифите, те пламтяха в червено: цвета на Сет.

— Ще подсиля защитата, направена на къщата — обеща той. — Крайно време е да я осъвременя. Ще направя така, че Апоп да не може да праща свои помагачи.

Кимнах, но не ми олекна особено от думите му. Утре, стига Сейди да се върнеше здрава и невредима, двамата щяхме да тръгнем да издирваме другите два свитъка от Книгата на Ра.

Е, да, спасихме се при последното премеждие, докато се сражавахме срещу Сет, но Апоп беше в съвсем друг лагер. И вече нямаше богове, вселили се в нас. Бяхме си деца, изправили се срещу зли магьосници, демони, чудовища, духове и неизтребимия Повелител на Хаоса. В колонката с плюсовете имах сестра особнячка, меч, песоглавец и грифон с душевно заболяване. Съотношението на силите не ми харесваше.

— Ами ако грешим, Еймъс? — попитах аз. — Ами ако не се получи, дори и да вдигнем от сън Ра?

Отдавна не бях виждал чичо да се усмихва. Не приличаше много на баща ми, но когато се усмихна, около очите му се образуваха същите бръчици.

— Виж, момчето ми, какво си постигнал. Вие със Сейди преоткрихте магии, каквито не са правени от хилядолетия. За два месеца отведохте учениците си по-далеч, отколкото повечето посветени в Първи ном стигат за две години. Изправихте се в битка с богове. Постигнахте повече от всеки друг от живите магьосници — дори от мен, дори от Мишел Дежарден. Довери се на шестото си

чувство. Ако бях хазартен тип, постоянно щях да залагам на теб и на сестра ти.

На гърлото ми заседна буца. От времето, когато татко беше жив, никой не ме беше хвалил така и вероятно не съм си давал сметка каква нужда имам от това.

За съжаление покрай името на Дежарден се сетих, че освен Апоп имаме и други проблеми. Още щом тръгнем да издирваме свитъците, един магьосник — сладоледаджия на име Влад Задъхания, щеше да се опита да ни убие. А щом той беше третият по могъщество магьосник в света...

— Кой е вторият? — попитах.

Еймъс се свъси.

— В смисъл?

— Каза, че онзи руснак, Влад Меншиков, е третият по могъщество магьосник в света. Дежарден е най-могъщият. Затова те питам: кой е вторият? Искам да знам дали не трябва да се пазим от още един враг.

Еймъс като че ли се развесели от въпроса ми.

— Не се притеснявай за това. И въпреки отношенията ви с Дежарден в миналото не бих казал, че той е истински враг.

— Кажи му го на него — промърморих.

— Казвал съм му го, Картър. Разговаряхме няколко пъти, докато бях в Първи ном. Според мен той е силно разтърсен от онова, което вие със Сейди постигнахте при Червената пирамида. Знае, че не е могъл да разгроми сам Сет. Още е против вас, но ако разполагахме с повечко време, сигурно щях да го убедя...

Стори ми се точно толкова вероятно, както Апоп и Ра да станат приятели във Фейсбук, но реших да не казвам нищо.

Еймъс прокара ръка отгоре по масата и изрече заклинание. Появи се червен холограф на бога на слънцето Ра — беше съвсем същият, както на статуята в класната стая. Приличаше на Хор: мъж с глава на сокол. Но за разлика от него носеше слънчевия диск като корона и държеше овчарска гега и бойно млатило — двата символа на фараона. Беше не по бойни доспехи, а в мантия и седеше спокойно и царствено върху престола, сякаш му доставяше удоволствие да наблюдава как другите се бият. В червено изображението на бога изглеждаше странно — това беше цветът на Хаоса.

— Трябва да отчетеш и друго — предупреди ме Еймъс. — Казвам ти го не за да те обезсърча, но ти попита за какво му е на Ра да те спира да го вдигаш от сън. Книгата на Ра не е разделена току-така. Това е направено съвсем преднамерено, за да стане трудна за намиране и да успеят само достойните. Докато я издирваш, очаквай предизвикателства и спънки. Другите два свитъка са пазени поне толкова строго, както и първият. И не е зле да се запиташ: какво ще се случи, ако събудиш бог, който не иска да бъде буден?

Вратите на библиотеката се отвориха внезапно и аз само дето не скочих от стола. Влязоха Клио и още три момичета, носеха свитъци, бърбеха си и се смееха.

— Започва часът по разчитане на свитъци. — Еймъс махна рязко с ръка и образът на Ра изчезна. — Ще поговорим пак, Картър, може би след обяда.

Кимнах, макар и още тогава да се усъмних, че едва ли ще имаме възможност да довършим разговора. На вратата на библиотеката се обърнах и видях, че Еймъс поздравява учениците и нехайно измита с ръка от масата пепелта, останала от мъртвия скарабей.

Отидох в стаята си и заварих Хуфу — беше се изтегнал на леглото и сменяше с дистанционното спортните канали. Беше облечен в любимата си фланелка на „Лейкърс“ и беше сложил върху корема си купичка царевични пръчици със сирене. Откакто бяха пристигнали нашите ученици, в Голямата зала беше станало много шумно и Хуфу не можеше да гледа на спокойствие телевизия, затова бе решил да се нанесе при мен.

Това сигурно беше комплимент, но не беше лесно да делиш помещението с песоглавец. Мислите, че кучетата и котките пускат много косми? Опитайте се да махнете от дрехите си косми на маймуна и ще ви видя тогава.

— Нещо ново-старо? — попитах аз.

— *Хрр!*

Все това повтаряше.

— Страхотно — отвърнах. — Ще бъда на балкона.

Навън още беше студено и дъждовно. Откъм Ист ривър духаше така, че щяха да потреперят и пингвините на Феликс, но аз няхах

нищо против. За пръв път онзи ден можех да поостана сам.

Откакто в Бруклинската къща се бяха нанесли учениците, имах чувството, че постоянно съм на сцена. Трябваше да се държа самоуверено дори когато бях изпълнен със съмнения. Не можех да си изпускам нервите пред никого (е, сигурно от време на време само пред Сейди), а когато нещо се объркваше, не можех да недоволствам с цяло гърло. Другите деца бяха пристигнали отдалеч. По пътя много от тях се бяха сражавали с чудовища или магьосници. Не можех да си призная, че нямам представа какво правя, или да се запитам дали заради това обучение по „божествения път“ няма да загинем всички. Нямах как да кажа: „*Вече сте тук, но не знам, дали изобщо е трябвало да идвате*“.

Ала много често се чувствах именно така. След като Хуфу се беше нанесъл в стаята ми, балконът беше единственото място, където можех да страдам в самота.

Погледнах през реката към Манхатън. Гледката беше страхотна. Когато двамата със Сейди дойдохме за пръв път в Бруклинската къща, Еймъс ни обясни, че магьосниците се опитват да не се застояват много-много в Манхатън. Там имало други проблеми — така и не разбрах какви. И понякога, погледнех ли натам, бях готов да се закълна, че виждам разни неща. Сейди все се смееше, но веднъж ми се стори, че виждам летящ кон. Може би магическите защитни прегради на къщата създаваха зрителна измама, но пак си беше необичайно.

Извърнах се към единственото нещо на балкона — купичката ми за гадаене. Приличаше на поилка за птици: месингова чинийка на каменно столче, но въпреки това ми беше любимата магическа вещ. Уолт ми я беше направил веднага след пристигането си.

Един ден споменах колко хубаво ще бъде, ако има начин да разберем какво става по другите номове, и той изработи купичката.

В Първи ном бях виждал как учениците ги използват, но винаги ми се беше струвало, че е доста трудно да го усвоиш. Добре че Уолт е специалист по заклинанията. Ако купичката ми беше автомобил, щях да я опиша като кадилак с автоматично предаване, въздушна възглавница и парно отдолу под седалката — да ти топли дупето. Единственото, което трябваше да направя, бе да я напълня с чист зехтин и да кажа заповедта. И купичката щеше да ми покаже всичко, стига да си го представех и то да не бе защитено с магия. Трудно

виждах места, където не съм ходил никога. По-лесно бе да изникнат хора и местности, които познавам или които значат много за мен.

Стотици пъти съм търсил Зия — без резултат. Знаех само, че предишният ѝ наставник — Искандар, я е приспал с магия и я е скрил някъде, а после, за да не пострада тя, я е заменил с *shabti*, но нямах и понятие къде всъщност спи истинската Зия.

Опитах нещо ново: прокарах длан над купичката и си представих Мястото с червените пясъци. Не се случи нищо. Никога не бях ходил там и нямах представа как изглежда местността, знаех само, че вероятно е червена, с пясък. Зехтинът не ми показваше друго освен собственото ми отражение.

И така, не можех и не можех да видя Зия. Затова реших да направя друго. Съсредоточих се и си представих тайната ѝ стая в Първи ном. Бях влизал само веднъж, но помнех всичко до най-малките подробности. Това бе първото място, където почувствах Зия близка. Зехтинът се нагъна отгоре и се превърна в магически видеоекран.

В стаята не се беше променило нищо. Върху масичката пак горяха вълшебни свещи. Стените бяха покрити с фотографии на Зия: снимки на родното ѝ село на Нил, на майка ѝ и баща ѝ, на самата Зия като малка.

Тя ми беше разказала как баща ѝ е намерил случайно в земята древноегипетска реликва и без да иска, е пуснал на свобода чудовище, което се е нахвърлило върху селото. Дошли магьосници, които разгромили чудовището, но то първо разрушило цялото селище. Спасила се само Зия — родителите ѝ я скрили. Предишният Главен лектор Искандар я прибрал в Първи ном и я обучил. Бил ѝ като баща.

После миналата Коледа боговете и богините излязоха на свобода в Британския музей. Една от богините — Нефтида, избра да се засели в Зия. В Първи ном наказваха със смърт, ако в теб се засели бог — независимо дали си приютил само духа му, затова Искандар скри Зия. Вероятно е смятал да я върне, след като оправи нещата, но още преди да е успял, почина.

Ето защо Зия, която познавах, беше само копие, но бях повече от убеден, че *shabti* и истинската Зия имат еднакви мисли. Където и да беше, Зия щеше да си спомни кой съм, след като се събуди. Щеше да знае, че нещо ни свързва — и че това може би е началото на страхотни

отношения. Не можех да се примиря, че съм си влюбил в кукла от глина. И още повече, че нямам сили да спася Зия.

Съсредоточих се върху изображението на повърхността на зехтина. Пренесох се светкавично при снимката, на която Зия се е качила върху раменете на баща си. На фотографията беше мъничка, но пак си личеше, че ще стане красавица, щом порасне. Лъскавата ѝ черна коса беше подстригана на черта, както когато познавах Зия. Очите ѝ пламтяха като кехлибар. Фотографът я беше уловил как се смее и се опитва да закрие с длани очите на баща си. Усмивката ѝ излъчваше закачлива игривост.

„Ще унищожа момичето, което издирваш, както унищожих неговото село“, се беше заканила триглавата змия.

Със сигурност говореше за селото на Зия. Но какво общо имаше това нападение отпреди шест години с възхода на Апоп сега? Ако това не бе просто съвпадение — ако Апоп наистина се беше заканил да унищожи дома на Зия, — защо го беше направил?

Трябваше на всяка цена да намеря момичето. Вече не ставаше дума само за лични чувства. Зия беше свързана някак с предстоящата битка с Апоп. Ами ако заканата на змията не беше празни приказки, ами ако трябваше да избирам дали да намеря Книгата на Ра, или да спася Зия? Е, вече бях изгубил мама, татко и стария си живот, само и само да спра Апоп. Нямах намерение да губя и Зия.

Тъкмо си мислех колко ли силно ще ме изрита Сейди, ако ме чуе да говоря така, когато някой почука по стъклената врата на балкона.

— Здравсти — каза Уолт, който стоеше на прага и държеше за ръка Хуфу. — Хм, дано не възразяваш. Хуфу ме пусна в стаята.

— Хрр — потвърди песоглавецът.

Изведе Уолт навън, после скочи върху перилата — нехаеше, че до реката долу има цели трийсет метра.

— Няма проблем — отвърнах.

Не че имах избор. Хуфу обичаше Уолт вероятно защото той играеше баскетбол по-добре от мен.

Момчето кимна към купичката.

— Върши ли работа?

Отгоре още се виждаше нагънатото изображение — стаята на Зия. Махнах с длан над купичката и се появи друго. Понеже си мислех за Сейди, избрах всекидневната на баба и дядо.

— Върши, и още как. — Извърнах се отново към Уолт. — Как се чувстваш?

Кой знае защо, той застана нащрек. Погледна ме така, сякаш се опитвах да го притисна в ъгъла.

— В смисъл?

— След произшествието в класната стая. И триглавата змия. А ти за какво си помисли, че те питам?

Сухожилията по врата му се отпуснаха.

— А, да... извинявай, странна сутрин. Еймъс обясни ли нещо?

Запитах се какво ли съм казал, че той се е разстроил толкова, но реших да не обръщам внимание. Разказах му за разговора с Еймъс. Обикновено Уолт беше доста спокоен. Умееше да изслушва. Но пак ми се стори напрегнат и притеснен.

След като приключих с разказа, той отиде при перилата, където беше застанал Хуфу.

— Апоп ли е пуснал в къщата онова нещо? Ако не го бяхме спрели...

— Според Еймъс змията не е била особено силна. Дошла е колкото да ни предаде съобщението и да ни уплаши.

Разстроен, Уолт поклати глава.

— Е... сега тя, предполагам, знае на какво сме способни. Знае, че ако се ядоса, Феликс мята обувки.

Не се сдържах и се усмихнах.

— Да. С тази малка разлика, че не мислех точно за тази способност. Сивата светлина, с която ти взриви змията... и начинът, по който се справи с *shabti* за упражнения, който превърна в пепел...

— Как го направих? — сви Уолт безпомощно рамене. — Да ти призная, Картър, не знам. Оттогава си мисля за това и... просто го направих инстинктивно. В началото си помислих, че в *shabti* просто има вградена някаква магия за самоунищожение, която случайно съм задействал. Понякога го правя с магически предмети — успявам да ги задействам или да ги изключа.

— Но това не обяснява как го направи още веднъж и със змията.

— Да, не обяснява — съгласи се Уолт.

Явно бе притеснен от случилото се повече и от мен. Хуфу се зае да го пощи и да търси в косата му въшки, а той дори не го спря.

— Уолт... — Поколебах се, не исках да го притискам. — Тази нова способност — да превръщаш нещата в прах, — тя да не е свързана по някакъв начин с онова, което... сам се досещаш... което каза на Джаз.

Той отново ме погледна като хванат в клетка звяр.

— Знам, знам — побързах да кажа. — Не ми влиза в работата. Но напоследък си разстроен. Ако има нещо, което мога да направя...

Уолт погледна надолу към реката. Изглеждаше толкова потиснат, че Хуфу изсумтя и го потупа по рамото.

— Понякога недоумявам защо изобщо дойдох — рече момчето.

— Ти шегуваш ли се? — възкликнах. — Много те бива за магии. Един от *най-добрите* си. Имаш бъдеще.

Той извади от джоба си нещо — един от изсъхналите скарабей в класната стая.

— Благодаря. Но времето... все едно е лоша шега. Нещата за мен, Картър, са сложни. А бъдещето... не знам.

Останах с впечатлението, че говори не само за крайния срок след четири дни, докогато трябваше да спасим света.

— Виж какво, ако има проблем... — подхванах. — Ако е нещо за начина, по който преподаваме ние със Сейди...

— Разбира се, че не. Ти си страхотен. А Сейди...

— Тя те харесва много — споделих. — Знам, понякога ти идва в повечко. Ако искаш да не те притиска толкова...

/_Добре де, Сейди. Може би не трябваше да го казвам. Но не си от най-потайните, когато харесваш някого. Помислих си, че сигурно момчето се смущава._/

Уолт се засмя.

— Не, няма нищо общо със Сейди. И аз я харесвам. Просто...

— *Хрр* — викна Хуфу толкова силно, че чак подскочих.

После оголи зъби. Обърнах се и видях, че всъщност се зъби на купичката за гадаене.

Там пак се виждаше всекидневната на баба и дядо. Но когато се взрях по-внимателно, разбрах, че има нещо гнило. Осветлението и телевизорът бяха изключени. Канапетото беше преобърнато.

Загорча ми в устата — като от метал.

Съсредоточих се, за да преместя образа и да видя входната врата. Тя беше натрошена на парчета.

— Какво има? — попита Уолт и дойде да застане до мен. — Какво е това?

— Сейди...

Съсредоточих волята си, за да намеря сестра си. Познавах я отлично и обикновено я откривах на мига, този път обаче зехтинът почерня. Зад очите ме прониза остра болка и повърхността на зехтина лумна.

Уолт ме издърпа назад, докато лицето ми не е обгоряло. Хуфу излая разтревожен и преобърна през перилата месинговата чинийка, която политна шеметно към река Ист.

— Какво стана? — попита Уолт. — Никога не съм виждал една купичка да...

— Портал за Лондон — казах така, сякаш кашлям, а в ноздрите ми запари от изгорелия зехтин. — Най-близкият. Незабавно!

Уолт като че разбра. Върху лицето му се изписа сурова решителност.

— Нашият портал още не се е охладил. Както личи, трябва да се върнем в Бруклинския музей.

— Грифонът — напомних аз.

— Да. Ще дойда и аз.

Извърнах се към Хуфу.

— Иди да кажеш на Еймъс, че излизаме. Сейди е в беда. Няма закога да обяснявам.

Песоглавецът извика и скочи направо отстрани на балкона — взе експресния асансьор, за да слезе долу.

Ние с Уолт изхвърчахме от стаята ми и се завтекохме към стълбището за покрива.

7.

ПОДАРЪК ОТ КУЧЕГЛАВОТО МОМЧЕ

СЕЙДИ

Е, скъпи ми братко, говори доста дълго.

Докато ти дърдореше, всички си представяха как съм се вцепенила на вратата в жилището на баба и дядо и пищя ли, пищя:

— ААААААА!

А после двамата с Уолт взехте, че се втурнахте към Лондон, защото решихте, че трябва да ме спасявате — мъжка му работа!

Е, защо да си кривя душата. Наистина *имах* нужда от помощ. Ала не това е най-важното.

Но да се върнем на разказа — току-що бях чула как някой съска от горната площадка: „Добре дошла отново у дома, Сейди Кейн“.

Знаех, разбира се, че това не вещае нищо добро. Дланите ме сърбяха, сякаш бях пъхнала пръсти в контакта. Опитах се да призова вълшебната пръчка и жезъла, но както сигурно съм споменавала, ме няма никаква, когато трябва за кратко време да се взимат неща от Дуат. Наругах се, че не съм дошла подготвена, ала наистина, само това оставаше да се явя по ленена пижама и да размахвам магьоснически сак, докато се разхождам със съученичките си из града.

Помислих си дали да не избягам, но нищо чудно баба и дядо да бяха в опасност. Не можех да си тръгна току-така, без да съм се уверила, че не ги застрашава нищо.

Стълбището изскърца. В горния край изникна подгъвът на черна рокля. После подгъвът се раздвижи и видях крака, обути в сандали. Краката не бяха съвсем човешки. Палците бяха изкривени и люспести, с огромни нокти — като на птица. След като жената слезе още малко и я видях цялата, издадох доста недостоен хленч.

Сгърбена и изпосталяла, тя изглеждаше на сто години. По лицето, ушите и врата ѝ висеше сбръчкана отпусната розова кожа, сякаш жената се бе разтопила под кварцова лампа. Носът ѝ

наподобяваше извита надолу човка. Очите ѝ в дълбоките очни ябълки проблясваха, а на главата ѝ почти нямаше коса — само няколко мазни черни кичура като изгнили водорасли, изникнали от пъпчивия скалп.

Затова пък роклята ѝ беше направо прекрасна. Черна като среднощно небе, разкроена и огромна като кожено палто, което ти е с шест размера по-голямо. Когато жената пристъпи към мен, палтото се раздвижи и аз разбрах, че не е кожено. И е направено от черни пера.

От ръкавите се показаха ръцете на жената с пръсти като хищни нокти, които ме повикаха. Усмивката ѝ разкриваше зъби като парчета натрошено стъкло. Споменах ли миризмата? Не просто на старица, а на мъртва старица.

— Чаках те — заяви вещицата. — Добре че съм много търпелива.

Пресегнах се да издърпам от въздуха вълшебната си пръчка. И разбира се, нямах късмет. Изида вече не беше в главата ми и не можех просто така да изричам вълшебни думи. Трябваше да намеря свои си средства. Нямах друг избор, освен да протакам, за да спечеля време, да се съсредоточа и така да получа достъп до Дуат.

— Коя си ти? — попитах. — Къде са баба и дядо?

Вещицата вече беше слязла долу. От два метра перестата ѝ дреха изглеждаше така, сякаш беше покрита с парченца... хм, какво ли беше това, месо?

— Не ме ли позна, скъпа?

Образът ѝ трепна. Роклята се превърна в пенъоар на цветя. Сандалите станаха пухкави зелени пантофи. Жената беше с къдрава бяла коса, воднистосини очи и лице като муцунката на уплашен заек. Беше лицето на баба.

— Сейди! — повика тя със слаб объркан глас.

— Бабо!

Образът се смени отново и пред мен изникна черно-перестата вещица с ужасно разтопено лице, което ми се хилеше злобно.

— Да, скъпа. Така де, всички в рода ти са потомци на фараони — много подходящи в тях да се заселят богове. Но не ме карай да се напругам. Сърцето на баба ти вече не е същото.

Разтреперих се като листо. И друг път бях виждала обсебени и гледката винаги беше отвратителна. Но това тук — мисълта, че някаква египетска вещица се е вселила в клетата ми стара баба — направо ме

хвърли в ужас. И да течеше в жилите ми кръв на фараони, тя се смрази.

— Остави я на мира! — понечих да извикам, но се опасявам, че гласът ми прозвуча като ужасен писък. — Махай се оттук!

Вещицата се изкикоти.

— О, не мога да го направя. Да ти кажа, Сейди Кейн, някои от нас се съмняват в силата ти.

— От кои вас — от боговете ли?

Лицето ѝ се нагъна и в миг се преобрази в ужасна птича глава, гола, люспеста и розова, с дълъг остър клон. После птицата се превърна отново в ухилена вещица. Защо ли най-после не решише какво точно да бъде!

— Аз, Сейди Кейн, не притеснявам силните. Навремето дори съм закриляла фараона, стига той да докажеше, че го заслужава. Докато слабите... О, попаднат ли те веднъж в сянката на крилете ми, никога повече не ги пускам. Чакам да издъхнат. Чакам да се нахраня. И си мисля, скъпа, че ти ще бъдеш следващата ми закуска.

Притиснах гръб към вратата.

— Познавам те — излъгах.

Затърсих трескаво наум из списъка с египетски богове — опитвах се да разбера коя всъщност е старата вещица. Още не бях и наполовина добра като Картър в запаметяването на всички тези странни имена. /_Не, Картър. Това не е никакъв комплимент. Означава само, че си по-голям зубър._/ Но вече от няколко седмици преподавах на учениците и бележех напредък.

Имената бяха заредени със сила. Стига да се досетех как се казва моята противница, вече щях да съм направила първата важна стъпка към разгрома ѝ. Зловеща черна птица... Птица, която се храни с мърша...

За мое изумление наистина си спомних нещо.

— Ти си богинята лешоядка — заявих победоносно. — Нехзад, нали?

Дъртата вещица изръмжа.

— Нехбет!

Е, значи бях близо до истината.

— Но нали уж си добра богиня! — започнах да недоволствам.

Тя разпери ръце. Те се превърнаха на криле: черни, със сплъстена перушина, в която бъкаше от мухи и която миришеше на смърт.

— Ние, лешоядите, Сейди Кейн, сме много добри. Премахваме болните и слабите. Кръжим, докато издъхнат, после ядем трупите им и чистим света от смрадта им. А ти ще върнеш към живот Ра, стария сбръчкан труп на бога на Слънцето. Ще сложиш на престола на боговете един немощен фараон. Това е противоестественно! Трябва да живеят само силните. А мъртвите трябва да бъдат изядени.

Дъхът ѝ вонеше като звяр, премазан на пътя от автомобил.

Презрени твари са тия лешояди, безспорно най-отвратителните птици, живели някога. Сигурно си изпълняваха предназначението, но толкова ли задължително беше да са такива мазни и грозни? Толкова ли не можеше не те, а пухкави красиви зайчета да чистят пътищата от блъснати от автомобили животни?

— Добре тогава — рекох. — Първо *се махни* от баба. А после, ако слушаш, ще ти купя ментови бонбони, да си освежиш дъха.

Това явно беше болен въпрос за Нехбет. Тя ми се нахвърли. Дръпнах се рязко встрани, при което се блъснах в канапето и го съборих. Нехбет помете колекцията порцеланови фигурки на баба върху бюфета.

— Ти, Сейди Кейн, ще умреш! — заяви тя. — Ще ти оглозгам костите. А след това другите богове ще видят, че не си била достойна!

Зачаках да ме нападне още веднъж, тя обаче продължи да ме гледа на кръв от другата страна на канапето. Вече се чувствах като хваната в капан, безпомощна, все едно съм болно животинче.

Ако не бях пробвала и друг път волята си срещу боговете, сигурно нямаше да се досетя, че това натрапчиво усещане дълбоко в мен, приканващо ме да се оставя на отчаянието, си е чиста магия. Но се бях изправяла пред доста на брой богове страшилища от подземния свят. Все щях да се справя с някаква мазна стара птица.

— Похвално е, че опитваш — рекох. — Но нямам намерение да лягам и да умирам.

Очите на Нехбет проблеснаха.

— Вероятно ще отнеме известно време, скъпа, но както вече казах, аз съм търпелива. Ако не се предадеш, не след дълго ще дойдат

приятелките ти — обикновени простосмъртни. Как се казваха, Лиз и Ема ли?

— Тях не ги забърквай!

— О, стават за отлично мезе. А ти още не си и поздравила скъпия си стар дядо.

Ушите ми забучаха от нахлулата в тях кръв.

— Къде е той? — попитах аз.

Нехбет погледна тавана.

— О, ще дойде след малко. Ние, лешоядите, предпочитаме да летим след някоя хубава голяма граблива птица и да изчакаме тя да убие жертвата.

Отгоре се чу приглушен трясък, сякаш някой е хвърлил през прозореца голяма мебел.

Дядото ми извика:

— Не! Нееее! — После гласът му се промени и заприлича на рева на вбесен звяр: — НEEEE!

Последните остатъци от смелостта ми се изпариха.

— Ама какво...

— Да — прекъсна ме Нехбет. — Баби се събуди.

— Боби ли? И бог на име Боби ли имате?

— Б-А-Б-И, не Боби — изръмжа богинята лешоядка. — Доста тъпичка си, скъпа, а?

Мазилката по тавана се напука от тежките стъпки. Някой заблъска по стълбището.

— Баби ще се погрижи добре за теб — обеща Нехбет. — И за мен ще остане предостатъчно.

— Чао — рекох ѝ и се втурнах презглава към вратата.

Нехбет не се опита да ме спре. Изписка след мен:

— Гоненица! Страхотно.

Тъкмо прекосих улицата, когато входната ни врата се пръсна. Погледнах назад и видях, че от развалините и прахоляка се показва нещо: тъмен космат силует, прекалено голям, че да е на дядо.

Не изчаках да го разгледам по-добре.

Завих на бегом по „Саут Колонейд“ и се блъснах право в Лиз и Ема.

— Сейди! — викна Лиз и изпусна подаръка за рождения ми ден. — Какво се е случило?

— Няма време — отвърнах аз. — Идвайте.

— И аз се радвам да те видя — промърмори Ема. — Къде си се юрнала...

Твартата отзад ревна, вече беше доста близо.

— Ще ви обясня по-късно — обещах. — Ако не искате някакъв на име Баби да ви разкъса на парчета, идвайте с мен!

Сега, като се връщам назад, си давам сметка какъв ужасен рожден ден съм имала, тогава обаче бях изпаднала в такава паника, че не ми беше до самосъжаление.

Хукнахме по „Саут Колонейд“, а ревят отзад бе почти заглушен от недоволството на Лиз и Ема.

— Сейди! — подхвана Ема. — Пак ли някаква шега?

Беше пораснала малко на височина, но иначе си беше, горе-долу, същата — с огромните лъскави очила и коса, щръкнала във всички посоки. Беше облечена в черна кожена къса пола, в косматото розово сако и смешни обувки на платформи, с които едвам ходеше, камо ли да тича. Как се казваше онази ексцентрична звезда на рокендрола от седемдесетте години, Елтън Джон ли? Ако той има дъщеря индийка, нищо чудно това да е Ема.

— Не е шега — уверих я аз. — И за Бога, махай ги тия обувки.

Ема се възмути.

— Знаеш ли колко струват?

— Наистина, Сейди — включи се и Лиз. — Къде ни влачиш?

Тя беше облечена по-разумно, в дънки, маратонки, бяла тениска и дънково яке, но изглеждаше точно толкова запъхтяна, както и Ема. Пъхнат под мишницата ѝ, подаръкът ми ставаше леко намачкан. Лиз беше червенокоса, с много лунички и ако се притеснеше или умореше, бледото ѝ лице почервеняваше толкова, че луничките изчезваха. При обичайни обстоятелства ние с Ема щяхме да се заяждаме с нея, днес обаче не ни беше до това.

Съществуването отзад ревна отново. Погледнах го — и сгреших. Спрях, а съученичките ми се блъснаха в мен.

За миг си помислих: „Мили Боже, Хуфу!“.

Но Хуфу не беше с размерите на мечка гризли. Нямаше проблясваща сребриста козина, зъби като ятагани и кръвожаден вид в

очите. Песоглавецът, който върлуваше по „Канари Уорф“, изглеждаше така, сякаш беше готов да изяде не само храните с „о“ накрая, а *всичко наред*, и явно нямаше да се затрудни да ме разкъса на парчета.

Единствената добра новина: улицата беше оживена и това веднага отклони вниманието му. Автомобилите правеха резки завои, за да не блъснат звяра. Минувачите пищяха и се разбягваха кой накъдето види. Песоглавецът започна да преобръща таксите, да чупи витрини и изобщо да сее смут. Когато се приближи, видях, че от лявата му ръка виси парче червен плат — остатъци от любимата жилетка на дядо. Върху челото на песоглавеца се мъдреха очилата му.

Чак тогава осъзнах грозната истина. Това страшилище тук беше *моят дядо*, който никога не беше правил магии и не бе дразнил по никакъв начин египетските богове.

Понякога не харесвах баба и дядо, особено когато злословеха срещу татко или не обръщаха внимание на Картър, или пък, както миналата Коледа, разрешиха на Еймъс да ме отведе, без да кажат и дума. Въпреки това ме бяха гледали цели шест години. Когато бях малка, дядо ме беше слагал на коленете си и ми беше чел прашни стари разкази от Инид Блайтън^[1]. Разхождаше ме в парка и ме е водил безброй пъти на зоологическа градина. Купуваше ми бонбони, колкото и да мърмореше баба. Беше си избухлив, но като цяло беше разумно безобиден стар пенсионер. Със сигурност не заслужаваше в него да се всели такава грозотия.

Песоглавецът отвори рязко вратата на една кръчма и подуши вътре. От прозореца изскочиха изпаднали в ужас посетители, които хукнаха по улицата, както държаха халбите бира. Един полицаи се завтече да провери каква е работата, видя песоглавеца, след което се обърна и побягна в другата посока, крещейки по радиостанцията да му пратят подкрепления.

Изправени пред магически събития, очите на обикновените простосмъртни сякаш даваха на късо и пращаха на мозъка само образи, които той ще разбере. Нямах представа какво тези хора си *мислят*, че виждат, може би избягал от зоологическата градина звяр или развилнял се стрелец, — но бяха достатъчно благоразумни, за да се разбягат. Какво ли щяха да запишат охранителните камери в Лондон?

— Какво е това, Сейди? — попита уплашено Лиз.

— Това е Баби — отговорих аз. — Тъпият бог песоглавец. Вселил се е в дядо. И иска да ни убие.

— Извинявай — рече Ема. — Но какво ни обясни току-що, че богът песоглавец иска да ни убие ли?

Баби ревна, после примига и присви очи, сякаш беше забравил какво прави. Може би беше наследил разсеяността и слабото зрение на дядо. Или не се сецаше, че очилата са на главата му. Подуши земята, после ревна от отчаяние и счупи витрината на една хлебарница.

— За малко да повярвам, че ни е провървяло. Дали нямаше да се измъкнем? Точно тогава горе се плъзна тъмна сянка, която разпери черни криле и кресна:

— Насам! Насам!

Прекрасно, няма що. Песоглавецът имаше въздушно подкрепление.

— Всъщност боговете са два — обясних на приятелките си. — А сега, ако нямате още въпроси, да бягаме!

Този път Лиз и Ема не се нуждаеха от насърчаване. Ема си изхлузи обувките, Лиз метна встрани подаръка, който ми носеше — жалко! — и хукнахме по улицата така, сякаш се надбягвахме.

Криволичехме по пресечките, като прегръцахме стените, за да се скрием всеки път, щом над нас изникнеше богинята лешоядка. Чувах, че Баби реве отзад, съсипва вечерта на хората и троши всичко, което му се изпречи пред очите, но явно за миг беше изгубил дирята ни.

Спряхме на едно разклонение — да реша в коя посока да бягаме. Пред нас се издигаше църквица — старинна сграда, каквито ще видите често в Лондон — от камък, сгушила се между кафене „Нерон“ и аптека с неоновы реклами за продукти за коса: три бройки за един паунд. Към църквата имаше мъничко гробище с ръждива ограда, но аз едва ли щях да му обърна внимание, ако някой не прошепна:

— Сейди.

Истинско чудо е, че сърцето ми не изскочи от гърдите. Обърнах се и се озовах лице в лице с Анубис. Беше във вида си на обикновен простосмъртен — тийнейджър с развята от вятъра тъмна коса и топли кафяви очи. Беше по черна тениска на „Дед Уедър“^[2] и черни дънки, които му стояха изключително добре.

Лиз и Ема не се славят с това, че при вида на хубави момчета запазват хладнокръвие. Всъщност мозъците им престават да работят.

Лиз ахна и започна да говори едносрично, все едно прилагаше дишането на Ламаз^[3]:

— Ох... ах... ей... кой... как?...

Ема се препъна и се блъсна в мен.

Погледнах ги строго и двете, после се обърнах към Анубис.

— Време беше да се появи някой, който е приятелски настроен — оплаках се аз. — Един песоглавец и един лешояд се опитват да ни убият. Нали ще се заемеш с тях, много те моля!

Анубис стисна устни и аз останах с впечатлението, че не е дошъл, за да ми съобщи добри новини.

— Ела на моя територия — подкани той, а после отвори портичката на гробището. — Трябва да поговорим и няма много време.

Ема се блъсна и този път в мен.

— Хм, на *твоя* територия ли?

Лиз се задави.

— Кой... хм...

— Шшшт — спрях ги аз, като се постарях да запазя самообладание, сякаш всеки ден срещам по гробищата страхотни момчета. Погледнах към улицата и не видях следи от Баби и Нехбет, но още ги чувах: богът песоглавец ревеше, а богинята лешоядка пищеше с гласа на баба (но така, все едно баба е яла чакъл и се е натъпкала със стероиди). — Насам! Насам!

— Чакайте тук — казах на приятелките си и минах през портичката.

Веднага стана по-студено. От подгизналата пръст започна да се издига пара. Надгробните камъни потрепериха и всичко зад оградата сякаш се размаза и замъгли. В много отношения Анубис ме вадеше, разбира се, от равновесие, аз обаче забелязах нещо. Хлътвахме в Дуат — присъствахме на гробищата едновременно на две равнища, в света на Анубис и в моя.

Той ме заведе при изронен каменен саркофаг, на който се поклоних с уважение.

— Нали, Биатрис, нямаш нищо против да поседнем?

Не се случи нищо. Надписът върху саркофага се беше заличил преди векове, но подозирах, че това е мястото, където Биатрис е намерила вечен покой.

— Благодаря — рече Анубис и ми показа с ръка да седна. — Тя няма нищо против.

— А какво ще стане, ако има? — попитах и седнах доста предпазливо.

— Осемнайсети ном — рече Анубис.

— Моля?

— Ето къде трябва да отидеш. Влад Меншиков държи втората част от Книгата на Ра в горното чекмедже на писалището си в своята щабквартира в Санкт Петербург. Това, разбира се, е капан. Той се надява да те прилъже да отидеш там. Но ако искаш свитъка, нямаш друг избор. Трябва да заминеш още тази вечер, докато Меншиков не е успял да подсили още повече защитата. И ако другите богове, Сейди, научат какво съм ти казал, ще загазя не на шега.

Взрях се в него. Понякога се държеше точно като тийнейджър и ми беше трудно да повярвам, че е на няколко хилядолетия. Сигурно младееше, защото живееше защитен от външния свят в Земята на мъртвите, където беше неподвластен на времето. Това момче наистина имаше нужда да излиза по-често.

— Притесняваш се да не си изпатиш ли? — попитах аз. — Не че не съм ти признателна, Анубис, но точно сега имам по-големи неприятности. Два бога са обсебили баба и дядо. Ако решиш да ми помогнеш...

— Не мога да се намесвам, Сейди — отчаян вдигна той длани. — Обясних ти още първия път, когато се запознахме, това всъщност не е истинско физическо тяло.

— Жалко — промърморих.

— Моля?

— А, нищо. Продължавай.

— Мога да се явявам в свързани със смъртта места, например в това църковно гробище, но извън моята територия не мога да направя почти нищо. Ако вече беше мъртва и искаше хубаво погребение...

— О, благодаря!

Богът песоглавец пак ревна някъде наблизо. Счупи се стъкло, западаха тухли. Приятелките ми ме повикаха, но звуците бяха изкривени и приглушени, сякаш ги чувах под вода.

— Ако продължа без приятелките си, боговете ще ги оставят ли на мира? — попитах аз Анубис.

Той поклати глава.

— Нехбет се нахвърля върху слабите. Знае, че ако нарани приятелките ти, ще те направи по-слаба. Затова се е нацелила в баба ти и дядо ти. Единственият начин да я спреш, е като се опълчиш срещу нея. Колкото до Баби, той олицетворява най-отблъскващите качества на вас, приматите: убийствен гняв, необузdana сила...

— Ние, приматите ли? — възкликнах. — Извинявай, но песоглавка ли ме нарече току-що?

Анубис се взря в мен някак объркано и стъписано.

— Бях забравил колко си дразнеца. Исках да ти кажа, че ще те убие просто заради самото убийство.

— И ти не можеш да ми помогнеш.

Той ме погледна тъжно с невероятните си кафяви очи.

— Казах ти за Санкт Петербург.

Господи, колко красив и дразнец беше.

— Добре тогава, боже на почти нищо полезно — рекох, — нещо друго, преди да отида на сигурна смърт?

Анубис вдигна ръка. В дланта му изникна странен нож. Беше като бръснача на Суийни Тод^[4]: дълъг, извит и опасно остър откъм единия край, изработен от черен метал.

— Вземи го — подкани ме Анубис. — Ще ти влезе в работа.

— Видя ли го колко голям е песоглавецът? Какво се иска от мен, да го обръсна ли?

— Ножът не е, за да се биеш с Баби и Нехбет, скоро ще ти потрябва за нещо по-важно — обясни Анубис. — Острието му се казва *netjeri* и е изработено от метеоритно желязо. Използва се за обряда, за който навремето ти разказах: отварянето на устата.

— Да, стига да съм жива утре сутринта, със сигурност ще взема острието и ще отворя устата на някого. Много ти благодаря.

Лиз изпищя:

— Сейди!

Видях през мъглата на гробището, че Баби е само на няколко пресечки и върви с клатушкаца се крачка към църквата. Беше ни видял.

— Качи се на метрото — предложи Анубис, след като ме издърпа да стана. — Станцията е преди следващата пресечка. След като слезеш под земята, вече няма да успеят да те открият. Хубаво е да намериш и

течаща вода. Съществата от Дуат губят силите си, ако им се наложи да прекосяват река. В случай че се стигне до битка с тях, намери някой мост на Темза. А, да, и казах на твоя шофьор да дойде да те вземе.

— Какъв мой шофьор?

— Ами такъв. Не смяташе да се срещате до утре, но...

Във въздуха просвистя червена пощенска кутия, която се разби в съседната сграда. Приятелките ми креснаха да съм побързала.

— Върви — подкани и Анубис. — Съжалявам, че не мога да направя повече. Но, честит рожден ден, Сейди.

Той се наведе и ме целуна по устата. После се превърна в мъгла и изчезна. Църковното гробище пак си стана като всички други — част от обичайния свят, където нищо не трепти и не се размива.

Би трябвало да съм много сърдита на Анубис. Да ме целува, моля ви се, без разрешение, ама че нахалник! Но продължих да стоя там като препарирана и да гледам невиждащо изронения саркофаг на Биатрис, докато Ема не ми кресна:

— Идвай де, Сейди!

Приятелките ми ме хванаха за ръцете и аз си спомних как се тича.

Хукнахме към станцията на метрото на „Канари Уорф“. Песоглавецът ревна и се втурна между колите по улицата след нас. Нехбет изписка отгоре:

— Отиват натам! Убий ги!

— Кое беше това момче? — попита Ема, след като се шмугнахме в станцията. — Божичко, беше страхотен!

— Истински бог — промърморих аз. — Да.

Пъхнах в джоба си черното острие и заслизах по ескалатора — устните ми пареха от първата ми целувка.

Дори и да си тананиках „Честит рожден ден“ и да се усмихвах глупаво, докато бягах, за да спася живота си... хм, това не влизаше в работата на никого, нали така?

---

[1] Инид Блайтън (1897–1968), английска детска писателка. — Б.пр. ↑

[2] Американска рок група, основана през 2009 г. — Б.пр. ↑

[3] Техника за дишане при болка, разработена от френския акушер-гинеколог Фернан Ламаз. — Б.пр. ↑

[4] Бръснар убиец от книгата „Перлената огърлица“ (1846–1847), според някои такъв човек действително е съществувал и е послужил за първообраз на литературния герой. — Б.пр. ↑

8.

ГОЛЕМИ ЗАКЪСНЕНИЯ НА ГАРА „ВАТЕРЛО“ (ИЗВИНЯВАМЕ СЕ ЗА ВЕЛИКАНСКИЯ ПЕСОГЛАВЕЦ)

СЕЙДИ

Лондонското метро е с чудесна акустика. Звукът кънти по тунелите, затова, докато слизахме, чувах как влаковете свистят, как музикантите свирят и, иска ли питане, как убиецът — богът песоглавец — реве кръвожадно, докато прави на прах преградите пред входовете.

С тези терористични заплахи и повишени мерки за сигурност човек очаква да види някой и друг полицай, но за съжаление толкова късно и на такава относително малка станция на метрото нямаше нито един представител на реда. Горے на улицата пицяха сирени, но ние щяхме да сме умрели или да сме си отишли отдавна, докато ни се притече на помощ някой от обикновените простосмъртни. И по-добре полицаите да не се появяваха, ако смятаха да *застрелят* Баби, докато той се е заселил в тялото на дядо. Наложих си да не мисля за това.

Анубис беше предложил да се придвижвам под земята. И ако се наложи да се бия, да намеря мост. Нямаше да е зле да се придържам към този план.

На „Канари Уорф“ нямаше голям избор от посоки. За щастие мотрисата по линия „Джюбилий“ беше тук. Стигнахме на перона, скочихме в последния вагон точно когато вратите вече се затваряха и се свлякохме на седалките.

Мотрисата се разклати и се понесе по тъмния тунел. Не видях Баби и Нехбет да ни гонят отзад.

— Сейди Кейн — ахна Ема. — Я ни кажи, *ако обичаш*, какво точно става!

Клетите ми приятелки. Не ги бях забърквала в такива неприятности никога, дори когато се затворихме, без да искаме, в момчешката съблекалня в училище. (Дълго е за обясняване, но се бяхме хванали на бас на пет паунда, а в историята присъстваха и долните гащи на Дилан Куин и една катерица. Може би ще ви разкажа по-нататък.)

Нали Ема беше тичала боса, краката ѝ бяха разранени. Розовото ѝ сако приличаше на сплъстена козина на пудел, а очилата ѝ бяха останали без доста от камъчетата си.

Лиз беше зачервена като онези сърца, дето ги подаряват за Деня на свети Валентин. Тя беше махнала дънковото яке, което не прави никога, защото е много зиморничава, а бялата ѝ тениска беше на мокри петна. Луничките по ръцете ѝ блестяха, което ми напомни за Нут с кожа като небе, осеяно със съзвездия.

От двете Ема изглеждаше по-ядосана и чакаше да ѝ обясня за какво става въпрос. Лиз беше ужасена и мърдаше уста, сякаш искаше да каже нещо, но бе останала без гласни струни. Помислих си, че ще подметне нещо за кръвожадните богове, спуснали се да ни гонят, но когато накрая Лиз си върна дар словото, единственото, което тя заяви, бе:

— Онова момче те целуна!

Кога ли тази Лиз ще се научи да степенува по важност нещата!

— *Ще ви обясня* — обещах. — Знам, ужасна приятелка съм, да ви забъркам в такова нещо. Но много ви моля, дайте ми малко време. Трябва да се съсредоточа.

— Да се съсредоточиш върху какво? — поинтересува се Ема.

— Млъквай! — скастри я Лиз. — Нали ти каза да я оставиш да се съсредоточи.

Затворих очи и се опитах да се поуспокоя.

Не беше лесно, особено пък с публика. Но нямаше с какво да се защитя и едва ли щях да се добера до някое от оръжията си. Помислих си: *„Можеш го, Сейди. Колко му е — само се пресегни и се докосни до другото измерение. И разкъсай тъканта на действителността.“*

Пресегнах се. Не се случи нищо. Опитах още веднъж и ръката ми изчезна в Дуат. Лиз се разпищя. Добре че не отклони вниманието (и ръката) ми. Стиснах с пръсти дръжката на магьосническата чанта и я издърпах.

Ема се ококори.

— Невероятно! Как го направи?

Всъщност и аз се питах същото. Не можех да повярвам, че при тези обстоятелства съм успяла от втори опит.

— Това е... хм, магия — отвърнах.

Съученичките ми ме погледнаха озадачени и уплашени и аз изведнъж се почувствах притисната от тежката задача.

Допреди година ние с Лиз и Ема щяхме да отиваме по тази линия да се позабавляваме или на кино. Щяхме да се смеем на тъпата музика, звучаща от телефона на Лиз, или на обработените от Ема на фотошоп снимки на наши съученички, които мразехме. Допреди година най-опасното в живота ми бяха сладките на баба и избухливостта на дядо при вида на оценките ми за срока.

Сега дядо беше песоглавец великан. Баба пък беше стръвен лешояд. Приятелките ми ме гледаха така, сякаш съм паднала от друга планета, което не беше много далеч от истината.

Дори с магическите вещи в ръка нямах представа какво да правя. Вече не разполагах с цялото могъщество на Изида. Ако опитах да се сражавам с Баби и Нехбет, можех да нараня баба и дядо и по всяка вероятност щях да загина. Но ако не можех да ги спра аз, кой щеше да го направи? Накрая хората, в които боговете се бяха вселили, умираха. За малко това да се случи и с чичо Еймъс, въпреки че той си беше съвсем истински магьосник и знаеше как да се защити. Баба и дядо бяха стари, немощни и в тях нямаше нищо магьосническо. Не им оставаше много време.

Плисна ме отчаяние, много по-страшно от крилете на богинята лешоядка.

Усетих, че плача, чак когато Лиз ме хвана аз рамото.

— Сейди, скъпа, съжаляваме. Да ти кажа, си е малко... странно. Какво става? Нека ти помогнем.

Разтреперана, си поех въздух. Беше ми домъчняло много за приятелките ми. Винаги съм ги смятала за малко странни, но сега ми се виждаха блажено *нормални* — част от света, към който вече не принадлежах. И двете се стараеха да проявяват смелост, но усещах, че всъщност са ужасени. Искаше ми се да ги оставя, да ги скрия, да не позволя да пострадат, но си спомних как Нехбет е казала, че *от тях ще стане вкусно мезе*. Анубис ме беше предупредил, че богинята

лешоядка ще намери приятелките ми и ще ги нарани не за друго, а за да нарани мен. Ако бяха с мен, поне щях да се опитам да ги защитя. Не исках да променям из корен живота им, както се беше променил моят, но бях длъжна да им кажа истината.

— Ще прозвучи повече от налудничаво — предупредих ги аз.

Казах им възможно най-кратката версия: защо съм напуснала Лондон, как египетските богове са се отскубнали на свобода и са навлезли в света, как съм разбрала, че съм потомка на магьосници. Разказах им и за битката ни със Сет, за възхода на Апоп и безумната мисъл да вдигнем от сын бога Ра.

Минахме две спирки, но на мен ми беше много приятно да им разказвам и изгубих представа за времето.

След като приключих, Лиз и Ема се спогледаха — явно се чудеха как да ми кажат любезно, че ми хлопа дъската.

— Знам, звучи невъзможно, но... — подхванах.

— Вярваме ти, Сейди — прекъсна ме Ема.

Аз примигах.

— Така ли?

— Разбира се. — Лиз беше поруменяла както след влакче на ужасите. — Никога не съм те чувала да говориш толкова сериозно за нещо. Променила си се.

— Просто сега съм магьосница и... и не мога да повярвам колко *глупаво* звучи.

— И не само това — допълни Ема и се взря в лицето ми, сякаш се превръщах в нещо доста страшно. — Изглеждаш по-голяма. По-зряла.

В гласа ѝ се долавяше тъга и аз си дадох сметка, че ние с тях се отчуждаваме. Сякаш стояхме от двете страни на все по-дълбока бездна. А аз знаех, колкото и да ми е тъжно, бях сигурна, че пропастта вече е много широка и няма да мога да я прескоча.

— Гаджето ти е страхотно — допълни Лиз вероятно за да ме ободри.

— Той не ми е...

Но не се доизказах. Нямах как да спечеля в този спор с Лиз. Пък и бях толкова объркана за онзи проклет чакал Анубис, че не знаех откъде да започна.

Влакът подкара по-бавно. Видях табелите на гара „Ватерло“.

— О, боже — казах. — Мислех да слезем на Лондонския мост. Важно е.

— Не можем ли да се върнем? — попита Лиз.

Ревът, долетял от тунела отзад, даде отговор на въпроса. Погледнах натам и видях как покрай релсите се клатушка едър силует с проблясваща сребриста козина. Песоглавецът стъпи с единия крак върху третата релса, при което се разлетяха искри, въпреки това обаче продължи най-невъзмутимо нататък. Влакът закова на едно място и Баби се приближи още повече.

— Няма връщане назад — казах аз. — Налага се да продължим до моста „Ватерло“.

— Той е на цели седемстотин-осемстотин метра от станцията — възрази Лиз. — Ами ако той ни хване?

Затърсих из чантата и извадих новия жезъл. Той начаса се удължи до обичайните си размери и върхът с изсечен върху него лъв блесна със златиста светлина.

— В такъв случай вероятно ще се наложи да се бием.

Дали да описвам гара „Ватерло“, каквато беше преди и каквато стана, след като я разрушихме? Основната зала беше внушителна. С лъскав мраморен под, с купища магазини и будки и с таван от стъкло и напречни греди, толкова висок, че вътре преспокойно можеше да лети и хеликоптер.

В гарата влизаха и излизаха реки от пътници, които се сливаха, разделяха се и от време на време се сблъскваха, докато се носеха към различните ескалатори и перони.

Когато бях малка, се плаших от сградата на гарата. Притеснявах се, че грамадният часовник във викториански стил, който висеше от тавана, ще падне и ще ме премаже. Гласовете по високоговорителите кънтяха прекалено силно. (Предпочитам да съм най-шумното нещо наоколо, много ви благодаря.) Тълпите пътници, застанали като омагьосани под таблата с разписанието и търсеци с очи влаковете, ми напомняха пълчищата във филми за възкръснали мъртвци, каквито не ми даваха да гледам като малка.

И сега ние трите тичахме презглава към централната зала на гарата, като си проправяхме път към най-близкия изход, и точно тогава

едно от стълбищата отзад се пръсна на парчета.

Навалищата се разбяга във всички посоки, а от отломъците се показа Баби. Разпищяха се бизнесмени, които хвърлиха куфарчетата и хукнаха така, сякаш от това зависеше животът им. Ние с Лиз и Ема се притиснахме до една вестникарска будка, за да не ни стъпче тълпа туристи, които крещяха на италиански.

Баби ревна. Нали беше тичал в тунела, козината му беше покрита със сажди и прах. Жилетката на дядо върху ръката му беше станала на дрипа, но очилата като по чудо се бяха задържали на главата.

Песоглавецът подуши въздуха — вероятно се опитваше да хване дирята ми. После отгоре мина тъмна сянка.

— Къде отиваш, Сейди Кейн? — изписка Нехбет. Изви се в залата и се спусна рязко към тълпите, които и без това вече бяха изпаднали в паника. — Така ли ще се биеш, като бягаш? Нямах ли достойнство?

Из залата екна спокойният глас на говорителя:

— Влакът от Бейсингстоук в осем часа и две минути ще пристигне на трети перон.

— ТРЯЯЯС!

Баби събори бронзовата статуя на някаква знаменитост и главата ѝ се отчупи. Напред притича полицай, въоръжен с пистолет. Още преди да съм му извикала да спре, той стреля по Баби. Лиз и Ема се разпищяха. Куршумът отскочи от козината на песоглавеца, сякаш тя беше от титаний, и рикошира при табелата на „Макдоналдс“. Полицаят се престори на зашеметен и се изнесе.

Никога не бях виждала толкова много хора да тичат навън от гарата. Мина ми през ума да ги последвам, но реших, че е много опасно. Не исках тези обезумели богове да избият купища невинни граждани само защото и аз съм се озовала сред тях, а ако се опитахме да се влеем в тълпата, само щяха да ни стъпчат при паническото бягство.

— Виж, виж, Сейди — посочи Лиз, а Ема изписка.

Нехбет се извиси към гредите по тавана и кацна там заедно с гълъбите. Изгледа ни и кресна на Баби:

— Ето я, скъпи! Ето я!

— Защо ли не си затвори човката — промърморих.

— Каква глупачка е Изида, да избере теб! — кресна Нехбет. — Ще ти излапам вътрешностите.

— УУУУ — съгласи се от все сърце Баби.

— Влакът за Брайтън в осем часа и четиринайсет минути има закъснение — каза говорителят. — Извиняваме се за неудобството.

Сега вече Баби ни беше видял. Очите му пламтяха с първичен гняв, но аз видях в изражението му и нещо от дядо. Баби беше сбърчил чело и бе издал брадичка точно като него, когато той се ядосваше на телевизията и крещеше на ръгбистите. Щом видях това изражение, и за малко да изгубя самообладание.

Нямах намерение да умра тук. Нямах да допусна тия отвратителни богове да наранят приятелките ми или да изпепелят баба и дядо.

Баби тръгна с клатушкане към нас. Сега, след като вече ни беше открил, явно не бързаше изобщо да ни убива. Отметна глава и нададе наляво и надясно гърлен звук като лай, сякаш викаше на вечеря приятелите си. Ема впи пръсти в ръката ми. Лиз изхлипа:

— Сейди!...

Тълпите почти се бяха изнесли. Не се виждаха други полицаи. Може би се бяха разбягали или бяха тръгнали всички вкупом към „Канари Уорф“, без да усетят, че сега по-напечено е тук.

— Няма да умрем — обещах на съученичките си. — Дръж ми жезъла, Ема.

— Да ти държа какво... О, добре.

Тя го взе плахо, сякаш й бях подала преносима ракетна установка, в каквата, предполагам, жезълът сигурно щеше да се превърне, ако кажех съответното правилно заклинание.

— Дръж под око песоглавеца, Лиз — наредих.

— Да го държа под око, значи — повтори тя. — Малко трудно е да не го правя.

Затърсих из магическата чанта, като отчаяно оглеждах какво има вътре. Вълшебна пръчка... става за защита, но нямаше да е достатъчна едновременно срещу две божества. Синове на Хор, вълшебен тебешир... не беше мястото да очертавам защитен кръг. Трябваше да се добера някак до моста. И да спечеля време, за да се измъкнем от гарата.

— Сейди... — каза Лиз, за да ме предупреди.

Баби беше скочил върху покрива на магазина за козметика. Ревна и от всички посоки изпъплиха по-малки песоглавци, които се катереха по главите на бягащите пътници, увисаха на гредите по тавана, скачаха от стълбищата и от магазините. Бяха десетки и всички бяха облечени в баскетболни екипи в черно и сребристо. Дали баскетболът не беше международен песоглавски спорт?

До днес си ги обичах песоглавците. Онези, които бях срещала, например Хуфу и общителните му приятели, бяха свещените животни на Тот, бога на знанието. Като цяло бяха мъдри и услужливи. Аз обаче подозирах, че войнството на Баби е от съвсем друг вид песоглавци. Те бяха с кървавочервена козина, диви очи и зъби, до които и един саблезъб тигър щеше да се почувства кръгло нищожество.

Песоглавците започнаха да стесняват обръча — бяха се озъбили, сякаш се готвеха да ни се нахвърлят.

Извадих от чантата парче восък — нямаше за кога да правя *shabti*. Два амулета *tyet*, свещената маска на Изидида — о, тези можеха и да влязат в работа. После открих и стъкленичка с коркова тапа, за която съвсем бях забравила. Вътре имаше мътна каша: първият ми опит да приготвя отвара. Седеше от цяла вечност на дъното на чантата, защото никога не съм изгаряла от желание да я пробвам.

Разтръсках я. Течността засия със светлина в зелен цвят, а вътре се завъртяха мънички частици. Махнах запушалката. Нещото вътре вонеше по-ужасно и от Нехбет.

— Какво е това? — попита Лиз.

— Гадост — отговорих аз. — Анимация, смесена със зехтин, вода и няколко секрета. Опасявам се, че е станала на бучки.

— Анимация ли? — попита Ема. — Анимационни филмчета ли ще измагьосаш?

— Щеше да бъде страхотно — признах си аз. — Но това тук е по-опасно. Ако не объркам нещо, ще направя много магии, без да изгоря и аз.

— А ако обърках? — попита Лиз.

Дадох и на двете по един амулет на Изидида.

— Дръжте ги. Кажа ли: „Вървете“, тичайте към таксиметровата стоянка. Не спирайте.

— Сейди, ама какво, да го вземат мътните... — започна да негодува Ема.

Побързах да глътна отварата, докато не съм избухнала.

Нехбет се изкиска над нас:

— Откажи се! Не можеш да застанеш срещу нас!

Сянката на крилете ѝ сякаш се разпростря над цялата гара, от което последните пътници се разбягаха ужасени, а аз се смразих от страх. Знаех, че е само магия, но въпреки това за малко да се поддам на изкушението да приема бързата смърт.

Няколко песоглавеца се разсеяха, привлечени от миризмата на храна, и се впуснаха да опустошават „Макдоналдс“. Други пък се юрнаха да гонят един влаков кондуктор, като го млатеха с навити на фуния модни списания.

За съжаление повечето обаче бяха насочили вниманието си към нас и се подредиха в хлабав обръч около вестникарската будка. Баби ревна от командната си позиция върху магазина за козметика — даде заповед за нападение.

Точно тогава отварата стигна до стомаха ми. През тялото ми потече магия. Имах чувството, че съм глътнала мъртва жаба — такъв беше вкусът в устата ми, сега обаче вече знаех защо в древността магьосниците са си падали толкова по отварите.

По жилите ми се носеше магията за анимация, която бях писала дни наред и която при обичайни обстоятелства сигурно трябваше да правя цял час. Усетих как към върховете на пръстите ми плъзва сила. Оставаше само да насоча магията и да се постарая да не ме овъгли.

Постарах се да призова възможно най-добре Изида, за да взема от могъществото ѝ и да придам форма на заклинанието. Представих си каквото ми трябваше и в главата ми изникна правилната вълшебна дума: „*Защити. N'dah.*“ Пуснах магията. Пред мен запламтя златен йероглиф:

Из гарата на вълна се загъна златиста светлина. Песоглавското войнство се разколеба. Баби се препъна върху покрива на магазина за козметика. Дори Нехбет изписка и се разклати върху гредите по тавана.

Из цялата гара плъзнаха неодушевени предмети. Раниците и куфарчетата изведнъж се научиха да летят. От магазините блъвнаха рафтове за списания, дъвки, бонбони и какви ли не разхладителни напитки, които нападнаха полковете на песоглавците. Отсечената глава на бронзовата статуя се изстреля отнякъде и удари с все сила Баби по гърдите, при което той залитна назад и падна от покрива на козметичния магазин. Към тавана се изви смерч от розови вестници „Файненшъл Таймс“. Те погълнаха Нехбет, която се олюля слепешката и запада с писъци сред розово-черна вихрушка.

— Вървете! — извиках на приятелките си.

Хукнахме към изхода, като криволичехме между песоглавците, които бяха прекалено заети, за да ни спрат. Един бе връхлетян от пет-шест бутилки газирана вода, които го млатеха ли, млатеха. Друг се отбраняваше от едно куфарче и няколко смартфона камикадзе.

Баби се опита да се изправи, но към него на торнадо се устремиха козметични продукти: лосиони, гъби за баня и шампоани, които го заудряха, заслепиха го и се постараха да го гримират обилно. Подразнен, той ревна, хлъзна се и падна заднишком върху останките от опустошения магазин. Съмнявах се за клинанието ми да е нанесло на боговете трайни вреди, но при повечко късмет щеше да отклони за няколко минути вниманието им.

Ние с Лиз и Ема се измъкнахме от гарата. Всички в нея бяха евакуирани и всъщност не очаквах на стоянката да има таксита — там наистина нямаше никой. Примирих се, че ще се наложи да тичаме чак до моста „Ватерло“, въпреки че Ема беше без обувки, а на мен ми се гадеше от отварата.

— Виж, виж! — каза Лиз.

— О, браво на теб, Сейди! — обади се и Ема.

— Какво? — попитах аз. — Какво съм направила?

Точно тогава забелязах шофьора — изключително нисък мъж, облечен в черен костюм целият в пърхот. Той стоеше в края на уличката с табела с името КЕЙН отгоре.

Приятелките ми вероятно решиха, че съм го измагьосала. Преди да съм ги опровергала, Ема рече:

— Идвайте!

Двете се завтекоха към дребосъка. Нямах друг избор, освен да ги последвам. Спомних си как Анубис ми е казал, че ще ми прати „шофьор“, който да ме посрещне. Предположих, че това е той, но колкото повече се приближавахме, толкова повече не ми се искаше да се запознавам с него.

Беше нисък, стигаше ми някъде до рамото, бе по-набит от чичо Еймъс и по-грозен от всички на планетата. В лице приличаше на неандерталец. Очите под рунтавите вежди, слели се в една, бяха различни по големина. Брадата му изглеждаше така, сякаш с нея миеше мазни тенджери. Беше сипаничав, с червени петна по лицето, а косата му приличаше на птиче гнездо, което е било подпалено, а после угасено с крака.

Щом ме видя, мъжът се смръщи, от което не стана по-красив.

— Крайно време беше! — промърмори с американски акцент. Оригна се в шепа и за малко да ме покоси с дъха си с мирис на къри. — Приятелка на Баст? Сейди Кейн?

— Хм... вероятно. — Реших да си поговоря хубаво с Баст какви си ги избира за приятели. — Между другото, имаме тук две божества, които се опитват да ни убият.

Брадавичестият мъж премлясна, явно това не му направи впечатление.

— В такъв случай май ви трябва мост. — Обърна се към тротоара и ревна: — АУУ!

От дън земя изникна черен мерцедес, който сякаш се беше уплашил и бе решил да се появи.

Шофьорът погледна зад мен и изви вежда.

— Е? Качвайте се!

Никога дотогава не се бях возила в лимузина. Дано повечето са по-хубави от тази, която се падна на нас. На задната седалка бяха намятани кутийки от къри, хартия от пържена риба с картофи, пликчета от чипс, а също мръсни чорапи от различни чифтове. Въпреки това ние с Ема и Лиз се сместихме отзад, понеже никоя не набра смелост да седне отпред.

Сигурно си мислите, че съм луда, щом се качвам в кола на непознат. Прави сте, разбира се. Но Баст ни беше обещала да помогне, а Анубис ми беше казал да чакам шофьор. Не се изненадах особено, че обещаната помощ се е явила в лицето на някакъв дребосък, който не знае какво е лична хигиена, и на вълшебна лимузина. Бях виждала и по-странни неща.

Пък и нямах особен избор. Отварата вече не действаше, от напрежението да правя толкова много магии ми се виеше свят и краката ми се подкосяваха. Не бях сигурна, че няма да припадна още преди да съм стигнала пеш моста „Ватерло“.

Шофьорът натисна до дупка газта и се изстреля от гарата. Полицията вече беше отцепила района, но нашата лимузина заобиколи загражденията и профуча покрай няколко подвижни новинарски станции на Би Би Си и тълпата сеирджии... Не ни обърнаха никакво внимание.

Шофьорът си засвирука мелодия, която звучеше като „Ниските хора“^[1]. Главата му стигаше само до горния край на облегалката. Единственото, което виждах от него, бяха мазната сплъстена коса и двете космати ръце върху волана.

Върху слънчевия визьор беше пъхната карта за самоличност със снимка на мъжа — с *нещо като* снимка по-точно. Беше правена съвсем отблизо и на нея се виждаха само нефокусиран нос и ужасна уста, сякаш мъжът се бе опитал да изяде фотоапарата. Върху картата пишеше: „Вас ви кара БЕС“.

— Предполагам, ти си Бес — подхванах аз.

— Да — потвърди човекът.

— В колата ти е мръсно като при пес — промърмори Лиз.

— Стига сте римували, че ще взема да повърна — започна да недоволства и Ема.

— Нали, господин Бес? — попитах аз, докато се опитвах да си спомня има ли такова име в египетската митология. Бях почти сигурна, че не са имали бог на шофьорите. — Повелителят Бес? Бес Изключително ниския?

— Само Бес — изпухтя той. — И това НЕ е момичешко име. Само да ме наречете Беси, и ще се наложи да ви убия. Колкото до това, че съм нисък, аз съм бог на джуджетата, какво друго очаквате? А, да, отзад има бутилирана вода, ако сте жадни.

Огледах се. В краката ми се търкаляха две пълни до половината бутилки с вода. По капачката на едната се виждаше червило. Другата изглеждаше така, сякаш са я гризали.

— Не съм жадна — реших аз.

Лиз и Ема промърмориха, че и те не са. Бях изненадана, че след събитията от вечерта не са изпаднали в кататония, но все пак те са мои съученички. Не се занимавам с малодушни момичета. Още преди да открия магията, от тях се искаше да са волеви и да се приспособяват бързо, ако искат да са ми приятелки. /_Никой не те е питал за мнението ти, Картър._/

Мостът „Ватерло“ беше препречен от полицейски автомобили, но Бес ги заобиколи, качи се на тротоара и после отпраши нататък. Полицаяте дори не мигнаха.

— Невидими ли сме? — попитах.

— За повечето обикновени хора — да — хлъцна Бес. — Доста са тъпи, нали? С изключение на присъстващите и така нататък.

— Наистина ли си бог? — полюбопитства Лиз.

— Огромен — потвърди мъжът. — *Огром*ен съм в света на боговете.

— Огромен бог на джуджетата — изуми се Ема. — Като в Снежанка или...

— На всички джуджета. — Бес размаха бурно ръце, от което се попритесних, защото ги свали от волана. — Древните египтяни бяха умни. Почитаха онези, които по рождение не се вписват в нормите. Смятаха джуджетата за изключителни магьосници. Затова да, аз съм бог на джуджетата.

Лиз се прокашля.

— Днес не се ли очаква да се изразяваме по-учтиво? Например... дребосъци или хора, неравностойни по вертикала...

— Нямам намерение да се представям като бог на хора, неравностойни по вертикала — промърмори Бес. — Аз съм си джудже, и толкоз! И така, пристигнахме — точно навреме.

Той зави и спря напред моста. Обърнах се да погледна назад и само дето не повърнах. Над брега на реката кръжеше крилата черна сянка. Баби пък се беше заел по присъщия му начин със загражденията в края на моста. Мяташе в река Темза полицейски автомобили, а през това време ченгетата се бяха пръснали и бяха открили стрелба, макар

че божествената стоманена козина на песоглавеца куршуми не я ловяха.

— Защо спряхме? — попита Ема.

Бес стъпи на седалката и се протегна, което изобщо не го затрудни.

— Това тук е река — оповести той. — Добро място за битка с богове, нищо че излиза от моята уста. Заради силата на природата, която тече под краката ни, за нас е трудно да останем в света на обикновените простосмъртни.

Взрях се в него и го разбрах. Лицето му трептеше като мираж.

На гърлото ми заседна буца. Това беше мигът на истината. Повдигаше ми се от отварата и страха. Съвсем не бях сигурна, че разполагам с достатъчно магическа сила, за да се изправя срещу онези два бога. Но нямах избор.

— Лиз, Ема — казах. — Слизаме.

— Ама как така... слизаме — изхлипа Лиз.

Ема преглътна.

— Сигурна ли си, че...

— Знам, че сте уплашени — продължих аз, — но се налага да правите точно каквото ви казвам.

Двете кимнаха колебливо и отвориха вратите на автомобила. Клетите те. Пак съжалих, че изобщо съм ги довела, но да ви призная, след като видях, че баба и дядо са обсебени от богове, сърце не ми даваше да зарязвам приятелките си сами.

Бес едвам се сдържа да не се прозине.

— Имате ли нужда от помощта ми?

— Хм...

Баби се приближаваше с клатушкаща се походка. Нехбет кръжеше над него и даваше пискливи заповеди. И да им влияеше реката, двамата не го показваха.

Не виждах как един джудженски бог може да се опълчи срещу тях, но отговорих:

— Да, имам нужда от помощ.

— Добре тогава. — Бес изпука с кокалчетата на пръстите си. — Слизайте де.

— Моля?

— Не мога да се преоблека, докато сте в колата, нали така? Трябва да си сложа страшните дрехи.

— Какви страшни дрехи?

— Слизайте! — нареди джуджето. — Идвам ей сега.

Не се налагаше да ни насърчава дълго. Не искахме да виждаме от Бес повече, отколкото се налага. Слязохме, а той заключи след нас. Прозорците бяха затъмнени, затова не виждах какво става вътре. Бес можеше да си отдъхва или да слуша музика, докато нас ни колежа. Не се надявах особено смяната на гардероба да разгроми Нехбет и Баби.

Погледнах уплашените си съученички, после и двете чудовищни създания, напредващи към нас.

— Тук ще дадем последен отпор.

— А, не, не — изписка Лиз. — Хич не ми харесва това „последен отпор“.

Затърсих из чантата и извадих парче тебешир и четирите синове на Хор.

— Лиз, сложи човечетата така, че да са на четирите посоки на света: север, юг и така нататък. Ти, Ема, вземи тебешира. Очертай кръг, с който да свържеш статуетките. Разполагаме само с няколко секунди.

Подадох ѝ тебешира, който замених с жезъла, и точно тогава изпитах ужасното чувство, че вече съм изживявала всичко това. Току-що бях наредила на приятелките си какво да правят точно както Зия Рашид ми беше заповядвала първия път, когато заедно се изправихме лице в лице с врага.

Не исках да съм като нея. От друга страна, за пръв път осъзнах колко смела е била да се опълчи срещу богиня и да защити двама пълни новаци. Неприятно ми е да го казвам, но това ми вдъхна ново уважение към нея. Де да бях и аз толкова храбра!

Вдигнах жезъла и вълшебната пръчка и се опитах да се съсредоточа. Времето сякаш забави своя ход. Напрегнах сетивата си и накрая вече различавах съвсем ясно какво става наоколо: как Ема драска с тебешира, за да очертае докрай кръга, как сърцето на Лиз бие като обезумяло, как Баби шляпа с огромни ходила по моста, докато тича към нас, как Темза тече отдолу, а Дуат кръжи около мен точно толкова истински.

Веднъж Баст ми каза, че Дуат е като океан от магии под повърхността на света, населяван от обикновените простосмъртни. Ако наистина беше така, излизаше, че това място тук — мостът над реката — е като бързей. Тук магията течеше по-мощно. Можеше да удави непредпазливите. Да помете дори боговете.

Опитах да се съсредоточа като фиксирам с поглед познатите неща наоколо. Лондон все пак беше моят град. Оттук виждах всичко: Парламента, Лондонското око, дори Иглата на Клеопатра на крайбрежната улица „Виктория“, където беше загинала мама. Ако се провалях сега, толкова близо до мястото, където мама беше направила последната си магия... Не. Не можех да допусна да се стигне дотам.

Баби беше само на един метър от нас, когато Ема очерта докрай кръга. Докоснах с жезъла тебеширената линия и блесна златиста светлина.

Песоглавецът се блъсна в защитното силово поле, сякаш то бе метална стена, и залитна назад. В последната секунда Нехбет зави и се отдалечи, после закръжи с отчаян грак.

За беда кръгът от светлина започна да примигва. Когато бях съвсем малка, мама ме беше научила: всяко действие има равно по сила и обратно по посока противодействие. Това важеше и в науката, и в магията. Нападението на Баби беше толкова мощно, че чак видях черни петна. Ако песоглавецът ни връхлетеше още веднъж, може и да не успея да удържа кръга.

Запитах се дали да не изляза от него и да се превърна в мишена. Ако съумееш да насоча енергията първо към защитното поле, то можеше да издържи за известно време, дори и аз да бях загинала вече. Поне приятелките ми щяха да се спасят.

Миналата Коледа Зия Рашид сигурно си е мислела същото, когато излезе от кръга, за да защити мен и Картър. Наистина беше дразнещо смела.

— Каквото и да става с мен, стойте в кръга — казах на приятелките си.

— Познавам този глас, Сейди — изрече Ема. — Каквото и да си намислила, не го прави!

— Не можеш да ни оставиш сами — проплака и Лиз. После кресна пискливо на Баби: — Разкарай се оттук, ужасна разпенена

маймуно! Приятелката ми не иска да те унищожава, но... но ще го направи!

Баби се озъби. Наистина си беше разпенен след нападението срещу козметичния магазин и миришеше прекрасно. По сребристите му козина бяха полепнали перли за вана и шампоани в най-различни цветове.

Нехбет не ухаеше толкова добре. Беше кацнала на стълба на една улична лампа наблизо и изглеждаше така, сякаш е била нападната от всичката храна, приготвяна от фирмата „Уест Корнуол“. От пернатата ѝ дреха висяха парчета шунка, сирене и картофи, свидетелстващи за подвига на храбрите омагьосани банички и закуски, жертвали краткия си живот, за да я спрат. Косата ѝ беше украсена с пластмасови вилички, салфетки и розова вестникарска хартия. Виждаше се, че на Нехбет ѝ иде да ме разкъса на парчета.

Единствената добра новина: помагачите на Баби явно не бяха успели да се измъкнат от железопътната гара. Представих си как полицаите долепват пълчищата оплескани със закуски песоглавци към полицейските автомобили и им щракват белезници. Това донякъде ме поободри.

Нехбет се озъби.

— Ти, Сейди Кейн, ни изненада на гарата. Няма как да не призная, справи се добре. И да ни доведеш на този мост... хубаво си се сетила. Ние обаче не сме чак толкова слаби. Нямах сили да продължиш битката с нас. Щом не можеш да ни победиш, не ти трябва да вдигаш от сън Ра.

— Би трябвало да ми помагате — упрекнах я аз. — А не да се опитвате да ме спрете.

— Уууу! — излая Баби.

— Точно така — съгласи се богинята лешоядка. — Силните оцеляват и без чужда помощ. А слабите трябва да бъдат убити и изядени. От кои си ти, детето ми? Признай си, ама честно.

Истината? Още малко, и щях да се строполя. Мостът сякаш се въртеше под мен. И на двата бряга на реката виеха сирени. При загражденията дойдоха още полицаи, но засега не правеха опити да ги преминат.

Баби оголи зъби. Беше толкова близо, че усещах миризмата на покритата му с шампоан козина и ужасния му дъх. После видях

очилата на дядо, които още бяха закрепени отгоре на главата му, и отново се вбесих.

— Хайде да те видим — казах. — Вървя по пътя на Изиди. Само да ме ядосаш, и ще те унищожа.

Успях да накарам жезъла да пламне. Баби отстъпи назад. Нехбет настърхна върху стълба на лампата. За миг очертанията им потрепериха. Реката наистина ги лишаваше от сили и отслабваше връзката им със света на простосмъртните точно като смущение, каквото чуваш по мобилния. Но това не беше достатъчно.

Нехбет явно бе забелязала отчаянието върху лицето ми. Беше лешоядка. Веднага усещаше, ако с някого е свършено.

— Добро последно усилие, детето ми — каза тя почти с уважение, — но не ти е останало нищо. Нападай, Баби!

Богът песоглавец се изправи на задни крака. Приготвих се да напада и да пусна последната мощна струя енергия — да я взема от жизнените си сили с надеждата да превърна на пара боговете. Трябваше да се постарая Лиз и Ема да се спасят.

Точно тогава зад мен се отвори вратата на лимузината. Бес оповести:

— Никой няма да напада никого! Освен аз, разбира се.

Стресната, Нехбет изпищя. Обърнах се да видя какво става. Веднага ми се прииска да си прогоря очите и да ги изтръгна от главата си.

Лиз издаде звук, все едно се дави и ще повърне.

— Господи, не! *Не може така!*

— *Хрр* — викна и Ема на свършен песоглавски. — Накарай го да спре!

Бес наистина си беше облякъл страшните дрехи. Покатери се върху покрива на лимузината и застана там с разкрасени крака и ръце на кръста — точно като Супермен с тази разлика, че беше само по бански.

Заради хората със слаби сърца няма да влизам в подробности, но както стоеше в цял ръст от един метър, Бес, който беше само по син бански, беше изложил на показ цялата си отблъскваща физика: огромното шкембе, косматите крайници, ужасните ходила, гнусните увиснали гърди. Представете си най-големия грозник, когото сте

виждали някога на плажа, страшилище, на когото би трябвало да му е забранено да носи бански. Бес изглеждаше по-зле и от него.

Не знаех какво друго да кажа освен:

— Я си облечи нещо!

Бес се засмя, изкикоти се, все едно ми заявяваше: „Ха-ха! Страхотен съм, нали?“.

— Първо да си отидат онези там — отсеке той. — Или ще се видя принуден да ги изплаша така, че да се скрият в Дуат.

— Не ти влиза в работата, джудженски бог! — озъби се Нехбет и се извърна — да не гледа този ужас. — Махай се оттук.

— Тези деца са под моя закрила — продължи да упорства Бес.

— Не те познавам — възразих аз. — Днес те срещам за пръв път.

— Я не говори глупости. Сама изрично ме помоли да ви пазя.

— Не съм викала патрул по бански!

Бес скочи от лимузината и след като се приземи пред моя кръг, застана между мен и Баби. Отзад джуджето беше още по-ужасно. Гърбът му беше космат като палто от норка. На банския пишеше: „Гордостта на всички джуджета“.

Бес и Баби започнаха да обикалят и да се дебнат като борци. Богът песоглавец замахна да хване джуджето, то обаче беше пъргаво. Покатери се по гърдите на Баби и го фрасна с глава по носа. Песоглавецът залитна назад, а Бес продължи да го удря, като използваше лицето си за смъртоносен таран.

— Не го наранявай! — креснах аз. — Това е дядо ми!

Баби се свлече при перилата. Примига в опит да се ориентира, но Бес му духна и миризмата на къри явно дойде на песоглавеца в повече. Краката му се подкосиха. Тялото му потрепери и започна да се смалява. Той се свлече на тротоара и се стопи — преобрази се на набит беловлас пенсионер в дрипава жилетка.

— Дядо!

Не издържах. Напуснах защитния кръг и изтичах при него.

— Нищо му няма — успокой ме Бес. После се извърна към богинята лешоядка. — Сега е твой ред, Нехбет. Махай се.

— Откраднах честно и почтено тялото! — завайка се тя. — Тук ми харесва!

— Изпроси си го.

Бес потърка ръце, пое си дълбоко въздух и извърши нещо, което никога няма да успее да залича от паметта си.

Ако просто кажа, че е направил физиономия и е креснал: АУУ!, ще бъде вярно, но изобщо няма да предаде ужаса.

Главата му се изду като плондер. Челюстта му увисна като откачена, докато устата му не стана четири пъти по-голяма. Очите му изскочиха и се уголемиха до размерите на грейпфрути. Косата му щръкна право нагоре — като на Баст. Бес разтръска лице, размаха слюзест зелен език и ревна: АУУУУ! толкова силно, че звукът прокънтя по Темза като топовен изстрел. От този взрив на неподправена грозотия перата по дрехата на Нехбет се надигнаха и тя преbledня като платно. Същността на богинята се изпари като тънка хартия, отнесена от буря. Единственото, което остана от нея, беше зашеметената старица по пенъоар на цветя, която бе седнала на уличната лампа.

— О, майко мила... — простена баба и припадна.

Бес подскочи и я хвана, преди да е цопнала в реката. Лицето на джуджето пак си стана нормално — е, най-малкото нормално грозно, — след като то положи баба на тротоара до дядо.

— Благодаря ти — рекох му. — А сега ще се облечеш ли?

Той ми се ухили със зъбестата си усмивка, без която със сигурност можех да мина.

— Права си, Сейди Кейн. Виждам защо Баст си те обича.

— Сейди! — простена дядо, след като клепачите му потрепериха и се отвориха.

— Тук съм, дядо — уверих го и го погалих по челото. — Как се чувстваш?

— Кой знае защо, ми се яде манго — отвърна той — погледът му беше разконцентриран. — И може би насекоми. Ти какво... спаси ли ни?

— Всъщност не — признах си. — Приятелят ми тук...

— Разбира се, че ви е спасила — потвърди Бес. — Много смело момиче имате. Добра магьосница.

Дядо насочи поглед към Бес и се свъси.

— Тъпи египетски богове по тъпи бански, с които се вижда всичко. Ето защо не правим магии.

Въздъгнах от облекчение. Знаех, че щом дядо е започнал да се оплаква, значи ще се оправи. Баба още беше в безсъзнание, но

дишането ѝ изглеждаше равномерно. Цветът се връщаше по бузите ѝ.

— Е, да вървим — подкани Бес. — Простосмъртните са готови да щурмуват моста.

Погледнах към загражденията и видях за какво ми говори. Събираше се отряд за бързо реагиране — тежковъоръжени мъже с пушки, гранатомети и вероятно още много други забавни играчки, които можеха да ни убият.

— Лиз, Ема! — извиках аз. — Помогнете ми с баба и дядо.

Приятелките ми дотичаха и се заеха да помагат на дядо да седне, но Бес каза:

— Не могат да дойдат.

— Моля? — подвикнах. — Но нали току-що каза...

— Те са обикновени простосмъртни — продължи джуджето. — Не участват в издирването, което провеждаш. Ако искаме да вземем от Влад Меншиков втория свитък, трябва да тръгваме незабавно.

— Знаеш за това?

После си спомних, че Бес е разговарял с Анубис.

— Тук баба ти, дядо ти и приятелките ти са в по-малка опасност — обясни той. — Полицайте ще ги разпитат, но няма да възприемат старците и децата като заплаха.

— Не сме никакви деца — промърмори недоволно Ема.

— Лешояди... — прошепна насън баба. — Банички...

Дядо се прокашля.

— Джуджето, Сейди, е право. След малко ще бъде тип-топ, макар и да съжалявам, че онзи момък, песоглавецът, не ми остави малко от мощта си. От цяла вечност не съм се чувствал толкова силен.

Погледнах баба и дядо, после и приятелките си — всичките мръсни. Усетих със сърцето си, че джуджето е право: те щяха да са в по-голяма безопасност, ако се изправеха пред отряда за бързо реагиране, отколкото ако дойдеха с нас. Баба и дядо отдавна се бяха отказали да използват наследените от предците им способности. А приятелките ми си бяха най-обикновени простосмъртни: смели, безразсъдни, смешни, прекрасни простосмъртни. Но не можеха да дойдат там, където се налагаше да отида.

— Всичко е наред, Сейди — каза Ема, после намести счупените очила и се постара да се усмихне. — Все ще излезем на глава с

полицайте. Няма да ни е за пръв път да говорим убедително, нали така?

— Ще се погрижим за баба ти и дядо ти — обеща Лиз.

— Нямам нужда от грижи — сопна се дядо. След това се закашля. — Върви, скъпа. Онзи песоглавец, богът, се беше вмъкнал в главата ми. Мога да ти заявя: беше си наумил да те убие. Приключи с издирването, докато не те е погнал отново. Не можех дори да го спра. Не можех... — Той погледна с презрение треперещите си ръце. — Нямахте да си простя никога. А сега се махай оттук!

— Съжалявам — казах на всички. — Не исках да...

— Как така съжаляваш? — ахна Ема. — Това, Сейди Кейн, беше *най-страхотният* рожден ден, на който сме присъствали. А сега върви!

Двете с Лиз ме прегърнаха и още преди да съм ревнала, Бес ме побутна към мерцедеса.

Подкарахме на север, към крайбрежната улица „Виктория“. Вече бяхме на хвърлей от загражденията, когато Бес намали скоростта.

— Какво има? — попитах аз. — Не можем ли да станем невидими и да ги подминем неусетно?

— Не съм притеснен заради простосмъртните — отвърна той и засочи.

Всички полицаи, репортери и зяпачи около загражденията бяха заспали. Мнозина с вид на военни и с бронезилетки се бяха свили на паважа и бяха гушнанали бойните пушки, все едно са плюшени мечета.

Пред загражденията бяха застанали Картър и Уолт, които бяха препречили пътя пред автомобила ни. Бяха разрошени и едвам си поемаха дъх, сякаш бяха тичали чак от Бруклин. И двамата бяха приготвили вълшебните пръчки. Картър излезе напред с меч, насочен към предното стъкло.

— Пусни я! — кресна той на Бес. — Иначе ще те унищожа.

Бес се извърна да ме погледне.

— Да го уплаша ли?

— Не! — спрях го аз. Само това оставаше да гледам всичко това отново. — Ще се справя и сама. — Слязох от лимузината. — Здравейте, момчета. Улучили сте момента.

Уолт и Картър се свъсиха.

— Не си ли в опасност? — попита Уолт.

— Вече не.

Картър без желание свали меча.

— Искаш да кажеш, че онзи грозник...

— Онзи грозник е приятел — поясних аз. — Приятел на Баст. Освен това ни е шофьор.

Брат ми изглеждаше в еднаква степен объркан, подразнен и смутен — един добър край на рождения ми ден.

— И къде ще ни кара този шофьор? — попита той.

— То се знае, че в Русия — отговорих. — Качвайте се бързо.

---

[1] Песен от албума „Малки престъпници“ (1977) от Ранди Нюман. — Б.ред. ↑

9. НА ВЕРТИКАЛНО НЕРАВНОСТОЙНА ОБИКОЛКА ИЗ РУСИЯ

КАРТЪР

Както обикновено, Сейди пропусна някои важни подробности, например как ние с Уолт за малко да загинем, докато се опитвахме да я намерим.

Не беше никак забавно да прелетим до Бруклинския музей. Наложих се точно като двама тарзановци да висим на въже под корема на грифона и да се чудим как да се изплъзваме на полицаите, работниците от службите за спешни случаи, хората от градската управа и няколкото старици, които ни погнаха с чадъри и с писъци:

— Ето го колибрито! Убийте го!

След като успяхме да отворим портал, исках да вземем с нас и Пъзльо, но входът с въртящия се из него пясък малко го... уплаши, та се наложи да го оставим.

Добрахме се криво-ляво до Лондон и що да видим: по телевизионните екрани на витрините даваха репортажи от гара „Ватерло“ за странни безредици с избягали животни и буреносен вятър. Ха, сигурно се чудите кой е в дъното на всичко! Използвахме направения от Уолт амулет на Шу, бога на въздуха, за да измагьосаме поривист вятър и да скочим на моста „Ватерло“. Искане ли питане, приземихме се наред тежковъоръжения отряд за борба с безредиците. Пак добре че си спомних заклинанието за сън.

После, тъкмо когато *най-после* бяхме готови да нападнем и да спасим Сейди, тя взе, моля ви се, че се появи в лимузина, управлявана от някакво джудже по бански — страшна грозотия, — ни обвини, че, видите ли, сме били закъснели.

Затова, щом ни каза, че джуджетото щяло да ни кара в Русия, вече ми беше все тая. И се качих в колата.

Лимузината подкара през Уестминстър, докато ние със сестра ми и Уолт си разказваме кой какво е преживял.

След като чухме какво се е случило на Сейди, вече не ми се струваше, че денят ми е бил чак толкова неприятен. Сънят с Апоп и триглавата змия в класната стая не беше страшен като боговете, вселили се в баба и дядо. Не че съм ги обичал особено, но все пак... какъв ужас, а?

Не можех да повярвам и че наш шофьор е Бес. Навремето ние с татко се бяхме смели на изображенията му по музеите: на изпъкналите му очи, на увисналия език и като цяло на това, че все е без дрехи. За него се смяташе, че може да уплаши всеки — духове, демони, дори богове, — и обикновените хора в Древен Египет са го обичали точно заради това. Бес закриляше дребните хора... и това не беше джудженска игрословица. На живо той изглеждаше точно като по картинките, само че цветен и миризлив.

— Задължени сме ти — казах му. — Значи си приятел на Баст?

Ушите му почервеняха.

— Да... разбира се. От време на време тя ме моли за услуги. Опитвам се да помагам.

Останах с усещането, че премълчава нещо.

— Когато разговаря с мен, Хор ме предупреди, че някои от боговете може и да се опитат да ни спрат. Сега, струва ми се, вече знаем кои са.

Сейди въздъхна тежко.

— Ако не им харесва планът ни, можеха да ни пратят и обикновено гневно съобщение. Нехбет и Баби бяха на път да ни разкъсат на парчета.

Беше леко позеленяла. Кубинките ѝ бяха наплескани с шампоан и кал, върху рамото на любимото ѝ кожено яке имаше петно, което подозрително приличаше на лешоядска курешка. Въпреки това бях възхитен от нея — да не изпадне в безсъзнание! Отвари се правят трудно, още по-трудно се прилагат. Винаги си има цена за това, че си насочил толкова много магия.

— Справила си се страхотно — похвалих я аз.

Сейди погледна с омраза черния нож върху скута ѝ — обредното острие, което Анубис ѝ беше дал.

— Ако не беше Бес, вече да съм труп.

— Не — възрази той. — Всъщност можеше и да си труп. Но щеше да паднеш изискано.

Сестра ми обърна странния черен нож, сякаш очакваше да види върху него написани указания.

— *Netjeri* — казах аз. — Змийско острие. Жреците са го използвали за...

— В обряда по отваряне на устата — рече сестра ми. — Но как ни помага това?

— Не знам — признах си аз. — Бес?

— Обреди, свързани със смъртта. Старая се да ги избягвам.

Погледнах Уолт. Беше специалист по магическите предмети, но сега явно не внимаваше. Откакто Сейди ни беше разказала за разговора си с Анубис, Уолт беше ужасно мълчалив. Седеше до нея и си играеше с пръстените.

— Добре ли си? — попитах го.

— Да... просто съм се замислил. — Той погледна сестра ми. — За остриетата *netjeri* де.

Сейди си попипа косата, сякаш се опитваше да спусне завеса между себе си и Уолт. Напрежението между тях беше направо осезаемо, съмнявах се, че може да го премахне и магически нож.

— Каква гадина е този Анубис — промърмори Сейди. — Можех и да умра, а на него изобщо не му пука.

Известно време пътувахме в мълчание. Накрая Бес зави по Уестминстърския мост и пак подкара покрай Темза, само че в другата посока.

Сестра ми се свъси.

— Къде отиваме? Трябва ни портал. Най-добрите реликви са в Британския музей.

— Да — съгласи се Бес. — И другите магьосници също го знаят.

— Какви други магьосници? — попитах аз.

— Домът на живота има клонове по цял свят, малкият. Лондон е Девети ном. След суматохата в гара „Ватерло“ госпожица Сейди сякаш съобщи на всички последователи на Дежарден: „Ето ме къде съм!“. Можете да се обзаложите, че вече са тръгнали да ви гонят. Държат под око музея, в случай че се запътите натам. За късмет знам и друго място, където можем да отворим портал.

Някакво си джудже да те учи на ум и разум! Сякаш не се бях досетил и сам, че в Лондон има и други магьосници. Домът на живота беше вездесъщ. Извън добре защитената Бруклинска къща нямаше континент, където да не ни застрашава нещо.

Подкарахме през Южен Лондон. Гледката по „Камбъруел Роуд“ беше почти толкова потискаща, колкото и мислите ми. От двете страни на улицата имаше редици запуснати тухлени жилищни блокове и евтини магазини. От автобусната спирка една старица се развика след нас. Двама млади здравеняци, застанали на входа на универсален магазин „Асда“, изгледаха мерцедеса, сякаш се канеха да го крадат. Запитах се дали не са предрешени богове или магьосници, защото повечето хора не обръщаха внимание на колата.

Идея няхах накъде ни кара Бес. Кварталът нямаше вид на място, където ще намериш много древноегипетски реликви.

Накрая отляво изникна голям парк: обвити в мъгла поляни, пътеки с дървета от двете страни и няколко порутени стени, обрасли с пълзящи растения. Местността се издигаше нагоре до хълм с радиокула отгоре.

Бес мина направо през тротоара и подкара по моравата, като събори знак с надпис НЕ ГАЗЕТЕ ТРЕВАТА. Вечерта беше мрачна и дъждовна, затова наоколо нямаше много хора. На съседната пътека се мяркаха двама-трима души, които бяха излезли да потичат за здраве и дори не ни погледнаха, сякаш всеки ден виждаха как мерцедеси газят моравите в парка.

— Къде отиваме? — попитах.

— Гледай и се учи, малкият — отговори Бес.

Беше си дразнещо този тип да ме нарича „малкият“ — все пак беше по-нисък от мен, но реших да не го правя на въпрос. Бес отиде право на хълма. Малко под билото имаше каменно стълбище с ширина може би десетина метра, вкопано направо в склона. Май не водеше никъде. Бес удари спирачките и ние спряхме рязко. Хълмът беше по-висок, отколкото ми се струваше. Под него се беше разпрострял цял Лондон.

После се вгледах по-внимателно в стълбата. От двете страни имаше два сфинкса от разяден от стихииите камък, които бдяха над града. Всеки от тях беше с дължина около три метра, с обичайното

лъвско тяло и глава на фараон. Изглеждаха напълно неуместно в лондонски парк.

— Не са истински — отсъдих аз.

Бес изсумтя.

— Много са си истински даже.

— Имах предвид, че не са древноегипетски. Не са чак толкова стари.

— Топло, топло — рече джуджето. — Това е стълбището на Кристалния дворец. Точно на този хълм е имало голяма зала от стъкло и метал с размерите на катедрала.

Сейди се свъси.

— Чела съм за нея в училище. Кралица Виктория е организираща тук увеселение или нещо такова.

— Увеселение или нещо такова ли? — промърмори Бес. — Говориш за Голямото изложение от 1851 година. Витрина на имперската мощ на Великобритания и така нататък. Имаше вкусни захаросани ябълки.

— И ти ли си бил на него? — учудих се аз.

Бес сви рамене.

— Дворецът изгоря през трийсетте години на XX век — заради разни тъпи магьосници, но това е друга история. Сега от него са останали само няколко реликви, например стълбището и сфинксовете.

— Стълбище, което не води наникъде — рекох аз.

— Не е наникъде — поправи ме Бес. — Днес вечерта ще ни заведе в Санкт Петербург.

Уолт се наведе напред. Интересът му към статуите явно го беше изтръгнал от мрачното настроение.

— Но щом сфинксовете не са истински древноегипетски, как ще отворят портал? — попита той.

Бес го озари със зъбатата си усмивка.

— Зависи какво разбираш под *истински древноегипетски*, малкият. Всяка велика империя подражава на Египет. Чувствали са се значими само защото са имали наоколо древноегипетски неща. Точно заради това в Рим, Париж, Лондон, къде ли не има „нови“ египетски реликви. Онзи обелиск във Вашингтон...

— Само не ми говори за него, моля те — намеси се Сейди.

— При всички положения това тук са египетски сфинксове — продължи Бес. — Изработени са, за да свържат Британската и Древноегипетската империя. Затова могат да насочват магии. Особено пък ако зад волана съм аз. А сега... — Той погледна Уолт. — Сигурно е време да слизаш.

Бях много изненадан и не казах нищо, но Уолт се загледа в коленете си, сякаш го беше очаквал.

— Я чакай — рече сестра ми. — Защо Уолт не може да дойде с нас? Магьосник е. Може да помогне.

Лицето на Бес стана сериозно.

— Не си ли им казал, Уолт?

— Какво да ни е казал? — попита настойчиво Сейди.

Уолт стисна амулетите, сякаш някой от тях можеше да му помогне да избегне разговора.

— О, нищо. Наистина. Само... трябва да помагам в Бруклинската къща. И Джаз си помисли, че...

Той не се доизказа, явно се беше усетил, че не е трябвало да изрича името ѝ.

— Какво си е помислила Джаз? — попита опасно спокойно Сейди. — Как всъщност е тя?

— Още е... още е в кома — отвърна Уолт. — Еймъс смята, че може би ще излезе от нея, но аз...

— Чудесно — прекъсна го Сейди. — Радвам се, че ще се оправи. Значи трябва да се върнеш. Страхотно. Върви. Анубис каза, че трябва да бързаме.

Не беше много тактично да споменава това име. Уолт я погледна така, сякаш го е изритала в гърдите.

Знаех, че не е справедлива към него. От разговора ми с Уолт в Бруклинската къща знаех, че той я харесва. Каквото и да го притесняваше, не беше това, че е влюбен в Джаз. От друга страна, опитах ли се да застана на негова страна, Сейди просто щеше да ми каже да си гледам работата. Можеше да объркам още повече нещата между тях двамата.

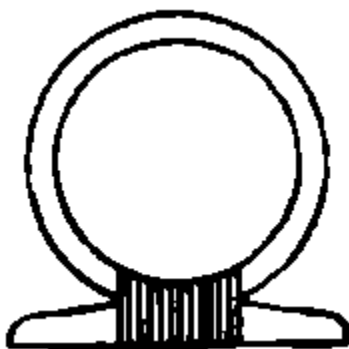
— Не че искам да се връщам — успя да каже Уолт.

— Но не можеш да дойдеш и с нас — отсече твърдо Бес. Стори ми се, че долавям в гласа му угриженост, дори съжаление. — Върви, малкият. Всичко ще бъде наред.

Уолт извади от джоба си нещо.

— За рождения ти ден, Сейди... сигурно... хм... не искаш повече подаръци. Не е вълшебен нож, но го изработих за теб.

Той сложи в ръката ѝ златна огърлица. Беше с малък египетски символ:

— Баскетболният кош на Ра — възкликнах аз.

Уолт и Сейди ме погледнаха свъсени и аз си дадох сметка, че развалям вълшебния за тях миг.

— Исках да кажа, че това е символът около короната като слънчев диск на главата му — поправих се аз. — Обръч, който няма край, символ на Вечността, нали?

Сейди преглътна, сякаш вълшебната отвара още се пенеше в стомаха ѝ.

— На Вечността ли?

Уолт ме погледна така, сякаш казваше: „Много те моля, престани да ми помагаш“.

— Да — рече той, — хм, нарича се *shen*. Просто си помислих... нали издирвате Ра. А добрите, важните неща трябва да са вечни. Може би това нещо тук ще ви донесе късмет. — Исках да ти го дам днес сутринта, но... се поизплаших.

Сейди се вторачи в талисмана, който проблясваше в ръката ѝ.

— Уолт, не искам да... благодаря ти, но...

— Просто не забравяй, че не съм искал да си тръгвам — прекъсна я той. — Ако имаш нужда от помощ, ще дойда. — Уолт ме

погледна и се поправи: — Имах предвид и двамата, разбира се.

— Но сега трябва да тръгваш — намеси се отново Бес.

— Честит рожден ден, Сейди — рече Уолт. — И успех.

Слезе от колата и тръгна бавно надолу по хълма. Гледахме го, докато се превърна в мъничък силует в мрака. После изчезна в гората.

— Два подаръка за „сбогом“ — промърмори Сейди, — от две страхотни момчета. Мразя живота си.

Тя си сложи златната огърлица и докосна символа *shen*.

Бес погледна към дърветата, където се беше скрил Уолт.

— Клетото момче. Родил се е необикновен. Не е честно.

— В какъв смисъл? — попитах аз. — Защо толкова настояваше Уолт да си тръгне?

Джуджето поглади неподдържаната си брада.

— Не е тук мястото да обяснявам. Сега ни чака работа. Колкото повече време даваме на Меншиков да заздрави защитата си, толкова по-трудно ще ни бъде да я преодолеем.

Не бях готов да подмина въпроса, но Бес ме погледна инатливо и аз разбрах, че няма да получа от него други отговори. Едва ли някой може да бъде по-упорит от едно джудже.

— И така, Русия — казах аз. — Ще стигнем там, като караме по празно стълбище.

— Именно.

Бес натисна до дупка газта. Гумите на мерцедеса се завъртяха така, че изпод тях полетяха трева и кал, и се устреми нагоре по стълбището. Бях сигурен, че ще се качим горе и няма да получим друго освен счупена полуоска, но в последната секунда пред нас се отвори портал с пясъчна вихрушка. Гумите се отлепиха от земята и черната лимузина се устреми към центъра на смерча.

Паднахме с трясък върху паважа от другата страна, сред няколко изненадани тийнейджъри, които се разбягаха кой накъдето види. Сейди простена и отлепи глава от облегалката.

— Не може ли *по-полека*? — попита тя.

Бес пушна чистачките — да махнат пясъка по предното стъкло. Навън беше тъмно, валеше сняг. От двете страни на осветената от уличните лампи замръзнала река имаше каменни сгради от XVIII век.

Зад реката проблясваха още здания като от приказка: златни църковни кубета, бели дворци и богато украсени огромни къщи, боядисани като великденски яйца в яркозелено и синьо. Сигурно щях да повярвам, че сме се върнали три века назад във времето, ако не бяха автомобилите, електрическото осветление и, разбира се, тийнейджърите с пиърсинг, боядисани коси и черни кожени дрехи, които ни крещяха на руски и блъскаха с юмруци по капака на мерцедеса, защото се бяха разминали на косъм от това да ги прегазим.

— Виждат ли ни? — попита Сейди.

— Руснаци — отвърна Бес с нещо като недоволно възхищение. — Много са суеверни. Ценят магията. Тук трябва да внимаваме.

— Идвал ли си и друг път? — поинтересувах се аз.

Той ме погледна така, сякаш питаше: „Не е ли очевидно?“, сетне посочи от двете страни на автомобила. Бяхме се приземили между два каменни сфинкса върху пиедестали. Приличаха на много сфинкове, които бях виждал — с човешки глави с корони и тела на лъвовете, — за пръв път обаче се натъквах на сфинкове, които са покрити със сняг.

— Истински ли са? — попитах.

— Древноегипетските реликви, които са разположени най-северно в цял свят — обясни Бес. — Пренесени са от Тива чак тук, за да украсяват новия имперски град на Русия, Санкт Петербург. Както вече казах, всяка нова империя иска късче от Египет.

Момчетата отвън още крещяха и блъскаха по автомобила. Едно счупи бутилка в предното стъкло.

— Хм, дали да не се преместим? — каза Сейди.

— Няма нужда — отвърна Бес. — Русначетата открай време се струпват при сфинковете. Правят го от векове.

— Но тук сякаш е полунощ — включих се и аз. — И вали сняг.

— Споменах ли, че са руснаци — каза Бес. — Не се притеснявайте. Аз ще имам грижата.

Той отвори вратата. В мерцедеса нахълта леден вятър, но Бес слезе, въпреки че беше само по бански. Хлапетиите побързаха да се отдръпнат. Влизах им в положението. Бес каза нещо на руски, после ревна като лъв. Тийнейджърите изпищяха в един глас и се разбягаха.

Очертанията на Бес сякаш се нагънаха. Когато се върна в колата, той вече беше облечен в топло зимно яке и си беше сложил ушанка и подплатени ботуши.

— Видяхте ли? — попита. — Много са суеверни. Знаят достатъчно, за да избягат след появата на бог.

— Да, мъничък космат бог по бански костюм — подметна Сейди. — Какво правим сега?

Бес посочи към един дворец от златистобял камък, греещ на другия бряг на реката.

— Това там е Ермитажа.

— Чувал съм за него — казах аз. — Там е живял царят. Сега е музей. Най-богатата древноегипетска колекция в Русия.

— Предполагам, че татко те е водил тук — обади се Сейди.

Мислех, че вече сме надживели ревността й, задето татко ме е водил да обикалям с него света, но от време на време тя пак избиваше на повърхността.

— Така и не го посетихме — отвърнах аз. — Веднъж татко получи покана да чете лекция в Ермитажа, но отказа.

Бес се засмя.

— Постъпил е разумно. Руските магьосници посрещат на нож чужди хора. Бранят със зъби и нокти територията си.

Сейди се взря в реката.

— Искаш да кажеш, че щабквартирата на Осемнайсети ном е вътре в музея, така ли?

— Някъде там — потвърди джуджето, — но е скрита с магия, защото така и не съм успял да намеря входа. Онова, което гледаш, е Зимният дворец, където навремето е живял царят. Зад него има комплекс от други постройки. Чувал съм, че ти трябва цели единайсет дни, за да разгледаш всичко от колекциите, изложено в Ермитажа.

— Но ако не вдигнем от сън Ра, след четири дни ще настъпи краят на света — напомних аз.

— Ако е минало полунощ, вече са три — поправи ме сестра ми.

Трепнах.

— Добре че ми напомни.

— Затова направете кратката обиколка — препоръча Бес. — Започнете с египетското крило. Партерният етаж в основната сграда на музея.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — попитах го.

— Той не може, нали? — предположи Сейди. — Както Баст не можеше да влезе в къщата на Дежарден в Париж. Магьосниците

правят на щабквартирите си магии, за да не проникват в тях богове. Нали?

Бес направи още по-грозна физиономия.

— Ще ви заведе до моста, но по-нататък не мога да отида. Ако прекося река Нева близо до Ермитажа, ще задействам най-различни аларми. Ще се наложи да проникнете някак...

— Да проникнем посред нощ в музей — промърмори Сейди. — Все ни върви на такива неща.

— После трябва да намерите входа на Осемнайсети ном. И не допускате да ви заловят живи.

— В смисъл? Че е по-добре да ни заловят мъртви ли? — попитах аз.

Той ме погледна мрачно.

— Просто ми се довери. Нали не искаш да ставаш пленник на Меншиков?

Бес щракна с пръсти и най-неочаквано се оказахме облечени с кожуси, грейки и зимни ботуши.

— Хайде, *малъши*^[1] — подкани той. — Ще ви изпратя до Дворцовия мост.

Мостът беше само на няколкостотин метра, но изглеждаше по-далеч. В Санкт Петербург през март очевидно нямаше пролет. Беше тъмно, ветровито и заснежено като в Аляска през януари. Лично аз предпочитах канската жега в египетската пустиня. Дори с топлите дрехи, които Бес ни измагьоса, зъбите ми не преставаха да тракат.

Бес не бързаше. Вървеше все по-бавно и разказваше като екскурзовод, а на мен ми се струваше, че носът ми ще замръзне и ще падне. Обясни ни, че се намираме на Василевския остров, а центърът на Санкт Петербург е от другата страна на Нева. Сочеше различните църковни камбанарии и паметници, а ако се развълнуваше, преминаваше на руски.

— Тук си прекарал много време — рекох му аз.

Бес направи няколко крачки, без да казва нищо.

— Преди доста време. Не беше...

Спря толкова внезапно, че се блъснах в него. Погледна към отсрещния тротоар, където имаше голям дворец с жълти като канарче стени и зелен покрив с фронтони. Осветен сред нощната фъртуна, той

беше като от сън, като някое от призрачните изображения в Залата на епохите в Първи ном.

— Дворецът на княз Меншиков — промълви Бес.

В гласа му се долавяше страшна омраза. Мислех си, че със сигурност ще изкрещи на сградата едно АУУ, но той само скръцна със зъби.

Сейди ме погледна — да ѝ обясня, аз обаче, каквото и да си мисли тя, не съм ходеща Уикипедия. Знаех някои неща за Египет, но за Русия? Не толкова много.

— Меншиков е Влад Задъхания ли? — попитах аз.

— Негов потомък — поясни Бес и стисна отвратен устни. Изрече руска дума, за която бях повече от сигурен, че е гадна ругатня. — През XVIII век княз Меншиков организира бал в чест на Петър Велики — царя, който е построил града. Петър обичаше джуджета. В това отношение приличаше много на египтяните. Смяташе, че носим късмет, затова винаги държеше по няколко сред придворните си. Та Меншиков реши да позабавлява царя — помисли, че ще бъде весело, ако устрои джуджешка сватба. Принуди ги... принуди ни де — да се облечем в сватбарски дрехи, уж се женим, и да танцуваме. Всички големи хора се смееха и ни се подиграваха...

Той не се доизказа.

Описа бала, все едно е бил вчера. Точно тогава се сетих, че този странен дребосък е бог. И че го има от цяла вечност.

Сейди го хвана за рамото.

— Съжалявам, Бес. Сигурно е било ужасно.

Той се свъси.

— Руските магьосници... обичат да залавят богове и да ги използват. Още чувам сватбарската музика и смеха на царя...

— Как си се измъкнал? — попитах аз.

Бес се взря ядосано в мен. Очевидно бях попитал каквото не трябва.

— Стига за това. — Той си вдигна яката. — Губим време.

Забърза нататък, но аз останах с впечатлението, че в мислите си още е в двореца на Меншиков. Веселите жълти стени и ярко осветените прозорци изведнъж ми се сториха зловещи.

Още стотина метра през хапещия вятър, и стигнахме моста. От другата страна беше Зимният дворец.

— Ще прекарам мерцедеса до следващия мост — каза Бес. — А после ще заобиколя и ще изляза откъм южната страна на Ермитажа. Така е по-малко вероятно да предупредя магьосниците, че съм тук.

Сега вече разбрах защо толкова го е страх да не се включат алармите. Магьосниците вече му се бяха присмивали веднъж в Санкт Петербург. Спомних си какво ни е казал в колата: „*Не допускайте да ви залавят живи*“.

— Ако успеем, как да те намерим? — попита Сейди.

— Когато успеете — поправи я Бес. — Мисли позитивно, момичето ми, иначе ще настъпи краят на света.

— Точно така — съгласи се тя и потрепери в новото си кожухче. — Позитивно.

— Ще ви чакам на Невски проспект, главната търговска улица точно на юг от Ермитажа. Ще бъда при Музея на шоколада.

— Къде, къде? — попитах аз.

— Е, не е точно музей. По-скоро е магазин — по това време е затворено, но собственикът винаги го отваря заради мен. Там има какви ли не неща от шоколад: шахматни фигури, лъвове, глави на Владимир Ленин...

— Онзи, комунистът ли? — поинтересувах се аз.

— Да, Професор Всезнайков — каза Бес. — Онзи, комунистът, *от шоколад*.

— Чакайте да го изясним още веднъж — рече Сейди. — Проникваме в строго охраняван национален руски музей, откриваме тайната щабквартира на магьосниците, както и опасен свитък, и бягаме. През това време ти ще си похапваш шоколад.

Бес кимна сериозно.

— Хубав план. Може и да се получи. Ако стане нещо и не ви чакам в Музея на шоколада, ще се изтеглим по Египетския мост, на юг от река Фонтанка. Просто завийте по...

— Стига — прекъсна го сестра ми. — *Ще ни чакаш в магазина за шоколад*. И ще ми приготвиш плик с шоколади, който да взема със себе си. Точка по въпроса. А сега върви.

Бес й се усмихна криво.

— Бива си те, момиче.

После тръгна с тежка крачка към мерцедеса.

Погледнах през замръзналата на места река към Зимния дворец. Кой знае защо, Лондон вече не ми се струваше толкова мрачен и опасен.

— Наистина ли сме загазили не на шега, както си мисля? — попитах Сейди.

— Дори повече — потвърди тя. — Хайде да вървим и да опустошим царския дворец.

---

[1] Малките (руски). — Б.пр. ↑

10.

КАК ПРИ НАС ДОЙДЕ ЕДИН СТАР ЧЕРВЕН ПРИЯТЕЛ

КАРТЪР

Да проникнем в Ермитажа не беше трудно.

Охранителната система — последна дума на техниката — не предпазва от магии. Наложихме се ние със Сейди да обединим силите си, за да я преодолеем, но с малко съсредоточаване, туш и папирус, както и с енергия, взета от нашите приятели, боговете Изида и Хор, успяхме да направим кратка разходка из Дуат.

Стояхме до безлюдния Дворцов площад. След миг всичко стана сиво и мъгливо. Сви ме под лъжичката, сякаш се реех из въздуха. Излязохме от синхрона със света на простосмъртните и минахме направо през желязната порта и плътния камък, след което се озовахме в музея.

Египетската зала беше на приземния етаж, точно както бе обяснил Бес. Влязохме отново в света на простосмъртните и застанахме насред колекцията: саркофази в стъклени витрини, свитъци с йероглифи, статуи на богове и фараони. Тук не беше много различно от другите египетски колекции, които съм виждал — към стотина на брой, — но обстановката беше доста внушителна. Над нас се извисяваше сводест таван. Подът от полиран мрамор беше на сиво-бели ромбове — все едно стъпвахме по зрителна измама. Запитах се колко ли такива помещения има в двореца на царя и дали наистина ти трябва единнайсет дни, за да ги разгледаш всичките. Надявах се Бес да не греши и тайният вход за нома наистина да е някъде в тази зала. Не разполагахме с единнайсет дни, за да го издирваме. След по-малко от седемдесет и два часа Апоп щеше да се измъкне на свобода. Спомних си светецото червено око под изсъхналите скарабеи — сила на Хаоса,

толкова могъща, че можеше да разтопи човешките сетива. След три дни тази чудесия щеше да тръгне да върлува по света.

Сейди повика жезъла си и го насочи към най-близката охранителна камера. Стъклото се пукна и издаде звук като от капан за хлебарки. И при най-благоприятните обстоятелства техниката и магията не съжителстват добре. С едно от най-лесните заклинания на света се поврежда електроника. Достатъчно е само да погледна лошо някой мобилен телефон, и той става на парчета. А компютрите? Те също се разпадат. Предположих, че Сейди току-що е пратила към охранителната система магически импулс, от който на късо дават всяка камера и сензор в мрежата.

Но имаше и друго наблюдение — магическо. Извадих от чантата парче черен ленен плат и два грубо направени восъчни *shabti*. Увих ги в плата и заповядах:

— *I'mun.*

Върху плата блесна яркият йероглиф за „скрий“. От пакета разцъфна мрак, който плъзна като облак сепийно мастило. Мракът се разшири, докато не ни обви със Сейди в рехав като тюл мехур от здрач. Ние виждахме през него, но се надявахме, че нас не ни забелязва никой. Отвън облакът беше невидим.

— Този път се справи добре! — похвали ме Сейди. — Кога усвои заклинанието?

Сигурно съм се изчервил. От няколко месеца — откакто бях видял как Зия прави в Първи ном магии за невидимост, бях като обсебен в желанието си да ги науча.

— Всъщност още... — От облака като мъничък фойерверк се изстреля златна искра. — Още работя по тях.

Сестра ми въздъхна.

— Е... по-добре е от последния път. Тогава облакът приличаше на лампа с плаваща в нея запалена свещ. А по-предния, когато миришеше на развалени яйца...

— Дали да не тръгваме? — прекъснах я аз. — Откъде да започнем?

Погледът ѝ падна върху един от експонатите. Сестра ми се насочи като в транс към него.

— Сейди!

Тръгнах след нея към надгробен камък от варовик — стела — с размери приблизително шейсет на деветдесет сантиметра. Отстрани имаше надпис на руски и на английски.

— „От гробницата на книжника Ипи“ — прочетох аз на глас. — „Работил в двореца на цар Тут.“ Какво интересно има... о!

Може ли да съм толкова тъп! Покойният книжник беше изобразен как отдава почит на Анубис. След като бе разговаряла лично с Анубис, Сейди сигурно смяташе за странно да го види върху надгробна рисунка отпреди три хилядолетия, особено пък изобразен с глава на чакал и облечен в пола.

— Уолт те харесва.

Нямам представа защо го изтърсих. Не беше нито мястото, нито времето. Знаех, че не правя услуга на Уолт, като заставам на негова страна. Но ми домъчня, задето Бес го е изритал от лимузината. Човекът беше дошъл чак в Лондон, за да ми помогне да спасим Сейди, а ние го изхвърлихме като нежелан стопаджия от парка с Кристалния дворец.

Малко бях ядосан на сестра си, задето го е поляла със студен душ и е хлътнала така по Анубис, който беше прекалено стар за нея — на цели пет хилядолетия, и дори не беше човек. Освен това се заяждаше с Уолт почти както Зия се бе заяждала в началото с мен. Ако трябваше да бъда докрай откровен със себе си, може би трябваше да призная и че се дразнех от сестра си, защото тя беше преодоляла трудностите в Лондон и без да опира до нашата помощ.

Уф! Звучеше наистина егоистично. Но сигурно беше вярно. Изумително е по колко много начини едновременно може да те дразни по-малката ти сестра.

Сейди не сваляше очи от стелата.

— Нямах и понятие за какво говориш, Картър.

— Изобщо не му даваш възможност — продължих да настоявам.
— Каквото и да чувства, то няма нищо общо с теб.

— Много успокоително, но това няма...

— Освен това Анубис е бог. Нали не смяташ, че...

— Картър! — тросна се тя. Забулващата ми магия явно беше чувствителна на емоции, защото от прикриващия ни облак със съсък изскочи поредната златна искра. — Не гледах камъка заради Анубис.

— Така ли?

— Ами да. И изобщо нямам намерение да се карам с теб заради Уолт. Каквото и да смяташ, не прекарвам всеки буден час в това да мисля за момчета.

— Не всеки, но почти всички будни часове, нали?

Тя завъртя очи.

— Погледни надгробния камък, глупчо такъв. Около него има бордюр, като рамка на прозорец или...

— Или врата — изпреварих я аз. — Рисувана. Има я върху много гробници. Олицетворява входа, откъдето *ba* на мъртвеца навлиза в Дуат и се придвижва из него.

Сейди извади вълшебната пръчка и я прокара по краищата на стелата.

— Този Ипи е бил книжник, друга дума за „магьосник“. Нищо чудно да е един от нас.

— Е, и?

— Може би точно заради това, Картър, камъкът *сияе*. Ами ако тази нарисувана врата не е нарисувана, а истинска?

Взрях се по-внимателно в стелата, но не забелязах да сияе. Реших, че от изтощение или от големите количества отвара в организма й сестра ми може би получава халюцинации. После тя докосна с вълшебната пръчка стелата в средата и изрече първата вълшебна дума заповед, която бяхме научили:

— *W'pen*.

„Отвори“. Върху камъка запламтя златен йероглиф:

Точно като прожекционен апарат в кино, надгробният камък изстреля сноп светлина. Най-неочаквано пред нас затрепка съвсем истинска врата: правоъгълен портал, зад който се мержелееше друго помещение.

Погледнах изумен Сейди.

— Как го направи? — попитах я. — Никога досега не си го умеела.

Тя сви рамене, сякаш не е нищо особено.

— Преди не бях на тринайсет години. Сигурно заради това.

— Но аз съм на четиринайсет! — възразих. — И пак не го умея.

— Момичетата съзряват по-рано.

Скръцнах със зъби. Мразех пролетните месеци: март, април, май — защото до рождения ми ден през юни Сейди можеше да твърди, че е само една година по-малка от мен. След рождения си ден все важничеше, сякаш е наваксала и вече е по-голяма от мен. Кошмар!

Тя показа с ръка светещия вход.

— Първо ти, драги ми братко. Нали ти направи искрящия невидим облак.

Побързах да мина през портала, докато не ми е кипнало.

За малко да падна и да си разбия лицето. От другата страна на портала имаше огледало, закачено на метър и половина над земята. Стъпих върху полица над камина. Хванах Сейди, която се появи след мен — беше на косъм да падне от ръба.

— Благодаря — пошушна тя. — Някой е прекалил с четенето на „Алиса в Огледалния свят“.

Мислех, че Египетската зала е внушителна, но тя изобщо не можеше да се сравнява с тази бална зала. По тавана проблясваха медни геометрични фигури. По стените имаше тъмнозелени колони и

позлатени врати. Върху мрамора на пода имаше огромен инкрустиран осмоъгълник в бяло и златно. От пламтящия полилей горе златният филигран и бяло-зеленият полиран камък сияеха толкова ярко, че чак ме заслепяваха.

Точно тогава забелязах, че светлината не идва само от полилея. Че струи главно от магьосника, който правеше магия в другия край на стаята. Беше с гръб към нас, но го познах: Влад Меншиков. Беше точно какъвто го беше описала Сейди: топчест дребосък с къдрава побеляла коса и бял костюм. Стоеше в защитен кръг, озарен от трептяща изумрудена светлина. Вдигна жезъла и върхът му заискри като газова горелка на заварчик. Отдясно, от външната страна на кръга, имаше зелена ваза колкото човешки бой. Отляво пък се гърчеше окована във вериги твар, която познах: демон. Беше с косматото тяло като на човек и с морава кожа, но между раменете имаше не глава, а грамаден тирбушон.

— Милост! — изпищя демонът с воднист метален глас.

Не ме питайте как демон може да пици, при положение че вместо глава има тирбушон, но звукът прокънтя като от огромен камертон.

Влад Меншиков продължи да напява. Зелената ваза грееше с туптяща светлина.

Сейди ме сръга и прошепна:

— Виж, виж!

— Да — отвърнах ѝ също през шепот. — Обред, с който призовава някого.

— Не — изсъска сестра ми. — Погледни там.

Тя посочи надясно. В ъгъла на помещението, на шест метра от полицата над камината, имаше старовремско махагоново писалище.

Сейди ми беше разказала за указанията на Анубис: от нас се искаше да намерим писалището на Меншиков. Следващата част от Книгата на Ра била в горното чекмедже. Дали това наистина беше писалището? Струваше ми се прекалено лесно. Възможно най-тихо ние със Сейди слязохме от полицата и тръгнахме да се прокрадваме покрай стената. Молех се мантията невидимка да не изстреля още фойерверки.

Бяхме преполовили пътя до писалището, когато Влад Меншиков спря да напява. Чукна силно с жезъла по пода и той се заби, а върхът

му продължи да пламти поне с един милион градуса. Влад Меншиков произвърна леко глава и аз видях как белите му очила проблясват. Старецът затърси из джобовете на самото си, а през това време голямата зелена ваза продължи да свети и окованият демон да пищи.

— Стига си се дърпал, Смърт на тапите — скара се Меншиков. Гласът му беше още по-груб, отколкото го беше описала сестра ми — като на заклет пушач, който говори през витлата на вентилатор. — Знаеш, че за да призова могъщ бог, трябва да принесе жертва. Не е нищо лично.

Сейди се свъси, погледна ме и каза само с устни:

— *Могъщ бог ли?*

Озадачен, поклатих глава. Домът на живота не разрешаваше на простосмъртни да призовават богове. Дежарден ни мразеше главно заради това. А Меншиков уж му беше най-добрият приятел. Какви ги вършеше той, защо нарушаваше правилата?

— Боли! — изписка клетият демон. — Служил съм ти вярно и предано половин век, господарю. Много те моля!

— Е, де, е, де — отвърна старецът без следа от състрадание. — Нямам друг избор, *принуден съм да прибягна до проклятие*. Само най-болезненото от тях ще даде достатъчно енергия.

Меншиков извади от джоба на самото си обикновен тирбушон и парче глина, покрито с червени йероглифи.

Вдигна и двата предмета и отново запя:

— Назовавам те, Смърт на тапите, Слуга на Владимир, Онзи, който се движи в нощта.

Докато изричаше имената на демона, вълшебните вериги като че се затегнаха около тялото му. Меншиков сложи тирбушона над пламъка на жезъла. Демонът се замая и заскимтя. Тялото му започна да пуши, когато по-малкият тирбушон се нажежи до червено.

Гледах ужасен. Знаех, разбира се, за сродната магия. При нея нещо малко влияеше на друго, по-голямо, и това ги свързваше в едно. Колкото повече си приличаха двете неща — като тирбушона и демона, — толкова по-лесно бе да ги свържеш. Куклите във вуду магията действат на същия принцип.

Но проклятието не беше шега работа. То унищожаваше напълно съществуването — заличаваше физическата му форма и дори името му. Трябваше да бъдеш наистина обигран магьосник, за да успееш с такава

заклинание. Ако не го владееш достатъчно добре, то се обръща срещу теб и те унищожава. Но справиш ли се, повечето жертви нямат никакъв шанс. Така от лицето на Земята можеха да бъдат заличени обикновени простосмъртни, магьосници, призраци, дори демони. Проклятията може и да не унищожат могъщи сили като боговете, но пак ще гръмнат като атомна бомба в лицето им. И ще ги запратят надълбоко в Дуат, откъдето те може и да не се завърнат никога.

Влад Меншиков правеше магията така, сякаш е нещо, което върши всеки ден. Продължаваше да напява: тирбушонът започна да се топи, а заедно с него и демонът. Старецът пусна на пода парчето глина: червените йероглифи, с които бяха написани различните имена на демона. С последна вълшебна дума Меншиков стъпи върху парчето и го натроши. Смърт на тапите се разпадна заедно с веригите и всичко останало.

Обикновено не ми е жал за тварите на Подземния свят, но пряко волята ми на гърлото ми заседна буца. Не можех да повярвам, че Меншиков се е отървал с такава лекота от слугата си колкото да захрани с енергия по-силна магия.

Веднага щом демонът изчезна, огънят върху жезъла на Меншиков угасна. Около кръга за призоваване припламнаха йероглифи. Голямата зелена съдина се разтреса и отвътре гръмна гърлен глас:

— Здравсти, Владимире. Отдавна не сме се виждали.

Сейди ахна. Наложил се да й запуша устата, за да не се разпици. И двамата познахме гласа. Помнел го прекрасно от Червената пирамида.

— Сет. — Меншиков дори не изглеждалше уморен от това, че го е призовал. Говореше ужасно спокойно, въпреки че се обръщаше към бога на злото. — Трябва да поприказваме.

Сейди избута ръката ми и прошепна:

— Да не е полудял?

— Писалицето — рекох аз. — Свитъкът. Трябва да го вземем.

Още сега.

Както никога сестра ми не започна да спори. Затърси нещо из чантата си.

През това време голямата зелена съдина се заклати, сякаш Сет се опитваше да я преобърне.

— Малахитова ваза? — възкликна подразнено богът. — Хубава работа, Владимире! А аз си мислех, че сме приятели.

Смехът на Меншиков прозвуча така, сякаш някой душеше котка.

— Нямам равен, когато трябва да се озаптят зли духове, нали? А в това помещение има повече малахит, отколкото където и да е другаде по света. Императрица Александра е постъпила доста мъдро, като е поръчала да го вградят във всекидневната ѝ.

Вазата изтрака.

— Но тук мирише на стари монети и е прекалено студено. Седял ли си някога в малахитова ваза, Влад? Аз не съм дух. И щях да съм много по-бъбрив, ако седяхме един срещу друг и пийвахме, да речем, чай.

— Опасявам се, че няма да стане — отвърна Меншиков. — А сега ще отговаряш на въпросите ми.

— О, така да бъде — рече Сет. — Бразилия ми харесва за Световната купа. Бих препоръчал да влагаш в платина и в малки предприятия. И тази седмица щастливите ти числа са две, тринайсет...

— Не тези въпроси! — тросна се Меншиков.

Сейди извади от чантата буца восък и трескаво се зае да вае от нея някакво животно. Знаех, че смята да провери дали писалището е защитено с магия. Беше по-добра от мен в тези магии, но не бях сигурен какво точно ще направи. Египетските магии често са с отворен край. Винаги има хиляди различни начини да изпълниш задачата. Важното е да проявиш творчество с онова, с което разполагаш, и да избереш начин, който няма да те погуби.

— Ще ми кажеш каквото трябва да узная — настоя Меншиков, — не го ли сториш, съдината ще стане още по-неудобна.

— Драги ми Владимире — рече Сет развеселено, но и злостно. — Не е изключено това, което трябва да знаеш, да се различава от нещата, които искаш да узнаеш. Не си ли го проумял след онази злополука?

Меншиков пипна тъмните очила, сякаш за да се увери, че не са паднали.

— Ще ми кажеш как да освободя Апоп — заяви той с леден глас. — После ще ми обясниш как да обезвредя защитните магии на Кейн в Бруклинската къща. Никой друг не ги познава по-добре от теб. След като ги разруша, вече няма да ми се опълчи никой.

Щом осъзнах какво означават думите му, като вълна ме плисна гняв, който за малко да ме повали. Този път се наложи Сейди да запушва моята уста.

— Успокой се — пошушна ми тя. — Заради теб невидимият щит отново ще запука.

Махнах ръката ѝ и изсъсках:

— Но той иска да пусне на свобода Апоп!

— Знам.

— И да нападне Еймъс...

— Знам! Затова ми помогни да вземем тъпия свитък и се махаме оттук!

Тя сложи върху писалището восьчната животинка — приличаше ми на куче — и започна да пише със заострена пръчица йероглифи по гърба ѝ.

Поех си разтреперан въздух. Сейди беше права, но въпреки това Меншиков бе споменал, че се готви да пусне на свобода Апоп и да убие чичо ни. Де се е чуло и видяло магьосник да се спазарява със Сет? Освен ние със Сейди де. Но тогава беше различно.

Смехът на Сет прокълтя в зелената ваза.

— Така значи, освобождаването на Апоп и тайните на Бруклинската къща. Това ли е всичко, Владимире? Какво ли ще си помисли господарят ти Дежарден, ако разбере какъв всъщност е планът ти и с кого си се сдушил?

Меншиков дръпна жезъла. Върхът с изсечената отгоре змия припламна отново.

— Внимавай със заплахите, *Ден на злото*.

Съдът потрепери. Стъклените витрини из помещението се разтресоха. Полилеят издрънча като разлюляна от вятъра тритонна камбана.

Ужасен, погледнах Сейди.

— Какво каза той току-що, нима...

— Тайното име на Сет — потвърди сестра ми, без да спира да пише върху восьчното куче.

— Ама как...

— Не знам, Картър. А сега шшшт!

Тайното име на бога имаше огромна сила. Смяташе се, че е почти невъзможно да се добереш до него. За да го научиш, не беше

достатъчно просто да го чуеш повторено от случаен човек. Трябваше да го чуеш направо от самия бог или от човека, най-скъп на сърцето му. След това вече то ти дава голяма вълшебна власт над бога. Сейди беше научила тайното име на Сет миналата Коледа, но как се беше добрал до него и Меншиков?

Сет ревна подразнено от вазата.

— Как само го мразя това име. Предпочитам Славен ден. Или Поразяващия червен жътвар. Звучи доста добре. Докато го знаеше само ти, Влад, беше доста лошо. А сега трябва да се притеснявам и заради малката Кейн...

— Ако ни служиш, всички от семейство Кейн ще бъдат изтребени до крак. Ти ще бъдеш почетен заместник на Апоп. Можеш да вдигнеш още един храм, по-величествен и от Червената пирамида.

— Ъхъ — отвърна Сет. — Май си забелязал, но не ми приляга особено ролята на заместник. Колкото до Апоп, той не би допуснал и други богове да получат внимание.

— И да ни помогнеш, и да не ни помогнеш, пак ще пуснем на свобода Апоп — предупреди Меншиков. — По време на равноденствието той, така или иначе, ще се въздигне. Но ако ни помогнеш да го ускорим, ще бъдеш възнаграден. Или това, или проклятие, нямаш друг избор. О, знам, няма да те унищожи напълно, но с тайното ти име мога да те пратя за вечни времена в бездната, а там ще боли много. Да ти дам ли трийсет секунди да решиш?

Аз сръгах Сейди.

— Побързай.

Тя почука по восьмното куче, което оживя. Задуши около писалището — търсеше магически капани.

Сет въздъхна вътре във вазата.

— Така да бъде, Владимире, наистина знаеш как да направиш примамливо предложение. Питаш как да пуснеш Апоп. Да, присъствах, когато Ра прати Змея в онзи затвор от скарабеи. Сигурно ще си спомня какво използва за магията. Какъв ден! Май бях облечен в червено. На гощавката по случай победата поднесоха изключително вкусни скакалци, печени с мед...

— Останаха ти десет секунди — напомни Меншиков.

— О, ще помогна! Дано ти се намират подръка писалка и хартия. Списъкът с нещата за магията е доста дълъг. Чакай да помисля... какво

използва Ра за основа? Прилепова тор? След това мъртви жаби, разбира се. И после...

Той започна да изрежда на скоропоговорка нещата за магията, а през това време восьчното куче на Сейди душеше около писалището. Накрая легна върху попивателната и заспа.

Сейди ме погледна свъсена.

— Няма капани.

— Прекалено лесно е — пошушнах ѝ в отговор.

Тя отвори най-горното чекмедже. Там беше сложен свитъкът папирус — точно като онзи, който намерихме в Бруклин. Сестра ми го пъхна в чантата си.

Тъкмо бяхме преполовили пътя назад към камината, когато Сет ни изненада. Той продължаваше да изрежда съставките за магията:

— И змийски кожи. Да, три големи, напръскани с лютив сос... — После замълча внезапно, сякаш е получил откровение. Продължи много по-високо, направо се провикна през залата: — Няма да е зле да добавиш и жертва! Може би някой млад магьосник малоумник, който не знае да прави магия за невидимост, например КАРТЪР КЕЙН ей там!

Заковах се на място. Владимире Меншиков се обърна и мантията невидимка не издържа на паниката ми.

С шумно щастливо *ФИУУУ!* нагоре се изстреляха пет-шест златисти искри. Облакът мрак се разсея.

Меншиков погледна право към мен.

— Леле, леле... колко мило от ваша страна да ми дойдете на крака. Браво на теб, Сет.

— Хмм? — попита ни лук ял, ни лук мирисал той. — Гости ли имаме?

— Сет! — ревна Сейди. — Ще те изритам по *ба*, затова ми помогни.

Гласът в съдината ахна:

— Сейди Кейн! Колко вълнуващо! Лошо, че съм заседнал в *тази ваза* и никой не иска да ме *извади*.

Намекът не беше от най-тънките, но Сет едва ли се надяваше да го освободим, след като ни беше разкрил.

Сейди се обърна с лице към Меншиков, беше приготвила вълшебната пръчка и жезъла.

— Сдушил си се с Апоп. Работиш за противника.

Той си махна очилата. Очите му бяха обезобразени и се свеждаха до дупки с тъкан на белези, изгорена кожа и проблясваща роговица. Повярвайте ми, това е най-неотблъскващият начин, по който мога да ги опиша.

— За противника ли? — попита. — Нямах представа какви сили са задействани, момиче. Преди пет хилядолетия египетските жреци предсказаха как ще настъпи краят на света. Ра ще остарее и ще се умори, а Апоп ще го погълне и ще потопи в мрак света. За вечни времена ще се възцари Хаос. Ето че дойде и това време! Не можете да го спрете. Можете само да изберете дали ще бъдете унищожени, или ще сведете глава пред силата на Хаоса и ще се спасите.

— Точно така — обади се Сет. — Лошо е, че съм заседнал в тази съдина. Ако не бях заседнал, *може би щях да застана на нечия страна и да помогна на някого.*

— Млъквай, Сет — тросна се Меншиков. — Кой е луд да ти вярва! Колкото до вас, малките, със сигурност не сте чак такава заплаха, за каквато ви мислех.

— Страхотно — казах аз. — А сега може ли да си ходим?

Меншиков се засмя.

— Защо, за да изтичате при Дежарден и да му кажете какво сте чули ли? Той няма да ви повярва. Ще ви изправи пред съд, после ще ви екзекутира. Но аз ще ви спестя неудобството. Ще ви убия още сега.

— Колко забавно! — обади се Сет. — Иска ми се да погледам, но съм заседнал в *тази съдина.*

Опитах се да мисля. Меншиков още беше в защитния кръг, което означаваше, че има голямо преимущество. Не бях сигурен, че ще успея да проникна, дори и да призовях бойния си аватар. През това време Меншиков можеше да не бърза и да опитва разни начини, с които да ни унищожени. Как ли щеше да ни взриви, дали с първична магия? И дали щеше да ни превърне в буболечки?

Той метна жезъла на земята, а аз изругах.

Сигурно сте решили, че щом е хвърлил жезъла, значи се е предал, но в египетската магия това не вечае нищо добро. Обикновено означава: „*Ей сега ще измагьосам едно голямо гнусно нещо, което ще те убие, докато аз си стоя на сигурно в кръга и си се смея!*“

И иска ли питане, жезълът на Меншиков започна да се гъне и да расте.

„Страхотно — помислих си. — Поредната змия.“

Тази тук обаче беше сбъркана. Вместо опашка беше с глави и от двете страни. В началото си помислих, че сме извадили късмет и Меншиков е призовал чудовище с вроден генетичен дефект. После на нещото му пораснаха четири змейски крака. Тялото му стана с размерите на впрегатен кон и беше извито на дъга, с пъстри червено-зелени люспи и глави на гърмяща змия от двете страни. Приличаше ми на двуглавото животно от „Доктор Дулитъл“. Нали се сецате, Бутни-Дръпни? С тази малка разлика, че Доктор Дулитъл за нищо на света не би пожелал да разговаря с това нещо тук, а и да беше пожелал, то сигурно щеше да му каже: „Здрасти, ей сега ще те излапам“.

И двете глави се обърнаха към нас и изсъскаха.

— За една седмица тия змии ми дойдоха в повечко — промърморих аз.

Меншиков се усмихна.

— О, змиите са мой специалитет, Картър Кейн! — Той докосна сребърния медальон около врата си с амулет във вид на змия. — А тази твар тук ми е любимата: *tjesu heru*. Две гладни усти, които трябва да бъдат нахранени. Две непослушни деца. Прекрасно!

Ние със Сейди се спогледахме. Изживяхме един от миговете, когато разчихме отлично какво се е изписало върху лицата ни.

И двамата знаехме, че не можем да победим Меншиков. Той щеше да пусне змията Бутни-Дръпни да ни изтощи, а ако се отървахме живи, щеше да ни разгроми с нещо друго. Беше си професионалист. Или щяхме да умрем, или щяха да ни пленят, а Бес ни беше предупредил да не допускаме да ни залавят живи. Вече бях видял какво е сполетяло демона Смърт на тапите и гледах съвсем сериозно на предупреждението на Бес.

Ако искахме да се спасим, трябваше да направим нещо налудничаво, нещо толкова самоубийствено, че Меншиков изобщо да не го очаква. Трябваше *незабавно* да получим помощ.

— Да го направя ли? — попита Сейди.

— Да — съгласих се аз.

Tjesu heru оголи зъби, от които се точеха лиги. Човек не би предположил, че твар без гръб може да се движи толкова бързо, но

чудовището изви на подкова двете си глави към нас и ни нападна.

Извадих меча. Сейди се оказа по-бърза.

Насочи жезъла към малахитовата съдина на Сет и кресна любимата си заповед:

— *Ha-di!*

Притеснявах се, че няма да се получи. Сейди не бе опитвала магията за разрушаване още откакто се беше разделила с Изида. Но точно чудовището да ме достигне, и зелената ваза се пръсна на парчета. Меншиков изпищя:

— *He!*

В стаята се изви пясъчна буря. Топлият вятър ни изтика със Сейди при камината. В *tjesu heru* се блъсна стена от червен пясък и го изстреля странично към една от малахитовите колони. Влад Меншиков беше изтръгнат от защитния кръг и си удари главата в една маса. Свлече се на земята, а около него се изви червен пясък, който го погребва напълно.

След като бурята утихна, пред нас застана мъж в костюм от червена коприна. Беше с кожа с цвят на вишнев сироп, с бръсната глава, тъмна козя брадичка и блеснали черни очи, очертани с молив. Приличаше на египетски дявол, тръгнал на нощни забавления.

Той се ухили и разпери ръце, сякаш казваше: „Ето ме и мен!“.

— Така е по-добре. Благодаря ти, Сейди Кейн!

Tjesu heru вляво изсъска и се загърчи в опит да се изправи. Купчината червен пясък, покрила Влад Меншиков, се размърда.

— Направи нещо, Ден на злото! — заповяда Сейди. — Отърви се от тях.

Сет се свъси.

— Не е нужно да използваш такива имена.

— Може би предпочиташ Жестокия червен жътвар? — попитах аз.

Сет очерта с пръсти нещо като рамка, все едно си представяше името, написано върху шофьорска книжка.

— Да... това вече е хубаво, нали?

Залитайки, *tjesu heru* се изправи на крака. Тръсна и двете си глави и ни изгледа, но сякаш не обърна внимание на Сет, въпреки че именно той го беше запратил към стената.

— С красива окраска е, нали? — попита Сет. — Страхотен екземпляр.

— Убий го! — креснах аз.

Сет изглеждаше разтърсен.

— О, не мога да направя такова нещо! Много си падам по змиите. Пък и БЕОЧ ще ми откъсне главата.

— Бълвоч ли? — попитах аз.

— Не, Богове за етично отношение към чудовищата.

— Измисляш си! — викнах аз.

Сет се ухили.

— Въпреки това... се опасявам, че ще се наложи да се справите сами с *tjesu heru*.

Чудовището ни изсъска, което вероятно означаваше: „Страхотно!“. Вдигнах меча, за да не се приближава.

Купчината червен пясък се размести. Отгоре се показва лицето на зашеметения Меншиков. Сет щракна с пръсти и във въздуха изникна голяма керамична съдина, която се пръсна в главата на магьосника. Той се строполи отново върху пясъка.

— Аз ще остана тук и ще забавлявам Владимир — заяви Сет.

— Не можеш ли да му направиш проклетие или нещо такова? — попита настойчиво сестра ми.

— О, де да можех! За съжаление съм като с вързани ръце, ако някой знае тайното ми име, особено пък след като съм получил изрична заповед да не го убивам. — Той погледна с укор Сейди. — При всички положения вероятно ще успея да ви спечеля няколко минути, но след като се окопити, Влад ще се вбеси, затова на ваше място щях да побързам. И успех, дано се спасите. И успех, *tjesu heru*, дано ги изядеш!

Идеше ми да го удуша, но имахме по-сериозни проблеми. Сякаш насъскан от заяждането на Сет, *tjesu heru* се спусна към нас. Двамата със Сейди си плюхме на петите и се втурнахме към най-близката врата.

Прекосихме бегом Зимния дворец, а зад нас кънтеше смехът на Сет.

11.

КАК КАРТЪР ПРАВИ НЕВЕРОЯТНА ГЛУПОСТ (И НИКОЙ НЕ СЕ ИЗНЕНАДА)

СЕЙДИ

Разбирам, Картър. Наистина.

Остави ме да разкажа най-болезнената част. Не мога, разбира се, да те виня. Онова, което се случи, беше ужасно за мен, но за теб... хм, не ми се говори и за това.

Тичахме презглава през Зимния дворец с лъснати мраморни коридори, които не са предназначени за бягане. Двуглавият *tjesu heru* зад нас се хлъзгаше и докато се опитваше да взима завоите, се блъскаше в стените точно както Кифличка, след като баба е мила подовете. Това е единствената причина чудовището да не ни хване веднага.

Бяхме се телепортирали в Малахитовата зала и нямах представа къде е най-близкият изход. Дори не бях сигурна дали наистина сме в Зимния дворец, или кабинетът на Меншиков е някакво хитроумно пространство, което съществува единствено в Дуат. Вече си мислех, че няма да излезем никога, когато завихме зад един ъгъл, хукнахме надолу по стълбището и зърнахме двойна врата от стъкло и желязо, извеждаща на Дворцовия площад.

Tjesu heru беше по петите ни. Подхлъзна се и се затъркаля по стълбището, като пътем счупи гипсовата статуя на някакъв нещастен цар.

Бяхме на десет метра от изхода, когато видях върху вратата верига.

— Картър — казах запъхтяна и магнах безпомощно с ръка към катинара.

Неприятно ми е да си призная колко слаба се чувствах. Нямах сили за още една магия. Последното ми „ура“ беше да счупя вазата на

Сет в Малахитовата зала — добър пример защо не е хубаво да използвате магия при решаването на всичките си проблеми. Магическото слово, което призовах, за да натроша вазата, ми отне страшно много енергия и имах чувството, че съм копала дупки върху нажеженото слънце. Щеше да бъде много по-лесно просто да метна камък. Реших, ако доживея до сутринта, да добавя в чантата с нещата и няколко камъка.

Бяхме на три метра, когато Картър замахна с юмрук към вратата. Върху катинара светна Окото на Хор и вратата се отвори, сякаш е била ударена от великански пестник. Откакто се бяхме били при Червената пирамида, не бях виждала брат си да върши такива подвизи, но нямаше за кога да се изумявам. Изскочихме в зимната нощ, а *tjesu heru* продължи да реве зад нас.

Сигурно ще си помислите, че съм превъртяла, но първата ми мисъл бе: „Стана прекалено лесно“.

Въпреки чудовището, което ни преследваше, и онази история със Сет (при първа възможност ще го удуша — ама че гадняр, да ми забие нож в гърба!), имах чувството, че сме проникнали в светая светих на Меншиков и почти без всякакви усилия сме задигнали свитъка. Къде бяха капаните? Алармите? Проклятията с взривяващи се магарета? Бях сигурна, че сме откраднали истинския свитък. Чувствах по пръстите си същото щипане, както в Бруклинския музей, откъдето взехме първия (слава Богу, този път нямаше огън). Защо не пазеха по-добре папируса?

Бях много уморена и изостанах няколко крачки от Картър, което вероятно ми спаси живота. Усетих как настръхвам. Почувствах наоколо мрак — точно като сянката от крилете на Нехбет. Погледнах нагоре и видях, че *tjesu heru* се носи над нас като грамадна жаба и умува кога точно да се приземи...

— Спри, Картър! — извиках.

По-лесно е да го кажеш, отколкото да го направиш върху заледения тротоар. Заковах се на едно място, но Картър тичаше много бързо. Падна по дупе и се хлъзна, а мечът му отхвърча встрани.

Tjesu heru се приземи точно върху него. Ако не беше извит на дъга, щеше да го премаже, но той го обгърна като огромни слушалки и го загледа с по една глава от двете страни.

Как такова голямо нещо можеше да скача толкова надалеч? Твърде късно си дадох сметка, че е трябвало да останем вътре, понеже там на чудовището му беше по-трудно да се движи. Тук, навън, нямахме шанс да го изпреварим.

— Картър — казах аз. — Стой и не мърдай.

Той застина на четири крака. От двете глави на чудовището капеше отрова, която, паднеше ли върху ледените камъни, съскаше и се издигаше на пара.

— Ой! — изкрещях.

Понеже нямах камъни, взех парче натрошен лед и го метнах по *tjesu heru*. То се знае, улучих не него, а Картър по гърба. Въпреки това привлякох вниманието на звяра.

Двете глави се обърнаха към мен и загънаха езици. Първата стъпка беше направена: да разсея *tjesu heru*.

Стъпка втора: да измисля хитър начин да го накарам да се махне от Картър. Тази част ми създаваше повече главоболия.

Реших да използвам единствената си отвара. Вече бях изразходвала повечето си неща за магии. Магическите ми запаси бяха на изчерпване и жезълът и вълшебната пръчка едва ли щяха да ми помогнат особено. Ножът, който ми беше дал Анубис? Съмнявах се обстоятелствата да налагат да отварям нечия уста.

Амулетът на Уолт? Нямах и понятие какво да правя с него.

За милионен път съжалих, че съм се отказала от духа на Изидо. Сега пълният магически арсенал на богинята щеше да ми свърши добра работа. Но аз, разбира се, се бях разделила с нея именно заради това. Такава власт е опияняваща, човек се пристрастява опасно към нея. Тя може бързо да унищожи живота ти.

А ако създадох ограничена връзка? В Малахитовата зала бях успяла за пръв път от месеци да направя магията *ha-di*. Беше трудно, но не и невъзможно.

„И така, Изидо — помислих си. — Ето какво ми трябва...“

„Не мисли, Сейди — прошепна почти веднага гласът ѝ, което си ме стъписа не на шега. — Божествената магия трябва да е инстинктивна, като дишането.“

„В смисъл... — Сама се спрях. — Не мисли.“ Е, не би трябвало да се затрудня особено. Вдигнах жезъла и във въздуха пламна златен

йероглиф. *Tuēt* с височина един метър освети като звезда върху коледно дърво двора.

Tjesu heru се озъби с жълти очи, втречени в йероглифа.

— Не ти харесва, а? — извиках аз. — Това е символът на Изида, голяма тъпа грозотийо! А сега се махай от брат ми.

Това, разбира се, беше пълен блъф. Съмнявах се светещият знак да направи нещо полезно. Но се надявах твартата с вид на змия да не е чак толкова умна, че да се досети.

Картър започна да отстъпва бавно назад. Затърси с поглед мечата, но той беше на десет метра — прекалено далеч.

Аз не свалях очи от чудовището. Очертах с върха на жезъла върху снега наоколо вълшебен кръг. Нямаше да ме защити особено, но пак беше по-добре от нищо.

— Картър — провикнах се аз. — Щом ти кажа „върви“, тичай обратно насам.

— Това нещо е много бързо — отвърна той.

— Ще се опитам да взривя йероглифа и да го заслепя.

И досега твърдя, че планът щеше да се увенчае с успех, просто няхах възможност да го задействам. Някъде вляво по леда заскърцаха ботуши. Чудовището се извърна към звука.

В светлината на йероглифа изтича младеж. Беше облечен в дебел вълнен шинел и на главата беше с полицейска фуражка, държеше пушка, но едва ли беше много по-голям от мен. Направо беше хлътнал в униформата. Видя чудовището и очите му се разшириха. Отстъпи назад и за малко да изпусне оръжието.

Кресна ми нещо на руски, вероятно:

— Какво търси тук това двуглаво чудовище с вид на змия и без задник?

Звярът изсъска и на двамата — справи се, нали беше двуглав.

— Това тук е чудовище — обясних на момчето от охраната. Бях почти сигурна, че не разбира, но се постарях да не се издавам, че се вълнувам. — Запази спокойствие и не стреляй. Опитвам се да спася брат си.

Момчето от охраната преглътна. Фуражката му се крепеше само на големите му уши. Момчето премести поглед от чудовището към Картър, а после и към *tuēt*, блеснал над главата ми. После направи нещо, което не очаквах.

Каза една дума на древноегипетски: „*Heqat*“, заповедта, с която винаги призовавам жезъла си. Пушката се преобрази на двуметров дъбов прът с издълбана върху него глава на сокол.

„Страхотно — помислих си. — Мъжете от охраната са магьосници под прикритие.“

Човекът ми заговори на руски, сигурно ме предупреди. Чух името *Меншиков*.

— Я да видим дали ще се досетя — отвърнах аз. — Искаш да ме заведеш при вашия началник.

Tjesu heru тракна със зъби. Страхът му от пламтящия ми *tuet* се разсейваше бързо. Картър бе съвсем наблизил и не можеше да избяга.

— Виж какво — казах на мъжа от охраната, — шефът ти Меншиков е предател. Повика тази грозотия тук, за да ни убие и да не издадем намеренията му, че иска да пусне на свобода Апоп. Чувал ли си думата „Апоп“? Лош змей. Много лош! А сега или ми помогни да убием чудовището, или не ми се пречкай.

Магьосникът пазач се поколеба. Посочи ме притеснено.

— Кейн.

Не прозвуча като въпрос.

— Да — потвърдих. — Кейн.

Върху лицето му се четяха какви ли не чувства: страх, неверие, дори може би страхопочитание. Не знаех какво е чувал за нас, но докато той реши какво да прави, дали да ни помага, или да се бие с нас, нещата станаха неуправляеми.

Tjesu heru нападна. Вместо да се махне от пътя му, онзи смешник, брат ми, тръгна да се бие с него.

Стисна с ръце десния врат на твартата и се опита да се покатери на гърба ѝ, но *tjesu heru* просто обърна другата си глава, за да го ръфне.

Какво ли изобщо беше намислил брат ми? Дали не беше решил да поязди звяра? Или може би се опитваше да ми спечели няколко секунди, през които да направя магия. Ако го попитате сега, той ще почне да твърди, че изобщо не си спомня случката. Но ако питате мен, този дебелоглав глупчо се мъчеше да спаси мен, дори и това да означаваше да жертва себе си. Ама че наглец!

/_Ох, да, сега се опитваш да се обясняваш, Картър. Мислех, че не помниш тази част. Хайде, млъквай и ме остави да разкажа до края._/

Та както споменах, *tjesu heru* нападна брат ми и всичко сякаш забави ритъма си. Помня, че изпищях и насочих жезъла към чудовището. Войникът вълшебник кресна нещо на руски. Твартата заби зъби в лявото рамо на Картър и той се свлече на земята.

Забравих за кръга, който бях очертала набързо. Спуснах се към брат си и жезълът ми светна. И аз не знам откъде съм намерила сили. Както каза и Изида, не мислех. Просто насочих целия си гняв и стъписване по жезъла.

Последната капка беше да видя Картър ранен. В баба и дядо се бяха вселили богове. Приятелките ми бяха нападнати и рожденият им ден беше съсипан. Но нямаше да допусна да навредят на брат ми.

Запратих сноп златиста светлина, която удари чудовището със силата на пясъчна вихрушка. То се разпадна на съставните си части и накрая от него не остана нищо освен ивичка пясък в снега, над която се виеше пара, и няколко трески от натрошения жезъл на Меншиков.

Изтичах при Картър. Той трепереше и беше забелил очи. Над двете дупчици от ухапване върху якето му се виеше дим.

— Кейн — каза със страхопочитание младият руснак.

Грабнах една треска и му я подадох — да я види.

— Направи го шефът ти. Работи за Апоп. Меншиков — Апоп. А сега СЕ РАЗКАРАЙ ОТТУК!

Дори и да не разбра думите, магьосникът схвана смисъла им. Обърна се и хукна.

Хванах главата на Картър. Не можех да го нося сама, но трябваше да го махна оттук. Бяхме на вражеска територия. Трябваше да намеря Бес.

Опитах се да вдигна брат си на крака. После някой го хвана за другата ръка и ни помогна. Видях Сет — хилеше ми се, все така облечен в смешния червен диско костюм, поръсен с малахитов прах. На главата му се бяха закрепил счупените бели очила с тъмни стъкла на Меншиков.

— Ти! — казах, бях заслепена от омраза и не успях да го заплаша както трябва със смърт.

— Аз — съгласи се весело той. — Хайде да изведем оттук брат ти, искаш ли? Владимир не е в добро настроение.

„Невски проспект“ беше хубаво място за пазаруване с тази малка подробност, че сега беше посред нощ, беше излязла снежна буря и аз носех отравения си брат, който беше изпаднал в кома. Улицата имаше широки тротоари, точно като за разходки — с какви ли не изумителни бутици, кафенета, църкви и големи къщи. Всички надписи бяха на руски и не виждах как ще намеря магазина за шоколади. Не виждах никъде и черния мерцедес на Бес.

Сет предложи да поноси Картър, но нямах намерение да му поверявам изцяло брат си, затова го влачехме двамата. Сет дърдореше весело за отравата на *tjesu heru*:

— Няма никакъв лек за нея! Смъртоносна до дванайсет часа. Изумителна е! — И за това как се е боричкал с Меншиков: — В главата му се счупиха шест вази, а той, моля ти се, пак прескочи трапа. Завиждам му за дебелия череп. — И за вероятността да живея достатъчно дълго, за да открия Бес: — О, ти, драга, си труп. Когато преминах в... хм... в стратегическо отстъпление, при Меншиков се събираха десетина много опитни магьосници. Не след дълго ще тръгнат да те гонят. Можех, разбира се, да ги изтребя всичките, но не исках да рискувам Владимир да употреби още веднъж тайното ми име. Може пък да получи амнезия и да го забрави. После, ако ти умреш — с един куршум, два заека. О, извинявай, сигурно прозвуча коравосърдечно. Хайде, да вървим!

Главата на Картър клюмна. Той дишаше почти толкова трудно, колкото и Влад Задъхания.

Само не си мислете, моля ви се, че съм тъпа. Помнех, разбира се, фигурката с вид на мъничък Картър, която ми беше дала Джаз. Осъзнавах — обстоятелствата са извънредни и тя може би ще ми свърши работа. Нямах представа как Джаз е предсказала, че Картър ще има нужда от лечение. Но фигурката вероятно можеше да изсмуче от него отравата въпреки твърденията на Сет, че за нея нямало лек. Какво ли знае за изцелението един бог на злото?

Имаше обаче проблеми. Първо, знаех много малко за целебните магии. Трябваше ми време, за да се досетя как точно се правят, а тъй като разполагах само с една статуетка, не можех да си позволя да сбъркам нещо. Второ, едва ли щях да се справя добре, докато ме гонеха Меншиков и неговите пълчища главорези магьосници, а и не исках да свалям гарда, докато Сет е наблизо. Не знаех защо ни в клин,

ни в ръкав е решил да помага, но колкото по-скоро го отпратех, толкова по-добре. Трябваше да намеря Бес и да се скрия на сигурно място, ако изобщо имаше такава.

Сет продължаваше да дърдори и да описва всички вълнуващи начини, по които магьосниците можели да ме убият, след като ме настигнат. Накрая, на един замръзнал мост, видях черния мерцедес. Беше спрял точно по средата, а Бес се беше облегал на капака и похапваше шоколадови шахматни фигури. До него имаше голям найлонов плик — надявах се да е с шоколади за мен.

Извиках му, но той беше погълнат от шоколада (разбирам го) и ни забеляза чак когато бяхме на няколко метра от него. После вдигна очи и видя Сет.

Започнах да му обяснявам:

— Бес, недей...

Твърде късно. Богът джудже реагира като скункс и включи защитата си по подразбиране. Очите му изскочиха. Устата му се отвори невъзможно широко. Той кресна: АУУ! толкова гръмогласно, че косата ми се раздели на път и от уличните лампи по моста запада дъжд от ледени висулки.

Сет си изглеждаше невъзмутим.

— Здравсти, Бес — поздрави той. — Всъщност с този шоколад, размазан по лицето ти, не си чак толкова страшен.

Бес се вторачи в мен.

— Какво прави той тук?

— Да не мислиш, че беше моя идея! — започнах да се оправдавам.

Разказах му набързо за срещата ни с Меншиков.

— И така, Картър беше ранен — обобщих аз, въпреки че си беше очевидно. — Трябва да го изведем оттук.

— Но първо — прекъсна ме Сет, като сочеше към плика до Бес. — Не понасям изненади. Какво има вътре? Подарък за мен ли?

Бес се свъси.

— Сейди искаше сувенир. Донесъл съм й главата на Ленин.

Сет се плесна радостно по бедрото.

— Какъв злодей си, Бес! Все още не всичко е загубено за теб.

— Не истинската глава — уточни джуджето. — Шоколадова е.

— О... жалко. В такъв случай ще ми дадеш ли малко от шахмата? Много обичам да си похапвам пешки.

— Разкарай се оттук, Сет — каза Бес.

— Е, мога да го направя, но тъй като приятелите ни ще дойдат всеки момент, си рекох, че може би ще се спазарим.

Той щракна с пръсти и пред него изникна кълбо червена светлина. В него се видяха холографските изображения на шестима мъже в униформи, които се качиха на две бели спортни коли. Фаровете им светнаха. Автомобилите завиха по паркинга, после минаха право през един каменен зид, сякаш е от дим.

— Според мен разполагате с две минути — усмихна се Сет и светещото кълбо угасна. — Ти, Бес, помниш главорезите на Меншиков. Сигурен ли си, че искаш да ги срещнеш още веднъж?

Лицето на джудженския бог помръкна. Той смачка в ръката си една шахматна фигура от бял шоколад.

— Ах, ти, лъжец, интригант, убиец...

— Спри! — рекох аз.

Картър простена в предизвикания от отровата унес. Или ставаше по-тежък, или аз се бях уморила да го държа.

— Нямаме време за спорове — напомних. — Какво предлагаш, Сет, да спреш магьосниците ли?

Той се засмя.

— Не, не. Още се надявам, че ще те убият. Но ще ти кажа къде е последният свитък от Книгата на Ра. Него търсиш, нали?

Предположих, че лъже. Обикновено го правеше... но ако говореше сериозно...

Погледнах Бес.

— Възможно ли е да знае?

Той изсумтя.

— Повече от възможно. Жреците на Ра са дали именно на него свитъка — да го пази.

— Защо, да го вземат мътните, са го направили?

Сет се постара да е скромнен.

— Как така защо, Сейди! Бях верен заместник на Ра. На негово място и ти нямаше да искаш да те безпокоят стари магьосници, които се опитват да те събудят, и щеше да повериш ключа за мястото на най-страховития си слуга, нали така?

Беше прав.

— И къде е свитъкът?

— Не бързай толкова. Ще ти кажа мястото, ако си ми върнеш тайното име.

— Едва ли ще го направя!

— Лесно е. Казваш само: „Връщам ти името“. И ще забравиш как правилно да го изричаш...

— А след това няма да имам власт над теб! И ти ще ме убиеш.

— Трябва да ми повярваш на честната дума, че няма да го направя.

— Точно така. Много ценна препоръка. А ако изрека тайното ти име, за да те принудя да ми кажеш?

Сет сви рамене.

— Може и да успееш, ако няколко дни проучваш коя магия да направиш. За беда... — Той сложи длан до ухото си — да чува по-добре. В далечината изскърцаха гуми: два автомобила, които се задаваха бързо и бяха все по-наблизо. — Не разполагаш с няколко дни.

Бес изруга на египетски.

— Не го прави, малката. На Сет не може да се вярва.

— Можем ли да намерим свитъка и без него?

— Хм... може би. Но вероятно не. Не.

Фаровете на автомобилите завиха по „Невски проспект“ — бяха на някакви си шестстотин-седемстотин метра. Нямахме никакво време. Трябваше да изнеса Картър оттук, но ако Сет беше единственият ни начин да намерим свитъка, не можех току-така да го пусна да си върви.

— Така да бъде, Сет. Ще ти дам една последна заповед.

Бес въздъхна.

— Няма да издържа на такава гледка. Дай ми брат си. Ще го сложа в колата.

Джуджето пое Картър и го пренесе на задната седалка на мерцедеса.

Аз не свалях очи от Сет и се опитвах да реша кой е най-неужасният начин да се спазаря с него. Не можех просто да му кажа да не наранява никога роднините ми. Всяка дума в един магьоснически договор трябваше да бъде премерена внимателно, той трябваше да има ясно очертани условия и краен срок на изпълнение, иначе цялата магия щеше да се развали.

— Ти, Ден на злото, няма при никакви обстоятелства да вредиш на семейство Кейн. Ще поддържаш с нас примирие най-малкото докато... докато Ра не бъде вдигнат от сън.

— Или, по-точно, докато ти не се опиташ да го вдигнеш от сън и не се провалиш, нали? — попита невинно Сет.

— Ако това се случи, ще настъпи краят на света — казах аз. — Защо не? Ще направя каквото поискаш с името ти. В замяна ти ще ми кажеш къде точно се намира последната част от Книгата на Ра, но без номера и измами. После ще се отправиш към Дуат.

Сет се зае да обмисля предложението. Двете бели спортни коли вече бяха само на няколко пресечки. Бес затвори вратата откъм страната на Картър и притича при нас.

— Разбрахме се — съгласи се Сет. — Ще намериш свитъка в Бахария. Бес знае какво имам предвид.

Джуджето не изглеждаше щастливо.

— Мястото е строго охранявано. Ще се наложи да използваме Александрийския портал.

— Да — ухили се Сет. — Би трябвало да е интересно! Колко можеш да стоиш без въздух, Сейди Кейн?

— В смисъл?

— Както и да е, както и да е. Сега, струва ми се, ми дължиш едно тайно име.

— Връщам ти името — заявих аз.

И веднага усетих как магията ме напуска. Още знаех името на Сет: Ден на злото. Но, кой знае защо, не помнех как точно съм го изричала и как то е действало при магия. Споменът се беше заличил.

За моя изненада Сет не ме уби още там. Само се усмихна и ми метна тъмните очила на Влад Меншиков.

— Надявам се все пак да се спасиш и да живееш, Сейди Кейн. Много си забавна. Но ако те убият, поне нека ти бъде приятно.

— Майко мила, благодаря.

— И само защото си ми много симпатична, ти давам безплатно информация за брат ти. Предай му, че селото на Зия Рашид се е казвало ал-Хамра Макан.

— Какво...

— На добър път! — пожела той и изчезна в облак кървава на цвят мъгла.

Двата спортни автомобила бяха стигнали първата пресечка и се носеха устремно към нас. Един от магьосниците подаде глава от шибидаха на предния автомобил и насочи към нас жезъла си.

— Време е да тръгваме — подкани Бес. — Качвай се.

За Бес ще кажа едно: караше като луд. В най-добрия смисъл на думата. Изобщо не се притесняваше, че улиците са заледени. Не обръщаше внимание на пътните знаци, на тротоари и пешеходни зебри, на канали, които прескочи два пъти — не си даде труда да търси мостове. Добре че по това време на нощта в града нямаше почти никой, иначе не се знае колко народ щяхме да прегазим.

Закриволичихме през центъра на Санкт Петербург, а двата спортни автомобила ни следваха неотлъчно. Опитах се да придържам Картър, който беше до мен на задната седалка. Очите му бяха притворени, роговиците му бяха в най-ужасния оттенък на зеленото. Въпреки студа той направо гореше от високата температура. Успях да разгърна зимното му яке — ризата отдолу беше наквасена с пот. От раните, останали от ухапването върху рамото му, се процеждаше... Е, май е по-добре да не описвам тази част.

Погледнах назад. Магьосникът, показал се през шибидаха, насочи жезъла — което не беше никак лесно при тази бясна автомобилна гонитба — и от върха му се изстреля светещо бяло копие, което се устреми като ракета към нас.

— Наведи се! — креснах и бутнах Картър към облегалката.

Копието счупи задното стъкло и излетя право през предното. Ако беше с нормален ръст, Бес щеше да получи безплатен пиърсинг на главата. Но копието се размина с него.

— Аз съм джудже — промърмори той. — Не се навеждам!

Зави надясно. Зад нас се пръсна витрина. Обърнах се и видях как цялата стъклена стена се срутва и се превръща в купчина живи змии. Преследвачите ни продължаваха да се приближават.

— Да се махаме оттук, Бес — извиках.

— Опитвам се, малката. Ей сега сме на Египетския мост. Построен е още през XIX век, но...

— Все ми е едно! Карай!

Наистина е изумително колко много неща в Санкт Петербург са свързани с Египет и колко малко ме вълнуваха. Ако те преследват зли магьосници, които мятат копия и бомби във вид на змии, си изясняваш кое е важно за теб и кое — не.

Достатъчно е да кажа: да, на Фонтанка наистина има Египетски мост, по който се излиза от центъра на града. Защо ли? Нямам представа. И ми е все тая. Докато се носехме шеметно към него, видях от двете му страни сфинксове от черен камък — женски сфинксове с позлатени фараонски корони, — но единственото, което ме вълнуваше, бе, че чрез тях можеше да се измагьоса портал.

Бес ревна нещо на египетски. В горния край на моста блесна синя светлина. Появи се пясъчна вихрушка.

— За какво намекваше Сет, когато попита колко мога да стоя без въздух? — рекох аз.

— Да се надяваме, че няма да е за дълго — отвърна Бес. — Ще бъдем само на девет метра.

— На девет метра *под водата* ли?

ТРЯС! Мерцедесът климна на една страна. Чак по-късно се досетих, че поредното копие е уцелило задната ни гума. Завъртяхме се по леда и след като се преобърнахме, се плъзнахме във вихрушката.

Аз си ударих в нещо главата. Отворих очи и се постарях да не губя съзнание, но или бях сляпа, или се бяхме озовали в непрогледен мрак. Чух как през счупеното от копието стъкло се процежда вода и покривът на мерцедеса се смачква като кутия от алуминий.

Имах достатъчно време, за да си помисля: „Преди по-малко от ден станах тийнейджърка, а ето че сега ще се удавя“.

После припаднах.

12.

КАК УСВОИХ ИЗЯЩНОТО ИЗКУСТВО НА НАЗОВАВАНЕТО

СЕЙДИ

Притеснително е да се събудиш пиле.

Моята *ba* се носеше из тъмна вода. Докато размахвах светещи криле, се опитвах да разбера накъде е горе. Предположих, че тялото ми е някъде наблизно — вероятно се беше удавило отзад в мерцедеса, но не знаех как да се върна в него.

Защо, да го вземат мътните, Бас беше минал с колата през подводен портал? Надявах се клетият Картър да се е спасил — Бес сигурно знаеше как да го освободи. Но да умреш от отрова, едва ли беше за предпочитане пред това да се удавиш.

Течението ме понесе бързо към Дуат. Водата се преобрази на студена мъгла. Мракът се огласи от вой и ръмжене. Изгубих малко от ускорението и когато мъглата се разнесе, видях, че отново съм в Бруклинската къща и се нося пред вратата на лечебницата. На една пейка при стената като стари приятели се бяха разположили Анубис и Уолт Стоун. Изглежда така, сякаш чакаха лоши новини. Уолт беше скръстил ръце върху скута си. Раменете му бяха смъкнати. Беше се преоблякъл — нова тениска без ръкави, нови къси панталони, — но явно не беше мигнал, откакто се беше върнал от Лондон.

Анубис му говореше така, сякаш го утешаваше и се стараше да облекчи скръбта му. Никога дотогава не го бях виждала в традиционни египетски дрехи: гол до кръста, със златна и рубинена огърлица на врата и с обикновена черна пола около кръста. На повечето момчета не бих препоръчала да се обличат така, но на Анубис му отиваше. Винаги си бях мислила, че без риза е доста кльощав (все пак имайте предвид, че не съм мислила често за това), а ето че той беше в отлична форма. В

подземния свят явно имаха хубава спортна зала, надгробни камъни, които използваша за лежанки, и така нататък.

Та първата ми мисъл, след като ги видях двамата заедно, бе, че на Джаз явно ѝ се е случило нещо ужасно.

— Какво има? — попитах, без да съм сигурна, че ме чуват. — Какво се е случило?

Уолт не реагира, но Анубис вдигна очи. Както обикновено, сърцето ми заподскача щастливо — без мое разрешение. Очите на Анубис бяха толкова приковаващи, че съвсем забравих да използвам мозъка си.

Казах:

— Хм.

Знам, Лиз би се почувствала горда.

— Сейди — отвърна Анубис. — Защо си тук? Картър умира.

Това ме върна на земята.

— Знам, чакале! Не съм искала да... Я чакай, *защо съм тук?*

Анубис посочи вратата на лечебницата.

— Подозирам, че те е повикал духът на Джаз.

— Да не е мъртва? Да не съм мъртва и аз?

— И двете сте живи — каза той. — Но сте пред прага на смъртта, а това означава, че душите ви могат да разговарят свободно. Само не се застоявай тук.

Уолт още не бе показал, че ме е забелязал. Той промърмори:

— Не можах да ѝ кажа. Защо ли?

После разтвори длани. Държеше златен амулет — *shem*, — съвсем същия като онзи, който ми беше дал.

— Какво му става, Анубис? — попитах аз. — Не ме ли чува?

Той го хвана за рамото.

— Не ни вижда и двамата, но ми се струва, че усеща присъствието ми. Повика ме — да го направлявам. Затова съм тук.

— Да го направляваш ли? Защо?

Сигурно е прозвучало по-грубо, отколкото ми се искаше, но Анубис беше богът, когото беше най-малко вероятно Уолт да призове за напътствия.

Той ме погледна по-тъжно от обикновено.

— Продължавай нататък, Сейди — подкани той. — Разполагаш с много малко време. Обещавам, ще направя всичко по силите си, за да

облекча болката на Уолт.

— Каква болка? — попитах аз. — Я чакай...

Но вратата на лечебницата се отвори рязко и теченията на Дуат ме издърпаха вътре.

Лечебницата беше най-хубавото медицинско заведение, в което съм влизала някога, но това не говореше много. Мразех болниците. Татко все се шегуваше, че когато съм се родила, съм се разпищяла и не съм млъкнала, докато не са ме изнесли от родилното отделение. Боях се до смърт от спринцовки, хапчета и най-вече от миризмата на болни. Мъртъвците и гробищата ли? Те не ме притесняваха. Докато болестите... извинявайте, но не проумявам защо те трябва да смърдят толкова гадно — чак да ти призлее.

Първия път, когато бях ходила при Джаз в лечебницата, от смелостта ми не беше останала и следа. Сега, втория път, уж бях във вид на *ba*, а това не ми помогна особено.

Помещението беше с размерите приблизително на моята стая. Стените бяха от грубо изсечен варовик. През големите прозорци проникваше сиянието на нощен Ню Йорк. Лекарствата, апаратурата за оказване на първа помощ, магическите лечебни средства и отварите в шкафчетата от кедрово дърво бяха надписани старателно. В ъгъла имаше фонтан с богинята лъвица Сехмет, покровителка на лечителите, в естествен ръст. Бях чувала, че водата, лееща се през ръцете ѝ, цери на мига настинки и грип и съдържа почти всички витамини и желязо, необходими за един ден, но никога не се бях престрашавала да отпия от нея.

Бълбукането на фонтана носеше умиротворение. В помещението миришеше не на дезинфектант, а на омагьосаните свещи с дъх на ванилия, които се носеха из въздуха. Но пак ме побиха тръпки.

Знаех, че свещите следят състоянието на пациентите. Ако възникнеха някакви проблеми, пламъкът сменяше цвета си. В този миг всички свещи се бяха струпали над едно легло — леглото на Джаз. Пламъкът им беше тъмнооранжев.

Ръцете на Джаз бяха скръстени върху гърдите ѝ. Русата ѝ коса беше сресана върху възглавницата. Джаз се усмихваше едва-едва, сякаш сънуваше нещо хубаво.

А в долния край на леглото ѝ седеше... самата Джаз, или най-малкото трепкащо зелено изображение на приятелката ми. Не беше *ба*. Образът си беше съвсем като на човек. Запитах се дали тя все пак не е починала и това тук е призракът ѝ.

— Джаз... — подхванах аз. За кой ли път като вълна ме плисна вина. Всичко, което се беше объркало през последните два дни, бе започнало с жертвата на Джаз, за която виновна бях аз. — Ти...

— Дали съм мъртва ли? Не, Сейди. Това е моята *ren*.

Прозрачното тяло трепна. Когато се взрях по-внимателно, забелязах, че то се състои от изображения и наподобява триизмерен филм за живота на Джаз. Съвсем невръстната Джаз седеше на високо столче и си рисуваше по лицето с бебешка храна. Дванайсетгодишната Джаз правеше във физкултурния салон цигански колела — упражняваше се, тъй като за пръв път щеше да ръководи викачите по футболните срещи. Сегашната Джаз отвори шкафчето си в училище и намери в него светец амулет — *djed*, — с който я викахме да дойде в Бруклин.

— Твоят *ren* — повторих аз. — Друга част от душата ти?

Светецото зелено лице кимна.

— Египтяните са смятали, че душата се състои от пет различни части. *Ва* е личността. *Ren* е...

— Името ти — спомних си аз. — Но как е възможно това да бъде твоето име?

— Моето име — това е моята личност — отвърна тя. — Онова, което съм изживяла. Щом името ми се помни, значи още съществувам, дори и да умра. Разбираш ли?

Изобщо не разбирах. Разбирах обаче, че Джаз може да умре и че виновна ще бъде аз.

— Ужасно съжалявам. — Постарах се да не се разплаквам. — Ако не бях грабнала онзи тъп свитък...

— Няма за какво да съжаляваш, Сейди. Радвам се, че дойде.

— Но...

— Каквото и да се случва, Сейди, дори за лошите неща, си има причина.

— Не е вярно! — възразих аз. — Не е честно!

Как бе възможно Джаз да е толкова спокойна и мила, та тя беше в кома! Не ми се слушаше, че лошите неща се случвали като част от

някакъв грандиозен план. *Мразех* да се говори така. Бях изгубила майка си. Бях изгубила и баща си. Животът ми беше преобърнат с главата надолу и самата аз безброй пъти се бях разминала на косъм със смъртта. Доколкото знаех, в момента бях мъртва или издъхвах. Брат ми беше отровен и се давеше, а аз не можех да му помогна.

— Няма причина, заради която си струва да се случва всичко това — заявих аз. — Животът е произволен. Жесток е. Той е...

Джаз още се усмихваше — изглеждаше леко развеселена.

— Такава ли била работата! — възкликнах. — Искала си да ме ядосаш, нали?

— Ето такава те обичаме всички, Сейди. Скръбта не ражда нищо полезно. Справяш се по-добре, когато си ядосана.

— Дрън-дрън. — Май беше права, но не бях длъжна това да ми харесва. — И защо ме доведе тук?

— Две неща — отвърна тя. — Първо, ти не си мъртва. Когато се събудиш, ще разполагаш само с няколко минути, през които да излекуваш Картър. Трябва да действаш бързо.

— И да използвам восъчната фигура — допълних аз. — Да, досетих се. Но не знам как. Не ме бива да лекувам.

— Важна е само още една съставка. Знаеш коя.

— Не, не знам.

Джаз вдигна вежда, сякаш пак се държах вироглаво.

— Съвсем близо си до това да се досетиш, Сейди. Помисли за Изида. Помисли как в Санкт Петербург насочи силата ѝ. И отговорът ще дойде при теб.

— Но...

— Трябва да побързаме. Второто нещо: нуждаеш се от помощта на Уолт. Знаем, че е опасно. Знаем, че Бес те е предупредил да не го правиш. Но използвай амулета, за да повикаш Уолт и той да се завърне при теб. Уолт иска точно това. Струва си да поемеш някои рискове, дори и това да означава да загубим един живот.

— *Чий живот?* Неговия ли?

Сцената в лечебницата започна да се разпада и да се превръща в размит акварел.

— Мисли за Изида — повтори Джаз. — Пък и, Сейди... наистина всичко това е подчинено на някаква цел. Научихме го от теб. Предпочетохме да вярваме в Маат. От хаоса създаваме ред, от грозния

произвол — красота и смисъл. Египет се свежда именно до това. Пак заради това името му — неговият *ren* — е оцелял през хилядолетията. Не изпадай в отчаяние. В противен случай ще победи Хаосът.

Спомних си, че на един от уроците съм казвала нещо в този дух, но дори тогава не вярвах в него.

— Ще ти доверя една тайна — рекох. — Не съм добра учителка.

Очертанията на Джаз заедно с всичките й спомени се разпаднаха бавно на мъгла.

— Нека и аз *ти* доверя една тайна — отвърна тя с глъхнещ глас. — Беше отлична учителка. А сега отиди при Изида и виж как е започнало всичко...

Лечебницата се изпари. Най-неочаквано се озовах на една фараонска ладия, който се носеше надолу по Нил. Слънцето прежуряше. Бреговете на реката зеленееха от тучна трева и палмови дървета. Пустинята зад тях се простираше докдето поглед стига: голи червени хълмове, сухи и страховити, сякаш бяха на Марс.

Ладията сякаш бе онази, която Картър беше описал след видението си с Хор, макар и в по-добро състояние. Върху снежнобялото платно в червено и златисто проблясваше слънчевият диск. Над палубата прелитаха светещи кълба във всички цветове на дъгата, които натискаха греблата и дърпаха въжетата. Не знам как го правеха без ръце, но това не беше първият път, когато виждах такъв вълшебен екипаж.

Корпусът беше инкрустиран с благородни метали: мед, сребро и злато, с които бяха изобразени пътешествията на лодката през Дуат, виждаха се и йероглифи, олицетворяващи силата на Слънцето.

В средата на ладията, под златистосин навес, стоеше престолът на бога на Слънцето — безспорно най-внушителният и неудобен на вид стол, който бях виждала някога. В началото ми се стори, че е от разтопено злато. После видях, че е от жив огън: от жълти пламъци, кой знае как изваяни така, че да приличат на престол. По краката и страничните облегалки забелязах нажежени до бяло йероглифи, които светеха толкова ярко, че ме заслепиха.

Ра, който седеше на престола, не беше чак толкова внушителен. Изглеждаше като съсухрен старец, сгърбен така, че приличаше на въпросителен знак, с гола глава, осеяна със старчески петна, и лице, толкова отпуснато и сбръчкано, че наподобяваше маска. Само по

очертаните с черен молив очи личеше, че е жив, защото те бяха пълни с болка и умора. Сякаш това не бе достатъчно, ами и левият му крак беше превързан и отеъкъл така, че бе два пъти по-дебел от обичайните си размери. Досега най-старият човек, когото бях срещала, беше Искандар, предишният Главен лектор, който бе на две хиляди години. Но дори преди да умре, той не бе изглеждал толкова зле.

Ра простена и вдигна крак върху купчина възглавници. Бинтовете на пиццала му се разместиха и видях две сълзящи рани от ухапване, подобни на следите от зъби върху рамото на Картър. Докато Ра разтриваше крака си, по вените на бедрото му плъзна зелена отрова. Само докато я гледах, перата на моята *ba* настръхнаха от отвращение.

Ра извърна очи към небето. Те станаха жълти — точно като разтопено злато, — какъвто беше и престолът му.

— Изида! — извика той. — Браво на теб. Предавам се!

Под навеса затрепка сянка. Появи се жена, която коленичи пред трона. Аз, разбира се, я познах. Беше с дълга тъмна коса, подстригана като на Клеопатра, и с бяла прозрачна рокля, очертаваща прелестното ѝ тяло. Лъскавите ѝ криле във всички цветове на дъгата проблясваха като северно сияние.

Със сведената си глава и ръцете, вдигнати като за молитва, Изида бе самото въплъщение на смирението. Аз обаче я познавах прекалено добре. Забелязах усмивката, която тя се мъчеше да прикрие. Долових, че е на седмото небе от щастие.

— Господарю Ра — подхвана Изида. — Живея, за да ти служа.

— Ха! — възкликна той. — Живееш заради могъществото си, Изидо. Не се опитвай да ме лъжеш. Знам, точно ти си създаде змията, която ме ухапа! И заради това никой друг не може да намери лек. Искаш на моя престол да седне съпругът ти, онзи негодник Озирис.

Изида понечи да възрази:

— Господарю...

— Стига! Ако бях по-млад бог... — Ра допусна грешката да размърда крака си. Извика от болка. Зелената отрова плъзна нататък по вените му. — Както и да е — въздъхна той нещастен. — Уморих се от този свят. До гуша ми дойде от кроежи и заговори. Излекувай отровата, друго не искам.

— На драго сърце, царю. Но ми трябва...

— Тайното ми име — довърши Ра. — Да, знам. Обещай да ме излекуваш и ще получиш всичко, каквото пожелаеш... дори повече.

Долових в гласа му предупреждение, но Изидата или не го забеляза, или й беше все едно.

— Заклевам се да те излекувам — каза тя.

— Тогава се приближи, богиньо.

Изидата се наведе напред. Помислих си, че Ра ще прошепне на ухото й тайното си име, той обаче я сграбчи за ръката, която допря по съсухреното си чело. От върховете на пръстите й започна да излиза дим. Тя опита да се отдръпне, но богът на Слънцето здраво стискаше китката й. Сияеше целият от образите на дългия си живот: първия изгрев, лодката му, която грее по земите на наскоро въздигналия се Египет, сътворението на другите богове и на обикновените простосмъртни, безкрайните битки, които Ра е водил всяка нощ с Апоп, за да даде отпор на Хаоса. Бяха прекалено много, за да ги осмисля — столетия, които се изнизваха за един удар на сърцето. Тайното му име беше сбор от неговия опит, а дори тогава, в тези праисторически времена, Ра бе немислимо стар. Огнената аура се разпростря до дланта на Изидата и тръгна нагоре по ръката й, докато цялото й тяло не бе обгърнато от пламъци. Тя изпищя. После огънят угасна. Изидата се свлече в краката му, а от роклята й се заизвива пушек.

— И така — каза Ра. — Оживя.

Не можех да кажа какво чувства — дали разочарование, или неволно уважение.

Изидата колебливо се изправи. Изглеждаше замаяна и сякаш току-що беше минала през бойно поле, въпреки това обаче вдигна ръка. Върху дланта й пламтеше ярък йероглиф: тайното име на Ра, сведено до една-единствена дума с невероятна мощ.

Тя положи ръка върху отравения крак на Ра и каза заклинание. Зелената отрова се отдръпна от вените му. Отокът спадна. Превръзката се смъкна и двете следи от зъби се заличиха.

Ра се облегна на престола и въздъхна от облекчение.

— Най-последно. Вече не ме боли.

— Господарят се нуждае от почивка — предложи Изидата. — От дълга-предълга почивка.

Богът на Слънцето отвори очи. Сега вече в тях нямаше огън. Те приличаха на мътните очи на обикновен смъртен старец.

— Баст! — извика той.

До него изникна богинята на котките. Беше в египетски доспехи от кожа и желязо и изглеждаше по-млада — вероятно защото още не бе изживяла вековете на затвор в бездната, където се е сражавала с Апоп. Изкушавах се да ѝ извикам и да я предупредя какво ѝ предстои, но бях изгубила дар слово.

Баст погледна с крайчеца на окоето Изида.

— Господарю, тази... жена да не ти създава неприятности?

Ра поклати глава.

— Не след дълго вече нищо няма да ми създава неприятности, вярна ми котко. Ела при мен. Преди да си отида, имаме да обсъждаме важни дела.

— Господарю! Къде ще ходиш?

— Оттеглям се на принудителен отдых. — Ра изгледа лошо Изида. — Това ли искаш, богиньо на магията?

Тя се поклони.

— За нищо на света не бих го поискала, господарю!

Баст извади ножовете и пристъпи към нея, но Ра я спря с ръка.

— Достатъчно, Баст — рече ѝ. — Предвидил съм за теб друга битка — последна, решаваща. Колкото до теб, Изидо, сигурно си въобразяваш, че си спечелила, защото си узнала тайното ми име. Даваш ли си сметка на какво си сложила начало? Озирис може и да стане фараон, но царуването му ще бъде кратко и горчиво. *Неговото* царско място ще бъде бледо отражение на моя огнен престол. Тази лодка вече няма да плава през Дуат. Равновесието между Маат и Хаоса малко по малко ще се наруши. Самият Египет ще претърпи крушение. Имената на боговете му ще избледнеят и ще се превърнат в далечен спомен. После един прекрасен ден целият свят ще се озове на ръба на разрухата. Ти ще призоваваш Ра, а мен няма да ме има. Когато настъпи този ден, си спомни, че си го причинила именно ти — със себелюбието и амбициите си.

— Господарю — поклони се почтително Изида, аз обаче знаех, че не мисли за далечното бъдеще.

Беше опиянена от победата си. Смяташе, че Озирис ще властва за вечни времена в Египет и че Ра не е нищо повече от стар глупак. Не подозираше, че не след дълго победата ѝ ще се превърне в трагедия. Че

Озирис ще бъде убит от брат си Сет. И че някой ден ще се сбъднат и другите пророчества на Ра.

— Да вървим, Баст — подкани той. — Вече не сме желани тук.

Престолът се пръсна на огнен стълб, който изпепели навеса в златисто и синьо. Към небето се издигна огнено кълбо, което се изгуби, погълнато от блесналото слънце.

Когато димът се разсея, Изидата стоеше сама и се смееше радостно.

— Успях! — възкликна тя. — Ти, Озирис, ще бъдеш цар! Научих тайното име на Ра!

Идеше ми да ѝ кажа, че не е научила нищо, но не бях в състояние да правя друго, освен да наблюдавам как Изидата танцува на лодката. Беше много доволна от успеха си и не забеляза, че вълшебните светлини — слугите — са изчезнали. Въжетата се разхлабиха. Платното увисна. Греблата се завлачиха по водата, а лодката на Слънцето се понесе напосоки по реката.

Видението ми помръкна и аз потънах в мрак.

Събудих се в меко легло. За един блажен миг си помислих, че се намирам отново в стаята си в Бруклинската къща. Че мога да стана и да отида да закуся вкусно-вкусно заедно с приятелите си, Еймъс, Филип Македонски и Хуфу, а после цял ден да преподавам на учениците и да им обяснявам как да се превръщат взаимно във влечуги. Звучеше страхотно.

Но не си бях, разбира се, у дома. Седнах в леглото и ми се зави свят. Намирах се в огромен креват с меки памучни чаршафи и купчина пухени възглавници. Спалнята беше много елегантна — цялата ослепително бяла, от което главата ми се замая още повече. Изпитах чувството, че отново съм в дома на небесната богиня Нут. И че всеки момент стаята ще се разпадне на облаци.

Краката ми бяха вдървени, но аз успях да стана от леглото. Бях по хотелска хавлия, от онези пухкавите и тежките, и приличах на мъпет албинос. Отидох с несигурна крачка до вратата и видях уютна всекидневна, и тя яркобяла. Плъзгащата се стъклена врата водеше към доста висока веранда с изглед към морето — бях на петнайсетия или може би на дваайсетия етаж. Небето и морето бяха невероятно сини.

Трябваше да мине известно време, докато очите ми свикнат със светлината. На една маса наблизко старателно бяха подредени вещи — моите и на Картър: намачканите дрехи, с които бяхме облечени преди, магическите чанти и двата свитъка от Книгата на Ра заедно с плика, който Бес беше взел от Музея на шоколада.

Картър беше увит в бяла хавлия като моята. Лежеше със затворени очи на дивана. Цялото му тяло трепереше. До него седеше Бес, който бършеше с влажна кърпа челото му.

— Как... как е той? — успях да попитам аз.

Бес вдигна очи. Приличаше на миниатюрен турист в ярка хавайска риза, светъл къс панталон и джапанки. На съвсем мъничък грозен американец.

— Крайно време беше — каза той. — Вече си мислех, че няма да се събудиш никога.

Пристъпих към него, но стаята се разклати.

— Внимавай — предупреди Бес, после се спусна и ме хвана за ръката. — Имаш ужасна цицина на главата.

— Чудо голямо — промърморих аз. — Трябва да помогна на Картър.

— Зле е, Сейди. Не знам дали...

— Мога да му помогна. Вълшебната ми пръчка и восъчната фигурка...

— Да. Да, добре. Ще ги донеса.

С негова помощ докуцуках при Картър. Бес ми донесе нещата, а аз пипнах брат си по челото. Имаше още по-висока температура отпреди. От отровата вените по врата му бяха позеленели — точно като на Ра от видението ми.

Погледнах свъсена Бес.

— Колко съм спала?

— Вторник сме, приближава обяд. — Той подреди в краката на Картър нещата ми за правене на магии. — Значи приблизително дванайсет часа.

— *Дванайсет часа?* Бес, според Сет Картър няма да издържи повече и ще бъде погубен от отровата. Защо не ме събуди по-рано?

Лицето му почервения като хавайската риза.

— Опитях! Извадих ви и двамата от Средиземно море и ви пренесох в хотела. Приложих всички заклинания за събуждане, които

знаех! Но ти продължи да бълнуваш нещо за Уолт, Анубис, тайни имена...

— Добре тогава! — прекъснах го аз. — Помогни ми...

На входната врата се позвъни.

Бес ми показа с ръка да запазя спокойствие. Извика нещо на чужд език — може би на арабски — и в стаята влезе сервитьор от хотела. Поклони се ниско на Бес, сякаш той беше джудже султан, после вкара количка, отрупана с тропически плодове, току-що опечен хляб и бутилирани газирани напитки.

— Чудесно — рече ми Бес. — Връщам се ей сега.

— Губиш време! — троснах се аз.

Той, естествено, не ми обърна внимание. Донесе от масата в трапезарията плика и извади шоколадовата глава на Владимир Ленин. Очите на сервитьора се разшириха. Бес остави главата в средата на количката и кимна доволно, сякаш тя се вписваше отлично там.

Даде на арабски още няколко нареждания на сервитьора, после му връчи няколко златни монети. Той запелтечи, като цяло изглеждаше ужасен. Без да спира да се кланя, излезе заднишком.

— Къде точно се намираме? — попитах аз. — И защо тук си цар?

— В Александрия, Египет — отвърна Бес. — Извинявай за грубото пристигане. Трудно е да се телепортираш тук. Това е някогашната столица на Клеопатра, където се е разпаднала Египетската империя, затова магиите понякога не се получават. Работят само порталите в стария град недалеч от брега, на десет метра под водата.

— А това място тук? Както личи, е луксозен хотел, но как ти...

— Мезонет във „Фор Сийзънс“, Александрия. — Каза го леко смутен. — Египтяните и досега помнят старите богове, макар и да не си го признават. Едно време ме обичаха, затова като цяло мога да разчитам на отзивчивостта им, ако се нуждая от нея. Жалко че не разполагах с повече време. Щях да уредя да отседнем във вила.

— Как смееш! — възкликнах аз. — Да ни доведеш в петзвезден хотел. А сега се постарай да не ни прекъсват, докато лекувам Картър.

Грабнах восъчната фигурка, която ми беше дала Джаз, и приклекнах до брат си. Статуетката се беше смачкала в чантата. Но и

Картър изглеждаше ужасно. Надявах се магическата връзка още да действа.

— Картър — подхванах. — Сега ще те изцера. Но имам нужда от помощта ти.

Долепих длан до пламналото му чело. Сега вече знаех защо Джаз ми се е явила като *gen*, частта от душата, олицетворяваща името ѝ. Знаех защо ми е показала видението с Изида и Ра.

„*Ти си на крачка от това да разбереш как да се справиш, Сейди*“, беше ми казала тя.

Никога дотогава не ми беше хрумвало, но *gen* беше същото, както тайното име. То не се свеждаше само до специална дума. Тайното име всъщност бяха най-тъмните ти мисли, най-смуцаващите мигове, най-големите ти мечти, най-ужасните страхове, всички обединени в едно. Сумата от всичко, което си преживял, дори онова, което не искаш да споделяш. Тайното ти име се свежда до това, което всъщност представляваш.

Затова притежава сила. Пак по тази причина не е достатъчно да чуеш как някой повтаря нечие тайно име, за да схванеш как да го използваш. Трябва да *познаваш* човека и да разбираш живота му. Колкото повече разбираш човека, толкова повече сила откриваш в името му. Можеш да научиш как е тайното име на някого единствено от самия него — или от човека, който му е най-скъп на сърцето.

И небето да ми е на помощ, но за мен този човек беше брат ми.

„*Как е тайното ти име, Картър?*“, помислих си.

Той уж беше болен, а съзнанието му пак се съпротивляваше. Човек не може просто да съобщи тайното си име. Всеки си има такава — точно като боговете, но повечето хора така и не го разбират до края на живота си и не изразяват с думи най-съкровената си същност. Всъщност си е разбираемо. Опитайте се да обобщите с пет или по-малко думи всичко, което сте преживели. Не е съвсем лесно, нали?

— Можеш го — прошепнах аз. — Ти си мой брат. Аз те обичам. Най-притеснителното, най-дразнещото в теб, което всъщност *преобладава* в характера ти — хиляда Зии сигурно ще избягат от теб, стига да знаят истината. Аз обаче ще остана. Пак ще бъда до теб. А сега, глупчо такъв, ми кажи името си, за да ти спася живота.

Дланта, която бях долепила до челото му, ме сърбеше. През пръстите ми минаваше целият му живот: призрачни спомени от

времето, когато бяхме малки и живеехме с родителите си в Лос Анджелис. Видях рождения си ден, на който тортата се пръсна. Видях и мама, която, преди да заспим, ни четеше от учебник за колежа, видях и татко, който свиреше джаз и танцуваше с мен из стаята, а Картър си запушваше ушите и крещеше: „Тати!“. Видях и мигове, които не бях изживявала заедно с брат си: Картър и татко, попаднали във водовъртежа на размириците в Париж; Картър и Зия, които си говорят на свещи в Първи ном; Картър, който стои сам в библиотеката в Бруклинската къща, гледа вторачено в Окоето на Хор и се бори с изкушението да вземе от могъществото на бога. Изобщо не ми беше споменавал, но на мен ми олекна. Бях смятала, че само аз съм се изкушавала да го направя.

Малко по малко Картър се отпусна. През мен минаха най-ужасните му страхове, най-притеснителните му тайни. Той ставаше все по-немошен: отровата бе сковала сърцето му. С последно усилие на волята брат ми ми съобщи тайното си име.

/_Не, разбира се, че няма да ви го кажа. Не че можете да го използвате, след като сте го чули на запис, но не искам да рискувам._/

Вдигнах восъчната фигурка и изрекох тайното име на Картър. Отровата се отдръпна тутакси от вените му. Восъчното човече позеленя и се стопи в ръцете ми. Картър вече нямаше температура. Потрепери, пое си дълбоко дъх и отвори очи.

— Точно така — казах угрижено. — И само да си посмял *някога отново* да яхнеш някое гадно чудовище с вид на змия.

— Извинявай... — отвърна той прегракнало. — Как го направи, с тайното ми име ли?

— Да.

— И всичките ми тайни...

— Да.

Брат ми простена и закри лицето си, сякаш искаше отново да изпадне в кома, но, честно казано, няхах намерение да се заяждам с него. Едно е да покажеш на някого си къде му е мястото, съвсем друго — да си жесток с него. *Аз не съм жестока*. Пък и след като надзърнах в най-тъмните кътчета на съзнанието му, се позасрамах, дори може би започнах да го уважавам повече. Там всъщност нямаше почти нищо. В сравнение с моите страхове и отблъскващи тайни... майко мила!

Картър беше съвсем хрисим. Дано никога не си разменяме местата и дано не се налага той да лекува мен.

Бес дойде при нас, носеше върху свивката на лакътя си главата на Ленин. Явно си похапваше от нея, защото челото го нямаше: Ленин бе станал жертва на фронтална шоко-лоботомия.

— Браво на теб, Сейди! — Той отчупи носа на Ленин и го подаде на Картър. — Хапни си, малкият. Заслужаваш го.

Брат ми се свъси.

— Да не би шоколадът да притежава вълшебни целебни свойства?

Бес прихна.

— Ако притежаваше, щях да съм най-здравото джудже под слънцето. Не. Просто е вкусен.

— И имаш нужда от сили — добавих аз. — Трябва да обсъдим много неща.

Въпреки сроковете, които ни притискаха: до равноденствието и края на света оставаха само още два дни, — Бес настоя до утре сутринта да сме си починели. Предупреди, че ако дотогава Картър се преуморява физически или магически, това може да го погуби след отравянето.

Развълнувах се, че ще изгубим толкова много време, но бях хвърлила доста усилия да върна брат си към живот и го предпочитам жив. Пък и да си призная, не бях в по-добра форма от него. След магиите, които бях направила, бях капнала от умора и едва ли щях да стигна по-далеч от верандата.

Бес се обади на регистратурата и поръча на една от служителките в хотела да ни купи в града дрехи и други неща. И аз не знам как точно е на арабски „кубинки“, но жената от хотела успя да намери нови. След като донесе покупките, понечи да даде кубинките на Картър, а после се ужаси, защото Бес посочи мен. Доставиха ми и червена боя за коса, удобни дънки, памучна тениска без ръкави в пустинни камуфлажни цветове и кърпа за глава, за каквато египтянките сигурно умираха, аз обаче реших да не я нося, защото едва ли щеше да отива на новите морави кичури, които смятах да си направя в косата.

Картър получи дънки, обувки и тениска, на която отпред на английски и арабски пишеше: „Собственост на Александрийския университет“. Както личеше, дори служителките в хотела, натоварени да напазаруват, веднага се досещаха колко е смотан.

Жената беше успяла да намери и някои неща за магьосническите ни чанти: парчета восък, връв, дори папирус и туш, въпреки че се съмнявам Бес да ѝ е обяснил за какво са ни.

След като служителката си тръгна, ние с Бес и брат ми си поръчахме от рум сървиса нещо за ядене. После седнахме на верандата и загледахме как отминава следобедът. Откъм Средиземно море подухваше приятен прохладен ветрец. Съвременна Александрия се простираше вляво: странна смесица от лъскави небостъргачи, бедняшки порутени къщурки и древни развалини. От двете страни на крайбрежната магистрала растяха палми и по нея вървяха какви ли не превозни средства, от бмв-та до магарета. От апартамента всичко изглеждаше някак нереално: неподправената енергия на града, суматохата и врявата долу, а ние си седяхме на верандата и похапвахме пресни плодове и последните разтопени остатъци от главата на Ленин.

Запитах се дали и боговете се чувстват така, докато наблюдават от тронната зала в Дуат света на обикновените простосмъртни.

Докато си говорехме, оставих на масата двата свитъка от Книгата на Ра. Изглеждаха съвсем безобидни, а ние за малко да загинем, докато ги вземем. Трябваше да открием само още един и тогава вече щеше да настане голямата веселба: да се досетим какво да направим с тях, за да вдигнем от сън бога на Слънцето. Изглеждаше невъзможно за четиридесет и осем часа да успеем да свършим толкова много неща, а ето че седяхме тук — изтощени, на резервната скамейка, принудени да почиваме до сутринта. С тъпия си героизъм Картър си беше навлякъл ухапване от змията на Доктор Дулитъл... а после наричаше мен импулсивна! През това време Еймъс и нашите ученици, които бяха съвсем неподготвени, бяха оставени на произвола на съдбата в Бруклинската къща и се стягаха за защита срещу Влад Меншиков — магьосник, толкова безпощаден, че тайното му име сигурно беше като на бога на злото.

Обясних на брат си какво се е случило в Санкт Петербург, след като са го ухапали: как съм върнала на Сет тайното име и в замяна той ми е казал къде е последният свитък — на място с името Бахария.

Описах и видението си с Аноубис и Уолт, разговора с духа на Джаз и как съм пътувала с ладията на Ра. Единственото, което затаих: как Сет ми е казал, че селото на Зия се казва ал-Хамра Макан. Да, знам, не постъпих добре, но току-що бях посетила главата на Картър. Вече знаех колко важна е за него Зия. Давах си сметка, че каквото и да му съобщя за нея, то ще го разтърси.

Брат ми седеше на креслото и слушаше напрегнато. Лицето му отново имаше нормален цвят, с ясни и будни очи. Беше ми трудно да повярвам, че преди броени часове е бил на смъртен одър. Искаше ми се да си припиша заслугите на целителка, но имах чувството, че Картър се е възстановил в не по-малка степен благодарение на почивката, на няколко безалкохолни напитки и на чийзбургера с картопки, който му донесоха от рум сървиса.

— Бахария... — каза той и погледна Бес. — Името ми е познато. Откъде ли?

Бес се почеса по брадата. Откакто бях преразказала разговора си със Сет, той седеше мрачен и мълчалив. Както личеше, най-много го притесняваше името „Бахария“.

— Това е един оазис навътре в пустинята — обясни Бес. — До 1996 година погребаните там мумии тънат в тайна. После едно глупаво магаре стъпило в дупка в земята, счупило капака на една гробница и я отворило.

— Точно така! — възкликна Картър и ме погледна грейнал, а аз разчетох в блесналите му очи: „*Историята е страхотно нещо!*“, от което разбрах, че явно се чувства по-добре. — Казва се Долината на златните мумии.

— Обичам златото — оповестих аз. — И не чак толкова мумиите.

— О, просто не си срещала достатъчно мумии — отбеляза Бес.

Не разбрах дали се шегува, но реших да не питам.

— Значи последният свитък е скрит там, така ли?

Бес сви рамене.

— Логично е. Оазисът е затънтен. Открит е съвсем наскоро. Направени са му и мощни заклинания, за да се предотвратят придвижванията през портали. Археолозите, подвластни на смъртта, са проучили при разкопки някои от гробниците, но пак има огромен

лабиринт от тунели и помещения, които от хилядолетия не е отварял никой. Много мумии.

Представих си мумиите от филмите на ужасите, които стенат и преследват с протегнати ръце и размотани ленени ивици пищящи изгряващи кинозвезди.

— Какво точно означава „много мумии“? — престраших се да попитам.

— При разкопки са открили няколкостотин, но общо сигурно са десет хиляди — отговори Бес.

— Как така десет хиляди? — погледнах аз Картър, но той дори не трепна.

— Сейди — рече ми, — няма вероятност те да оживеят и да те убият.

— Да — съгласи се Бес. — Май няма. Почти е сигурно.

— Благодаря — изпелтечих аз. — Чувствам се много по-добре.

/_Да, знам, вече заявих, че не се страхувам от мъртъвци и гробища. Но чак пък десет хиляди мумии? Бяха много._/

— При всички случаи повечето са от римско време — поясни Бес. — Дори не са точно египетски. Римляни, които се опитват да се напъхат в нашия задгробен свят, защото е по-интересен. Но някои от по-старите гробници... е, налага се да проверим. Вече две части от Книгата на Ра са у вас и вероятно, щом се приближите, ще откриете лесно третата.

— Как по-точно? — поинтересувах се аз.

Бес сви рамене.

— Ако разделиш няколко свързани помежду си вълшебни предмета, те се привличат като магнит. Колкото по-близо са, толкова по-силно се притеглят.

От това не ми олекна особено. Представих си как тичам по каменен тунел с пламтящи свитъци, залепнали за двете ми длани.

— Прекрасно — рекох. — Значи от нас се иска само да се промъкнем през лабиринт от гробници, покрай десет хиляди златни мумии, които, май, почти сигурно няма да оживеят и да ни убият.

— Да — потвърди Бес. — Е, те всъщност не са от чисто злато. Повечето са само покрити с варак. Но иначе — да.

— Това е съвсем различно.

— В такъв случай взехме решение — намеси се и Картър, който очевидно бе много развълнуван в положителния смисъл на думата. — Можем да тръгнем утре сутрин. Далеч ли е?

— Малко над триста и дващест километра — отговори Бес, — но пътищата са лоши. И порталите... хм, както вече казах, на оазиса са му направени заклинания и никой не може да проникне там през портал. А и да нямаше заклинания, отново ще навлезем в Първи ном. Разумно е да използваме възможно най-малко магия. Ако ви открият на територията на Дежарден...

Не беше нужно да се доизказва.

Взрях се в очертанята на Александрия, разпростряла се по брега на проблясащото Средиземно море. Опитах се да си я представя в древността, във времената преди още Клеопатра — последния египетски фараон, да застане на страната на губещите в гражданската война в Древен Рим и да загуби живота и царството си. Именно в този град бе настъпил краят на Древен Египет. Мястото не бе най-подходящата отправна точка в търсенето на древна реликва.

За съжаление няха друг избор. Налагаше се да измина триста и дващест километра през пустинята, за да отида в отдалечен оазис и в копа не от сено, а от мумии да намеря игла... свитък де. Не виждах как ще успеем за времето, което ни оставаше.

И още по-лошо, не бях казала на Картър последното, което имах да му съобщавам — за селото на Зия. Можех просто да си замълча. Щях да постъпя егоистично. И дори вероятно правилно, защото се нуждаех от помощта му и не можех да си позволя той да се разсейва. Но няха право да не му казвам. Бях нахлула в съзнанието му и бях научила тайното му име. Най-малкото, което можех да направя, беше да съм откровена с него.

— Картър... има още нещо. Сет искаше да знаеш. Селото на Зия се е казвало ал-Хамра Макан.

Той сякаш позеленя.

— И просто забрави да ми кажеш ли?

— А ти нали не си забравил, че Сет е *лъжец*? — попитах аз. — Не ни е помагал особено. Съобщил ми го е, защото иска да създаде между нас хаос.

Усетих, че отново губя брат си. Мислите му бяха понесени от мощно течение: мисълта, че може да спаси Зия. Сега, след като бях

проникнала в съзнанието му, знаех, че Картър няма да се успокои — че няма да може да се успокои, — докато не я открие. Не само защото я харесваше. Беше си втълпил, че тя е част от съдбата му.

Една от страшните му тайни? Дълбоко в себе си брат ми още не беше простил на татко, задето не е спасил мама, въпреки че тя беше загинала за благородно дело и сама беше избрала да се жертва. Картър просто не искаше да подведе Зия по същия начин, колкото и висок да беше залогът. Изпитваше нужда някой да вярва в него, изпитваше нужда да спаси някого и беше убеден, че този човек е Зия. Сякаш казваше: извинявай, но някаква си по-малка сестричка не ми върши работа.

Беше ми болно, още повече, че не бях съгласна с него, но знаех, че е безсмислено да споря. Направех ли го, само щях да го тласна още повече да го направи.

— Ал-Хамра Макан... — каза той. — Арабският ми не е много добър. Но „Макан“ означава „червен“.

— Да — съгласи се Бес. — „Ал-Хамра“ означава „пясъци“.

Очите на Картър се разшириха.

— Мястото с червените пясъци! Гласът в Бруклинския музей каза, че Зия спи в Мястото с червените пясъци. — Той ме погледна с молба. — Това, Сейди, са развалините на родното й село. Ето къде я е скрил Искандар. Трябва на всяка цена да я намерим.

Съдбата на света беше изхвърлена с лекота през парапета на верандата. Трябвало на всяка цена да намерим Зия.

Можех да изтъкна доста неща: Картър се хващаше на думите на един зъл дух, който вероятно говореше направо от името на Апоп. Щом Апоп знаеше къде държат Зия, защо ще ни казва точно на нас, освен ако не иска да отклони вниманието ни? А ако искаше да види Зия мъртва, защо вече не я беше убил? Освен това името ал-Хамра Макан ни беше дадено от Сет. Сет никога не мислеше някому доброто. Очевидно разчиташе, че ще ни раздели. Пък и това, че знаехме как се казва селото, още не означаваше, че ще го намерим. То беше изравнено със земята преди цяло десетилетие.

Но докато гледах Картър, осъзнах, че няма да го убедя. Не беше разумно. Той бе видял възможност да спаси Зия и смяташе да се възползва от нея.

Казах само:

— Не е хубаво да ходиш там.

И да, почувствах се доста странно, задето съм принудена да се вживявам в ролята на отговорната сестра.

Картър се извърна към Бес.

— Можеш ли да намериш селото?

Богът джудже подръпна хавайската си риза.

— Може би, но ми трябва време. Разполагате с малко повече от два дни. Равноденствието започва по залез-слънце вдругиден. Ще пътуваме цял ден, докато стигнем в оазиса Бахария. Трябва ни още един, докато открием разрушеното село, а ако то се намира на Нил, значи е на отсрещния бряг. След като се сдобие с Книгата на Ра, ви е нужен най-малко още един ден, докато разберете какво да правите с нея. Гарантирам ви, че ако искате да вдигнете от сън Ра, ще се наложи да отидете в Дуат, където времето винаги е непредсказуемо. Трябва да се върнете заедно с него по изгрев-слънце след началото на равноденствието...

— Не разполагаме с достатъчно време — обобщих аз. — Или Книгата на Ра, или Зия.

Защо ли не притиснах Картър, при положение че знаех какво ще каже?

— Не мога да я зарежа току-така. — Той погледна слънцето, което вече се спускаше към хоризонта. — На нея, Сейди, ѝ е отредена роля. Не знам каква, но Зия е важна. Не можем да я загубим.

Зачаках. Беше очевидно какво трябва да се случи, но Картър нямаше да го каже.

Поех си дълбоко въздух.

— Налага се да се разделим. Вие с Бес ще отидете да издирвате Зия. А аз ще потърся свитъка.

Бес се прокашля.

— Понеже стана дума какво не е хубаво да се прави...

Картър нямаше сили да ме погледне в очите. Знаех, че държи на мен. Не че искаше да се отърве от сестра си, но аз усетих облекчението му. Брат ми искаше да бъде освободен от отговорностите си, за да тръгне да търси Зия.

— Ти ми спаси живота — рече ми. — Не мога да те пусна сама в пустинята.

Свалих от врата си огърлицата с *shen*.

— Няма да ходя там сама. Уолт предложи да ми помогне.

— Не може — възрази Бес.

— Но ти отказваш да ми обясниш защо — заядох се с него.

— Аз такава... — изпелтечи той. — Виж какво, обещах на Баст да те наглеждам и пазя.

— А аз очаквам да наглеждаш много добре Картър. Заради него трябва да намериш селото. Колкото до мен, ние с Уолт все ще се справим.

— Но...

— Каквато и да е тайната на Уолт, от каквото и да се опитваш да го предпазиш, той се чувства нещастен. Исква да помогне. И аз ще му дам тази възможност.

Джуджето ме изгледа, сигурно се питаше дали да не ми ревне едно „АУУ!“ и така да спечели спора. Сигурно се досети, че съм си вироглава.

Въздъхна примирено.

— Двама младежи, които пътуват сам-сами из Египет... момче и момиче. Ще изглежда странно.

— Ще кажа просто, че Уолт ми е брат.

Картър се смръщи. Не исках да съм груба, но явно го обидих с тези думи. Сега, като се замисля, съжалявам, но тогава бях ужасена и ядосана. Картър ме поставяше в невъзможно положение.

— Върви — подканих аз твърдо. — Спаси Зия.

Той се опита да разчете по лицето ми какво чувствам, аз обаче се извърнах. Сега не му беше времето за безмълвните ни разговори. На брат ми не му трябваше да знае какво мисля.

— Как ще се намерим? — попита той.

— Хайде да се срещнем пак тук — предложих аз. — Ще тръгнем по изгрев-слънце. Ще търсим двайсет и четири часа, не повече — аз свитъка, а ти — селото на Зия, и после ще се върнем и двамата в Александрия.

Бес изсумтя.

— Времето не е достатъчно. Дори и всичко да мине по вода, ще разполагате само с около дванайсет часа, през които да съберете в едно Книгата на Ра и да я използвате преди началото на равноденствието.

Беше прав. Беше невъзможно.

Въпреки това Картър кимна.

— Това е единственият ни шанс. Длъжни сме да опитаме.

Погледна ме обнадежден, но сякаш още тогава знаех: няма да се срещнем в Александрия. Бяхме от семейство Кейн, а това означаваше, че всичко ще се обърка.

— Добре тогава — промърморих. — А сега ще ме извините, но отивам да си приготвя багажа.

Побързах да вляза вътре, докато не съм се разплакала.

13.

КАК МИ ПРИСЕДНА ОТ ЕДИН ДЕМОН

КАРТЪР

На това място няма да е зле да сменя тайното си име на „Притеснен до смърт от сестра си“, защото то като цяло обобщава преживяното от мен.

Ще пропусна приготовленията за пътуването, а също как Сейди повика Уолт и му обясни положението и как по изгрев-слънце двамата с Бес се сбогувахме и взехме от един от „надеждните му приятели“ кола, която се повреди по средата на пътя за Кайро.

Всъщност ще се прехвърля направо на частта, когато ние с Бес се носехме по прашния път в каросерията на пикап, управляван от бедуини, и търсехме село, което отдавна не съществуваше.

Вече беше късен следобед и аз започвах да си мисля, че Бес е бил оптимист, когато е изразил мнението, че ни трябва един ден, за да открием ал-Хамра Макан. С всеки пропилян час ми ставаше все по-тежко на сърцето. Бях рискувал всичко, само и само да помогна на Зия. Бях зарязал Еймъс и учениците в Бруклинската къща — да се защитават сами срещу най-злия магьосник на света. Бях оставил сестра си да издирва без мен последния свитък. Ако не намерех Зия... *всъщност нямах право на провал.*

Да пътуваш с професионални номади, си имаше и някои предимства. От една страна, бедуините знаеха всички села, стопанства и прашни кръстопътища в Египет. Нямаха нищо против да спират и да питат местните хора за изчезналото село, което търсехме.

От друга страна, направо боготворяха Бес. Държаха се с него така, сякаш е амулет, който носи късмет. Когато спряхме за обяд (за чието приготвяне отидоха два часа), бедуините дори ни дадоха най-вкусната част от ярето. Мен ако питате, най-вкусната не се отличаваше особено от най-невкусната, но предполагам, че това е било голяма чест.

Недостатъците на това да пътуваш с бедуини ли? Те не бързаха. Отне ни цял ден да криволичим на юг по долината на Нил. Беше горещо и отегчително. Отзад в пикапа дори не можех да разговарям с Бес, без устата да ми се напълни с пясък, ето защо разполагах с доста време за размисъл.

Сейди доста добре описа обсебеността ми. Още в мига, когато ми спомена как се казва селото на Зия, и вече не можех да се съсредоточа върху нищо друго. Предположих, разбира се, че сигурно е някакъв номер. Апоп се опитваше да ни раздели и да ни попречи да намерим свитъка. Но вярвах и че е казал истината ако не за друго, то защото именно тя щеше да ме разтърси най-силно. Беше унищожил селото на Зия още докато тя е била малка — не знаех по каква причина. Сега, скрита там, Зия бе потънала в предизвикан с магия сън. И ако не я спасях, Апоп щеше да я убие.

Защо не я беше убил досега, при положение че знаеше къде е? Нямах представа и това ме притесняваше. Може би Апоп още не разполагаше с достатъчно сила. Или не искаше. Така де, ако се опитваше да ме прилъже в капан, Зия беше най-добрата примамка. При всички положения Сейди беше права: бях направил този избор, без да следвам разума. Просто бях длъжен да спася Зия.

Въпреки това се чувствах като последен негодник, задето отново съм оставил сестра си да се оправя сама. Първо я бях пуснал в Лондон, макар и да знаех, че не е хубаво да ходи там. Сега я бях пратил да издирва свитък в катакомби, пълни с мумии. Е, да, Уолт щеше да ѝ помогне и като цяло тя умееше да се грижи за себе си. Но един добър брат щеше да остане с нея. Току-що ми беше спасила живота, а с какво ѝ бях отвърнал аз? Сякаш ѝ бях казал: „Страхотно. Ще се видим по-късно. Забавлявай се с мумиите.“

„Просто ще кажеш, че Уолт ми е брат.“

Ужас!

Ако трябва да съм докрай честен пред себе си, бързах да тръгна сам не единствено заради Зия. Бях стъписан, че Сейди е открила тайното ми име. Изведнъж ме бе опознала по-добре от всеки друг на този свят. Имах чувството, че ме е отворила върху операционната маса, разгледала ме е и пак ме е зашила. Първото, което ми хрумна, беше да избягам и да се отдалеча възможно най-много от сестра си.

Запитах се дали и Ра се е почувствал по същия начин, когато Изида е научила името му, дали това не е истинската причина той да отиде в заточение: пълното унижение.

Освен това ми трябваше време да осмисля онова, което Сейди бе постигнала. От месеци се опитвахме да усвоим наново пътя на боговете. Бяхме се мъчили да разберем как в древността магьосниците са черпели от силата на боговете, без да попадат във властта им и да са обсебени от тях. Сега подозирах, че Сейди е открила отговора. И той явно беше свързан с *rep* на боговете.

Тайното име не беше просто име, вълшебна дума. То беше сбор от всичко, изживяно от боговете. Колкото повече разбираш някой бог, толкова повече се доближаваш до това да научиш тайното му име и да направляваш силата му.

Ако наистина беше така, излизаше, че пътят на боговете като цяло се свежда до сродната магия: до това да откриеш сходствата между две неща, например между най-обикновен тирбушон и демон с глава като тирбушон, а после да използваш това сходство, за да създадеш магическа връзка. С тази разлика, че тук връзката беше между магьосник и бог. Ако успееш да откриеш общи черти или изживяване, можеш да черпиш от силата на бога.

Това вероятно обясняваше как съм успял с Юмрука на Хор да разбия вратите на Ермитажа, заклинание, което сам така и не бях успявал да направя. Без да се замислям, без да се налага да се сливам душевно с Хор, се бях включил към чувствата му. И двамата мразехме да се чувстваме затворени. Бях използвал тази проста връзка, за да направя заклинание и да счупя веригите. Ако успееш да разбере как да го постигам с по-голяма сигурност, може би това щеше да ни спаси по време на предстоящите битки...

Изминахме с пикапа на бедуините доста километри. Отляво, сред зелени и кафяви ниви, Нил се гънеше като змийче. Не носехме нищо за пиене освен водата в стария пластмасов бидон, която беше с вкус на вазелин. Повдигаше ми се от ярешкото месо, което бях ял. От време на време се сецах за отровата, плъзнала в тялото ми, и рамото ме заболяваше на мястото, където ме беше ухапал *tjesu heru*.

Някъде около шест вечерта се натъкнахме на първата следа. Един стар *fellahin*, селянин, който продаваше отстрани на пътя фурми, каза, че знаел селото, което търсим. Щом чу името ал-Хамра Макан,

направи знак, сякаш се защитава от уроки, но тъй като въпросът бе зададен от Бес, старецът ни разказа каквото знаеше.

Червените пясъци били място, белязано от злото, и над него тегнели страшни проклетия. Днес не го посещавал никой. Но старецът помнел селото от времето, когато то още не било разрушено. Намирало се на десет километра в южна посока, при завой на реката, където пясъкът ставал яркочервен.

„Ама че работа“, помислих си аз, но неволно се развълнувах.

Бедуините решиха да си направят бивак, където да пренощуват. Не искали да продължават нататък с нас, но за тях щяло да бъде чест, ако ние с Бес сме вземели пикапа.

След няколко минути двамата вече бяхме на път. Бес си беше сложил шапка с широка увиснала периферия, грозна почти колкото хавайската му риза. Беше я нахлупил толкова ниско, че се чудех дали изобщо вижда нещо, особено при положение, че едва стигаше до волана.

Подскочеше ли пикапът, чувахме как дрънчат дрънкулките на бедуините, накачени по огледалото за обратно виждане: метален диск с арабски букви по него, освежител за въздуха във вид на коледно дърво, зъбите на някакво животно, увесени на кожена каишка, и образът на Елвис Пресли, сложен там по непонятни за мен причини. Пикапът беше без окачване и почти без тапицерия по седалките. Имах чувството, че съм яхнал механичен бик. Но и без клатенето ми се повдигаше. След месеци на издирване и надежди не можех да повярвам, че съм на косъм от това да намеря Зия.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Бес.

— Благодаря.

— В магически план. Не ми изглеждаш готов за битка. Разбираш ли, че каквото и да ни чака, то няма да е приятелски настроено?

Беше стиснал под периферията на шапката зъби, сякаш се готвеше за спор.

— Смяташ го за грешка — отвърнах аз. — Смяташ, че е трябвало да остана със Сейди.

Той сви рамене.

— Смятам, че ако разсъждаваше трезво, веднага щеше да разбереш, че ни залагат **КАПАН**. Предишният Главен лектор — Искандар — е нямало да крие гаджето ти...

— Тя не ми е гадже.

— ... без да направи защитна магия. Както личи, *и Сет, и Анон* искат да намериш мястото, което означава, че това не вещае за теб нищо добро. Зарязваш сестра си и Уолт да се оправят сами. За капак се разхождаме из задния двор на Дежарден и след онзи номер в Санкт Петербург Меншиков няма да миряса, докато не те намери. Затова да, бих казал, че това не е най-доброто, което можеше да направиш.

Вторачих се в предното стъкло. Идеше ми да избухна, задето Бес ме е нарекъл глупак, но се опасявах, че може би е прав. Надявах се да се съберем отново със Зия и да сме щастливи. А по всяка вероятност едва ли щях да доживея до сутринта.

— Меншиков може би още се възстановява от раните по главата — рекох обнадежден.

Бес се засмя.

— От мен да го знаеш, малкият. Меншиков е вече по петите ти. Той не забравя обидите.

В гласа му се долавяше пърлец гняв, точно както в Санкт Петербург, когато ни бе разказал за сватбата на джуджетата. Запитах се какво ли му се е случило на Бес в онзи дворец и защо след три века той продължава да мисли за него.

— Влад ли го направи? — полюбопитствах. — Той ли те залови?

Не изглеждаше чак толкова изсмукано от пръстите. Бях срещал доста магьосници, които бяха на няколко века. Но Бес поклати глава.

— Дядо му, княз Александър Меншиков. — Бес изрече името така, сякаш то е кръвна обида. — Негласно ръководеше Осемнайсети ном. Беше могъщ. И жесток. В много отношения внук му прилича на него. Никога не съм си имал вземане-даване с такъв магьосник. Залавяха ме за пръв път.

— Но нали след краха на Египет магьосниците са затворили в Дуат всички богове?

— Повечето от нас — съгласи се Бес. — Някои спаха цели две хилядолетия, докато баща ти не ги пусна на свобода. Други се измъкваха от време на време, а Домът на живота ги издирваше и ги връщаше. Сехмет избяга през 1918 година. Голяма епидемия от грип. Но има и неколцина богове, които като мен през цялото време бяха в света на простосмъртните. Едно време бях дружелюбно настроен. Гонех духове. Обикновените хора ме обичаха. Затова, след като Египет

падна, римляните ме взеха за свой бог. После, през Средновековието, християните слагаха по катедралите и къде ли още не фигури по мое подобие — да ги пазят. Съчинявах предания за таласъми, джуджета, отзивчиви гноми... за първообраз на всички съм послужи аз.

— Отзивчиви гноми ли?

Той се свъси.

— Нима не ме смяташ за отзивчив? Изглеждам добре по зелен клин.

— Нямах нужда от този образ.

Бес изсумтя.

— При всички положения Домът на живота никога не ме е издирвал сериозно. Просто се спотайвах и гледах да не си навличам неприятности. Преди Русия не ме е залавял никой. Сигурно и досега щях да бъда затворник там, ако не беше...

Той не се доизказа — усети се, че се е раздърдорил излишно.

Слезе от пътя и пикапът подкара с друсане по твърдия пясък и камъните към реката.

— Някой ти е помогнал да избягаш ли? — започнах да налущвам аз. — Кой, Баст ли?

Вратът на джуджето почервеня до мораво.

— Не... не Баст. Тя не можеше да мръдне от бездната, сражаваше се с Апоп.

— Тогава...

— Важното е, че излязох на свобода и си отмъстих. Успях да направя така, че Александър Меншиков да бъде осъден за злоупотреби. Беше опозорен, бяха му отнети и богатството, и всички титли. Цялото му семейство беше заточено в Сибир. Най-прекрасният ден в живота ми. За съжаление внук му Владимир се завърна. Накрая отиде отново в Санкт Петербург, натрупа състояние, не по-малко, отколкото на дядо му, и превзе Осемнайсети ном. Ако има възможност да ме залови... — Бес се намести зад волана, сякаш му убиваха пружините на седалката. — Досещам се защо ти разказвам всичко това... Ти, малкият, не си поплюваш. Само как се спусна на моста „Ватерло“ да защитаваш сестра си, беше готов да ме заловиш... за това се иска смелост. И се опита да яхнеш *tjesu heru!* Беше храбро от твоя страна. Глупаво, но храбро.

— Хм, благодаря.

— Същият си като мен на младини — продължи джуджето. — Вироглав си. А ако изникнат проблеми с момичетата, си много смотан.

— Какви проблеми с момичетата? — Мислех, че никой не може да ме смути повече от Сейди, след като тя разбра тайното ми име, а ето че Бес се справяше доста добре. — Това не е никакъв проблем с никакво момиче.

Бес ме погледна така, сякаш съм клето загубило се пале.

— Искаш да спасиш Зия. Разбирам го. Искаш тя да те харесва. Но когато спасяваш някого... това усложнява нещата. Не хлътвай по човек, с когото не можеш да бъдеш, особено ако заради него не виждаш хора, които наистина са важни. Не... не допускай моите грешки.

Долових болката в гласа му. Знаех, че се опитва да помогне, но пак ми се стори странно един бог с ръст метър и двайсет и грозна шапка да ми дава съвети за момичета.

— Онзи, който те е спасил — рекох аз. — Било е богиня, нали? Но не Баст... богиня, с която си имал отношения, така ли?

Кокалчетата на пръстите му върху волана побеляха.

— Малкият.

— Да.

— Радвам се, че проведохме този разговор. А сега, ако си държиш на зъбите...

— Ще си затварям устата.

— Точно така. — Бес натисна спирачките. — Защото според мен пристигнахме.

Слънцето зад нас вече клонеше към залез. Всичко отпред беше окъпано в червена светлина: пясъкът, водите на Нил, хълмовете по хоризонта. Дори листата на палмите сякаш бяха напръскани с кръв.

„Това място тук ще хареса на Сет“, помислих си аз.

Нямаше следи от цивилизация, виждаха се само няколко сиви чапли, които кръжаха в небето, и от време на време в реката се чуваше плисък — сигурно риба или крокодил. Казах си, че тази част на Нил едва ли е изглеждала по-различно по времето на фараоните.

— Ела — подкани Бес. — Вземи си нещата.

Не ме изчака. Когато го пристигнах, вече стоеше на брега на реката и загребваше пясък, който се сипеше през пръстите му.

— Не е само от светлината — схванах аз. — Всичко тук наистина е червено.

Бес кимна.

— Знаеш ли защо?

Мама сигурно щеше да каже, че е от железния оксид или нещо от този род. Тя имаше за всичко научно обяснение. Но нещо ми подсказваше, че Бес не търси такъв отговор.

— Червеното е цветът на злото — рекох аз. — На пустинята. На Хаоса. На разрухата.

Той изтръска ръце.

— Неподходящо място да градиш село.

Огледах се с надеждата да зърна селище. Червеният пясък се беше разпрострял и в двете посоки на около стотина метра. Отстрани на мястото имаше гъста трева и върби, но самият пясък бе съвсем гол. Проблясваше и мърдаше под краката ми така, че си спомних могилките изсъхнали скарабеи, които не пускаха Апоп да се измъкне от Дуат. Наистина съжалих, че съм се сетил за тях.

— Тук няма нищо — отсякох. — Никакви развалини. Нищо.

— Погледни още веднъж — подкани Бес и посочи към водата.

На участък с размерите на футболно игрище тук-там стърчаха стари мъртви тръстики. После видях, че всъщност не са тръстики, а прогнили дъски и дървени пръти — останки от обикновени жилища. Отидох при края на реката. На около метър-метър и половина беше спокойна и плитка, затова различих под водата няколко наредени една до друга кирпичени тухли: основите на зид, който бавно се рушеше и се превръщаше в тиня.

— Цялото ли село е потънало?

— Било е погълнато — поправи ме Бес. — Нил се опитва да отнесе злото, разиграло се на това място.

Потреперих. Раната от зъбите върху рамото ми се обади отново.

— Щом мястото е белязано с такова зло, защо Искандар е скрил на него Зия?

— Уместен въпрос — рече Бес. — Ако искаш да намериш отговора, трябва да нагазиш във водата.

Идеше ми да побягна към пикапа. Последния път, когато бях нагазил в река — в Рио Гранде в Ел Пасо, — си бях имал големи неприятности. Бяхме влезли в битка с бога крокодил Себек и за малко

да се разделим с живота. Пред мен беше Нил. Тук боговете и чудовищата сигурно бяха много по-силни.

— Ще дойдеш и ти, нали? — попитах Бес.

Крайчето на окоето му трепна.

— Течащата вода не действа добре на боговете. Отслабва връзката ни с Дуат...

Той явно забеляза отчаянието, изписало се по лицето ми.

— Добре де, ще дойда — въздъхна Бес. — Ще вървя точно след теб.

Още преди да съм се уплашил съвсем, нагазих с единия крак в реката и той потъна до глезена.

— Ужас!

Продължих нататък, краката ми жвакаха като крава, която дъвче дъвка.

Малко късно си дадох сметка колко неподготвен съм. Не носех меч, защото го бях загубил в Санкт Петербург. Не бях успял да го призова обратно. Нищо чудно руските магьосници да го бяха претопили. Вълшебната пръчка още беше у мен, но тя служеше главно за защитни магии. Ако се наложеше да се отбранявам, щях да бъда в много неизгодно положение.

Издърпах от калта една стара пръчка и започнах да ровя с нея. Двамата с Бес вървахме по плиткото и се опитвахме да открием нещо, което да ни насочи. Ритахме тухли, натъкнахме се на няколко оцелели зида и извадихме парчета от глинен съд. Спомних си какво ми е разказвала Зия: как селото е било унищожено заради баща ѝ, който е пуснал на свобода демон, затворен в делва. Нищо чудно парчетата да бяха от нея.

Не ни нападна нищо освен комари. Не намерихме капани. Но разплискаше ли се водата, си мислех, че ни дебнат крокодили (не толкова мили като албиноса Филип в Бруклин) или голямата зъбата тигрова риба, която Зия ми беше показала веднъж в Първи ном. Представях си, че плуват около краката ми и умуват левият или десният е по-вкусен.

С крайчеца на окоето продължавах да виждам вълнички и малки водовъртежи, сякаш някой ме следеше. Забиех ли пръчката във водата, се оказваше, че там няма нищо.

Търсихме един час и слънцето още малко и да залезе. Бяхме се разбрали да се приберем в Александрия, така че утре сутринта да се срещнем със Сейди, и затова почти не разполагахме с време да намерим Зия. А след двацет и четири часа, при следващия залез щеше да започне равноденствието.

Продължавахме да търсим, а не открихме нищо по-интересно от кална спукана футболна топка и едни изкуствени зъби. /_Да, Сейди, бяха дори по-отблъскващи и от ченето на дядо._/ Спрях, за да убия комарите по врата си. Бес грабна нещо от водата — гърчеща се риба или жаба — и го излапа.

— *Налага* ли се да го правиш? — попитах аз.

— Моля? — попита той, както дъвчеше. — Време е за вечеря.

Обърнах се погнусен и продължих да ровя с пръчката във водата.
Дрън.

Ударих нещо, което беше по-твърдо от кирпичена тухла или къс дърво. Беше камък.

Прокарах пръчката по дъното. Не беше скала. Беше равна редица изсечени каменни късове. В края хлътнаха на около педя и половина, като стъпала, които водят надолу.

— Бес! — извиках аз.

Той дойде, джапайки, при мен. Водата му стигаше до под мишниците. Очертанията му трепкаха в течението, сякаш джуджето щеше да изчезне всеки момент.

Показах му какво съм открил.

— Хм. — Бес пъхна глава под водата. Когато се показа отново, брадата му беше покрита с кал и водорасли. — Наистина е стълба. Прилича ми на вход на гробница.

— Гробница наред селото? — изумих се аз.

Отляво пак ечна плисък. Бес се свъси.

— Видя ли?

— Да. Чуват се още откакто нагазихме в реката. Не си ли забелязал?

Бес топна пръст във водата, сякаш проверяваше температурата.

— Трябва да побързаме.

— Защо?

— Вероятно няма нищо. — Лъжеше още по-зле и от баща ми. — Я да надзърнем в тази гробница. *Раздели реката.*

Каза го, сякаш ме молеше за нещо съвсем обичайно, например да му подам солта.

— Аз съм магьосник воин — напомних му. — Не умея да разделям реки.

Бес като че ли се обиди.

— О, я стига. Съвсем лесно е. По времето на Хуфу познавах един магьосник, който раздели Нил колкото да огледа дъното и да намери огърлицата на едно момиче. Освен това го е направил и онзи израилтянин, Мики.

— Мойсей ли?

— Да, същият — потвърди Бес. — Няма как да не знаеш да разделяш реки. Трябва да побързаме.

— Щом е толкова лесно, защо не го направиш ти?

— Сега пък ми важничиш. Казах ти, малкия, течащата вода ме лишава от божествената ми сила. Вероятно една от причините Искандар да скрие приятелката ти в гробницата. Ако тя наистина е там. Можеш го. Просто... — Изведнъж той застана нащрек. — Излизай на брега.

— Но нали каза...

— Незабавно!

Още преди да сме направили и крачка, реката наоколо се взриви. Нагоре се изстреляха три водни стълба и Бес беше издърпан под водата.

Аз се опитах да се затичам, ала краката ми бяха затънали в тинята. Бях заобиколен от водните стълбове. Те се завъртяха и приеха човешки вид — с глави, рамене и ръце, направени от пръски кипнала вода, сякаш бяха мумии, създадени от Нил.

Бес изскочи на повърхността на шест метра от мен.

— Водни демони! — каза той, като се давеше. — Прогони ги!

— Как? — креснах.

Два от водните демони се насочиха към бога джудже. Той опита да се задържи на крака, но реката се превърна в запенени кипнали бързеи, в които Бес затъна до под мишниците.

— Хайде, малкият! — викна той. — Навремето всички пастири знаеха магии срещу водни демони.

— Ами намери тогава някой пастир!

Бес кресна: АУ!, и първият воден демон се изпари. Джуджето се обърна към втория, но преди да го е уплашило, той го удари по лицето.

Бес се задави и се препъна, а от ноздрите му пръсна вода. Демонът му се нахвърли и той отново потъна под водата.

— Бес! — извиках аз.

Третият демон се втурна към мен. Вдигнах вълшебната пръчка и успях да измагьосам слаб щит от синя светлина. Демонът се блъсна в него и ме бутна назад.

Устата и очите му се въртяха като мънички водовъртежи. Докато го гледах в лицето, изпитах чувството, че виждам купа за гадаене. Усетих ненаситния глад на тварта, омразата ѝ към хората. Тя искаше да събори всички бентове, да погълне всички градове, да удави света в море от хаос. И като начало щеше да ме убие.

Разсеях се. Демонът се завтече към мен — натроши на парчета щита и ме издърпа под повърхността.

Случвало ли ви се е носът ви да се напълни с вода? Представете си цяла вълна, която ви стига до носа: разсъждаваща вълна, която знае как точно да ви удави. Изгубих вълшебната пръчка. Белите ми дробове се напълниха с течност. Всяка *разумна* мисъл се изпари и се превърна в паника.

Замяхтах се и заритах със съзнанието, че съм само под метър вода, а не мога да се изправам. От мътилката не различавах нищо. Главата ми се показва на повърхността и аз видях като размазано петно Бес, който отхвърча от водния стълб и се разкрещя:

— Ау! Уплаши се повече де!

После пак потънах и задрасках с ръце по тинята.

Сърцето ми биеше като обезумяло. Зрението ми започна да се замъглява. И да си спомнех някое заклинание, не можех да го изрека. Съжалих, че нямам способностите на морски бог, но те не бяха стихията на Хор.

Тъкмо да припадна, когато нещо ме сграбчи за ръката. Заудрях го необуздано и юмрукът ми опря в брадата лице.

Отново се измъкнах на повърхността, за да си поема въздух. До мен Бес беше на път да се удави, когато кресна:

— Какъв глупак съм... гъл-гъл... да се опитвам да те спася... гъл-гъл...

Демонът ме потопи още веднъж, но изведнъж мислите ми се проясниха. Сигурно от последната глътка кислород. Или след удара, който бях нанесъл на Бес, паниката ми се беше изпарила.

Спомних си, че и Хор е изпадал в подобно положение. Веднъж Сет се опитал да го удави, като го завлякъл в Нил.

Вкопчих се в този спомен и го направих свой.

Пресегнах се към Дуат и насочих към тялото си силата на бога на войната. Изпълни ме гняв. Нямаше да се дам току-така. Следвах Пътя на Хор. Нямаше да допусна някаква си тъпа течна мумия да ме удави в метър вода.

Всичко пред очите ми почервения. Нададох вик, с който изхвърлих на мощна струя водата от белите си дробове.

ТРЯЯЯС! Нил се взриви. Аз се свлякох върху поле от кал.

В началото бях много уморен, нямах сили за друго, освен да кашлям. После успях някак да се изправя на крака и след като избърсах тинята по очите си, видях, че реката е променила течението си. Сега лъкатушеше около развалините на селото. Сред проблясващата червена тиня се виждаха тухли и дъски, боклуци, стари дрехи, автомобилен калник и кости — на животни или на хора. Наоколо се мятаха няколко риби, които недоумяваха къде се е дянала реката. Нямаше и следа от водните демони. На около три метра стоеше Бес, който ме гледаше свъсен и подразнен. Беше с окървавен нос и беше заровен до кръста в кал.

— Обикновено, когато разделяш река, не е задължително да удряш толкова силно джудже — промърмори той. — А сега ме извади оттук!

Успях да го издърпам, при което се чу всмукващ звук, толкова внушителен, че съжалих, задето не мога да го запиша. /_Не, Сейди, няма да се опитвам да го възпроизвеждам пред микрофона._/

— Извинявай — изпелтечих. — Не исках да...

Той махна с ръка — да ми покаже да не се извинявам.

— Пребори се с водните демони. Ето това е важното. Я сега да видим дали ще се справиш и с това.

Обърнах се и видях гробницата.

Представляваше правоъгълен трап с размерите на голям дрешник, облицован с каменни късове. По стълбите се стигаше до

затворена каменна врата, изпъстрена с йероглифи. Най-големият олицетворяваше Дома на живота.

— Демоните са пазели входа — обясни Бес. — Вътре може да има още по-зли.

Под символа видях ред фонетични йероглифи:

— З-И-Я — прочетох аз. — Тя е вътре.

— И в магическия бизнес го наричаме капан. Последна възможност да се откажеш, малкият.

Но аз всъщност не го слушах. Тук долу беше Зия. Съмнявам се, че и да съм знаел какво ще се случи, съм щял да се спра. Слязох по стълбите, бутнах вратата и я отворих.

14. В ГРОБНИЦАТА НА ЗИЯ РАШИД

КАРТЪР

Саркофагът беше направен от вода.

Беше във формата на огромно човешко тяло със заоблени ходила, широки плещи и грамадно усмихнато лице, точно като някои други египетски ковчези, които бях виждал, но бе изваян изцяло от течност. Стените бяха украсени с египетски рисунки — също от вода, аз обаче не им обърнах особено внимание.

Зия Рашид се носеше в бяла дреха вътре в саркофага. Ръцете ѝ бяха кръстосани върху гърдите. Тя стискаше в едната длан пастирска гега, а в другата — бойно млатило, символи на фараона. Отстрани до нея плаваха жезълът и вълшебната ѝ пръчка. Късата ѝ черна коса се беше разпиляла около лицето, все тъй красиво, както го помнех. Ако сте виждали прочутата скулптура на царица Нефертити, Зия ми приличаше на нея с вдигнатите си вежди, високите скули, изваяния нос и съвършените червени устни.

/_Сейди твърди, че преувеличавам в описанието, но си е самата истина. Нефертити не току-така е смятана за най-красивата жена на света._/

Когато се приближих до саркофага, водата затрепка. Отстрани се загъна течение, което изписваше отново и отново един и същ символ:

Бес издаде гърлен звук.

— Не си ми казал, че е божество.

Не се бях сетил да го спомена, но именно заради това, разбира се, Искандар беше скрил Зия. След като в Британския музей татко пусна на свобода боговете, един от тях — богинята на реката Нефтида — избра Зия, за да се всели в нея.

— Това сигурно е символът на Нефтида — предположих аз.

Бес кимна.

— Нали спомена, че момичето знае да борави със стихията на огъня?

— Да.

— Хм. Съчетанието не е от най-добрите. Не се учудвам, че Главният лектор я е положил тук. Ако в магьосница, боравеща с огън, се всели богиня на водата, това може да я погуби, освен ако... хм, доста находчиво.

— Кое?

— Съчетанието на вода с огън би могло да прикрие силата и способностите на Зия. Ако Искандар се е опитвал да я скрие от Апоп... — Очите му се разшириха. — Пресвета майко Нут! Това там какво е, гега и млатило ли?

— Според мен да. — Не знаех защо се прави на толкова стъписан. — Нали мнозина изтъкнати личности са били погребвани с тях?

Бес ме погледна невярващо.

— Ти, малкият, не разбираш. Това са *първите* гега и млатило, царските регалии не на друг, а на самия Ра.

Изведнъж ми се стори, че съм глътнал стъклено топче. Едва ли щях да се изненадам повече, ако Бес ми беше казал: „*Между другото, си се облегнал на водородна бомба*“. Гегата и млатилото на Ра бяха най-мощните символи на най-могъщия от всички египетски богове. Но в ръцете на Зия не изглеждаха нищо особено. Гегата приличаше на огромна златистосиня захарна пръчка. Млатилото бе направено от дървена пръчка с три вериги с шипове в края. Те не светеха, върху тях не пишеше: **СОБСТВЕНОСТ НА РА**.

— Защо са тук? — попитах аз.

— Не знам — призна си Бес, — но са именно те. Последното, което знам за тях, е, че бяха заключени в хранилищата на Първи ном.

До тях достъп имаше само Главният лектор. Предполагам, че Искандар ги е заровил тук заедно с приятелката ти.

— За да я защитават ли?

Бес сви рамене, явно бе озадачен.

— Все едно да съединиш охранителната система у вас с атомна ракета. Който се опита да проникне, е обречен на сигурна смърт. Нищо чудно, че Апоп не е могъл да нападне момичето. Сигурна защита срещу Хаоса.

— Какво ще стане, ако събудя Зия?

— Магията, която я защитава, ще бъде развалена. Вероятно заради това Апоп те е насочил насам. Веднъж излезе ли от саркофага, Зия се превръща в по-лесна плячка. Но едва ли знам повече от теб защо Апоп я иска мъртва, а Искандар е хвърлил толкова усилия да я защити.

Взрях се в лицето на Зия. От три месеца мечтаех да я намеря. А сега се страхувах да я събудя. Докато развалях магията за сън, можех, без да искам, да я нараня или да я направя уязвима за Апоп. И да успеех, какво щеше да стане, ако тя се събудеше и решеше, че ме мрази? Искаше ми се да вярвам, че има общи спомени със своя *shabti* и ще си спомни времето, което сме прекарвали заедно. Нямахме да го преживеем, ако ме отхвърлеше.

Докоснах водния ковчег.

— Внимателно, малкият — предупреди Бес.

През мен на вълна премина магическа енергия. Беше едва доловима — както върху лицето на водния демон, — но аз усетих мислите на Зия. Тя беше хваната като в капан в сън, че се дави. Опитваше се да се вкопчи в последния си хубав спомен: доброто лице на Искандар, когато той е сложил в ръцете ѝ гегата и млатилото: *„Дръж го, скъпа. Ще имаш нужда от тях. И не се страхувай. Няма да те притесняват сънища.“*

Но се беше оказало, че е грешал. В съня ѝ бяха нахлули кошмари. Гласът на Апоп съскаше в мрака: *„Унищожих семейството ти. Сега идвам за теб.“* Зия виждаше отново и отново как селото ѝ се руши, докато Апоп се смее, а духът на Нефтида се бунтува вътре в нея. С магията си Искандар беше направил така, че и богинята да потъне в сън, и тя се опитваше да защити Зия, като призоваваше Нил — да покрие помещението, така че Змеят да не ги намери. Но не можеше да

спре сънищата. Вече три месеца Зия сънуваше един и същ хаотичен кошмар и бе на ръба на лудостта.

— Трябва на всяка цена да я пусна на свобода — заявих аз. — Отчасти е в съзнание.

Бес всмука през зъбите си въздух.

— Не би трябвало да е възможно, но ако е вярно...

— Зия е в сериозна беда.

Бръкнах по-надълбоко в саркофага. Насочих същата енергия, която бях използвал, за да разделя реката, само че в по-малък мащаб. Лека-полека водата изгуби формата си, разтопи се като кубче лед. Хванах Зия, която бе на път да се претърколи от подиума. Тя изпусна гегата и млатилото. Жезълът и вълшебната ѝ пръчка паднаха с трополене на пода.

Саркофагът изтече на тънка струйка и Зия отвори очи. Опита се да си поеме въздух — безуспешно.

— Какво ѝ е, Бес? — попитах аз. — Какво да правя?

— Богинята — отвърна той. — Тялото на Зия отхвърля духа на Нефтида. Отнеси я на реката.

Лицето на Зия започна да посинява. Грабнах я на ръце и хукнах по хлъзгавите стъпала, което не беше никак лесно, защото през цялото време тя ме риташе и удряше. Успях да мина през тинята, без да падна, и я положих на брега на реката.

С очи, пълни с уплаха, Зия се хвана за гърлото, но след като тялото ѝ докосна Нил, около нея затрепка синьо сияние. Лицето ѝ си върна обичайния цвят. От устата ѝ бликна вода, сякаш Зия се беше превърнала в човешки фонтан. Сега, като си помисля, гледката си беше доста грозна, но тогава толкова ми олекна, че не се замислих за това.

От повърхността на реката се издигнаха течните очертания на жена в синя рокля. В течаща вода повечето египетски богове губеха силата си, но Нефтида очевидно беше изключение. Излъчваше могъщество. Беше със сребърна корона върху дългата черна коса. Подобно на Изида, и Нефтида беше с царствено лице, но бе с по-мила усмивка и по-добри очи.

— Здравей, Бес — поздрави тя с глас, тих и нашепващ, като ветреца в тревата покрай реката.

— Нефтидо! — отвърна джуджето. — Отдавна не сме се виждали.

Богинята на водата погледна надолу към Зия, която трепереше в ръцете ми и още се опитваше да си поеме въздух.

— Съжалявам, че я използвах да се вселя в нея — рече тя. — Не биваше да го правя, за малко да унищожа и двете. Бди добре над нея, Картър Кейн. Тя има добро сърце и важна съдба.

— Каква съдба? — попитах аз. — Как да я пазя?

Вместо да отговори, духът на Нефтида се стопи и се сля с Нил.

Бес изсумтя одобрително.

— В Нил ѝ е мястото. Там е истинското ѝ тяло.

Зия се задави и се преви на две.

— Още не може да диша!

Предприех единственото, за което се сетих: започнах да ѝ правя изкуствено дишане уста в уста.

Да, да, знам как звучи, но не разсъждавах трезво.

/_Стига си се смяла, Сейди._/

Честно ви казвам, не се опитвах да се възползвам. Просто се опитвах да помогна.

Зия не го възприе по този начин. Удари ме с юмрук по гърдите толкова силно, че издадох звук като писукаща играчка. После се обърна на една страна и повърна.

Не мислех, че дъхът ми е чак толкова лош.

Когато Зия насочи отново вниманието си към мен, очите ѝ пламтяха от гняв — точно както едно време.

— Как смееш да ме целуваш! — успя да изрече тя.

— Аз такава... не исках...

— Къде е Искандар? — попита Зия. — Мислех, че... — Очите ѝ се разфокусираха. — Сънувах, че... — Тя се разтрепери. — Вечен Египет, Искандар не е... Не може да е...

— Зия...

Опитах се да я хвана за рамото, тя обаче ме избута. Извърна се към реката и се разрида с пръсти, заровени в тинята.

Исках да ѝ помогна. Не издържах да я гледам да страда така. Но се извърнах към Бес и той се пипна с пръст по окървавения нос, сякаш ме предупреждаваше: *„По-кротко, че ще вземе да те разкраси ето така“*.

— Имаме да говорим за много неща, Зия — подхванах, като се постарях да не личи от гласа ми, че съм сломен. — Нека те махна от

реката.

Тя седеше на стъпалата на собствената си гробница, беше обгърнала раменете си с ръце. Дрехите и косата ѝ вече бяха изсъхнали, но въпреки топлата нощ и сухия вятър откъм пустинята още трепереше.

По моя молба Бес ѝ донесе от гробницата жезъла и вълшебната пръчка заедно с гегата и млатилото, но явно не бе особено щастлив. Подаде ѝ нещата така, сякаш са отровни.

Опитах да обясня на Зия как стоят нещата: за *shabti*, за смъртта на Искандар и как Дежарден е станал Главен лектор, какво се е случило през трите месеца след битката със Сет, но не съм сигурен доколко ме е чула. Все клатеше глава, беше си запушила с длани ушите.

— Искандар не може да е мъртъв — рече с треперлив глас. — Не може да... не би ми причинил такова нещо.

— Постарал се е да те защити — възразих аз. — Не е знаел, че ще сънуваш кошмари. Издирвам те...

— Защо? — попита Зия. — Какво искаш от мен? Помня те от Лондон, но след това...

— В Ню Йорк срещнах твоя *shabti*. Той... тя... ти ни заведе със Сейди в Първи ном. Зае се с обучението ни. Работихме заедно в Ню Мексико, после при Червената пирамида...

— Не. — Тя стисна силно очи. — Не съм била аз.

— Но ти помниш какво е правил *shabti*. Просто се постарай да...

— Ти си от семейство Кейн! — извика Зия. — Самозванци! И си тук... с това там — посочи тя Бес.

— Това там си има име — промърмори джуджето. — Започвам да се питам защо изобщо съм прекосил половината Египет, за да те вдигна от сън.

— Ти си бог! — отсеке Зия. После се извърна към мен. — И ако си го призовал ти, ще бъдеш умъртвен!

— Изслушай ме, моето момиче — продължи Бес. — Беше приела в тялото си духа на Нефтида. И ако има някой, който ще бъде умъртвен...

Зия грабна жезъла.

— Махай се оттук!

Добре че не си беше върнала цялата сила. Успя да изстреля стълб слаб огън в лицето на бога джудже, който го отмести с лекота.

Стиснах края на жезъла ѝ.

— Престани, Зия! Той не е враг!

— Мога ли да я ударя? — попита Бес. — Ти, малкият, удари мен. Струва ми се справедливо.

— Няма да се биете! — отсякох аз. — И да се замервате с огън. Ние, Зия, сме в един лагер. Равноденствието започва утре по залез-слънце и Апоп ще избяга от затвора си. Наумил си е да те унищожи. Тук сме, за да те спасим.

Името *Апоп* се стовари върху нея с все сила. Тя се опита да си поеме въздух, сякаш белите ѝ дробове отново се бяха напълнили с вода.

— Не. Не, не може да бъде. Защо да ти вярвам?

— Защото...

Аз се поколебах. Какво можех да кажа? Защото преди няколко месеца сме се харесали ли? Защото сме преживели заедно толкова много неща и сме си спасили един на друг живота? Тези спомени не бяха нейни. Тя ме помнеше — донякъде. Но времето, което бяхме прекарвали заедно, приличаше на филм, който е гледала, с актриса, изпълнила нейната роля, и в който е правила неща, каквито не би извършила за нищо на света.

— Ти не ме познаваш — заяви горчиво Зия. — А сега си върви, иначе ще се видя принудена да се бия с теб. Сама ще се върна в Първи ном.

— Може би е права, малкият — намеси се пак Бес. — Не е зле да тръгваме. Тук направихме толкова много магии, че сигурно сме включили достатъчно аларми.

Стиснах юмруци. Бяха се оправдали най-големите ми страхове. Зия не ме харесваше. Всичко, което бяхме преживели заедно, се бе превърнало на прах заедно с глиненото ѝ копие. Но както сигурно съм споменавал, ставам вироглав, ако ми кажат, че не мога да правя нещо.

— Няма да те оставя. — Посочих с ръка развалините на родното ѝ село. — Това място тук, Зия, е било разрушено от Апоп. Не е станало

случайно. Не е станало по вина на баща ти. Змеят се е целил в теб. Искандар те е отгледал, защото е усещал, че имаш важна съдба. Скрил те е заедно с фараонската гега и млатило по същата причина: не просто защото в теб се е вселила богиня, а защото е щял да умре и се е страхувал, че вече няма да може да те защитава. Не знам каква точно е съдбата ти, но...

— Спри! — Тя запали още веднъж върха на жезъла. Този път той се разгоря по-ярко. — Изопачаваш мислите ми. Същият като кошмарите си.

— Знаеш, че не е така. — Сигурно нямаше да е зле да замълча, но не можех да повярвам, че Зия наистина ще ме подпали. — Преди да издъхне, Искандар е разбрал, че трябва да се върнат старите времена. Затова ни е оставил живи нас със Сейди. Боговете и магьосниците трябва да работят рамо до рамо. Ти... твоето *shabti* го проумя, докато се биехме заедно при Червената пирамида.

— Малкият! — подкани по-припряно Бес. — Наистина трябва да тръгваме.

— Ела с нас — казах на Зия. — Знам, че винаги си се чувствала самотна. Никога не си имала никой друг освен Искандар. Разбирам го, но съм твой приятел. Можем да те защитим.

— Никой не защитава *мен*! — Тя скочи на крака. — Аз съм книжник в Дома на живота!

От жезъла ѝ се изстреляха пламъци. Понечих да грабна вълшебната пръчка, но я бях изгубил, разбира се, в реката. Стиснах инстинктивно символите на фараона: пастирската гега и бойното млатило. За да се защитя, ги кръстосах пред гърдите си и жезълът на Зия в миг стана на парчета. Огънят угасна.

Зия залитна назад и от дланите ѝ се заизвива пушек.

Тя ме погледна донемайкъде стъписана.

— Как смееш да използваш символите на Ра?

Сигурно съм изглеждал не по-малко изненадан.

— Аз такава... без да искам! Искам само да поговорим. Вероятно си гладна. Отзад в пикала носим храна и вода...

— Картър! — Бес застана нащрек. — Тук нещо не е наред...

Когато се обърна, беше твърде късно. Около него като взрив блесна ослепително бяла светлина. След като кръговете пред очите ми изчезнаха, видях, че Бес е застинал в клетка с пръчки, които светеха

като флуоресцентни лампи. До него стояха двамата души, които искаха най-малко да срещам: Мишел Дежарден и Влад Задъхания.

Дежарден изглеждаше дори по-стар, отколкото във видението ми. Прошарената коса и раздвоената му брада бяха дълги и неподдържани. Бежовите одежди му бяха широки. Наметалото като леопардова кожа, каквото носят всички Главни лектори, се беше смъкнало от лявото му рамо.

Затова пък Влад Меншиков изглеждаше свеж и готов за една хубава игра на „Я да поизмъчваме Кейн“. Беше облечен в снежнобял ленен костюм и носеше нов жезъл във вид на змия. Сребърният медальон като змийче проблясваше върху вратовръзката му. Върху къдравата си побеляла коса беше нахлупил бяло бомбе, вероятно за да скрие раните, нанесени му от Сет. Усмихна се, сякаш се радваше да ме види, което можеше да мине и за убедително, ако беше със слънчевите очила. Но Меншиков не ги носеше и ужасните му очи зад съсипаната, изпъстрена с белези тъкан, пламтяха от омраза.

— Както ти казах, Главен лекторе — изрече той с дрезгав глас, — следващата стъпка на Кейн ще бъде да намери клетото момиче и да се опита да го вербува.

— Изслушай ме, Дежарден — казах аз. — Меншиков е предател. Призова Сет. Опитва се да пусне на свобода Апоп...

— Ето на! — викна руснакът. — Както предрекох, момчето се мъчи да прехвърли вината за магията, която е направило без право на това, от болната глава на здравата.

— Моля? — възкликнах аз. — Няма такова нещо.

Той се извърна и огледа Бес, който още беше застинал в светещата клетка.

— Картър Кейн, твърдиш, че си невинен, а те заварваме да общуваш в богове. Кого имаме тук? Джуджето Бес! За щастие дядо ми ме е научил на една страхотна магия за оковаване, която да прилагам именно за тази твар. Научил ме е и на много магии за изтезание, подействали... чудесно на бога джудже. Винаги съм искал да ги пробвам.

Дежарден сбърчи погнусен нос, но така и не разбрах заради кого, дали заради мен, или заради Меншиков.

— Картър Кейн — подхвана той, — знаех, че се домогваш до престола на фараона. Знаех, че си се сдушил с Хор. Сега обаче те

заварвам да държиш гегата и млатилото на Ра, а съвсем наскоро се установи, че те са изчезнали от нашите хранилища. Дори за теб това е нагъл акт на агресия.

Погледнах оръжията в ръцете си.

— Не е това. Намерих ги току-що...

Замълчах. Не можех да му кажа, че символите са били скрити заедно със Зия. Дори и той да ми повярваше, можех да навлека неприятности на Зия.

Дежарден кимна, сякаш си бях признал. За моя изненада изглеждаше малко тъжен.

— Така си и знаех. Еймъс ме увери, че си бил почтен слуга на Маат. Вместо това откривам, че си и божество, и крадец.

— Зия — извърнах се аз към нея. — Трябва да ме изслушаш. В опасност си. Меншиков работи за Апоп. Ще те убие.

Руснакът се престори доста успешно на обиден.

— За какво ми е да я наранявам? Чувствам, че вече се е освободила от Нефтида. Тя няма никаква вина, че богинята е нахлула в тялото ѝ. — Той вдигна ръка към Зия. — Радвам се, детето ми, че те виждам здрава и невредима. Ти не носиш никаква вина за странните решения, които Искандар взе в последните си дни — да те скрие тук и да смекчи отношението си към тези престъпници от семейство Кейн. Отдалечи се от предателя. Прибери се у дома заедно с нас.

Зия се поколеба.

— Сънувах... сънувах странни сънища...

— Объркана си — рече внимателно Дежарден. — Естествено е. Твоят *shabti* ти е предал спомените си. Видяла си как Картър Кейн и сестра му сключват при Червената пирамида споразумение със Сет. Вместо да унищожат Червения властелин, те го пускат да си ходи по живо, по здраво. Помниш ли?

Зия се взря притеснена в мен.

— Спомни си защо го направихме — помолих аз. — Хаосът се въздига. След по-малко от двайсет и четири часа Апоп ще се отскубне на свобода. Зия... Аз...

Думите заседнаха на гърлото ми. Исках да ѝ кажа какво изпитвам към нея, но очите ѝ станаха непреклонни и твърди като кехлибар.

— Не те познавам — пророни тя. — Съжалявам.

Меншиков се усмихна.

— Разбира се, че не го познаваш, детето ми. Нямах работа с предатели. А сега с разрешението на господаря Дежарден ще отведем този млад еретик обратно в Първи ном, където той ще бъде изправен на справедлив съд. — Меншиков се извърна към мен, обезобразените му очи пламтяха тържествуващо. — А после ексутиран.

15. КАМИЛИТЕ СА ЗЛИ ТВАРИ...

СЕЙДИ

Да, Картър, цялата тази история с водните демони сигурно е била ужасна. Но не изпитвам състрадание към теб, защото 1) сам се набути в капана, и, 2) докато ти спасяваше Зия, аз се разправях с камили.

Камилите са отблъскващи.

Може би си мислиш: „Ама как така, Сейди, нали тези камили са измагьосани, призвани от амулетите на Уолт. Колко находчив е тоя Уолт! Измагьосаните камили със сигурност не са чак толкова ужасни, както истинските.“

Сега мога да потвърдя, че измагьосаните камили плюят, облекчават се, лигавят се, хапят, ядат и най-гнусното и смърдят като обикновените камили. Ако изобщо се различават от тях по нещо, то е по това, че от магията стават още по-гнусни.

Не започнахме, разбира се, с камили. Стигнахме до тях след поредица от все по-кошмарни превозни средства. Първо се качихме на един автобус за градче западно от Александрия — на автобус без климатик, натъпкан с мъже, които не бяха открили ползата от дезодорантите. После наехме шофьор — да ни откара до Бахария, — шофьор, който първо имаше нахалството да слуша най-големите хитове на АББА и да яде суров кромид лук, а после ни закара в някакъв пущинак и — изненада! — ни запозна с приятелите си, разбойници, изгарящи от нетърпение да ограбят беззащитни американски тийнейджъри. С удоволствие им показах как жезълът ми се превръща в голям прегладнял лъв. Нищо чудно шофьорът и разбойниците още да бягат. Но автомобилът беше спрял и нямаше магия, която да съживи двигателя.

На това място решихме да правим, да струваме, но да не бием на очи. Все щях да преглътна злобните погледи на местните. Можех да се

справя и с това, че привличам вниманието като странна птица: американско-английско момиче с коса на морави кичури, тръгнало на път само с момче, което не прилича на негов брат. Всъщност това описваше доста добре живота ми. Но след случката с опита за обир на пътя ние с Уолт си дадохме сметка, че местните постоянно ни държат под око и са ни превърнали в мишена. Не изгарях от желание да ме вземат на мушка и други разбойници или египетската полиция, или, още по-лошо, магьосници, навъртащи се около нас под прикритие. Затова измагьосахме камили, направихме магия и на шепа пясък — да ни сочи пътя към Бахария, и поехме през пустинята.

„Как беше там, Сейди?“, сигурно се питате.

Благодаря за интереса. Беше горещо.

И още нещо: защо тия пустини трябва да са толкова огромни? Не могат ли да са с ширина няколкостотин метра, колкото да получиш представа какво е да е пясъчно, сухо и гадно, а после да продължат с нормална местност, например поляна с река или главна улица с магазини?

Де ти такъв късмет! Пустинята нямаше край. Представях си как богът на пуцинаците Сет ни се присмива, докато кретахме през безбройните дюни. Ако това беше неговият дом, не мога да кажа, че го бива по украсата.

Нарекох камилата си Катрина^[1].

Тя си беше истинско природно бедствие. Само точеше лиги и явно мислеше моравите кичури по косата ми за екзотичен плод. Беше решила да не престава с опитите да ми опаса главата. А камилата на Уолт кръстих Хинденбург. Тя беше голяма почти колкото цепелин и определено пълна с газове като него.

Докато яздехме един до друг, Уолт изглеждаше погълнат от мисли и все се вираше в хоризонта. Без колебание ми се беше притекъл на помощ в Александрия. Както и подозирах, амулетите ни *shen* бяха свързани. Съсредоточих се и успях да му съобщя по телепатия в какво тежко положение сме изпаднали. С още малко усилие буквално го изтеглих през Дуат при мен. Много удобна магия: бърза доставка на страхотни момчета.

Но след като дойде, с всеки изминал миг той ставаше все по-мълчалив и неспокоен. Беше облечен като най-обикновен американски тийнейджър, тръгнал на излет: износена черна тениска, която му

стоеше много добре, лек панталон и обувки. Но ако човек се взреше, виждаше, че е пристигнал, оборудван с всички магически вещи, които някога е изработвал. На врата му висеше цяла зоологическа градина с животни амулети. И на двете му ръце проблясваха по три пръстена. На кръста му имаше въжен колан, който не бях виждала дотогава, затова предположих, че има магически свойства. Уолт носеше и раница, безспорно натъпкана с още полезни нещица. Въпреки личния си арсенал изглеждаше ужасно притеснен.

— Хубаво време — подхванах аз.

Той се отърси от унеса и се свъси.

— Извинявай. Мислех си нещо...

— Знаеш ли, понякога помага да поговориш. Например, о, и аз не знам. Ако бях изправена пред тежък проблем и животът ми беше изложен на опасност и ако се доверявах само на Джаз... и ако Бес знаеше какво става, а не споделяше с никого... и ако се бях съгласила да тръгна с добра приятелка на приключение и разполагах с часове да си говоря с нея, докато прекосяваме пустинята, сигурно щях да се изкуша да кажа какво ме мъчи.

— Хипотетично — рече той.

— Да. И ако това момиче беше последният човек на земята, който знае какво ми е, и наистина държеше на мен... е, сигурно щеше да ѝ докривее много, че я държат на тъмно. И нищо чудно да те удуши хипотетично. Хипотетично.

Уолт успя да се подсмихне едва-едва. Не мога да кажа, че от очите му направо се разтопявах — както при Анубис, — но Уолт наистина имаше страхотно лице. Изобщо не приличаше на баща ми, ала притежаваше същия вид сила и сурова красота — някакво почти недоловимо притегляне, от което се чувствах в по-голяма безопасност и малко по-здраво стъпила на земята.

— Трудно ми е да говоря — каза Уолт. — Не че съм искал да крия нещо от теб.

— За радост още не е късно.

Камилите ни продължаваха да вървят бавно нататък. Катрина се опита да целуне или може би да наплюе Хинденбург, а в отговор той се изпърдя. Възприех го като потискащ коментар за отношенията между момичета и момчета.

Накрая Уолт каза:

— Свързано е с кръвта на фараоните. Вие от семейство Кейн сте потомци на двама царе, на Нармер и на Рамзес Велики, нали?

— Така са ми казвали. Сейди Велика звучи наистина добре.

Уолт не отговори. Сигурно си представяше, че съм фараонка, което, признавам, си е доста стряскащо.

— Аз пък съм потомък... — Той се поколеба. — Какво знаеш за Ехнатон?

— Ако се понапъна, сигурно ще се сетя, че е бил фараон. Вероятно на Египет.

Уолт се засмя, което беше добре. Ако успеех да не допусна да е в прекалено сериозно настроение, сигурно щеше да му бъде по-лесно да изплюе камъчето.

— От най-издигнатите — потвърди той. — Ехнатон е фараонът, решил да премахне всички стари богове и да почита само Слънцето — Атон.

— А, да... — Спомних си смътно историята, което ме хвърли в ужас — изпитах чувството, че и аз като Картър ще се побъркам на тема „Древен Египет“. — Това е онзи, който е преместил столицата, нали?

Уолт кимна.

— Построил е в Амарна съвсем нов град. Бил си е особняк, но пръв решава, че старите богове са нещо лошо. Опитал се е да забрани преклонението пред тях, да затвори храмовете в тяхна прослава. Искал е да се почита само един бог, ала изборът му е странен. Решил е, че това е Слънцето. Не богът на Слънцето Ра, а истинският слънчев диск, Атон. При всички положения старите жреци и магьосници, особено жреците на Амон-Ра...

— Това друго име на Ра ли е? — започнах да налучквам аз.

— Общо взето, да — потвърди Уолт. — И така, жреците от храма на Амон-Ра не били особено доволни от Ехнатон. След като умрял, те съборили статуите му и се опитали да заличат името му от всички паметници и така нататък. Амарна била напълно изоставена, а Египет се върнал към старите порядки.

Постарах се да го осмисля. Хилядолетия преди Искандар да постанови, че боговете трябва да бъдат пратени в изгнание, един фараон е решил да направи същото.

— И това е бил твоят прапрапра и така нататък дядо? — попитах аз.

Уолт намота около китката си повода на камила.

— Аз съм един от потомците на Ехнатон. Да. И ние като повечето потомци на царе умеем да правим магии, но... сме се натъквали и на трудности. Както сигурно се досещаш, боговете не са били доволни от Ехнатон. Синът му Тутанкамон...

— Цар Тутанкамон ли? — възкликнах аз. — Нима си негов потомък?

— За съжаление да — потвърди Уолт. — Тутанкамон е пострадал пръв от проклятието. Умрял е на деветнайсет години. И е бил от пощастливите.

— Я чакай. Какво проклятие?

Точно тогава Катрина ревна и спря. Сигурно ще възразите, че камилите не реват, но ще сгрешите. След като се качи на една огромна дюна, Катрина издаде звук, много по-неприятен от спирачки на автомобил. Хиندنбург пък се изпърдя и също спря.

Погледнах от другата страна на дюната. Долу, наред пустинята, се беше разпростряла обвита в мараня долина със зелени ниви и палми с размерите приблизително на Централен Лондон. Над нас летяха птици. На следобедното слънце проблясваха езерца. Пред малкото жилища, които се виждаха тук-там, бяха накладени пушещи огньове, на които хората готвеха. След толкова време в пустинята очите ме заболяха от многото цветове — точно както когато излизате от тъмен киносалон на яркото следобедно слънце.

Разбрах как са се чувствали в древността пътешествениците, открили след много дни в пустошта оазис като този. От всичко, което бях виждала, той приличаше най-много на Райската градина.

Камилите обаче не бяха спрели да се полюбуват на красивата гледка. Чак от края на оазиса до нашата дюна през пясъка криволичеше следа от мънички стъпки. И към върха се качваше много раздражена котка.

— Баст? — възкликнах аз. — Какво правиш в този... какво точно представляваш?

Тя се вдигна на задни лапи, а предните разпери, сякаш казваше: „Ето ме и мен!“.

— Египетска мау, разбира се. Красиви леопардови петна, синкава козина...

— Сякаш е била в миксер!

Не че бях груба. Котката наистина беше ужасно проскубана. Липсваха големи кичури козина. Навремето може и да е била хубава, но бях по-склонна да мисля, че винаги си е била кръвожадна. Каквото беше останало от козината, беше мръсно и сплъстено, очите ѝ бяха подути и наранени почти като на Влад Меншиков.

Баст... или котката — *или каквото беше* — пак застана на четири крака и подуши възмутено.

— Драга ми, Сейди, струва ми се, че вече сме обсъждали бойните белези по котките. Тази стара котка пред теб е истински воин!

„Воин, който губи“, помислих си, но реших да не го казвам.

Уолт слезе от гърбината на Хинденбург.

— Баст, как... къде си?

— Все още навътре в Дуат — въздъхна тя. — Ще мине поне още един ден, докато разбере как да изляза. Тук долу цари... известен хаос.

— Добре ли си? — попитах аз.

Котката кимна.

— Просто трябва да внимавам. В бездната гъмжи от врагове. Всички обичайни пътища и реки, по които може да се мине, са охранявани. Ще се видя принудена да заобикалям много, за да се върна здрава и читава, и тъй като равноденствието започва утре по залез-слънце, времето ме притиска. Реших, че е за предпочитане да ти пратя съобщение.

— Така значи... — склочи вежди Уолт. — Тази котарана тук не е истинска.

— Истинска е, как да не е истинска — възрази Баст. — Но е подчинена на част от моята *ва*. Говоря лесно чрез котки, макар и само по няколко минути наведнъж, но ти за пръв път си в близост с такава. Разбираш ли го? Невероятно! Наистина трябва да общуваш повече с котки. Между другото, щом си отида, котката порода египетска мау трябва да бъде възнаградена. Може би с вкусна риба или малко млекце...

— Баст — прекъснах я аз. — Каза, че си искала да ми събщиш нещо.

— Точно така. Апоп се пробужда.

— Знаем!

— Но е по-лошо, отколкото си мислехме — продължи тя. — Цели пълчища демони са се запретнали да разбиват клетката му и той

смята да излезе на свобода точно след като вдигнете от сън Ра. Всъщност *разчита* да освободите Ра. Това влиза в плана му.

Имах чувството, че главата ми става на пихтия, но може би беше от това, че камилата Катрина ми смучеше косата. Апоп *иска* неговият архивраг да бъде освободен? Но това няма смисъл!

— И аз не знам защо, но приближа ли се до клетката на Апоп, и долавям мислите му — уточни Баст. — Все пак се сражаваме от векове, вероятно между нас е възникнала връзка. При всички положения, както вече казах, утре по залез-слънце започва равноденствието. Апоп възнамерява да се въздигне от Дуат по изгрев на другата сутрин, двацет и първи март. И смята, че ще му помогнете с плана си да събудите Ра.

Уолт се свъси.

— Щом Апоп иска да успеем, защо прави всичко възможно да ни спре?

— А наистина ли прави? — запитах се аз.

Изведнъж проумях смисъла на десетина дребни неща, притеснявали ме от няколко дни: защо в Бруклинския музей Апоп само е уплашил Картър, при положение, че Стрелите на Сехмет можеха да го унищожат. Как сме избягали толкова лесно от Санкт Петербург. Защо Сет е казал по своя воля къде се намира третият свитък.

— Апоп иска хаос — казах аз. — Искане да раздели враговете си. Завърне ли се Ра, това може да ни хвърли в гражданска война. Магьосниците вече са разцепени. Боговете ще започнат да се бият помежду си. Няма да бъде ясно кой управлява. А ако Ра не се прероди в силна нова форма, ако е стар и немощен, какъвто се появи във видението ми...

— Излиза, че е за предпочитане *да не го вдигаме от сън*, така ли? — поинтересува се Уолт.

— Това също не е отговор — отвърнах аз.

Баст понаклони глава.

— Объркана съм.

Мислите ми препускаха като обезумели. Камилата Катрина още ми дъвчеше косата и я превръщаше в олигавено сплъстено валмо, но аз почти не го забелязвах.

— Длъжни сме да се придържаме към плана. Имаме нужда от Ра. Трябва да има равновесие между Маат и Хаоса, нали така? Ако Апоп

се въздигне, същото трябва да направи и Ра.

Уолт започна да си играе с пръстените си.

— Но щом Апоп иска Ра да бъде вдигнат от сън, щом смята, че това ще му помогне да унищожи света...

— Длъжни сме да вярваме, че Апоп греши.

Спомних си едно от нещата, които ми беше казал *ген* на Джаз: „Предпочетохме да вярваме в Маат“.

— Апоп не си и представя, че някой е в състояние да обедини боговете и магьосниците — казах аз. — Смята, че завръщането на Ра ще подкопае още повече силите ни. Трябва да докажем, че греши. Трябва да превърнем Хаоса в ред. Ето какво е правил винаги Египет. Рисковано е, много е рисковано, но ако не предприемем нищо от страх, че ще се провалим, само ще налеем вода в мелницата на Апоп.

Трудно е да държиш вдъхновяваща реч, докато камила ти лиже главата, но Уолт кимна. Котката не изглеждаше толкова въодушевена. Но котките рядко изглеждат въодушевени.

— Не подценявай Апоп — напомни Баст. — Не си се сражавала с него. А аз съм.

— Точно заради това имаме нужда от теб, връщай се бързо. — Разказах ѝ за разговора на Влад Меншиков със Сет и за намеренията му да разруши Бруклинската къща. — Приятелите ни, Баст, са в ужасна опасност. Меншиков май е дори по-голям безумец, отколкото смята Еймъс. При първа възможност отиди в Бруклин. Имам чувството, че именно там ще дадем последен отпор. Ще вземем третия свитък и ще намерим Ра.

— Не обичам да давам последен отпор — заяви Баст. — Но си права. Положението не изглежда розово. Между другото, къде са Бес и Картър? — Тя погледна подозрително камилите. — Не сте ги превърнали в тези тук, нали?

— Примамливо е — отвърнах. — Но не, не сме го направили.

Разказах ѝ накратко какво е намислил Картър.

Баст изсъска недоволно.

— Глупаво е да се отклонява толкова. Ще си поговоря хубаво с онова джудже, бива ли такова нещо, да те пусне сама.

— Ами аз! Да не съм невидим? — възмути се Уолт.

— Извинявай, скъпи, не исках да... — Очите ѝ трепнаха. Тя се задави, сякаш е глътнала топка косми. — Връзката отслабва. Успех,

Сейди. Най-добрият вход за катакомбите е в малко стопанство за фурми точно на югоизток. Потърси една черна водна кула. И се пази от римляните. Те са доста...

Котката вдигна настръхнала опашка. После примига и се огледа объркано.

— Какви римляни? — попитах аз. — И какви са те?

— Мър.

Котката ме погледна така, сякаш казваше: „*Кои сте вие и къде е храната?*“.

Отместих муцуната на камилата от олигавената си коса.

— Ела, Уолт — промърморих. — Хайде да намерим мумиите.

Дадохме на котката парченца пастърма и вода от запасите си. Не бяха като рибата и млякото, но тя остана доста доволна. Тъй като оазисът се виждаше и животинчето явно се ориентираше по-добре от нас, оставихме го да си дояде храната. Пак добре, че Уолт отново превърна камилите в амулети и ние се отпавихме бавно пеш към Бахария.

Не се затруднихме да намерим стопанството за фурми. Черната водна кула беше в края му и бе най-високото съоръжение наоколо. Насочихме се към нея, като лъкатушихме из сенчестите палми. В далечината се издигаше селска къща, ние обаче не забелязахме хора. Египтяните вероятно не бяха чак толкова безразсъдни, че да стоят на следобедната жега.

Отидохме при водната кула, аз обаче не видях вход за гробница. Кулата беше доста стара: четири ръждиви метални подпори и кръгъл бидон с размерите на гараж на петнайсетина метра във въздуха. Бидонът течеше. През няколко секунди от небето капеше вода, която падаше шумно на спечения пясък. Наоколо не се виждаше нищо освен още палми, няколко изгубили цвета си селскостопански сечива и разядена от стихииите шперплатова табела, която лежеше на земята. На нея със спрей пишеше нещо на арабски и английски — някой селянин вероятно се бе опитвал да продаде на пазара стоката си. Надписът на английски гласеше: „*Фурми — най-добрата цена. Студена бебси*“.

— Каква бебси? — попитах аз.

— Пепси — поясни Уолт. — Чел съм в интернет. В арабския няма „п“. Всички тук викат на пепси-колата „бепси“.

— Значи към бицата можеш да си вземеш бепси?

— Бо всяка вероятност.

Аз изсумтях.

— Щом това тук е забележителност, не трябва ли да има разкопки? Археолози? Билетни каси? Търговци на сувенири?

— Баст може би ни е пратила при таен вход — отвърна Уолт. — За предпочитане е пред това да се промъкваме между цяла гмеж охрана и уредници.

Бях заинтригувана от този таен вход, но освен ако не можехме да се телепортираме магически с водната кула или под някоя от палмите не бе скрита врата, няхах представа къде е този толкова удобен вход. Изричах табелата с бепсито. Отдолу нямаше друго освен още пясък, който бавно се превръщаше в кал от кап-кап-капа на продънения бидон.

После се взрях по-внимателно във влажното петно на земята.

— Я чакай!

Приклеках. Водата се събираше на вадичка, сякаш под пясъка имаше подземна пукнатина. Вдълбнатинката беше с дължина към един метър и с ширина не повече от молив, но бе прекалено права, за да е естествена. Започнах да дълбая в пясъка. На дълбочина шест сантиметра ноктите ми задраскаха по камък.

— Помогни ми да разчистим пясъка — казах на Уолт.

След минута вече бяхме изровили плоска плоча с размери около един квадратен метър. Опитах се да пъхна пръсти под влажните ѝ краища, но камъкът беше дебел и прекалено тежък, за да го вдигна.

— Можем да използваме нещо за лост — предложи Уолт. — И да го вдигнем.

— Или да се отдръпнем — допълних аз.

Уолт понечи да възрази, но когато извадих жезъла, прояви благоразумието да се отдръпне. С новите си познания за магията на боговете не се замислих особено какво трябва да правя — по-скоро почувствах връзката си с Изидата. Спомних си за онзи път, когато тя е намерила ковчега на съпруга си сраснат с дънера на един кипарис и толкова се ядосала и отчаяла, че вдигнала във въздуха дървото. Насочих тези чувства и взряна в камъка, изрекох:

— *Ha-di.*

Добрата новина: заклинанието подейства по-добре дори отколкото в Санкт Петербург. Йероглифът припламна на върха на жезъла ми и камъкът се натроши на парченца, след което отдолу зейна тъмна дупка.

Лошата новина: разрушенията, които причиних, не се ограничиха само с камъка. Пръстта около дупката започна да се рони. Ние с Уолт се дръпнахме назад, защото в трапа западаха още камъни и аз проумях, че току-що съм разклатила целия покрив на подземното помещение. Дупката се разшири чак до подпорите на водната кула. Тя заскърца и се разлюля.

— Бягай! — кресна Уолт.

Спряхме чак след като се скрихме зад една палма на трийсет метра оттам. Водната кула протече на още доста места и се разклати като пиян човек, после падна към нас и се натроши, като ни направи вир-вода и се плисна на истински потоп сред редиците палми.

Шумът беше толкова оглушителен, че сигурно го чува в целия оазис.

— *Ужас!* — простенах аз.

Уолт ме погледна, сякаш съм луда. Сигурно наистина бях виновна в онова, в което ме обвиняваха. Но е страшно изкушение да вдигаш във въздуха разни неща, нали?

Изтичахме при кратера. Сега вече той беше с размерите на плувен басейн. Долу, на пет метра от повърхността, под купчината пясък и камъни, имаше редици мумии, всичките омотани в ивици плат и положени върху каменни плочи. Сега, опасявам се, бяха сплескани, но си личеше, че са били ярко оцветени в червено, синьо и златно.

— Златни мумии. — Уолт изглеждаше ужасен. — Част от гробницата, която още не е проучена при археологически разкопки. Току-що съсипа...

— *Казах вече — ужас!* А сега ми помогни да слеза долу, преди собственикът на водната кула да се е появил с пушка в ръка.

---

[1] По името на урагана Катрина, който през 2005 г. опустошава района на Мексиканския залив. — Б.ред. ↑

16.

... НО ОЩЕ ПО-ЗЛИ СА РИМЛЯНИТЕ

СЕЙДИ

Честно казано. Повечето мумии в онова помещение вече си бяха съсипани от капещата вода. Ако искате да получите наистина ужасна смрад, просто добавете към мумия малко вода.

Пропълзяхме през отломъците и намерихме коридор, който водеше по-надълбоко под земята. Не можех да определя дали си го е имало, или са го прокопали, но той се гънеше цели четиридесет метра през плътната скала и накрая извеждаше в друга погребална камера. Това помещение не беше повредено от водата. Всичко се бе съхранило изумително добре. Уолт носеше електрически фенерчета и в слабата светлина проблеснаха покрити със злато мумии, наслагани по каменни плочи и ниши в стените. Само в тази камера бяха поне сто, а във всички посоки имаше още и още коридори.

Уолт освети три мумии, положени заедно на подиум в средата. Телата им бяха целите омотани в ивици ленен плат, затова приличаха доста на кегли за боулинг. Върху ленения плат до най-малките подробности бяха нарисувани техни подобия: ръце, кръстосани върху гърдите, накити по вратовете, египетска пола и сандали, какви ли не защитни йероглифи и изображения на богове отстриани. Всички рисунки бяха в типично египетски стил, лицата им обаче бяха изобразени съвсем различно, като реалистични портрети, пренесени от другаде върху главите на мумиите. Вляво имаше мъж с дълго брадато лице и тъжни тъмни очи. Вдясно бе положена красива жена с къдрава кехлибарена коса. Но онова, което ме трогна най-много, беше мумията в средата. Тялото ѝ беше мъничко — очевидно на дете. На портрета беше нарисувано момченце на около седем години. Беше с очите на баща си и с косата на майка си.

— Семейство — предположи Уолт. — Погребани са заедно.

Под десния лакът на малчугана беше пъхнато нещо — дървено конче, вероятно любимата му играчка. Въпреки че семейството бе мъртво от хилядолетия, не се сдържах и се просълзих малко. Беше си ужасно тъжно.

— От какво са умрели? — попитах учудена.

В коридора точно пред нас ечна глас:

— От пелагра.

Жезълът се озова на мига в ръката ми. Уолт насочи електрическото фенерче към вратата и в помещението влезе призрак. Най-малкото предположих, че е призрак, защото беше прозрачен. Беше по-възрастен едър мъж с късо подстригана бяла коса, увиснали като на булдог бузи и сърдито лице. Беше облечен в римска туника, но очите му бяха очертани с черен молив, затова приличаше малко на някогашния министър-председател Уинстън Чърчил по бяла тога и с грим.

— Сега ли сте умрели? — огледа ни той предпазливо. — Отдавна не съм виждал новопристигнали. Къде са ви телата?

Ние с Уолт се спогледахме.

— Всъщност си ги носим — заявих аз.

Веждите на призрака се изстреляха нагоре.

— *Di immortales*. Живи ли сте?

— Засега — отвърна Уолт.

— Значи носите дарове? — потърка ръце мъжът. — О, казаха, че ще дойдете, но ние чакахме цяла вечност. Къде бяхте?

— *Хм...* — Не исках да разочаровам един призрак, особено при положение че той бе започнал да свети по-ярко, което в магията често вещае, че ще се пръсне. — Дали да не се представим? Аз съм Сейди Кейн. Това тук е Уолт...

— Ама, разбира се! Името ми ви трябва, за да правите с него заклинания. — Призракът се прокашля. — Аз съм Апий Клавдий Ират.

Останах с чувството, че от мен се очаква да съм възхитена.

— Чудесно. Доколкото схващам, името не е египетско, нали?

Призракът се обиди.

— Римско е, разбира се. Озовахме се тук заради проклетите египетски обичаи. Какъв ужас, да ме зачислят към този забравен от бога оазис, сякаш на Рим му е притрябвало цял легион да пази стопанства за фурми! После имах нещастията да се поболея. На

смъртния си одър казах на жената: „Старовремско римско погребение, Лобелия. Никакви местни тъпотии.“ Ама кой да слуша! Наложих се да ме мумифицира и сега моята *ба* е заседнала тук за вечни времена. Женска му работа! Съпругата ми сигурно се е върнала в Рим и е умряла както си му е редът.

— Лобелия ли? — попитах, защото всъщност не бях чула почти нищо след това.

Що за родители ще дадат на детето си името Лобелия?

Призракът изсумтя недоволно и кръстоса ръце.

— Но сигурно не ви се слуша как фуча. Можете да ме наричате Клод Побеснелия. Така се превежда на вашия език.

Учудих се, че римски призрак знае английски — може би го разбирах по някаква телепатия. При всички положения не ми олекна, щом разбрах, че призракът се казва Клод Побеснелия.

— Хм... — Уолт вдигна ръка. — Наричат те Побеснелия, защото си ядосан ли? Или защото си луд?

— Да — отвърна Клод. — Та за даровете. Виждам жезли, вълшебни пръчки и амулети, затова предполагам, че сте жреци от местния Дом на живота. Добре, добре. В такъв случай знаете какво да правите.

— Какво да правим! — съгласих се на мига. — Да, да, как да не знаем!

Клод присви очи.

— О, Юпитер! Новаци сте, нали? В храма поне обясниха ли ви какъв е проблемът?

— Хм...

Той отиде като хала при семейството мумии, които бяхме разглеждали.

— Това тук са Луций, Флавия и малкият Пурпенс. Починаха от пелагра. Тук съм от много отдавна, мога да ви разкажа практически за всеки.

— Разговарят ли с теб? — попитах и се дръпнах от семейството мумии.

Изведнъж малкият Пурпенс не ми се стори чак толкова сладък.

Клод Побеснелия махна нетърпеливо с ръка.

— Понякога разговарят. Но не както едно време. Сега духовете им спят почти непрекъснато. Важното в случая е, че при каквито и

ужасни обстоятелства да са починали тези хора, съдбата им след смъртта е *още по-ужасна*! Всички ние — всички римляни, живели в Египет, — сме погребани като египтяни. Според местните обичаи, с местни жреци, с тела, мумифицирани за следващия живот, и така нататък. Смятахме, че играем на сигурно — две религии, два пъти по-голям залог. Лошото е, че вие, смотаните египетски жреци, вече не знаете какво правите! Когато дойдохме ние, римляните, вече бяхте загубили почти всичките си познания за магията. Но казахте ли ни го? Не! Взимахте ни с удоволствие монетите, а работехте през пръсти.

— О! — Отдръпнах се още малко от Клод Побеснелия, който вече светеше доста опасно. — Е, сигурна съм, че в Дома на живота има бюро „Жалби на потребителите“...

— Не можете да правите половинчато египетските обреди — промърмори той. — Накрая ни мумифицираха телата и привързаха за тях вечните души, но дотук! Никой не каза молитвите, с които да ни помогне да се прехвърлим в следващия живот. Никой не принесе дарове, с които да нахрани нашите *ба*. Знаете ли колко съм гладен?

— Намира ни се малко телешка пастърма — предложи му Уолт.

— Не успяхме като благочестиви римляни да отидем в Плутоновите селения — продължи Клод, — защото телата ни са били подготвени за друг задгробен живот. Не можехме да отидем в Дуат, защото не ни бяха направили подходящите египетски обреди. Душите ни заседнаха тук, привързани към тези тела. Имате ли представа колко скучно е тук, долу?

— Щом си *ба*, защо не си с тяло на птица? — полюбопитствах аз.

— Нали ти казах! При нас всичко се е смесило, аз не съм нито истински римски призрак, нито истинска *ба*. Повярвай, ако бях с криле, отдавна да съм отлетял оттук! Между другото, коя година сме? Кой сега е император?

— О, казва се... — Уолт се закашля, сетне продължи припряно: — Знаеш ли, Клод, сигурен съм, че можем да ти помогнем.

— Можем ли? — намесих се и аз. — О, добре! Можем, можем. Уолт кимна насърчително.

— Лошото само е, че първо трябва да намерим едно нещо.

— Един свитък — уточних аз. — От Книгата на Ра.

Клод се почеса по огромните си бузи.

— И това ще ви помогне да пратите душите ни в следващия живот?

— Ами... — рекох аз.

— Да — потвърди Уолт.

— Възможно е — казах. — Всъщност първо трябва да го намерим и чак тогава ще разберем. Той би трябвало да вдигне от сън Ра, а това ще помогне на египетските богове. Според мен ще увеличи и шансовете ви да се доберете до задгробния живот. Пък и съм в добри отношения с египетските богове. От време на време наминават — да пийнем чай. Ако ни помогнеш, мога да поговоря с тях.

Честно казано, си съчинявах. Сигурна съм, че ще се изненадате, но когато съм притеснена, имам навика да си дърдоря.

/_О, стига си се смял, Картър._/

При всички положения лицето на Клод Побеснелия стана полукаво. Запитах се дали в Римската империя е имало търговци на колесници и дали той не е бил от тях. Представих си го в римска реклама — по долнопробна карирана тога: „Трябва да съм луд, за да давам колесниците на такива цени!“.

— Значи си в добри отношения с египетските богове — повтори замислен Клод. — И казваш, че можеш да поговориш с тях. — После се извърна към Уолт. Върху лицето му се четеше такава пресметливост и нетърпение, че чак ме побиха тръпки. — Ако свитъкът, който търсите, е от дълбока древност, значи се намира в по-старата част на катакомбите. Там много преди да дойдем ние, римляните, са погребани някои от местните хора. Сега вече техните *ва* са се преселили. *На тях* не им беше трудно да отидат в Дуат. Но гробниците им и досега си стоят непокътнати заедно с много реликви и така нататък.

— Искаш ли да ни ги покажеш? — попита Уолт с много повече вълнение, отколкото можех да проявя аз.

— О, да. — Клод Побеснелия се усмихна с най-лъчезарната си усмивка на „най-добрия търговец на колесници“. — После ще обсъдим съответното възнаграждение, а? Елате, приятели. Не е далеч.

Запомнете: когато един призрак ви предлага да ви отведе навътре в гробница и в името му присъства думата „Побеснелия“, е за предпочитане да откажете.

Докато вървахме през тунелите и погребалните камери, Клод Побеснелия ни разказваше за различните мумии. За Калигула, търговеца на фурми:

— Ужасно име! Но веднъж нарекат ли те на император, пък бил той и психар, няма отърване. Умря, след като се обзаложи с един, че може да целуне скорпион. — За роба Варенс: — Отблъскващ човек. Опита да се хване гладиатор. Дадеш ли на един роб меч, не е трудно да се досетиш как ще умре! — За Октавия, жената на пълководец на легион: — Стана като местните! Даде да ѝ мумифицират котката. Дори повярва, че е потомка на фараони, и се опита да повика духа на Изида. Излишно е да казвам, че смъртта ѝ беше мъчителна.

Той ми се ухили, сякаш е много смешно. Постарах се да не издавам колко съм ужасена.

Онова, което ме изуми най-много, беше колко много са мумиите и колко различни са една от друга. Някои бяха увити в истинско злато. Портретите им бяха толкова правдоподобни, че те сякаш ни следяха с очи, докато минавахме. Седяха на богато украсени мраморни плочи, сред какви ли не ценни вещи: накити, вази, дори *shabti*. Други от мумиите изглеждаха така, сякаш са ги рисували деца от забавачница. Бяха увити как да е и нашарени с криви йероглифи и мънички богове само с личица и чертички за тяло, ръце и крака. Портрети като техните можех да рисувам дори аз, а аз рисувам ужасно. Телата им бяха напъхани по три в тесни ниши или просто бяха струпани по ъглите на помещението.

Когато попитах за тях, Клод Побеснелия отговори пренебрежително:

— От простолюдието са. Да не видят нещо! Нямаха пари за художници и погребални обреди, затова опитаха подхода „Направи си сам.“

Погледнах надолу към портрета на най-близката мумия — лицето ѝ беше нарисувано набързо и боите бяха нанесени с пръсти. Запитах се дали не са го правили покрусените ѝ деца: последен дар за майка им. Въпреки лошото качество ми се стори трогателен. Не са имали пари и художническа дарба, но бяха направили всичко по силите си, за да я изпратят с много любов в задгробния живот. Щях да питам Анубис следващия път, когато го видех. Дори и да не можеше да си плати, такава жена заслужаваше да бъде щастлива в отвъдното. На този

свят имаше достатъчно снобизъм, защо да го пренасяме и в задгробния живот?

Уолт вървеше бавно след нас, без да казва нищо. Осветяваше с електрическото фенерче ту една, ту друга мумия, сякаш размишляваше върху съдбата им. Запитах се дали не си мисли за прочутия си праотец Тутанкамон — гробът му беше в пещера, която не се различаваше особено от тези катакомби тук.

След още няколко дълги тунели и претъпкани с мумии помещения влязохме в погребална камера, която очевидно беше много по-стара. Рисунките по стените бяха избелели, но изглеждаха по-египетски, с хора, които вървяха на една страна, и йероглифи, образуващи думи, а не просто сложени за украса. Мумиите бяха не с реалистични портрети, а с нарисувани най-общо усмихнати лица с големи очи, каквито бях виждала по повечето египетски посмъртни маски. Някои се бяха разпаднали на прах. Други бяха сложени в каменни саркофази.

— Местни хора — потвърди Клод Побеснелия. — Египетски благородници от времето, преди ние римляните да превземем страната. Онова, което издирвате, би трябвало да е някъде наоколо.

Огледах помещението. Имаше само още една врата, препречена с големи камъни и отломъци. Уолт тръгна да търси, а през това време аз си спомних какво е казал Бес — че първите два свитъка от Книгата на Ра може би ще ми помогнат да намеря третия. Извадих ги от чантата с надеждата да ми посочат като пръчка за търсене на вода пътя, но не се случи нищо.

Уолт извика от другия край на помещението:

— Какво е това тук?

Стоеше пред нещо като светилище: ниша в стената със статуя на мъж, повит като мумия. Фигурата беше от дърво и беше украсена със скъпоценни камъни и благородни метали. В светлината на фенерчето ивиците плат около нея проблясваха като седеф. Човекът държеше златен жезъл отгоре със сребърния символ *djed*. Около краката му стояха гризачи, вероятно плъхове. Кожата на лицето блещукаше в тюркоазносиньо.

— Баща ми — предположих аз. — Тъъ... Имах предвид Озирис де.

Клод Побеснелия вдигна вежди.

— Как така баща ти?

Добре че Уолт ме спаси от обясненията.

— Не — рече той. — Виж му брадата.

Тя беше доста необичайна. Бе тънка като молив, започваше от бакенбардите и продължаваше по очертанятията на челюстта и бе със съвсем прав дълъг връх, сякаш някой я беше очертал с пастел и после го беше залепил отдолу на брадичката.

— И огърлицата — продължи Уолт. — Отзад е с пискюл. Озирис не носи такива. И животните в краката... плъхове ли са? Помня една история с плъхове...

— Мислех, че сте жреци — прекъсна го недоволно Клод Побеснелия. — Това очевидно е бог Птах.

— Какъв Птах? — Бях чувала доста на брой странни имена на египетски богове, но това беше ново за мен. — Птах, синът на бога на плюенето Пу ли?

Клод ме изгледа лошо.

— Винаги ли си толкова смотана?

— Обикновено още по-смотана.

— Новачка и за капак еретичка — отсече той. — Голям късметлия съм. Е, малката, не би трябвало точно аз да те уча за собствените ти богове, но доколкото знам, Птах е бог на занаятчиите. Сравняваме го с римския бог Вулкан.

— Какво тогава търси в гробница? — попита Уолт.

Клод се почеса по несъществуващата брада.

— Всъщност и аз недоумявам. Не го виждаме в повечето египетски погребални обреди.

Уолт посочи жезъла на статуята. Когато го разгледах внимателно, видях, че символът *djed* е съчетан с още нещо, с извит връх, който изглеждаше странно познат.

— Това е символът *was* — обясни Уолт. — Означава „могъщество“. Много от боговете са имали такива жезли, но чак сега забелязах, че той прилича на...

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо Клод. — На обредния нож, с който жреците отварят устата на мъртвите. Да ви призная, вие, египетските жреци, сте безнадежден случай. Нищо чудно, че ви покорихме толкова лесно.

Ръката ми сякаш се раздвижи сама: бръкна в чантата и извади черното острие *netjeri*, което ми беше дал Анубис.

Очите на Клод Побеснелия блеснаха.

— А, значи не сте безнадежден случай. Отлично! С този нож и със съответното заклинание би трябвало да успеете да докоснете мумията ми и да ме пуснете в Дуат.

— А, не — възразих аз. — Не е само това. Ножът, Книгата на Ра, статуята на бога на плюенето. Всичко това е свързано някак.

Лицето на Уолт грейна.

— Птах е бил не само бог на занаятчиите, нали, Сейди? Не са ли го наричали Бога на отварянето?

— Хм... възможно е.

— Мислех, че си ни го казала ти по време на обучението. Или може би беше Картър.

— Такава скучна информация? Вероятно е бил Картър.

— Но е важно — настоя Уолт. — Птах е бил бог демиург. Според някои предания е сътворил душите на хората просто като е изрекъл една дума. Могъл е да върне към живот всяка душа и да отвори всяка врата.

Преместих поглед към задръстената с отломъци врата, единствения друг изход в помещението.

— Да отвори всяка врата ли? — Вдигнах двата свитъка на Ра и тръгнах към срутения тунел. Свитъците станаха неприятно топли. — Последният свитък е от другата страна — съобщих. — Трябва да минем през натрошените камъни.

Стиснах в едната ръка черния нож, а в другата — свитъците. Изрекох заповедта за отваряне. Не се случи нищо. Върнах се при статуята на Птах и опитах същото. Пак ударих на камък.

— Ехо, Птах! — извиках. — Извинявай, че те нарекох бог на плюенето. Виж какво, опитваме се да открием третия свитък на Ра, който е от другата страна, ето там. Предполагам, че си сложен тук, за да разчистиш пътя. Затова нали нямаш нищо против да го направиш?

Пак не се случи нищо.

Клод Побеснелия сграбчи края на тогата си, сякаш искаше да ни удуши с нея.

— Вижте, не проумявам за какво ви е притрябвал свитъка, можете да ни освободите и с ножа. Но защо не опитате с дарове? Всички богове чакат дарове.

Уолт затърси из запасите си. Сложи в краката на статуята мях със сок и малко от телешката пастърма. Статуята не направи нищо. Дори на златните плъхове в краката му явно не им се ядеше пастърма.

— Проклет бог на плюенето!

Хвърлих се на прашната земя. От двете ми страни имаше мумии, но вече ми беше все едно. Не можех да повярвам, че след като сме се сражавали с демони, богове и убийци руснаци, сме толкова близо до последния свитък, а сега ме е спряла купчина камъни.

— Не че ми харесва, но би могла да проникнеш със заклинание *ha-di* — каза Уолт.

— И да съборя върху нас тавана ли? — отговорих аз.

— Ще умрете — съгласи се Клод. — Не ви го препоръчвам.

Уолт коленичи до мен.

— Все трябва да има нещо...

Той разгледа амулетите си.

Клод Побеснелия тръгна да кръстосва из помещението.

— Пак не разбирам. Нали сте жреци. Носите обредния нож. Как така не можете да ни пуснете?

— Ножът не е за вас! — троснах се аз. — За Ра е!

Уолт и Клод ме изгледаха. Дотогава не го бях осъзнавала, но още щом го изрекох, разбрах, че е истина.

— Извинявай — казах. — Но ножът се използва за обряда Отваряне на устата — за освобождаване на душата. Трябва ми, за да вдигна от сън Ра. Анубис ми го е дал за това.

— Значи познаваш Анубис! — плесна радостно с ръце Клод. — Той може да ни освободи всички! А ти... — посочи призрака Уолт. — Ти си сред избраниците на Анубис, нали? Можеш да ни доставиш още ножове, ако са ви нужни! Още щом се запознахме, усетих около теб присъствието на бог. Кога пое служението му, когато той е разбрал, че умираш ли?

— Я чакай, какво?... — попитах аз.

Уолт не посмя да ме погледне в очите.

— Не съм жрец на Анубис.

— Но чак пък да умреш? — задавих се аз. — Как така ще мреш?

Клод Побеснелия явно не можеше да повярва.

— Искаш да кажеш, че не знаеш? Над него тежи проклятието на някогашния фараон. По мое време не сме го виждали често, но пак го разпознах. Случва се някой потомък на старите царски династии в Египет...

— Млъквай, Клод — прекъснах го аз. — Говори, Уолт. Как действа това проклятие?

В слабата светлина той изглеждаше по-слаб и голям. Сянката му отзад върху стената беше надвиснала като разкривено чудовище.

— Родът ми е получил в наследство проклятието, тегнещо над Ехнатон — обясни той. — То е нещо като вродено заболяване. Не поразява всяко поколение и всеки потомък, но прояви ли се, няма спасение. Тутанкамон е починал на деветнайсет години. Повечето от останалите... на дванайсет, на тринайсет. Сега аз съм на шестнайсет. Татко... е бил осемнайсетгодишен. Никога не съм го виждал.

— Как така на осемнайсет? — Дори само тези думи породиха цяла гмеж от нови въпроси, аз обаче се постарях да не се разсейвам. — Не може ли да се излекува? — Плисна ме вина, сякаш бях кръгла глупачка. — О, боже. Значи заради това си разговарял с Джаз. Тя е лечителка.

Уолт кимна мрачно.

— Мислех, че може да знае някакви заклинания, които не съм успял да открия. Семейството на татко... години наред са търсели лек. Мама също — още откакто съм се родил. Лекарите в Сиатъл не успяха да направят нищо.

— Лекарите — повтори отвратен Клод Побеснелия. — Имах един в легиона, обичаше да ми слага пиявици по краката. Само ми ставаше още по-зле. А сега за връзката с Анубис и за този нож, който можете да използвате...

Уолт поклати глава.

— Ще се опитаме, Клод, да ви помогнем, но не с ножа. Разбирам от магически вещи. Почти сигурен съм, че ножът може да се използва само веднъж, а няма как да изработим друг. Щом той е нужен на Сейди за Ра, тя не може да рискува и да го използва преди това.

— Оправдания! — ревна Клод.

— Ако не млъкнеш — предупредих го аз, — ще намеря мумията ти и ще нарисувам върху портрета ти мустаци.

Клод пребледня като... е, като призрак.

— Само да си посмяла!

— Уолт — продължих аз, като се постарях да не обръщам внимание на римлянина, — Джаз успя ли да ти помогне?

— Направи всичко по силите си. Но вече три хилядолетия това проклятие се оказва непреодолимо за лелителите. Днешните лекари смятат, че е свързано със сърповидно-клетъчната анемия, но не са сигурни. От десетилетия се опитват да установят от какво е починал цар Тутанкамон, не могат обаче да постигнат съгласие. Според някои той е отровен. Според други е умрял от вродено заболяване. Отишъл си е заради проклятието, те обаче не могат, разбира се, за го признаят.

— Няма ли начин? Все пак познаваме богове. Може би ще успея да те излекувам, както Изида е излекувала Ра. Ако знаех тайното ти име...

— Мислил съм за това, Сейди — прекъсна ме той. — Мислил съм за всичко. Проклятието не може да се развали. Действието му може само да се забави, ако... ако избягвам да правя магии. Ето защо се заех с талисмани и амулети. В тях магията се залага предварително и те не изискват толкова много усилия от човека, който ги използва. Но това ми помогна съвсем малко. Роден съм да правя магии, затова, както и да постъпвам, проклятието подкопава силите ми. Някои дни не е

толкова страшно. В други ме боли цялото тяло. Направля ли магия, състоянието ми се влошава.

— И колкото повече правиш...

— Толкова по-бързо ще умра.

Аз го ударих с юмрук по гърдите. Не се сдържах. Цялата ми скръб и вина се изляха в гняв.

— Глупак такъв! Защо тогава си тук? Трябваше да ми кажеш! Бес те предупреди да стоиш в Бруклин. Защо не го послуша?

Какво ви казах, че не се разтопявам от очите на Уолт ли? Взимам си думите обратно. Когато той ме погледна в онази прашна гробница, очите му бяха точно толкова тъмни, нежни и тъжни, както на Анупис.

— Така и така ще умра, Сейди. Искам животът ми да значи нещо. Пък и... ми се ще да прекарам възможно най-много време с теб.

От това ме заболя повече, отколкото от удар в гърдите. Много повече.

Сигурно щях да го целуна. Или може би да му ударя плесница.

Но Клод Побеснелия не беше състрадателна публика.

— Сигурно е много мило, но ми обещахте да се отплатите. Хайде да се върнем в римските гробници. И да пуснем духа от мумията ми. После да освободим и другите. След това правете каквото щете.

— На какви други? — попитах аз. — Ти да не си полудял?

Той се взря в мен.

— Смешен въпрос — съгласих се. — Но има хиляди други. Разполагаме само с един нож.

— Обещахте!

— Не сме обещавали нищо! — възразих аз. — Ти каза, че ще обсъдим възнаграждението, след като намерим свитъка. Тук не намерихме нищо освен задънена улица.

Призракът изръмжа по-скоро като вълк, отколкото като човек.

— Щом вие не искате да дойдете при нас, ние ще дойдем при вас — закани се той.

Призракът му заблестя, после в миг изчезна.

Погледнах притеснена Уолт.

— Какво искаше да каже?

— Не знам — призна си той. — Но не е зле да измислим как да минем през отломъците и да се махнем оттук — бързо.

Колкото и да се стараехме, нищо не се случи бързо. Не можехме и не можехме да махнем отломъците. Имаше прекалено много големи камъни. Не успяхме да направим проход отстрани, над или под тях. Не се престаших да кажа заклинанието с *ha-di* или да направя магията с черния нож. Уолт нямаше амулети, които да помогнат. Наистина не знаех какво да предприема. Статуята на Птах ни се усмихваше, но не предлагаше нищо полезно, нито пък проявяваше интерес към телешката пастърма и сока.

Накрая, покрита с прах и плувнала в пот, се свлякох върху един каменен саркофаг и огледах наранените си пръсти.

Уолт седна до мен.

— Не се отказвай. Все има начин.

— Така ли? — попитах, бях много ядосана. — Точно както има лек за теб? Ами ако няма? Ако...

Гласът ми заглъхна. Уолт извърна лице така, че то се скри в здрача.

— Извинявай — казах. — Беше ужасно. Но нямаше да го понеса, ако... — Бях толкова объркана, че не знаех какво да кажа и как се чувствам. Единственото, което знаех, бе, че не искам да губя Уолт. — Искрен ли беше... — подхванах. — Когато каза, че искаш да прекараш повече време с... сецаш се нататък.

Той сви рамене.

— Не е ли очевидно?

Не отговорих, но, много ви моля... с момчетата нищо не е очевидно. За такива несложни същества са доста озадачаващи.

Представих си как се изчервявам като домати, затова реших да сменя темата.

— Клод каза, че е усетил около теб аурата на Анубис. Често ли разговаряш с него?

Уолт започна да си играе с пръстените.

— Мислех, че Анубис може би ще ми помогне. И ще ми осигури още малко време преди... преди края. Искан да съм по-дълго тук, за да ти помогна да разгромиш Апоп. Тогава вече щях да имам чувството, че съм направил нещо с живота си. Имаше и други причини... за желанието ми да поговоря с него. За едни... способности, които развивах.

— Какви способности?

Беше ред на Уолт да смени темата. Той си погледна ръцете, сякаш бяха опасно оръжие.

— Там е работата, че бях на път да не дойда в Бруклин. Когато получих амулета *djed*, картичката, с която ни повикахте, мама не искаше да ме пуска. Знаеше, че ако тръгна да уча магия, това само ще засили действието на проклятието. Дълбоко в себе си се страхувах да дойда. И бях ядосан. Звучеше ми като жестока шега. Вие ми предлагаште да ме обучите за магьосник, а аз знаех, че няма да остана жив повече от година-две.

— Как така година-две?

Едвам си поемах дъх. Винаги бях смятала, че една година е невероятно много време. Сякаш бях чакала цяла вечност да стана на тринайсет. И всички учебни срокове ми се виждаха безкрайни. Изведнъж обаче ми се стори, че две години са съвсем малко. Щях да бъда едва на петнайсет, още нямаше да имам право дори да си извадя шофьорска книжка. Не си представях какво е да зная, че след две години — дори по-скоро, ще умра, ако и занапред се занимавам с онова, за което съм родена — да правя магии.

— Защо тогава дойде в Бруклин?

— Нямах друг избор — отвърна Уолт. — Цял живот бях живял с мисълта, че всеки момент мога да умра. Мама изкарваше всичко много сериозно, много важно. Но когато дойдох в Бруклин, изпитах чувството, че имам съдба, цел в живота. Заслужаваше си, дори и въздействието на проклятието да се засилеше.

— Не е никак честно.

Уолт ме погледна и аз забелязах, че се усмихва.

— Такъв е моят път. От години повтарям, Сейди, че искам да бъда тук. През последните два месеца имам чувството, че всъщност съм жив за пръв път. И след като те опознах... — Той се прокашля. Притеснен, беше доста привлекателен. — Започнах да се тревожа за дребни неща. За косата си. За дрехите. Дали съм си измил зъбите. Представяш ли си, умирам, а се притеснявам за зъбите си.

— Хубави са ти.

Той се засмя.

— Точно това имах предвид. Една забележка от този род, и се чувствам по-добре. Всички дребни неща изведнъж ми се струват важни. Нямам чувството, че умирам. Щастлив съм.

Аз пък бях нещастна. От месеци си мечтаех Уолт да признае, че ме харесва, но не така... сякаш казваше: „*Мога да съм откровен с теб, защото бездруго умирам*“.

Не ми даваше мира и още нещо, което беше казал. Напомняше ми за един урок, който бях обяснявала в Бруклин, и в съзнанието ми започна да се избистря една мисъл.

— Изведнъж дребните неща изглеждат важни — повторих аз. Погледнах надолу към купчинката отломъци, които бяхме разчистили от входа. — О, едва ли е чак толкова лесно!

— Кое — попита Уолт.

— Камъните.

— Току-що си изплаках душата, а тя седнала да мисли за камъните.

— За вратата — възразих аз. — Сходна магия. Как мислиш, дали...

Той примига.

— Ти, Сейди Кейн, си гений.

— Е, зная. Но дали ще успеем?

Ние с Уолт се запретнахме да събираме още камъчета. Отчупихме малко от по-големите молози и го добавихме към нашата купчинка. Хвърлихме всички усилия да създадем мъничко копие на камарата отломъци, препречили входа.

Надявах се, разбира се, да създадем сходство, връзка, както бях постъпила в Александрия с восъчната фигурка на Картър. Камъните в купчинката ни идваха от срутения тунел, така че тя и първоначалната купчина вече бяха свързани като вещество, благодарение на което би трябвало да създадем лесно връзка. Но винаги е сложно да преместиш нещо много голямо с помощта на нещо съвсем малко. Ако не внимавахме, можехме да съборим цялото помещение. Не знаех на каква дълбочина под земята сме, но предполагах, че над нас има достатъчно камъни и пръст, за да ни погребат завинаги.

— Готов ли си? — попитах аз.

Уолт кимна и извади вълшебната си пръчка.

— О, не, прокълнато момче — спрях го аз. — Ти само ми пази гърба. Ще се включиш, ако таванът започне да пада и ни трябва щит. Но ще правиш магии само при крайна необходимост. Аз ще разчистя входа.

— Не съм толкова немощен, Сейди — възрази той. — Не ми трябва закрилица.

— Глупости — отсякох аз. — Мъжкарски дрънканици, пък и всички момчета имат нужда от грижи.

— Моля? Божичко, колко си досадна!

Усмигнах се мило.

— Нали уж искаше да прекараш известно време с мен.

Преди да е възразил, вдигнах вълшебната пръчка и започнах да правя магията.

Представих си, че нашата купчинка камъни е свързана с отломъците при вратата. Представих си, че в Дуат двете са едно и също. Казах заповедта „съедини се“:

— *Hi-nehm.*

Символът заблещука върху мъничката купчинка.

Махнах бавно и предпазливо няколко камъчета от камарата пред входа. Отломъците в коридора изтрополиха.

— Получава се — каза Уолт.

Не смеех да погледна и да се разсейвам. Бях насочила цялото си внимание към задачата да преместя малко по малко камъните и да разпределя камарата при входа на по-малки могилки. Беше трудно — сякаш местех самите молози. Почувствах се замаяна. Когато Уолт ме хвана за рамото, нямах представа колко време е минало. Бях толкова изтощена, че не възприемах ясно нещата.

— Готово — каза той. — Справи се блестящо.

Входът беше разчистен. Отломъците бяха избутани по ъглите на помещението, където лежаха, струпани на по-малки купчини.

— Чудесно, Сейди.

Уолт се наведе и ме целуна. Вероятно просто изразяваше възхищението или щастието си, но от целувката се замаях още повече.

— Хм — казах: пак тия мои невероятни словесни умения.

Уолт ми помогна да се изправя. Насочихме се към коридора за следващото помещение. Бяхме хвърлили огромни усилия да попаднем в него, а то не се оказа особено интересно: някакви си пет квадратни метра с нищо върху тях, ако не броим една лакирана кутия, сложена върху пиедестал от пясъчник. Отгоре имаше резбована дървена дръжка във вид на демонска хрътка с щръкнали уши — звяра Сет.

— О, това едва ли вещае нещо добро — отбеляза Уолт.

Аз обаче отидох право при кутията, вдигнах капака и грабнах свитъка вътре.

— Сейди! — викна Уолт.

— Какво? — обърнах се аз. — Това тук е кутията на Сет. Ако е искал да ме убие, е могъл да го направи в Санкт Петербург. Не, той иска да взема този свитък тук. Сигурно си мисли, че ще бъде забавно да погледа как се убивам, докато се опитвам да вдигна от сън Ра. — Погледнах към тавана и креснах: — Нали така, Сет?

Гласът ми прокълтя из катакомбите. Вече нямах сили да повикам Сет с тайното му име, но пак останах с чувството, че съм привлякла вниманието му. Въздухът стана по-студен. Земята се разтресе, сякаш под нея се смееше нещо, нещо много голямо.

Уолт ахна.

— По-добре не рискувай.

— И това ми го казва момче, което е готово да умре, само и само да прекара известно време с мен?

Уолт уж ми се поклони дълбоко.

— Взимам си думите обратно, госпожице Кейн. Умолявам те, продължавай с опитите да се убиеш.

— Благодаря.

Погледнах трите свитъка в ръцете си: цялата Книга на Ра, събрана на едно място вероятно за пръв път, откакто Клод Побеснелия е носел малки римски памперси. Бях събрала свитъците, бях направила невъзможното, бях удържала невъобразима победа. Но пак не беше достатъчно, освен ако не намерехме Ра и не го събудехме, преди Апоп да се е въздигнал.

— Нямаме време за губене — казах аз. — Хайде да...

Коридорите се огласиха от гърлен стон, сякаш нещо — или цели пълчища от неща, — се бяха събудили много кисели.

— Да се махаме оттук — довърши вместо мен Уолт. — Добре си се сетила.

Докато тичахме през предишното помещение, погледнах статуята на Птах. Изкуших се да си взема обратно пастърмата и сока — Колкото за да бъда гадна, — но после се отказах.

„Сигурно нямаш вина — помислих си. — Едва ли е лесно да се казваш Птах. Хапни си сладко, макар че ми се искаше да ни помогнеш.“

Продължихме да тичаме нататък. Не беше лесно да си спомним пътя. Наложих се два пъти да се връщаме, докато открием помещението с мумиите на семейството, където бяхме срещнали Клод Побеснелия.

Понечих да притичам слепешката през него и да вляза в последния тунел, но Уолт ме спря и ми спаси живота. Насочи електрическото фенерче към изхода, после към коридорите от двете страни.

— Не — казах аз. — Не, не и не.

И трите изхода бяха препречени от човешки фигури, омотани в ленен плат. Коридорите — докдето ги виждах — бяха задръстени с тях. Някои още бяха увити от глава до пети в плата. Подскачаха, тътрузеха крака и напредваха бавно като грамадни пашкули, които се надбягват с чували. Други мумии се бяха освободили отчасти. Куцукаха с изпосталелите си крака, дърпаха с пръсти като сухи вейки ивиците лен. Повечето и досега бяха с портретите и въздействието беше злоещо: реалистични маски, усмихващи се ведро в горния край на възкръснали плашила от кости и изрисуван плат.

— Мразя мумии — изхлипах аз.

— Може би огнена магия — предложи Уолт. — Би трябвало да изгорят лесно.

— Ще изгорим и ние! Тук е много тясно!

— Измислила ли си нещо по-добро?

Приплака ми се. Свободата беше само на хвърлей, а точно както се бях опасявала, ние бяхме хванати като в капан с цяла гмеж мумии. Но тези тук бяха по-страшни от мумиите по филмите. Не казваха нищо и се движеха бавно — съсипани клетници, които някога са били хора.

Една от тях ме сграбчи от пода за крака. Още преди да съм изпищяла, Уолт се наведе и я удари леко по китката. Мумията в миг се превърна на пепел.

Погледнах го изумена.

— Това ли са способностите, заради които се тревожеше? Беше страхотно! Хайде пак!

Веднага се почувствах ужасно, задето съм го предложила. Лицето на Уолт се беше изкривило от болка.

— Не мога да го направя още хиляда пъти — отвърна той натъжен. — Може би, ако...

Точно тогава семейството мумии върху подиума в средата се размърдаха.

Няма да лъжа. Когато мумията с детски размери на невръстния Пурпенс седна, за малко да претърпя злополука, от която новите ми дънки щяха да станат на дрипи. Стига да можеше, моята *ba* щеше да смъкне кожата и да отлети.

Вкопчих се в ръката на Уолт.

В дъното на помещението изникна проблясващият призрак на Клод Побеснелия. Докато вървеше към нас, другите мумии също се размърдаха.

— Браво на вас, приятели — изхили ни се той безумно. — *Ва* се вълнува много, когато се завръща в съсухреното си старо тяло. Но просто не можем да ви пуснем да си ходите, докато не ни освободите, за да отидем в задгробния живот. Използвайте ножа, направете магията и после можете да си ходите.

— Няма как да ви освободим всичките! — извиках аз.

— Жалко — отвърна Клод. — В такъв случай ще вземем ножа и ще се освободим сами. Според мен още два трупа в катакомбите няма да променят нищо.

Той каза нещо на латински и всички мумии се юрнаха към нас, като влачеха крака и се препъваха, падаха и се търкаляха. Докато се опитваха да ходят, някой ставаха на парчета. Други се свличаха на земята и събратята им ги прегазваха. Но повечето се приближаваха.

Отстъпихме назад към коридора. Аз държах в едната ръка жезъла. С другата бях стиснала Уолт за ръката. Никога не ме е бивало да измагьосвам огън, но все пак успях да запаля върха на жезъла.

— Ще опитаме по твоя начин — казах на Уолт. — Ще ги подпалим и ще избягаме.

Знаех, че не е разумно да го правим. В тази теснотия лумналият огън щеше да засегне и нас не по-малко, отколкото мумиите. Щяхме да загинем от дима, от задушаване или от горещината. И да успеехме да се изтеглим назад в катакомбите, просто щяхме да се загубим и да се натъкнем на още мумии.

Уолт също запали жезъла си.

— Броим до три — предложих аз. Загледах ужасена как мумията на детето се приближава — портретът на седемгодишното момченце ми се усмихваше от отвъдното. — Едно, две...

Запънах се. Мумиите бяха само на един метър, но отзад се чу нов звук, все едно тече вода. Не, все едно някой тича бързо. Към нас на талаз се носеха някакви твари, които потракваха по камъка с хиляди и хиляди мънички нокти, може би насекоми или...

— Следва три — напомни притеснен Уолт. — Ще ги подпалваме ли?

— Залепи се за стената! — изписах аз.

Не знаех какво точно се задава, знаех обаче, че не искам да му заставам на пътя. Избутах Уолт при камъка и се залепих до него — и двамата бяхме с лице към стената, когато в нас се блъсна вълна от нокти и козина, която се търкаляше отзад — цяло войнство гризачи, които тичаха по пет в редица по пода и препускаха хоризонтално по стената, отправяйки предизвикателство към земното притегляне.

Плъхове. Хиляди плъхове.

Бягаха точно над нас, без да ни вредят, ако не броим по някоя драскотинка тук-там. Сигурно ще си помислите: не е чак толкова страшно, но случвало ли ви се е някога да стоите прави и да ви газят цели пълчища мръсни плъхове? Не плащайте за такова изживяване.

Плъховете задръстиха погребалната камера. Нахвърлиха се на мумиите: започнаха да ги драскат и гризат с тих боен цвъркот. Те се загънаха под нападателите, но нямаха никакъв шанс. В помещението вилнееше истински ураган от козина, зъби и накъсан ленен плат. Беше като термитите по старите анимационни филмчета, които нападат някое дърво и направо го унищожават.

— Не! — кресна Клод Побеснелия. — Не!

Но пицеше само той. Мумиите се гънеха безмълвно под разярените плъхове.

— Ще ми паднете в ръчичките — озъби се Клод, а духът му започна да примигва. — Ще ви отмъстя!

И с един последен настървен поглед образът му помръкна и изчезна.

Плъховете разделиха силите си и хукнаха и по трите коридора, като пътем гризяха мумиите, докато накрая помещението притихна и се опразни и по пода останаха само прах, парчета разкъсан плат и някоя и друга кост.

Уолт беше разтърсен. Свлякох се върху него и го прегърнах. Сигурно съм се заплакала от облекчение. Бях неописуемо радостна, че държа топъл, жив човек.

— Всичко е наред — загали ме той по косата и на мен ми стана страшно приятно. — Ето го... ето го преданието за плъховете.

— Моля? — успях да попитам.

— Те... те спасиха Мемфис. Градът беше обсаден от вражеска войска и хората се молеха за помощ. Богът покровител им изпрати цели пълчища плъхове. Те прегризаха тетивите на врага, сандалите, всичко, което им се изпречи. Нападателят се видяха принудени да преминат в отстъпление.

— Богът покровител... имаш предвид...

— Мен.

От коридора при изхода в другия край на помещението се появи египетски селянин. Беше в мръсна дреха, чалма на главата и сандали. Държеше отстрани на хълбока си пушка. Ухили ни се и когато се приближи, видях, че очите му са съвсем бели и слепи. Кожата му беше със синкав оттенък, сякаш той се задушаваше и му беше страшно приятно.

— Извинявайте, че не откликнах по-рано — подхвана селянинът. — Аз съм Птах. И не съм бог на плюенето, Сейди.

— Заповядайте, седнете — каза богът. — Извинявайте, че е толкова разхвърляно, но какво можем да очакваме от римляните? Никога не чистят след себе си.

Не седнах нито аз, нито Уолт. Идваше ни малко в повечко пред нас да стои ухилен бог с пушка.

— А, добре тогава — примига Птах с невиждащи бели очи. — Бързате.

— Извинявай — подхванах аз. — Но фурми ли отглеждаш?

Птах погледна мръсната си дреха.

— Заселил съм се за малко в клетия селянин, разбирате. Реших, че няма да възразявате, тъй като той бездруго идваше да ви застреля, задето сте му съсипали водната кула.

— Да, не възразяваме, продължавай — подканих аз. — Но мумиите... какво ще стане с тяхната *ba*?

Птах се засмя.

— Не бери грижа за тях. Тленните им останки са унищожени и предполагам, че *ba* ще отиде в задгробния живот на римляните. Както си му е редът.

Той си закри с длан устата и се оригна. Издигна се облак бял газ, който се сгъсти на светеца *ba* и отлетя по коридора.

Уолт посочи духа птица.

— Какво направи току-що, наистина ли...

— Да — въздъхна Птах. — Опитвам се да не говоря. Нали разбираш, сътворявам така, с думи. Те могат да ми навлекат неприятности. Веднъж, колкото да се позабавлявам, съчиних думата „птичечовка“ и...

На пода тутакси се появи пересто нещо с вид на птичечовка, което задраска уплашено с нокти.

— Олеле! — възкликна Птах. — Да, случи се точно това. Изгървах се. Такова нещо всъщност може да бъде сътворено само по този начин. — Той махна с ръка и птичечовката изчезна. — При всички положения трябва да внимавам, затова не мога да разговарям дълго. Радвам се, че намерихте Книгата на Ра! Старчето винаги ми е било симпатично. Щях да помогна и по-рано, когато помолихте, но ми трябваше известно време, за да стигна дотук от Дуат. Освен това мога да отварям само по една врата на клиент. Рекох си, че този препречен коридор ви е само добре дошъл. Но ви е нужна много по-важна врата.

— Моля? — попитах аз.

— Брат ти — продължи Птах. — Има си големи главоболия.

Бях изтощена, мръсна, цялата в драскотини от плъховете, затова нервите ми се опънаха още повече. Брат ми Картър имаше нужда от помощ. Трябваше да спася смешната му кожа.

— Можеш ли да ни прехвърлиш там? — попитах.

Птах се усмихна.

— Мислех си, че така и няма да попиташ. — Той посочи най-близката стена. Камъните се разпаднаха на портал — пясъчна вихрушка. — И няколко думи — за съвет, скъпа. — Мътните му очи се впериха в мен. — Смелост. Надежда. Жертвоготовност.

Не знаех дали е видял тези качества в мен, или ме насърчава, или може би създава у мен чертите, от които се нуждая — както е създал *ba* и птичечовката. Какъвто и да беше случаят, изведнъж усетих как отвътре ми става по-топло и съм се изпълнила с нови сили.

— Започваш да разбираш — каза ми Птах. — Думите са извор на цялото могъщество. И имената са нещо повече просто от набор букви. Браво на теб, Сейди. Може и да успееш.

Погледнах пясъчната фуния.

— Пред какво ще се изправим от другата страна?

— Пред врагове и приятели — отговори той. — Но не мога да кажа кой какъв е. Ако се спасиш, се качи на върха на Хеопсовата пирамида. Това е добра точка да влезеш в Дуат. След като прочетеш Книгата на Ра... — Той се задави, преви се на две и изпусна пушката. — Трябва да вървя — обясни, а после се изправи с голямо усилие. — Човекът, в когото съм се вселил, вече не издържа. Но, Уолт... — Птах се усмихна тъжно. — Благодаря за телешката пастърма и сока. За теб има отговор. Няма да ти хареса, но това е най-добрият начин.

— В какъв смисъл? Какъв отговор?

Селянинът примига. Изведнъж очите му си станаха нормални. Той ни погледна изненадан, после извика нещо на арабски и вдигна пушката.

Сграбчих Уолт за ръката и двамата скочихме заедно в портала.

17.

КАК МЕНШИКОВ МОБИЛИЗИРА ЩАСТЛИВ ВЗВОД НА СМЪРТТА

КАРТЪР

Предполагам, вече сме квит, Сейди. Първо ние с Уолт се втурнахме да те спасяваме в Лондон. После вие с Уолт се втурнахте да спасявате мен. Само на него му се наложи да участва и двата пъти. Клетият Уолт, да прекосява надлъж и шир света, за да ни вади от затруднено положение. Но ще призная, имах нужда от помощ.

Бес беше заключен в светеща флуоресцентна клетка. Зия беше убедена, че сме врагове. Мечът и вълшебната ми пръчка ги нямаше. Държах гега и млатило, които очевидно бяха чужди и бяха откраднати, а двама от най-могъщите магьосници на света, Мишел Дежарден и Влад Задъхания, се готвеха да ме задържат под стража, да ме изправят пред съд и да ме екзекутират — не непременно в тази последователност.

Тръгнах да отстъпвам назад по стъпалата в гробницата на Зия, но нямаше къде да се задържа. Във всички посоки се беше разпростряла червена тиня, осеяна с отломъци и мъртва риба. Не можех да избягам или да се скрия, затова имах само две възможности: да се предам или да се бия.

Обезобразените очи на Меншиков блеснаха.

— Чувствай се свободен да се съпротивляваш, Кейн. Работата ми ще се улесни значително, ако приложиш смъртоносна сила.

— Престани, Владимире — спря го уморено Дежарден, който се беше подпрял на жезъла си. — Не постъпвай като глупак, Картър. Предай се още сега.

Преди три месеца Дежарден сигурно щеше да ме направи с огромно удоволствие на кайма. Сега изглеждаше тъжен и уморен, сякаш екзекуцията ми беше нещо неприятно, което се налага да

направи. Зия стоеше до него. Тя погледна предпазливо Меншиков, сякаш долавяше в него злото.

Де да можех да се възползвам от това и да спечеля малко време...

— Какъв е планът ти, Влад? — попитах. — Остави ни да се измъкнем твърде лесно от Санкт Петербург. Да си рече човек, че искаш да вдигнем от сън Ра.

Руснакът се засмя.

— За това ли съм пропътувал половината свят, за да те спра?

Меншиков направи всичко възможно да изглежда преизпълнен с презрение, но в ъгълчетата на устата му заигра усмивка, сякаш той беше казал шега, която разбихахме само ние двамата.

— Не си дошъл да ме спреш — предположих. — Разчиташе да намерим вместо теб свитъците и да ги обединим. Може би ти трябва и да събудим Ра, за да пуснеш на свобода Апоп?

— Стига, Картър — прекъсна ме Дежарден с равен глас, като пациент преди операция, който брои отзад напред и чака да го хване упойката.

Не проумявах защо се държи толкова вяло, но Меншиков изглеждаше ядосан и за двамата. От омразата в очите му схванах, че съм го настъпил по болното място.

— Така е, нали? — попитах. — Маат и Хаосът са свързани. За да пуснеш на свобода Апоп, трябва да събудиш Ра, но искаш да държиш под контрол всичко, за да се увериш, че Ра ще се завърне стар и немощен.

Новият дъбов жезъл на Меншиков избухна в зелени пламъци.

— Нямах представа какво говориш, момче.

— Сет се заяде с теб за някаква грешка от миналото — спомних си аз. — Вече си се опитвал да вдигнеш от сън Ра, нали? С какво... само с един свитък, който е бил у теб ли? Така ли си изгори лицето?

— Картър! — прекъсна ме Дежарден. — Влад Меншиков е герой на Дома на живота. Опита се да унищожи свитъка, за да попречи на другите да го използват. *Ето как се нарани.*

За миг бях толкова вцепенен, че онемях.

— Не... не може да е вярно.

— Не е зле да си учиш уроците, момче — погледна ме вторачено с увредените си очи руснакът. — Ние в рода Меншиков сме потомци на жреците на Амон-Ра. Чувал ли си за този храм?

Помъчих се да си спомня какво ми е разказвал татко. Знаех, че Амон-Ра е друго име на бога на слънцето Ра. И храмът му...

— Векове наред те всъщност владеят Египет — сетих се аз. — Възпротивили са се, когато Ехнатон е забранил старите богове, може би дори са го убили.

— Точно така! — рече Меншиков. — Предците ми са отстоявали боговете! Именно те са *създали* Книгата на Ра и са скрили трите ѝ части с надеждата, че някога ще се намери достоен магьосник, който да събуди отново техния бог на Слънцето.

Постарах се да го осмисля. Веднага си представих Влад Меншиков като древен кръвожаден жрец.

— Но щом си потомък на жреците на Ра...

— Защо се опълчвам срещу боговете ли? — Руснакът погледна Главния лектор така, сякаш съм задал предвидимо глупав въпрос. — Защото боговете унищожиха нашата цивилизация! По времето, когато Египет изживя упадък и господарят Искандар забрани Пътя на боговете, дори моето семейство вече бе прогледнало за истината. Старите обичаи трябва да се забранят. Да, опитах се да унищожа свитъка, за да изкупя греховете на предците си. Трябва да се изтребят всички, които призовават боговете.

Аз поклатих глава.

— *Видях те* как призоваваш Сет. Чух те как говориш за освобождаването на Апоп. Дежарден, Зия... този тип тук лъже. Ще ви убие и двамата.

Дежарден ме погледна някак замаяно. Еймъс твърдеше, че Главният лектор е умен, защо тогава не виждаше опасността?

— Стига вече — рече той. — Ела с мир, Картър Кейн, в противен случай ще бъдеш унищожен.

Още веднъж погледнах умоляващо Зия. Виждах съмненията в очите ѝ, тя обаче не беше в състояние да ми помогне. Току-що се беше събудила от кошмар, продължил три месеца. Искаше ѝ се да вярва, че Домът на живота и досега е и неин дом и че Дежарден и Меншиков са от добрите. Не ѝ се слушаше повече за Апоп.

Вдигнах гегата и млатилото.

— Няма да дойда с мир.

Меншиков кимна.

— Тогава унищожение.

Насочи жезъла си към мен и инстинктите ми надделяха. Замахнах с гегата.

Бях далеч и не го стигнах, но някаква невидима сила изтръгна жезъла от ръцете на руснака и го запрати в Нил. Той вдигна вълшебната пръчка, аз обаче разсякох още веднъж въздуха и Меншиков отхвърча. Приземи се по гръб толкова силно, че остави отпечатък върху калта.

— Картър! — извика Дежарден и изтика Зия зад себе си. И неговият жезъл запламтя в мораво. — Как смееш да използваш оръжието на Ра?

Погледнах изумен ръцете си. Никога дотогава не бях усещал такава сила да струи през тях с толкова лекота, сякаш бях орисан за цар. Дълбоко в съзнанието си чух гласа на Хор, който подканяше: *„Това е твоят път. Това ти се полага по право“*

— Бездруго ще ме убиеш — казах на Дежарден.

Тялото ми засия. Издигнах се над земята. За пръв път от Нова година бях отново в аватара на бога сокол: воин с глава на сокол и с размери, три пъти по-големи от моите. Той държеше огромни холографски копия на гегата и млатилото. Не бях обърнал особено внимание на млатилото, но то беше страховитото оръжие, предназначено да причинява болка: дървена дръжка с три шипести вериги, в края на всяка от които имаше малък метален боздуган, нещо средно между камшик и чук за месо. Замахнах към земята и воинът сокол повтори действията ми. Светецото млатило направи на прах каменните стъпала в гробницата на Зия и запрати късове варовик, които се разлетяха из въздуха.

Дежарден вдигна щит — да се предпази от парчетата. Очите на Зия се разшириха. Знаех, че вероятно я плаша и тя се убеждава, че съм от лошите, но бях длъжен да я защитя. Не можех да допусна Меншиков да я отведе.

— Бойна магия — рече с омраза Дежарден. — Точно такъв беше Домът на живота, когато следвахме пътя на боговете, Картър Кейн: магьосници се биеха с магьосници, различните храмове воюваха и се боричкаха помежду си. Нима искаш това време да се завърне?

— Не е задължително да бъде така — отвърнах аз. — Не искам да се бия с теб, Дежарден, но Меншиков е предател. Махни се оттук. Остави ме аз да се разправям с него.

Руснакът стана от калта — хилеше се, сякаш му беше приятно да го хвърлят.

— Така значи, да се разправяш с мен! Колко самонадеяно! Главен лекторе, на всяка цена остави хлапето да опита. Ще гледам да събера парчетата, щом приключим.

Дежарден подхвана:

— Не, Владимире. Нямах работа да...

Но Меншиков не го изчака. Тропна с крак по земята и цялата тиня около него изсъхна и побеля. Към мен като змийчета се устремиха две еднакви черти втвърдена пръст, които се преплетоха като спиралата на ДНК. Не бях сигурен какво ще направят, но знаех, че не искам да ме докосват. Замахнах към тях с млатилото и откъснах буца кал, която беше толкова голяма, че щеше да стигне за топла кална баня. Белите черти продължиха да се приближават: проправиха си път по трапа и се прекатериха от другата страна, а после се устремиха към мен. Опитах да се махна от пътя им, бойният ми аватар обаче не беше от най-бързите.

Магическите черти стигнаха до краката ми. Започнаха да се увиват като пълзящи растения по глезените на аватара и накрая ме омотаха чак до кръста. Стиснаха ме и изцедиха от мен всичката магия, а аз чух как гласът на Меншиков прониква насила в съзнанието ми.

„Змия — пошушна гласът. — *Ти си гънещо се влечуго.*“

Помъчих се да се преборя с ужаса. И друг път се бях превръщал против волята си в животно и това бе едно от най-неприятните изживявания в живота ми. Този път се случваше бавно. Бойният аватар се стараяше да запази вида си, но магията на Меншиков беше силна. Светещите бели пълзящи растения продължиха да се качват нагоре и да се омотават около гърдите ми.

Замахнах с гегата към Меншиков. Невидимата сила го хвана за врата и го вдигна от земята.

— Направи го! — подкани той задавено. — Покажи ми... силата си... божество!

Вдигнах млатилото. Стига да се прицелех точно, и щях да размажа като буболечка Влад Меншиков.

— Все тая! — продължи той със сетни сили, като се държеше за врата. — Заклинанието така и така... ще те разгроми. Покажи ни, Кейн... че си убиец!

Погледнах към ужасеното лице на Зия и след това се колебах прекалено дълго. Белите пълзящи растения се бяха омотали около ръцете ми. Бойният аватар се свлече на колене и аз пуснах Меншиков.

В цялото тяло ме прониза болка. Кръвта ми се вледени. Крайниците на аватара се смалиха, главата на сокола лека-полека се превърна в змийска. Усетих как сърцето ми бие по-бавно, пред очите ми притъмня. Устата ми се изпълни с вкус на отрова.

Зия извика:

— Спри! Прекаляваш!

— Обратното — възрази руснакът, докато разтъркваше ожуления си врат. — Той заслужава и по-лошо. Видя, Главен лекторе, как това хлапе ме заплашваше. Домогва се до престола на фараона. Трябва да бъде унищожено.

Зия се опита да изтича при мен, но Дежарден я задържа.

— Прекъсни заклинанието, Владимире — нареди той. — Момчето може да бъде спряно и с по-човечни средства.

— Човечни ли, господарю? Какъв човек е той!

Двамата магьосници се вторачиха един в друг. Не знам какво щеше да се случи, ако точно тогава под клетката с Бес не се отвори портал.

Виждах съм много портали, но не и като този. Вихрушката се изви на едно равнище със земята и всмука участък с размерите на мрежа за акробатични номера с червен пясък, мъртва риба, стари парчета дърво, натрошени грънци и светеца флуоресцентна клетка с бог джудже вътре. След като клетката влезе във въртопа, пръчките ѝ се натрошиха на блеснали трески. Бес се отърси от вцепенението, видя, че е потънал до кръста в пясъка, и подходи много творчески към ругатните. След това от портала право нагоре се изстреляха сестра ми и Уолт, които увиснаха хоризонтално, сякаш тичаха към небето. После земното притегляне надделя, те замахаха с ръце и отново паднаха на пясъка. Смерчът сигурно щеше да ги всмуче надолу, но Бес ги сграбчи и двамата и успя да ги издърпа.

Върна ги на земята. После се обърна към Влад Меншиков, стъпи здраво и разкъса хавайската риза и късите панталони, сякаш бяха от оризова хартия. Очите му блестяха от гняв. Върху банския му костюм, който предпочитам да не бях виждал, бяха избродирани думите „Гордостта на джуджетата“.

Меншиков имаше време да каже само:

— Ама как...

— АУУ! — ревна Бес.

Прозвуча като взривната вълна на водородна — или на грозноджуджевска — бомба. Земята се разтреса. Реката се надипли на вълнички. Аватарът ми се свлече и заедно с него се развали и магията на руснака: вкусът на отрова в устата ми изчезна, вече не усещах такова напрежение в гърдите си и можех да си поемам въздух. Сейди и Уолт вече бяха на земята. Зия беше побързала да се отдръпне. Но вълната на грозния справедлив гняв удари право в лицата Меншиков и Дежарден.

Със стъписано изражение и двамата се разпаднаха направо пред очите ни.

След миг на изумление Зия ахна:

— Ти ги уби!

— Не съм. — Бес си изтръска ръцете от прахта. — Само ги уплаших и ги върнах у дома. Няколко часа може и да са в безсъзнание, докато мозъците им се опитват да осмислят великолепната ми физика, но иначе ще прескочат трапа. Ала по-важното... — Той погледна свъсен Сейди и Уолт. — Бива ли такова нещо, да насочите портала към мен! На реликва ли ви приличам?

Двамата предпочетоха благоразумно да не отговарят. Станаха на крака и се изтръскаха от пясъка.

— Не сме го измислили ние! — започна да недоволства сестра ми. — Прати ни Птах — да ви помогнем.

— Кой Птах? — попитах аз. — Богът ли?

— Не, Птах селянинът, който отглежда фурми. Ще ти обясня по-късно.

— Какво ти има на косата? — попитах. — Все едно я е лизала камила.

— Я млъквай. — Точно тогава тя забеляза Зия. — Божичко, това да не е тя? Истинската Зия?

Зия се отдръпна, залитайки, назад и се опита също да запали жезъла си.

— Махай се!

Огънят запука немощно.

— Няма да те нараним — обеща Сейди.

Краката на Зия се подкосяваха. Ръцете ѝ трепереха. После тя направи единственото логично нещо за такъв ден след тримесечна кома. Забели очи и припадна.

Бес изсумтя:

— Силно момиче. Издържа на мощното ми фронтално АУУ! И все пак не е зле да я вдигнем на ръце и да се махаме оттук. Дежарден няма да стои вечно надалеч.

— Взе ли свитъка, Сейди? — попитах аз.

Тя извади от чантата и трите свитъка. Олекна ми. Но и се уплаших.

— Трябва да се доберем до Хеопсовата пирамида — обясни сестра ми. — Много те моля, кажи ми, че имаш автомобил.

Имахме не само автомобил, а и цяла тълпа бедуини. Доста след мръкнало им върнахме пикапа, но те ни се израдваха, нищо че водехме със себе си още хора, единият в безсъзнание. Бес успя да се разбере някак с тях да ни откарат в Кайро — поговориха няколко минути в шатрата им, а после той излезе, облечен в нови дрехи. Те пък изскочиха секунда след него и разкъсаха хавайската му риза на парченца, които внимателно завързаха по ръцете си, на антената за радиото и огледалото за обратно виждане — против уроки.

Сместихме се отзад в пикапа. Вътре беше претъпкано и шумно, затова по пътя за Кайро не говорихме много. Бес ни каза да поспим, той щял да бди. Обеща да се държи добре със Зия, ако тя дойде на себе си.

Сейди и Уолт заспаха веднага, аз обаче погледах малко звездите. Усещах до болка силно Зия — истинската Зия, — която спеше на пресекулки точно до мен, и вълшебните оръжия на Ра — гегата и млатилото, които бях прибрал в чантата си. Тялото ми още не се беше успокоило от битката. Магията на Меншиков беше развалена, ала аз още чувах в главата си гласа му, с който той се беше опитал да ме превърне в студенокръвно влечуго — същото като него.

Накрая успях да затворя очи. Без вълшебна защита моята *ba* се понесе веднага щом заспах.

Озовах се в Залата на епохите, пред престола на фараона. Между колоните от двете страни трепкаха холографски изображения. Точно

както беше описала и Сейди, от червен крайт на вълшебната завеса ставаше наситеноморав — знак за нова епоха. Изображенията в мораво почти не се различаваха, но ми се стори, че виждам два силуета, които се боричкат пред горящ стол.

— Да — каза гласът на Хор. — Битката приближава.

Той изникна във вълна от светлина — стоеше на стъпалата при подиума, където обикновено седеше Главният лектор. Беше във вид на човек, на мускулест младеж с бронзова кожа и бръсната глава. По кожените му бойни доспехи блещукаха скъпоценни камъни, отстрани бе окачен неговият *khopesh*. Очите му — едното златно, другото сребърно — блестяха.

— Как си дошъл тук? — попитах аз. — Това място не е ли защитено от богове?

— Не аз съм тук, Картър, а ти. Но навремето бяхме едно. Аз съм ехо в съзнанието ти — онази част от Хор, която никога не те е напускала.

— Не разбирам.

— Слушай. Положението ти се промени. Ти стоиш пред прага на величието.

Той посочи към гърдите ми. Погледнах се и видях, че не съм в обичайния вид на своята *ba*. Бях не птица, а човек, облечен като Хор в египетски доспехи. Държах гегата и млатилото.

— Те не са мои — казах. — Бяха погребани заедно със Зия.

— Могат да станат и твои — обясни Хор. — Това са регалиите на фараона, нещо като жезъл и вълшебна пръчка, но стотици пъти по-мощни. Без дори да си се упражнявал, успя да насочиш силата им. Представи си какво можем да постигнем заедно. — Той показа с ръка празния престол. — Като водач на Дома на живота можеш да го обединиш. Можем да сразим враговете.

Защо да отричам: през мен премина сладка тръпка. Допреди няколко месеца самата мисъл да съм водач ме плашеше до смърт. Сега обаче нещата се бяха променили. Бях започнал да разбирам повече от магия. От три месеца преподавах и превръщах учениците в сплотен отбор. Схващах по-ясно пред каква заплаха сме изправени и започвах да разбирам как да насочвам могъществото на Хор, без да се страхувам

от него. Ами ако той беше прав и бях в състояние да поведе боговете и магьосниците срещу Апоп? Допадаше ми мисълта, че ще смажем враговете и ще си отмъстим на силите на Хаоса, които преобърнаха живота ни наопаки.

После си спомних как ме погледна Зия, когато бях на път да убия Влад Меншиков — така, сякаш чудовището съм аз, а не той. Спомних си и какво е казал Дежарден за отминалите тежки дни, когато магьосници са се биели с магьосници. Щом Хор беше ехо в съзнанието ми, дали не бях повлиян от ламтежа му за власт? Сега вече го познавах добре. В много отношения беше добър — бе смел и честен. Но освен това беше амбициозен, сребролюбив, завистлив и много вироглав в постигането на целите си. И най-голямото му желание беше да властва над боговете.

— Гегата и млатилото принадлежат на Ра — напомних аз. — Длъжни сме да го вдигнем от сън.

Хор понаклони глава.

— Въпреки че същото иска и Апоп? Въпреки че Ра е немощен и стар? Предупредих те за разделението между боговете. Сам видях как Нехбет и Баби се опитаха да вземат нещата в свои ръце. Битката само ще се ожесточи. Хаосът се подхранва от множеството слаби водачи, от разцеплението между онези, които са им останали верни. Точно това цели Владимир Меншиков.

Залата на епохите се разтресе. Завесата от моравя светлина се разля по всички стени. Докато холографската сцена се разширяваше, видях, че столът всъщност е огнен трон като онзи, който Сейди беше описала от видението си за лодката на Ра. Два смътни силуета се боричкаха, опитваха се да надделеят един над друг, само не разбрах дали се бутат взаимно към престола, или си пречат да седнат на него.

— Меншиков наистина ли се е опитал да унищожи Книгата на Ра? — попитах аз.

Сребърното око на Хор проблесна. Винаги изглеждаше малко по-ярко от златното и това ме объркваше, сякаш целият свят беше изкривен на една страна.

— Подобно на повечето неща, които Меншиков говори, и това е истина само отчасти. Навремето той имаше същите убеждения като

теб. Смяташе, че е по силите му да върне Ра и да възстанови Маат. Представяше си, че е първожрец на славен нов храм, още по-всесилен и от предците си. Възгордя се и реши, че може да възстанови Книгата на Ра само по единия свитък, който беше у него. Грешеше. Ра беше взел мерки да не го вдигат от сън. Проклятията, които тегнеха над свитъка, прогориха очите на Меншиков. Слънчевият огън опърли гърлото му, защото той се осмели да прочете думите на заклинанието. И той се озлоби. В началото кроеше да унищожи Книгата на Ра, но не притежаваше такава сила. После измисли друг план. Да вдигне от сън Ра, но за да му отмъсти. Чака през всичките тези години. Точно заради това иска да съберете свитъците и да възстановите Книгата на Ра. Исква да види как Апоп поглъща стария бог. Исква да види света потопен в мрак и хаос. Безумец.

— О!

/_Знам, знам, страхотен отговор. Но ми е интересно какво ще кажете вие след такъв разказ?_/

Празният престол на фараона върху подиума до Хор сякаш се нагъна в моравата светлина. Той винаги ме беше плашил. Навремето фараонът е бил най-могъщият владетел. Оглавявал е империя, съществувала двацет пъти по-дълго от моята родина САЩ. Нима бях достоен да седя на неговия трон?

— Можеш, Картър — подкани ме Хор. — Можеш да поемеш властта. Защо да рискуваш и да призоваваш Ра? Знаеш, ще се наложи сестра ти да прочете Книгата. Видя какво е сполетяло Меншиков само заради един свитък. Представяш ли си какво ще се случи, ако върху сестра ти се стовари три пъти по-голяма сила?

Устата ми пресъхна. Мъчех се от угризения, че съм пратил Сейди да намери без мен последния свитък. Как можех да допусна да се излага на опасност, която можеше да я обезобрази, както бе обезобразила Влад Меншиков, че и по-лошо?

— Сега вече виждаш истината — продължи Хор. — Поискай за себе си гегата и млатилото. Качи се на престола. Заедно можем да победим Апоп. Можем да се върнем в Бруклин и да защитим приятелите и дома ти.

Дома ми. Звучеше примамливо. Приятелите ни бяха в ужасна опасност. Бях видял с очите си на какво е способен Меншиков. Представих си как невръстният Феликс и свитата Клио се опитват да

отблъснат такъв вид магия. Представих си как Меншиков превръща в безпомощни змии малките ни ученици. Дори не бях сигурен, че Еймъс е в състояние да му устои. Докато с оръжията на Ра аз щях да защита Бруклинската къща.

След това погледнах моравите изображения, трепкащи по стената: два силуета, които се биеха пред огнения престол. Това беше нашето бъдеще. Ключът към успеха бях не аз и дори не Хор, а Ра, първият цар на египетските богове. До огнения престол на Ра фараонският трон изглеждаше точно толкова значим, колкото и плажен шезлонг.

— Не сме достатъчни — отговорих аз на Хор. — Имаме нужда и от Ра.

Богът се втренчи в мен със златното и сребърното си око — сякаш бях дребна плячка на километри под него и той се двоуми дали изобщо си струва да се спуска към нея.

— Не разбираш за каква заплаха става въпрос — каза той. — Остани, Картър. И слушай враговете си, които кроят да те убият.

Хор изчезна.

В здрача зад престола чух стъпки, сетне познатото пресипнало дишане. Надявах се моята *ба* да е невидима. В светлината се появи Владимир Меншиков, който направо влачеше шефа си Дежарден.

— Още малко, и сме там, господарю — каза руснакът.

Изглеждаше доста освежен, в нов бял костюм. Единствената следа от неотдавнашната ни схватка бе превръзката върху врата му — там, където го бях хванал с гегата. Дежарден обаче изглеждаше така, сякаш за няколко часа се бе състарил с цяло десетилетие. Едвам пристъпваше и се беше отпуснал върху Меншиков. Косата му беше съвсем побеляла, но според мен не защото бе видял Бес по бански.

Меншиков се опита да го настани върху престола на фараона, но Дежарден възрази.

— За нищо на света, Владимир. Стъпалото. Стъпалото.

— Но, господарю, при твоето състояние със сигурност...

— За нищо на света!

Дежарден се отпусна върху стъпалата в долния край на престола. Не можех да повярвам, че изглежда толкова зле.

— Маат е изнемощял — каза той и протегна ръка. От върховете на пръстите му на облаче изникнаха едва забележими йероглифи,

които се понесоха във въздуха. — Навремето, Владимире, ме поддържаше именно неговото могъщество. А сега той сякаш пие жизнените ми сили. Това е всичко, което мога да направя.

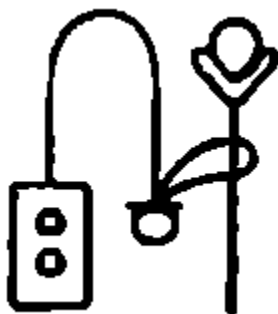
Гласът му заглъхна.

— Няма страшно, господарю — успокои го руснакът. — Веднъж да се справим със семейство Кейн, и всичко ще се нареди.

— Наистина ли? — Дежарден вдигна очи и за миг в тях както едно време припламна гняв. — Никога ли, Владимире, нямаш съмнения?

— Да, господарю, никога — потвърди руснакът. — Жертвал съм живота си, за да се бия с боговете. Ще го правя и занапред. Извинявай за дързостта, Главен лекторе, но не допускай до себе си Еймъс Кейн. Думите му са като отрова.

Дежарден хвана от въздуха един йероглиф и започна да го разглежда, докато той се въртеше в дланта му. Не разпознах символа, но ми напомняше светофар и мъж с палка, застанал до него.

— *Menhed* — каза Главният лектор. — Палитра на писар.

Погледнах символа, проблясващ едва-едва, и видях, че прилича на приспособленията за писане, които носех в чантата си. Правоъгълникът беше палитрата с дупки за черния и червения туш. Чертичката отстрани беше пръчицата за писане, прихваната с връв.

— Да, господарю — каза Меншиков. — Колко... интересно.

— Любимият символ на дядо ми — отбеляза замислен французинът. — Нали се сещаш, Жан-Франсоа Шамполион. С Розетския камък е разчел ключа към йероглифите — пръв от хората извън Дома на живота.

— Точно така, господарю. Чувал съм.

„Хиляди пъти при това“, беше изписано на лицето му.

— Тръгнал е от нулата и се е издигнал до велик учен — продължи Дежарден, — а също и до велик магьосник, уважаван и от обикновени простосмъртни, и от магьосници.

Меншиков се усмихна, сякаш угаждаше на дете, което вече го дразни.

— А сега ти си Главен лектор. Дядо ти щеше да се гордее.

— Дали? — попита замислен французинът. — След като прие семейството ми в Дома на живота, Искандар каза, че новата кръв и новите идеи са само добре дошли. Надяваше се да влеем в Дома на живота свежи сили. Но с какво можем да помогнем? Не променихме нищо. Не оспорихме нищо. Домът беше омаломощен. От година на година учениците намаляват.

— О, господарю — оголи зъби Меншиков. — Нека ти покажа, че не сме немощни. Взводът е мобилизиран.

Той плесна с ръце. Огромната бронзова врата в дъното на залата се отвори. В началото не повярвах на очите си, но когато малкото войнство тръгна с маршова стъпка към нас, тревогата ми започна да нараства.

Десетината магьосници бяха най-нестряскащата част от групата. Бяха главно по-възрастни мъже и жени в традиционните ленени дрехи. Повечето бяха с очертани с черен молив очи и йероглифи, татуирани по дланите и лицата им. Някои се бяха окичили с повече амулети и от Уолт. Мъжете бяха с бръснати глави, някои от жените бяха с къса коса, други я бяха вързали отзад на конска опашка. Всички бяха мрачни и приличаха на разгневена тълпа селяни, дошли да изгорят това чудовище, Франкенщайн, само че въоръжени не с вили, а с жезли и вълшебни пръчки. Имаше и такива, които носеха мечове.

От двете им страни крачеха демони — общо двајсетина на брой. И друг път се бях сражавал с демони, но нещо в тези беше различно. Те се движеха по-самоуверено, сякаш ги тласкаше обща цел. Излъчваха злоба и моята *ба* изпита чувството, че е опарена от огън. Кожата им беше във всякакви цветове, от зелена до черна и виолетова. Някои бяха с доспехи, други — с животински кожи, трети — по фланелени пижами. Един беше не с глава, а с електрическа пила. Друг пък — с гилотина. На трети между раменете му стърчеше ходило.

Още по-страшни и от демоните бяха крилатите змии. Да, знам, знам, мислите си: „Пак ли змии?“. Повярвайте, след като в Санкт

Петербург ме ухапа *tjesu heru*, и аз не им се израдвах. Тези тук не бяха триглави и не бяха по-големи от обичайните змии, но само като ги погледнах, и настръхнах. Представете си кобра с орлови криле. Представете си и че тя се носи бързо из въздуха и бълва дълги струи огън. Пет-шест такива чудовища бяха наобиколили взвода: стрелкаха се насам-натам и плюеха огън. Беше истинско чудо, че още не бяха подпалили никого от магьосниците.

Когато групата се приближи, Дежарден се изправи с усилие. Магьосниците и демоните паднаха на колене пред него. Една от крилатите змии полетя и застана пред Главния лектор, който я сграбчи с учудваща бързина. Змията се загъна в юмрука му, но не се и опита да го клъвне.

— *Uraeus?* — попита Дежарден. — Опасно е, Владимире. Това са твари на Ра.

Меншиков наклони глава.

— Навремето, Главен лекторе, те са служели в храма на Амон-Ра, но ти не се притеснявай. Благодарение на потеклото си имам власт над тях. Сметнах за уместно да използваме твари на бога на Слънцето за унищожаването на онези, които се домогват да го събудят.

Дежарден пусна змията, която бльвна огън и отлетя.

— Ами демоните? — попита Дежарден. — Откога използваме и твари на Хаоса?

— Те ми се подчиняват, господарю. — В гласа на Меншиков се долови напрежение, сякаш вече му беше втръснало да угажда на шефа си. — Магьосниците тук знаят нужните магии за спиране. Лично съм ги подбрал из номовете в цял свят. Притежават големи способности.

Главният лектор се взря в един азиатец в синя дреха.

— Куай, нали?

Мъжът кимна.

— Доколкото си спомням, ти беше заточен в ном номер триста в Северна Корея — за убийството на свой събрат, магьосник. А ти, Сара Джейкъби — посочи той жена в бяла дреха и остра като клечки коса, — ти беше пратена на Антарктида, защото предизвика цунамито в Индийския океан.

Меншиков се прокашля.

— Да, господарю, много от тези магьосници са създавали в миналото проблеми, но...

— Те са безпощадни убийци и крадци — прекъсна го Дежарден.
— Най-големите отрепки в Дома на живота.

— Но изгарят от нетърпение да докажат, че са му верни — увери го руснакът. — С огромно удоволствие! — Той се ухили на помагачите си, сякаш ги насърчаваше да подкрепят думите му с вида си. Те не го направиха. — Пък и ако искаш Бруклинската къща да бъде разрушена, господарю, трябва да бъдем безмилостни. За доброто на Маат.

Дежарден се свъси.

— Ами ти, Владимире? Ще ги поведеш ли?

— Не, господарю. Напълно убеден съм, че тази... хм, чудесна група може да се справи и сама в Бруклин. Ще нападнат по залез-слънце. Колкото до мен, аз ще проследя Кейн в Дуат и ще се заема лично с тях. Ти, господарю, не е зле да останеш тук и да си почиваш. Ще пратя в покоите ти купа за гледане, за да наблюдаваш напредъка ни.

— Така значи, да остана тук — повтори огорчен Дежарден. — И да наблюдавам.

Меншиков се поклони.

— Ние ще спасим Дома на живота. Заклевам се. Онези от семейство Кейн ще бъдат унищожени, боговете отново ще бъдат пратени в изгнание. Маат ще бъде възстановен.

Надявах се Дежарден да се опомни и да отмени нападението. Вместо това раменете му се смъкнаха. Той обърна гръб на Меншиков и се загледа в празния престол на фараона.

— Върви — каза уморено. — Махни ги тези твари, да не ги гледам.

Руснакът се усмихна.

— Слушам, господарю.

Обърна се и тръгна през Залата на епохите, а личното му войнство го последва.

След като излязоха, Дежарден вдигна ръка. От тавана се спусна кълбо светлина, което кацна върху дланта му.

— Донеси ми книгата „Как да се разгроми Апоп“ — нареди Дежарден на светлината. — Трябва да се допитам до нея.

Вълшебното кълбо се спусна надолу — все едно се поклони, — сетне се понесе нанякъде.

Дежарден се извърна към завесата морава светлина — образа на двата силуета, които се биеха за огнения престол.

— Ще „понаблюдавам“, Владимире — промълви Дежарден на себе си. — Но няма да „остана тук и да си почивам“.

Сцената избледня и моята *ba* се завърна в тялото ми.

18.

ХАЗАРТ ПРЕДИ КРАЯ НА СВЕТА

КАРТЪР

За втори път през онази седмица се събудих в хотелска стая, без да имам и най-малката представа как съм се озовал там.

Стаята не беше чак толкова хубава, както във „Фор Сийзънс“ в Александрия. Мазилката по стените беше напукана. По тавана изпъкваха оголени греди. Върху масичката жужеше преносим вентилатор, но въпреки това беше горещо като в нажежена фурна. През отворените прозорци струеше следобедна светлина. Отвън се чуваха автомобилни клаксони и гласове на търговци, които превъзнасяха на арабски стоката си. Във ветреца се долавяше миризмата на отработени газове, животинска тор и ябълкова *sisha*, плодова меласа с дъх на канализация. С други думи, разбрах, че сме в Кайро.

Сейди, Бес, Уолт и Зия седяха на маса при прозореца и като стари приятели играеха на някаква игра. Гледката беше много странна, затова си помислих, че сънувам.

Точно тогава Сейди забеляза, че съм буден.

— Браво на теб. Следващия път, Картър, когато решиш да пътешестваш дълго със своята *ba*, ни предупреди предварително. Не е никак забавно да те носим до третия етаж.

Главата ми щеше да се пръсне и това, че я разтърках с длани, не помогна.

— Колко време не съм бил на себе си?

— По-дълго от мен — отговори Зия.

Изглеждаше изумително: спокойна и освежена. Току-що измитата ѝ коса бе прибрана зад ушите, беше облечена в нова бяла рокля без ръкави, а бронзовата ѝ кожа направо сияеше.

Сигурно съм я гледал доста вторачено, защото Зия извърна очи. Вратът ѝ почервения.

— Три следобед е — уточни тя. — Аз съм на крак от десет сутринта.

— Изглеждаш...

— По-добре ли? — вдигна Зия вежди, сякаш ме предизвикваше да го отрека. — Изпусна най-интересното. Опитах да се бия. Опитах и да избягам. Това е третата ни хотелска стая.

— Първата се подпали — допълни Бес.

— Втората се взриви — уточни Уолт.

— Извиних се вече — свъси се Зия. — При всички положения накрая сестра ти ме укроти.

— За което ми трябваша няколко часа и всичките ми дипломатически умения — рече Сейди.

— Нима имаш такива? — възкликнах аз.

Тя завъртя очи.

— И да имах, нямаше да забележиш, Картър.

— Сестра ти е доста умна — вметна Зия. — Убеди ме да не избързвам с преценката за плановете ти, докато ти не се събудиш и не поговорим. Умее го.

— Благодаря — каза самодоволно Сейди.

Взрях се в тях двете и ме обзе ужас.

— Намерили сте общ език? Невъзможно! Не се понасяте.

— Онова, Картър, беше *shabti* — напомни Зия, макар че вратът ѝ още беше яркочервен. — Според мен Сейди е... възхитителна.

— Видя ли сега? — ахна сестра ми. — Възхитителна съм.

— Кошмар! — Седнах на дивана и одеялата си плъзнаха на пода. Погледнах се и видях, че съм с пижама на фигурки — Покемон! — Ще те убия, Сейди — казах.

Тя примига невинно.

— Но уличният търговец ни я даде много изгодно. Уолт каза, че ще ти бъде по мярка.

Уолт вдигна ръце.

— Аз, приятелю, нямам никаква вина. Опитах се да те защитя.

Бес изсумтя, после го изимитира доста успешно:

— „Поне вземи най-голямата с Пикачу.“ Нещата ти са в банята, Картър. И така, ще играем ли на сенет, или няма да играем?

Влязох с несигурна крачка в банята и с облекчение намерих там нормални дрехи: ново бельо, дънки и тениска — без Пикачу. Когато се

опитах да пусна душа, той издаде звук като слон в предсмъртния си час и замря, но все пак в мивката потече струйка вода с дъх на ръжда и аз криво-ляво успях да се поизмия.

Когато се върнах при другите, не се чувствах точно като нов, но поне не миришех на мъртва риба и ярешко.

Четиримата ми спътници още играеха сенет. Бях чувал за играта, смятана за една от най-древните в света, но никога не бях виждал да я играят. Дъската беше правоъгълна, на сини и бели квадратчета: три редици от по десет от всеки цвят. Играеше се с бели и сини пулове. Вместо зарове се хвърляха четири пръчици от слонова кост, подобни на клечки за сладолед, които от едната страна бяха едноцветни, а от другата — нашарени с йероглифи.

— Мислех, че вече никой не помни правилата — отбелязах аз.

Бес вдигна вежда.

— Простосмъртните може и да не ги помнят. Но боговете не забравят никога.

— Лесно си е — увери ме Сейди. — Местиш пуловете на зигзаг по дъската. Побеждава отборът, който пръв ги придвижи до отсрещния край.

— Ха! — възкликна Бес. — Има и много други тънкости. Искат се години, докато ги усвоиш.

— Виж ти, боже джудже! — Зия метна четирите пръчици и всичките паднаха откъм белязаната с йероглифи страна. — Усвои ето това тук!

Двете със сестра ми се шляпнаха по дланите. Явно бяха в един отбор. Сейди премести един син чип и върна друг — бял — в началото.

— Уолт — промърмори Бес. — Казвах ли ти аз да не го местиш този пул!

— Какво съм виновен аз!

Сейди ми се усмихна.

— Играем момичета срещу момчета. За тъмните очила на Влад Меншиков.

Тя вдигна счупените слънчеви очила с бяла рамка, които Сет й беше дал в Санкт Петербург.

— Всеки момент ще настъпи краят на света, а вие сте седнали да играете хазарт със залог някакви си тъмни очила? — ахнах аз.

— Ей, приятелю — отвърна Уолт, — ние сме многостранно развити личности. Обсъждаме положението вече колко... шест часа, но трябваше да те изчакаме да се събудиш, за да вземем решение.

— Пък и Бес твърди, че не можело да се играе сенет, ако не залагаш — допълни Сейди. — Това щяло да разтърси из основи Маат.

— Така си е — потвърди джуджето. — Хайде, хвърляй вече, Уолт.

Уолт метна пръчиците и три от тях паднаха с неизписаната страна нагоре.

Бес изруга.

— Трябваша ти две, малкият, за да се изнесем от Дома на Ре-Атум. Нали го обясних?

— Извинявай!

Не знаех какво друго да правя, затова придърпах един стол и седнах до тях.

Гледката през прозореца беше по-красива, отколкото си мислех. На около два километра от нас бяха пирамидите в Гиза, оцветени в червено от следобедното слънце. Явно бяхме в югозападните покрайнини на града, недалеч от ал-Мансурия. На път за археологически разкопки бях ходил с татко десетина пъти в този квартал, но пак се обърках при вида на пирамидите — сториха ми се съвсем наблизко.

Имах милион въпроси. Трябваше да разкажа на приятелите си за пътуването с *ba*. Но още преди да съм събрал смелост, Сейди се впусна да обяснява надълго и нашироко какво са правили, докато съм спял. Наблегна най-вече колко смешно съм изглеждал и как съм сумтял, докато са ме изнасяли от първите две горящи хотелски стаи. Описа току-що опечените вкусни питки — фалафел, и телешкото с подправки, което са си взели за обяд („О, извинявай, че не оставихме и за теб“), и колко успешно са се пазарили на *souk* — местния пазар на открито.

— И на пазар ли сте ходили? — възкликнах аз.

— Ами да, разбира се — потвърди сестра ми. — Бездруго до залез-слънце не можем да правим нищо друго. Така каза Бес.

— В смисъл?

Бес метна пръчиците и премести един от пуловете си в края на дъската.

— Равноденствието, малкият. Вече сме близо — всички портали по света ще бъдат затворени, освен по изгрев и залез-слънце, когато ден и нощ са напълно уравниловани.

— При всички положения, ако искаме да намерим Ра, се налага да минем по същия път, както и той, което ще рече, че по залез-слънце трябва да отидем в Дуат, а по изгрев — да излезем оттам — уточни сестра ми.

— Откъде знаеш? — полюбопитствах аз.

Тя извади от чантата си свитък — цилиндричен папирус, много по-дебел от другите, които бяхме взели преди това. По краищата пламтеше като огън.

— Книгата на Ра — заяви Сейди. — Събрах я. Сега вече можеш да ми благодариш.

Зави ми се свят. Спомних си как във видението Хор ми е казал, че свитъкът е изгорил лицето на Меншиков.

— Искаш да кажеш, че си го прочела без... без всякакви затруднения?

Тя сви рамене.

— Само предговора: предупреждения, указания, ей такива неща. Няма да чета истинското заклинание, докато не намерим Ра, но зная къде трябва да отидем.

— Ако изобщо решим да ходим — натъртих аз.

С тези думи привлякох всеобщото внимание.

— *Как така „ако“?* — учуди се Зия. Беше толкова близо, че чувствах топлината на тялото ѝ, но усещах и как сякаш слага стена между нас: наклонява се на другата страна, държи сковано раменете си, предупреждава ме да зачитам личното ѝ пространство. — Сейди ми каза, че си изпълнен с решителност.

— Бях, докато не разбрах какво крои Меншиков — признах си аз.

Разказах им какво съм научил от видението: че по залез-слънце взводът на руснака се отправя към Бруклин и че самият той смята да ни издири в Дуат. Обясних какво е казал Хор за опасността да вдигаме от сън Ра и как мога да използвам срещу Апоп гегата и млатилото.

— Но тези символи са свещени за Ра — напомни Зия.

— Те принадлежат на всеки фараон, достатъчно могъщ, за да ги използва — възразих аз. — Ако не помогнем на Еймъс в Бруклин...

— Ако не помогнем, чичо ви и всичките ви приятели ще бъдат избити — довърши вместо мен Бес. — Както го описваш, Меншиков е свикал страховита малка армия. *Uraei* — пламтящите змии — не вещаят нищо добро. Дори Баст да се върне навреме, за да помогне...

— Трябва да съобщим на Еймъс — отсече Уолт. — Трябва поне да го предупредим.

— Намира ли ти се купа за гледане? — поинтересувах се аз.

— Намира ми се нещо по-добро. — Той извади мобилен телефон. — Какво да му кажа? Връщаме ли се там?

Трепнах. Как да зарежа Еймъс и приятелите си сами пред лицето на такова освирепяло войнство? Идеше ми да грабна фараонските оръжия и да смажа враговете. В мен още кънтеше гласът на Хор, който ме призоваваше да взема нещата в свои ръце.

— Не можеш, Картър, да ходиш в Бруклин — намеси се Зия и ме погледна в очите, а аз си дадох сметка, че страхът и паниката не са я напуснали. Тя сдържаше тези чувства, но те още тлееха под повърхността. — Онова, което видях на Червените пясъци... ме хвърли в голям смут.

Имах чувството, че ми е стъпкала сърцето.

— Виж какво, съжалявам за аватара, за гегата и млатилото. Не исках да те плаша, но...

— Уплашена съм не от *теб*, Картър. А от Влад Меншиков.

— О... А, да.

Тя си пое треперливо въздух.

— Никога не съм вярвала на този човек. Когато завърших началното обучение, Меншиков настоя да ме зачислят към неговия ном. Добре че Искандар отказа.

— Е... и защо не мога да се върна в Бруклин?

Зия се взря в дъската за сенет, сякаш е карта на бойните действия.

— Вярвам, че казваш истината и Меншиков е предател. Онова, което ни разказа за видението си... Според мен Дежарден е повлиян от черна магия. Жизнените му сили са на изчерпване не защото Маат е пред крах.

— А заради Меншиков — предположи Сейди.

— Мисля, че да... — Гласът на Зия стана дрезгав. — И съм на мнение, че когато ме е положил в онази гробница, старият ми

наставник Искандар наистина се е опитвал да ме предпази. Не е грешка, че е позволил да чувам насън гласа на Апоп. Било е предупреждение — последен урок. Не току-така е оставил при мен гегата и млатилото. Вероятно е знаел, че ще ме намериш. При всички положения Меншиков трябва да бъде спрян.

— Но нали току-що каза, че не мога да ходя в Бруклин — напомних аз.

— Имах предвид, че не можеш да се откажеш от онова, което си предприел. Според мен Искандар е предвидил този път. Бил е убеден, че магьосниците трябва да се обединят с Дома на живота, и аз се доверявам на преценката му. Наистина трябва да вдигнеш от сън Ра.

При тези думи на Зия за пръв път почувствах, че онова, което съм тръгнал да правя, е истинско. И от решаващо значение. И много, много налудничаво. Но усетих и искрица надежда. Може би Зия не ме мразеше чак толкова.

Сейди взе пръчиците за сенет.

— Е, изяснихме го. По залез-слънце ще отворим портал на върха на Хеопсовата пирамида. Ще тръгнем по някогашния маршрут на лодката по Реката на нощта, ще намерим Ра, ще го вдигнем от сън и ще го изведем отново по изгрев. И по пътя може би ще открием място, където да похапнем, защото отново съм гладна.

— Опасно е — намеси се и Бес. — Безразсъдно. Нищо чудно да завърши със смърт.

— За нас е ден като всички други — обобщих аз.

Уолт се свъси, както държеше телефона.

— В такъв случай какво да кажа на Еймъс? Да се оправя сам ли?

— Няма да бъде сам — поправи го Зия. — Отивам в Бруклин.

Замалко да се задавя.

— *Ти?*

Тя ме погледна сърдито.

— *Аз съм добра* в магиите, Картър.

— Друго имах предвид. Просто...

— Искам да поговоря лично с Еймъс — настоя момичето. — Щом се появи Домът на живота, може би ще успее да се намесе и да спечеля време. Имам известно влияние сред другите магьосници... или най-малкото имах, докато Искандар беше жив. Някои от тях може

би ще се вслушат в здравия разум, особено ако Меншиков не е при тях, за да ги обработва.

Спомних си разгневената тълпа от видението ми. „Здрав разум“ не бяха първите думи, които ми дойдоха наум.

Уолт явно си мислеше същото.

— Ако се телепортираш по залез-слънце — каза той, — ще пристигнеш по същото време, както и нападателите. Ще настъпи хаос, няма да имате много време за разговори. Ами ако се наложи да се биеш?

— Да се надяваме, че няма да се стига дотам — отвърна Зия.

Отговорът ѝ не вдъхваше кой знае какво успокоение, но Уолт кимна.

— Ще дойда с теб.

Сейди изпусна на пода пръчиците за сенет.

— Моля? Не, Уолт! В твоето състояние...

Тя притисна с длан устата, но твърде късно.

— Какво състояние? — попитах аз.

Реших, че ако Уолт е урочасан, това може да се прехвърли и на сестра ми.

— Родовата ми история — обясни той. — Нещо, което споделих със Сейди... *с условието да не го разгласява.*

Без особено желание той обясни за проклятието, което тегнеше над рода му, и какво означава то за него.

Вцепенен, продължих да седя. Уолт се беше държал потайно, все си беше шушукал с Джаз и постоянно бе кисел — сега вече разбирах защо. Изведнъж собствените ми проблеми ми се сториха къде-къде по-незначителни.

— Ужас — изпелтечих. — Уолт...

— Виж какво, Картър, каквото и да смяташ да кажеш, съм ти признателен. Но съм приключил със състраданието. От години живея с това заболяване. Не искам да ме съжаляват и да се държат с мен, сякаш съм по-различен. Искам да ви помогна, приятели. Ще отведе Зия в Бруклин. Така Еймъс ще разбере, че тя отива с мир. Ще се постарам да отбием атаката, да ги удържим до изгрева, така че да успеете да се върнете заедно с Ра. Пък и... — Той сви рамене. — Ако не успеете и не спрем Апоп, така и така утре ще умрем всички.

— Много оптимистично гледаш на нещата — подметнах аз. Точно тогава ми хрумна една мисъл, толкова притеснителна, че в главата ми сякаш бе избухнала мъничка ядрена бомба. — Я чакай. Меншиков каза, че е потомък на жреците на Амон-Ра.

Бес изсумтя презрително.

— Ненавиждах ги тези типове. Бяха ужасно надути. Но какво общо имат те?

— Това не са ли същите жреци, които са се опълчили срещу Ехнатон и са проклели предците на Уолт? — попитах аз. — Ами ако Меншиков знае тайната на проклятието? И може да изцери...

— Стига! — Гневът в гласа на Уолт ме изненада. Ръцете му трепереха. — Картър, приел съм съдбата си. За нищо на света *не искам* да храня надежди. Меншиков е враг. И да може да помогне, няма да го направи. Ако пътищата ви се пресекат, не се и опитвай да се пазариш. Направи каквото се иска от теб. Разгроми го.

Погледнах Сейди. Очите ѝ блестяха, сякаш най-последно бях направил нещо смислено.

— Така да бъде, Уолт — съгласих се. — Няма да отворям повече дума за това.

Но двамата със сестра ми се спогледахме и проведохме съвсем различен безмълвен разговор. Както никога, бяхме на едно мнение. Щяхме да отидем в Дуат. И докато бяхме там, щяхме да си разменим местата с Влад Меншиков. Щяхме да го намерим, щяхме да го скъсаме от бой и да го принудим да ни каже как да изцерим Уолт. Изведнъж се почувствах много по-добре при мисълта какво ми предстои да направя.

— И така, ще тръгнем по залез-слънце — каза Зия. — Ние с Уолт към Бруклин. Вие със Сейди към Дуат. Разбрахме се.

— Не уточнихме само едно. — Бес се вторачи в пръчиците за сенет, които Сейди беше изпуснала на земята. — Не си хвърляла такова нещо. Невъзможно е.

Сестра ми също погледна надолу. Лицето ѝ грейна от усмивка. Съвсем случайно Сейди беше хвърлила три, точно колкото ѝ трябваша, за да победи.

Тя премести пула в края на дъската, после взе очилата с бяла рамка на Меншиков и ги премери. Те изглеждаха много страшни върху лицето ѝ. Неволно се сетих за изгореното му лице и разранените очи и се притесних за сестра си, ако тя тръгне да чете Книгата на Ра.

— Аз съм пръв спец по всичко невъзможно — оповести Сейди.
— Хайде, скъпи ми братко. Да се приготвяме за Хеопсовата пирамида.

Ако някой ден отидете на пирамидите, знайте от мен: най-добре е да ги гледате отдалеч, например от хоризонта. Колкото повече се приближавате, толкова по-разочаровани ще бъдете.

Сигурно звучи грубо, но първо, отблизо пирамидите ще ви се сторят по-малки, отколкото сте очаквали. Казва го всеки, който ги е видял. Е, да, в продължение на хилядолетия те са били най-високите постройки на Земята, но в сравнение със съвременните сгради изобщо не изглеждат внушително. Останали са без белите облицовъчни камъни и златните плочи в горния край, с които в дълбока древност наистина са приковавали погледа. И сега са красиви, особено когато са озарени от светлината преди залез, но ще ви харесат повече отдалеч, където няма такива пълчища туристи.

Това е второто нещо — тълпите туристи и продавачи. Където и да отидете по време на ваканцията: на „Таймс Скуеър“, на „Пикадили Съркьс“ или в римския Колизей, ще се натъкнете все на едно и също — на търговци, които се опитват да ви пробутат долнопробни тениски и дрънкулки, и на цяла гмеж плувнали в пот туристи, които мърморят недоволно и кръжат напред-назад в опит да направят снимки. При пирамидите не е по-различно, само тълпите са по-големи и търговците са наистина нахални. Знаят много английски думи, но „не“ не е сред тях.

Докато се промушвахме през навалищата, търговците се опитваха да ни продадат три разходки с камила на цената на една, десетина тениски и повече амулети, отколкото носеше Уолт („Само като за вас! Бяла магия!“). Предложиха ни и единайсет истински пръста от мумии, които, предполагам, бяха произведени в Китай.

Попитах Бес дали може да разгони тълпата, но той само се засмя.

— Не си струва, малкият. Тук туристи има почти откакто има и пирамиди. Ще направя така, че да не ни виждат. Хайде да се качваме на върха.

В долния край на Хеопсовата пирамида имаше хора от охраната, но никой не се опита да ни спре. Бес може би наистина ни бе направил невидими или пък мъжете от охраната се преструваха, че не ни

забелязват, защото бяхме с бога джудже. При всички положения след малко разбрах защо не е разрешено да се катериш по пирамидите: трудно и опасно е. Хеопсовата пирамида е с височина около сто четиридесет и пет метра и каменните ѝ стени не са предвидени да се изкачваш по тях. Докато се катерехме, на два пъти бях на косъм да падна. Уолт си изкълчи глезена. Някои от каменните късове се бяха разхлабили и се ронеха. Имаше „стъпала“, високи метър и половина, та се наложи да се издърпваме един друг. Накрая, след двацет минути усилен труд, стигнахме върха, плувнали в пот. От смога над Кайро всичко на изток се беше превърнало в голямо размазано петно, но на запад виждахме добре как Слънцето се снишава към хоризонта и обагрят пустинята в алено.

Опитах се да си представя каква е била гледката оттук преди около пет хилядолетия, когато пирамидата е била построена. Дали фараонът Хуфу е стоял на върха на собствената си гробница, за да се полюбува на империята си? Вероятно не. Вероятно е бил прекалено умен, че да се катери по такива стени.

— Готово! — заяви Сейди и пусна чантата върху най-близкия къс варовик. — Бес, ти следи какво става. Уолт, ти ще ми помогнеш с портала, нали?

Зия ме докосна по ръката и аз подскочих като ужилен.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

Слезе малко по каменните блокове. Сърцето ми биеше като обезумяло, но аз успях да я последвам, без да падам и без да приличам на кръгъл глупак.

Зия погледна към пустинята. Въпреки светлината на залеза, видях, че се е изчервила.

— Не ме разбирай погрешно, Картър. Признателна съм ти, че ме събуди. Знам, че си се ръководел от най-благородни подбуди.

От каквито и подбуди да се бях ръководил, сега сърцето ми беше заседнало на гръкляна.

— Но?... — попитах.

Тя обви ръце около себе си.

— Трябва ми време. За мен е много странно. Някой ден може и да се... сбlijим, но засега...

— Имаш нужда от време — казах пресипнало. — Ако довечера не умрем.

Очите ѝ бяха бляскаво златисти. Запитах се дали това е последният цвят, който мухата вижда, преди да бъде затворена в кехлибара, и дали си мисли: „О, колко е красиво!“, а после е хваната в капан за вечни времена.

— Ще направя всичко по силите си да защитя твоя дом — продължи Зия. — Обещай ми, че ако се наложи да избираш, ще се вслушаш в сърцето си, а не във волята на боговете.

— Обещавам — рекох аз, макар и да се съмнявах. Още чувах в главата си Хор, който ме подканяше да поискам за себе си оръжията на фараона. Щеше ми се да кажа още нещо, да обясня какво изпитвам, но единственото, което успях да промълвя, беше: — Хм... да.

Зия успя да се усмихне сковано.

— Сейди е права... как точно го каза? Трогателно недодялан.

— Страхотно, няма що. Благодаря.

Над нас блесна светлина и на върха на пирамидата се отвори портал. За разлика от повечето други, този не представляваше пясъчна вихрушка. Светеше с моравя светлина — вход право към Дуат.

Сейди се извърна към мен.

— Този е за нас. Хайде!

— Внимавай — каза Зия.

— Да — отвърнах. — Не ме бива много-много в това, но добре.

Докато се качвах с усилие към върха, Сейди придърпа Уолт и му пошушна нещо на ухото.

Той кимна мрачно.

— На всяка цена.

Още преди да съм попитал какво си говорят, Сейди погледна към Бес.

— Готов ли си?

— Аз ще ви настигна — обеща той. — Веднага щом прекарам Уолт и Зия през техния портал. Ще се срещнем на Реката на нощта, в Четвърти дом.

— В какъв Четвърти дом? — любопитствах.

— Ще видиш — обеща той. — А сега върви!

Погледнах още веднъж Зия и се запитах дали я виждам за последен път. После двамата със Сейди скочихме през вихрушката при моравата врата.

Дуат е странно място.

/_Сейди току-що ме нарече Капитан Очевидников, но какво толкова, заслужава си да го кажа._/

Теченията в света на духовете взаимодействат с мислите ти, дърпат те ту насам, ту натам, оформят онова, което виждаш, за да съответства на нещата, които знаеш. Затова, макар и да се бяхме прехвърлили на друго равнище в действителността, то наподобяваше кея на Темза под жилището на баба и дядо.

— Колко грубо! — отбеляза Сейди.

Разбирах я. Беше й трудно да се върне в Лондон след ужасното пътуване на рождения ѝ ден. Освен това миналата Коледа бяхме поели първия път към Бруклин именно оттук. Бяхме слезли заедно с Еймъс по тези стъпала и се бяхме качили на вълшебната му лодка. По онова време още скърбях за загубата на татко, бях стъписан от баба и дядо, съгласили се да тръгнем с чичо, когото дори не помнех, и бях ужасен да поема с лодка към неизвестността. Сега всички тези чувства се надигнаха отново в мен, както винаги остри и болезнени.

Реката беше обвита в мъгла. Нямаше улични светлини, само зловещо сияние в небето. Очертанията на Лондон сякаш бяха течни: сгради, които плуваха, издигаха се и се топяха, сякаш не можеха да си намерят удобно място, на което да се закрепят.

Мъглата се вдигна от кея.

— Сейди — казах аз. — Виж!

В долния край на стъпалата се поклящаше закотвена лодка. Но не тази на Еймъс. А ладията на бога на Слънцето, точно какъвто ми се беше явила и във видението: Навремето царствен кораб с каюти и места за двацет гребци, който обаче сега едвам се държеше на повърхността. Платното беше опърпано, греблата — счупени, такелажът — покрит с паяжини.

По средата на стъпалата стояха баба и дядо, които ни бяха препречили пътя.

— Пак тия — изръмжа Сейди. — Ела. — Тя тръгна право надолу по стъпалата и накрая двамата се изправихме лице в лице със светещите изображения на баба и дядо. — Чупката — тросна се сестра ми.

— Скъпа — отвърна с блеснали очи баба. — Бива ли такова нещо, да разговаряш така с мен!

— О, извинявай — рече Сейди. — На това място сигурно трябва да кажа: „Олеле, колко са ти големи зъбите“. Ти, Нехбет, не си ми никаква баба. А сега се разкарай от пътя ни!

Образът на баба затрепка. Пеньоарът ѝ на цветя се превърна в наметало от мазни черни пера. Лицето ѝ се сви на отпусната сбръчкана маска, косата ѝ окапа почти цялата и тя стана почти толкова грозна, колкото и Бес.

— Проявявай повече уважение, любов моя — изгука богинята. — Тук сме само за да ви предупредим като приятели. Ще минете точката, от която връщане няма. Качите ли се на тази лодка тук, после не можете да се върнете — не можете и да спрете, докато не прекосите всички Дванайсет дома на нощта или не умрете.

Дядо само издаде рязък звук:

— *Хрр!*

Почеса се под мишниците, което вероятно означаваше, че в него се е вселил богът песоглавец Баби, а може и да не означаваше това, защото подобно поведение не беше чуждо и на дядо.

— Послушай Баби — подкани Нехбет. — Нямата представа какво ви чака по реката. В Лондон едвам се справи с нас, двамата, момиче. Войнството на Хаоса е много по-страшно!

— Този път тя не е сама. — Излязох напред с гегата и млатилото. — А сега беж да ви няма.

Дядо изръмжа и отстъпи назад.

Нехбет присви очи.

— Решил си да използваш оръжията на фараона, а? — В гласа ѝ се долавяше следа от неволно възхищение. — Дързък ход, момче, но това няма да ви спаси.

— Ти не разбираш — рекох аз. — Ние спасяваме и вас. Спасяваме всички от Апоп. Щом се върнем с Ра, ще ни помагате. Ще се подчинявате на заповедите ни и ще убедите и другите богове да го правят.

— Я не ставай за смях — изсъска Нехбет.

Вдигнах гегата и през мен премина сила — силата на цар. Гегата служеше на пастирите. Един цар води народа си така, както пастир

води стадо. Упражних волята си и двете божества се свлякоха на колене.

Образите на Нехбет и на дядо се изпариха, разкривайки истинския вид на боговете. Нехбет беше огромен лешояд със златна корона на главата и богато украсена със скъпоценни камъни огърлица на врата. Крилете ѝ пак бяха черни и мазни, но проблясваха, сякаш се беше търкала в златен прашец. Баби пък беше грамаден сив песоглавец с пламнали червени очи, зъбища като ятагани и ръце колкото дънери.

И двамата ме изгледаха с неподправена омраза. Знаех, че ако трепна и за миг, ако допусна силата на гегата да намалее, те ще ме разкъсат на парчета.

— Закълнете се във вярност — заповядах. — Щом се върнем заедно с Ра, ще му се подчинявате.

— Няма да успееш — опита да се заяде Нехбет.

— В такъв случай няма да ви навреди да се закълнете във вярност — заявих аз. — Закълнете се!

Вдигнах бойното млатило и боговете се свиха.

— Хрр — промърмори Баби.

— Заклеваме се, заклеваме се — рече Нехбет. — Но това са празни обещания. Поел си на сигурна гибел.

Замахнах с гегата и боговете изчезнаха в мъглата.

Сейди си пое дълбоко въздух.

— Браво на теб. Говореше така уверено!

— Само се преструвах.

— Знам — каза тя. — А сега ни предстои трудната част: да намерим Ра и да го вдигнем от сън. И за предпочитане някъде по пътя да си хапнем сладко-сладко. Без да умираме.

Погледнах надолу към лодката. Навремето богът на познанието Тот ни беше казал, че ако ни трябва превоз, винаги ще имаме силата да го измагьосаме, понеже сме потомци на фараони. Но и през ум не ми е минавало, че ще се появи точно такава ладия в такова окаяно състояние. Две деца на изпочупено продънено корито, сами срещу силите на Хаоса.

— Всички на борда — казах на Сейди.

19.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА БУЛУИНКЪЛ, БОГА НА ЛОСОВЕТЕ

СЕЙДИ

Не е зле да спомена, че Картър беше по пола.

/_А, без тия! Няма да ми взимаш насила микрофона. Мой ред е._/

Той пропусна да ви го каже, но още щом навлязохме в Дуат, започнахме да изглеждаме различно и се оказа, че сме облечени в древноегипетски дрехи.

На мен ми отиваха много. Бялата ми копринена рокля проблясваше. Ръцете ми бяха окичени с какви ли не златни пръстени и гривни. Е, да, украсената със скъпоценни камъни огърлица беше малко тежичка — като оловните престилки, които ви дават да си сложите, ако при зъболекаря ви правят зъбни снимки, а косата ми беше сплетена и напръскана с толкова много лак, че щеше да се вкамени и голям бог. Но иначе съм сигурна, че съм изглеждала доста привлекателно.

Картър пък беше по поличка за мъже — най-обикновена ленена препаска с нещо като пояс, от който висяха гегата и млатилото. Гърдите му бяха голи, ако не броим златната огърлица — същата като моята. Очите му бяха очертани с черен молив и той нямаше обувки на краката.

Убедена съм, че за древните египтяни е щял да изглежда като истински цар и воин, един прекрасен екземпляр от човешкия род. /_Видя ли? Успях да го кажа, без да се засмея._/ И, предполагам, Картър не беше от момчетата, които изглеждат лошо без риза, което обаче не означаваше, че изгарям от желание да се впускам в приключения в подземния свят с брат, който е само по някаква си огърлица и плажна кърпа около кръста.

Още щом стъпихме на лодката на бога на Слънцето, и Картър се набоде на треска.

— Защо си бос? — попитах.

— Да не би на *мен* да ми е хрумнало да ходя бос! — свъси се той, докато вадеше треската с размери на клечка за зъби. — Сигурно защото в древността са се сражавали боси. От потта и кръвта сандалите са ставали хлъзгави.

— Ами полата?

— Хайде да тръгваме, не искаш ли?

Оказа се, че е по-лесно да го кажеш, отколкото да го направиш.

Лодката се отлепи от кея, а после, на няколко метра надолу по течението, заседна в едно тресавище. Започнахме да се въртим в кръг.

— Мъничък въпрос — казах аз. — Разбираш ли изобщо от лодки?

— Не — призна си Картър.

Опърпаното платно вършеше работа точно колкото разкъсана хартиена кърпичка. Греблата или бяха счупени, или се влачеха безполезно във водата, пък и изглеждаха доста тежки. Не виждах как само двамата с брат ми ще направляваме лодка, предвидена за екипаж от двасет души, колкото и спокойна да беше реката. Последния път, когато бяхме идвали в Дуат, пътуването приличаше по-скоро на разходка с влакче на ужасите.

— Ами светещите къмба светлина? — попитах аз. — Като екипажа ни на „Египетска царица“?

— Можеш ли да измагьосаш няколко такива?

— Виж го ти него! — промърморих. — Вместо да отговори, прехвърля трудните въпроси обратно към мен.

Огледах лодката с надеждата да зърна бутон, на който пише: **НАТИСНИ ТУК ЗА СВЕТЕЩИ ГРЕБЦИ!** Не видях нищо, което да върши работа. Знаех, че навремето шлепът на бога на Слънцето е бил с екипаж от светлинки. Бяха ми се явили във видението. Но как да ги призова?

Шатрата беше празна. Огнения престол го нямаше. На лодката беше тихо, чуваше се само как през пробойните по корпуса шурти вода. От въртенето вече ми се гадеше.

После ме връхлетя една ужасна мисъл. Десетина тънички гласчета започнаха да шушукат в черепа ми: „Изида. Заговорница. Отровителка. Предателка.“

Разбрах, че ми се гади не само заради водовъртежите по течението. Целият кораб пращаше към мен злобни мисли. Дъските под краката ми, перилата, греблата и такелажът — всичко по ладията на Ра ме мразеше, задето съм тук.

— Лодката не ме харесва, Картър — оповестих аз.

— Искаш да кажеш, че има вкус ли?

— Ха-ха. Не, искам да кажа, че е надушила Изида. Все пак именно тя е отровила Ра и го е принудила да замине в изгнание. Лодката помни.

— Ами... извини се или нещо такова.

— Ей, лодко — подхванах — чувствах се последна глупачка. — Извинявай за оная история с отровата. Но нали виждаш... аз не съм Изида. Аз съм Сейди Кейн.

„Предателка“, прошепнаха гласовете.

— Разбирам защо мислите така — признах си аз. — Сигурно ви мириша на „магията на Изида“, нали? Но честно ви казвам, отпратих Изида да си върви по живо, по здраво. Тя вече не живее тук. Ние с брат ми ще върнем Ра.

Лодката се разтресе. Десетината гласчета млъкнаха, сякаш за пръв път в своя безсмъртен живот бяха наистина стъписани. (Е, срещаха мен за пръв път, нали така?)

— Ще бъде хубаво, нали? — престраших се да продължа. — Ра ще бъде отново тук и както едно време ще си плава по реката. Тук сме, за да оправим нещата, но за да успеем, трябва да прекосим Домовете на нощта. Ако ни съдействате...

Блеснаха десетина светещи кълба. Закръжиха около мен като разлютен рояк пламтящи топки за тенис и бяха толкова нажежени, че се притесних да не ми прогорят новата рокля.

— Сейди! — предупреди ме Картър. — Те не изглеждат особено щастливи.

А се чудеше защо съм го нарекла Капитан Очевидников.

Постарах се да запазя спокойствие.

— Я кротувайте — казах сериозно на светлинките. — Става дума не за мен. А за Ра. Ако искате фараонът ви да се завърне, ще заемете местата си.

Мислех, че ще ме опекаат като пиле на грил, но не се паникьосах. Бях обкръжена и всъщност нямах избор. Задействах магическите си

способности и се постарях да подчиня светлинките на волята си — по същия начин, както бих могла да превърна някого в плъх или гущер.

„Ще помагате — заповядах им. — Ще си вършите покорно работата.“

Вътре в главата ми се чу едно ясно „сссс“, което означаваше или че ми е прегорял някой мисловен бушон, или че светлинките са се подчинили.

Всички от екипажа се пръснаха. Заеха местата си, запретнаха се да опъват въжетата, да потягат платното, да гребат със здравите гребла и да наглеждат румпела.

Продълженият корпус простена и лодката насочи нос надолу по течението.

Картър въздъхна от облекчение.

— Браво на теб. Добре ли си?

Кимнах, но още ми се виеше свят. Не бях сигурна дали съм убедила кльбцата, или те просто протакаха и чакаха да си отмъстят. При всички положения не си умирах от щастие, че съм поверила съдбата ни в ръцете им.

Заплувахме в тъмното. Очертанията на Лондон се стопиха. Докато навлизахме все по-надълбоко в Дуат, усетих в стомаха си познатото чувство, все едно съм в свободно падане.

— Навлизаме във Втори дом — предположих.

Картър сграбчи мачтата, за да не изгуби равновесие.

— Имаш предвид онези Домове на нощта, за които спомена Бесли? Всъщност какво представляват?

Почувствах се странно, задето обяснявам точно на брат си древноегипетските митове. Хрумна ми, че може би се заяжда, но той изглеждаше наистина озадачен.

— Нещо, което прочетох в Книгата на Ра — рекох аз. — Всеки час от нощта представлява „дом“. Трябва да минем през дванайсетте прага на реката, които олицетворяват дванайсетте нощни часа.

Картър се взря в мрака отпред.

— Щом сме във Втори дом, искаш да кажеш, че вече е минал един час, така ли? Не ми се стори толкова дълго.

Беше прав. Наистина не бяхме пътували дълго. Но пък няхах представа как тече времето в Дуат. Не беше задължително един Дом на

нощта да съответства точно на един час за обикновените простосмъртни в горния свят.

Веднъж Анубис ми беше казал, че е прекарал в Земята на мъртвите пет хилядолетия, а още се чувствал тийнейджър, сякаш времето изобщо не отминавало.

Потреперих. Ами ако стигнем другия край на Реката на нощта и установяваме, че са минали няколко епохи? Току-що бях навършила тринайсет години. Не бях готова да съм на хиляда и триста.

Съжалих и че съм си помислила за Анубис. Пипнах амулета *shen* на врата си. След всичко, случило се с Уолт, при мисълта за Анубис се чувствах, кой знае защо, някак гузна, но и малко развълнувана. Той може би щеше да ни помогне в пътуването. Може би, както беше направил последния път, когато бяхме идвали в Дуат, пак щеше да ме отведе на прикътано местенце, за да си поприказваме — на малко романтично гробище, на вечеря в кафене „Ковчега“...

„Не мисли за такива неща, Сейди — спрях се аз. — Съсредоточи се“

Извадих от чантата Книгата на Ра и отново прегледах набързо указанията. Вече ги бях чела няколко пъти, но те звучаха тайнствено и объркващо, почти като в учебник по математика. Свитъкът гъмжеше от понятия като „пръв от Хаоса“, „дъх в глината“, „нощно стадо“, „прероден в огън“, „Слънчевите селения“, „целувката на ножа“, „който залага на светлината“ и „последният скарабей“, повечето от които не ми говореха нищо.

Схванах, че докато минаваме през дванайсетте прага на реката, ще се наложи на три различни места да прочета трите части от Книгата на Ра — вероятно, за да върна към живот различните проявления на бога на Слънцето, а всяко от тези проявления ще ни изправи пред различно предизвикателство. Знаех, че ако се проваля, ако, докато чета заклинанията, се запъна дори с една дума, ще свърша по-зле и от Влад Меншиков. Тази мисъл ме хвърляше в ужас. Просто трябваше да вярвам, че когато му дойде времето, несвързаните думи в свитъка ще ми говорят нещо.

Реката потече по-бързо. Водата, просмукваща се в продънената лодка — също. Картър показва способностите си за бойни магии, като измагьоса една кофа и се запретна да изгребва водата, а аз се съсредоточих върху екипажа — да не вземе да си зареже работата.

Колкото по-навътре в Дуат навлизахме, толкова повече се бунтуваха кълбетата светлина. Правеха ми напук и си спомняха колко много им се иска да ме направят на пепел.

Притеснително си е да плаваш по вълшебна река и гласовете вътре в главата ти само да нашепват: „Умри, предателко, умри“. Все си мислех, че ни следят. Обръщах се и ми се струваше, че съм зърнала върху черното пространство белезникаво петно — отражение от светкавица, после обаче решавах, че само ми се е привидяло. Още по-притеснителен беше мракът отпред — никакъв бряг, никакви пътеуказатели, никаква видимост. Екипажът можеше да завие и да се блъснем право в някой огромен камък или да попаднем в пастта на чудовище, и то най-неочаквано. Просто продължавахме да се носим през непрогледната пустош.

— Защо е толкова... какво? — прошепнах аз.

Картър изпразни кофата през борда. Беше странна гледка: момче, облечено като фараон и с царската гега и млатило, изгребва вода от продънена лодка.

— Може би Домовете на нощта следват циклите в човешкия сън — предположи той.

— Какви цикли на човешкия сън?

— Мама ни разказваше за тях, преди да заспим. Не помниш ли?

Не помнех. Но бях едва шестгодишна, когато мама почина. Тя беше не само магьосница, но и учен и не виждаше нищо лошо преди сън да ни чете за законите на Нютон и периодичната таблица. Повечето от тези неща ми се бяха изпарили от главата, аз обаче исках да си ги спомня. Открай време се дразнех, че Картър помни мама много по-добре от мен.

— Сънят има няколко фази — обясни брат ми. — През първите няколко часа мозъкът е, кажи-речи, като в кома — наистина дълбок сън, почти без сънища. Може би точно заради това тази част на реката е толкова тъмна и безформена. После, по-късно през нощта, мозъкът преминава през така нареченото БДО — бързо движение на очите. Тогава сънуваме. Циклите се ускоряват и стават по-ярки. Нищо чудно Домовете на нощта също да са подредени така.

Стори ми се малко изсмукано от пръстите. Но пък мама все беше повтаряла, че наука и магия не се изключват взаимно. Наричаше ги два диалекта на един език. Веднъж Баст беше споменала, че реката в Дуат

е с милион най-различни притоци и разклонения. И че при всяко пътуване географията се мени — според мислите на пътника. Ако формата на реката наистина се определяше от всички заспали умове по Земята, ако с напредването на нощта течението ѝ ставаше по-живо и налудничаво, ни чакаше доста тежък път.

Накрая реката се стесни. От двете страни се появиха брегове: черен вулканичен пясък, който проблясваше на светлината на вълшебния екипаж. Застудя. Дъното на лодката заора в скали и пясъчни плитчини, от което тя протече още повече. Картър се отказа да гребе с кофата и извади от чантата восък. Опитахме заедно да запушим дупките, като повтаряхме заклинания за залепване, с които лодката да не се разпадне. Ако ми се намираше дъвка, щях да използвам и нея.

Не минахме покрай никакви табели: **НАВЛИЗАТЕ В ТРЕТИЯ ДОМ, ОБСЛУЖВАНЕ — НА СЛЕДВАЩИЯ ИЗХОД**, но определено се бяхме озовали в различен участък на реката. Времето се изнизваше притеснително бързо, а ние и досега *не бяхме направили* нищо.

— Може би първото предизвикателство е скуката — казах аз. — Кога ли ще се случи нещо?

Толкова ли си нямах друга работа, че да го казвам на глас! Точно пред нас от мрака изникна силует. Върху носа на кораба ни се опря ходило в сандал с размерите на водно легло и ни закова на едно място.

На всичкото отгоре ходилото не бе особено привлекателно. Определено беше мъжко. Палците бяха напръскани с кал, а ноктите бяха жълти, напукани и неизрязани. Каишките на кожените сандали бяха покрити с лишеи и раковинки. Накратко, ходилото изглеждаше и миришеше така, сякаш няколко хилядолетия бе стояло на същото място наред реката.

За беда то беше прикрепено към крак, който пък беше прикрепен към тяло. Великанът се наведе, за да ни огледа.

— Така значи, скучно ви е? — изтътна гласът му, но не враждебно. — Мога да ви убия, ако това ще помогне.

Беше с поличка като на Картър, с тази разлика, че от великанската можеха да се ушийт десет корабни платна. Тялото му беше мускулесто, като на човек, и бе покрито с гъсти косми — не ти трябва козина, да ти се прииска да отвориш благотворителна фондация за коламаска за свръхкосмати мъже. Главата беше като на овен: бяла муцуна с месингова халка на носа и дълги извити рога, накичени с

десетки бронзови звънчета. Очите му бяха раздалечени, със светещи червени ириса и отвесни резки вместо зеници. Сигурно си звучи страшничко, но човекът овен не ми се стори черен като дявола. Всъщност, кой знае защо, ми се виждаше много познат. Изглеждаше по-скоро тъжен, отколкото опасен, сякаш бе стоял на скалното островче насред реката толкова дълго, че е забравил защо е там.

/_Картър пита откога съм започнала да разбирам толкова от овни. Я млъквай, Картър._/

Честно ви казвам, наистина ми домъчня за мъжа овен. Очите му бяха пълни със самота. Не можех да повярвам, че ще ни направи нещо — докато не извади от пояса си два много големи ножа с остриета, извити като рогата му.

— Мълчите — отбеляза той. — Да го разбирам, че сте съгласни да ви убия?

— А, не, благодаря! — отвърнах, като се постарях да прозвучи така, сякаш сме му благодарни за предложението. — Една дума и един въпрос, ако обичаш. Думата е „педикюр“. Въпросът е: кой си ти?

— Бееее! — изблея той. — Ако знаехте името ми, нямаше да се налага да се запознаваме и щях да ви пусна да минете. За съжаление никой не знае името ми. Жалко. Виждам, че сте намерили Книгата на Ра. Върнали сте към живот екипажа му и сте успели да дойдете с неговата лодка до портите на Четвърти дом. Никой досега не е стигал толкова далеч. Ужасно съжалявам, но се налага да ви накълцам на парченца.

Той вдигна ножовете, както ги държеше по един във всяка ръка. Светещите ни кълбета се застрелкаха трескаво и зашушукаха: „*Да! Накълцай я! Да!*“

— Чакай малко! — викнах аз на великана. — Ако те назовем по име, можем ли да минем?

— Естествено — въздъхна той. — Но никой не може да ме назове по име.

Погледнах Картър. Не за пръв път ни спираха по Реката на нощта и ни отправяха предизвикателството да назовем по име някого от пазачите, ако не искаме да умрем. Както личеше, това не беше нещо необичайно за душите и магьосниците в Древен Египет, тръгнали да

прекосяват Дуат. Но аз не можех да повярвам, че сме получили такова лесно изпитание. Сега вече бях сигурна, че съм познала човека овен. Бяхме видели статуята му в Бруклинския музей.

— Той е, нали? — попитах Картър. — Онзи, дето прилича на Булуинкъл.

— Не го наричай Булуинкъл! — изсъска брат ми. Той погледна нагоре към великана и каза: — Ти си Хнум, нали?

Великанът издаде гърлен звук като тътен. Прокара един от ножовете по перилата на кораба.

— Това въпрос ли е? Или окончателният ви отговор?

Картър примига:

— Хм...

— Не е окончателният ни отговор! — викнах аз, понеже разбрах, че за малко да се хванем в капан. — Дори не е близо до отговора. Хнум е името, с което те знаят всички, нали? А ти искаш от нас да ти кажем истинското име, твоя *rep*.

Хнум понаклони глава и звънчетата по рогата му издрънчаха.

— Щеше да бъде хубаво. Но, уви, никой не знае това име. Забравил съм го дори аз.

— Как е възможно да си забравиш името? — изуми се брат ми. — И да, въпрос е.

— Аз съм част от Ра — обясни богът овен. — Негово проявление в подземния свят, една трета от личността му. Но Ра престана да пътува всяка нощ и вече няма нужда от мен. Заряза ме тук, пред портата на Четвърти дом, захвърлен като старо палто. Сега пазя портата... Нямам друго предназначение. Ако успея да си спомня името, бих могъл да преотстъпя духа си на онзи, който ме освободи. Това би могло да ме обедини с Ра, дотогава обаче не мога да напускам това място.

Говореше ужасно потиснато, като мъничка изгубена овца, или по-скоро, като десетметрова изгубена овца с много големи ножове. Искаше ми се да му помогна. И още повече ми се искаше да намеря начин да не бъда накълцана на парченца.

— Щом не си помниш името, не можем ли да ти кажем което и да е старо име? — попитах. — Откъде ще разбереш дали отговорът е верен или не?

Хнум остави ножовете да се влачат във водата.

— Не съм се сетил за това.

Картър ме изгледа така, сякаш ме питаше: „*Защо му каза?*“.

Богът овен изблея:

— Мисля, че ще позная своя *gen*, когато го чуя, макар че не съм сигурен — отсъди той. — Само част от Ра съм, затова не мога да бъда сигурен за много неща. Загубил съм повечето си спомени, почти цялата си сила и облик. Сега не съм друго освен обвивка на старото си „Аз“.

— Старото ти „Аз“ явно е било огромно — промърморих.

Богът май се усмихна, но може ли да бъдеш сигурен при това овче лице?

— Жалко че не знаеш моя *gen*. Будно момиче си. Ти си първата, която стига толкова далеч. Първата и най-добрата. — Той въздъхна покрусено. — Както и да е. Май трябва да преминем към убийството.

„*Първата и най-добрата.*“ Мислите ми запрепусаха като обезумели.

— Я чакай — спрях го аз. — Знаем името ти.

Картър викна:

— Наистина ли? Кажи му го!

Спомних си един ред от Книгата на Ра: „Пръв от Хаоса“. Навлязох в спомените на Изида, единствената богиня, която някога е знаела тайното име на Ра, и започнах да схващам природата на бога на Слънцето.

— Ра е бил първият бог, въздигнал се от Хаоса — казах аз.

Хнум се свъси.

— Това ли е името ми?

— Не, ти само слушай — отвърнах аз. — Каза, че не си съвсем без Ра в себе си, че си обвивка на предишното си „Аз“, но това важи и за всички други египетски богове. Ра е по-стар, по-могъщ. Именно от него води *началото* си Маат, той е като...

— Като главния корен на боговете — притече ми се на помощ Картър.

— Точно така — съгласих се аз. — Нямам представа какво е това „главен корен“, но си е вярно. През всичките тези епохи другите богове малко по малко залязват, губят мощ, защото го няма Ра. Може и да не го признават, но точно той е тяхното *сърце*. Зависят от него. През

цялото време се чудехме дали си струва да връщаме Ра. Не знаехме защо е толкова важно, но сега вече разбирам.

Картър кимна, явно беше започнало да му харесва.

— Ра е ядрото на Маат. Трябва да се върне на всяка цена, ако боговете искат да победят.

— Именно по тази причина Апоп се домогва да върне Ра — започнах да налучквам аз. — Двете неща — Маат и Хаосът — са свързани. Ако Апоп успее да погълне бога на Слънцето Ра, когато той е стар и немощен...

— Всички богове ще умрат — отсъди Картър. — И светът ще се разпадне, ще се превърне в Хаос.

Хнум извърна глава, за да ме разгледа с едното си пламтящо червено око.

— Доста интересно — заяви той. — Но не си чувам тайното име. За да вдигнете от сън Ра, първо трябва да ме назовете по име.

Отворих Книгата на Ра и си поех дълбоко въздух. Зачетох първата част на заклинанието. Сигурно си мислите: *„Я не се занасяй, Сейди. Нали не искаш да кажеш, че голямото ти изпитание е било да прочетеш няколко думи от някакъв си свитък? Какво толкова му е трудното?“*

Ако си го мислите, явно не сте чели никога заклинание. Представете си, че сте на сцена и четете на глас пред хиляда враждебно настроени учителки, които само чакат да ви напишат двойката. Представете си, че можете да четете само по преобърнатото отражение в огледало. Представете си, че всички думи са разместени и в движение трябва да съберете от тях всички изречения. Представете си, че ако направите и една-едничка грешка, ако се запънете само веднъж, ако не произнесете нещо правилно, ще умрете. Представете си да вършите всичко това едновременно и ще добиете представа какво е да правиш магия по свитък.

Въпреки това се чувствах странно самоуверена. Изведнъж заклинанието ми се видя смислено.

— Назовавам те Първи от Хаоса — заявих. — „Хнум, който е Ра, вечерното слънце. Призовавам душата ти, за да вдигне от сън Всемогъщия, защото съм...“

Първата ми грешка, която за малко да ми струва живота: в свитъка пишеше нещо от рода на *„тук си впиши името“*. И аз бях на

път да го прочета като „Защото тук мога и да ти впиша името, ама не съм много сигурна!“

Е, и да сгрешах, поне щях да съм откровена. Все пак успях да кажа:

— Аз съм Сейди Кейн и възстановявам Огнения престол. Назовавам те Дъх в глината, Овена от нощното стадо, Божествения...

Бях на косъм от това да се объркам още веднъж. Бях сигурна, че египетската титла е „*Божествен гъз-чар*“. Но не ми се стори смислено, освен ако Хнум не притежаваше магически способности, за които не знаех. Добре че си спомних нещо от Бруклинския музей. Хнум беше изобразен като грънчар, който прави от глина човек.

— ... Божествения грънчар — поправих се аз. — Назовавам те Хнум, пазител на четвъртата порта. Връщам ти името. Връщам същността ти на Ра.

Огромните очи на бога се разшириха. Ноздрите му се издуха.

— Да — каза той и прибра ножовете в каниите. — Браво, драга ми госпожице. Можете да преминете в Четвърти дом. Но се пазете от огньовете и се пригответе за второто проявление на Ра. То ще ви бъде много признателно за помощта.

— В смисъл?

Но тялото на бога овен се разпадна на мъгла. Книгата на Ра беше разлюляна от струите дим и след като се завъртя, се нави отново на свитък. Хнум и островът му изчезнаха. Лодката навлезе в по-тесен тунел.

— Изумително, Сейди — каза Картър.

При обичайни обстоятелства щях да се зарадвам, че съм го смаяла с блестящите си способности. Но сърцето ми биеше лудешки. Ръцете ми бяха плувнали в пот и аз имах чувството, че ще повърна. За капак усещах, че екипажът от светещи кълбета излиза от стъписването и отново се надига срещу мен.

„Не беше разсечена — започнаха да недоволстват те. — Не беше.“

„*Я си гледайте работата* — отвърнах им наум. — *И карайте лодката.*“

— А, Сейди? — попита Картър. — Защо лицето ти почервенява?

Помислих, че ме обвинява в изчервяване. После забелязах, че и той е червен. Цялата лодка беше окъпана в рубинена светлина.

Обърнах се, за да погледна напред, и издадох гърлен звук почти като блеенето на Хнум.

— О, не — казах. — Пак ли това място!

Приблизително на стотина метра от нас тунелът извеждаше в огромна пещера. Познах разпрострялото се кипнало Огнено езеро, но първия път не го бях виждала от такъв ъгъл.

Набирахме скорост и се насочвахме към няколко бързея, които наподобяваха водна пързалка. След тях водата се превръщаше в огнен водопад, който се спускаше от около осемстотин метра право долу в езерото. Носехме се шеметно към бездната и беше изключено да спрем.

„Продължавайте нататък с лодката — шушукаше злорадо екипажът. — Продължавайте нататък с лодката!“

Разполагахме вероятно с по-малко от минута, но ми се стори повече. Когато се забавляваш, времето направо лети, но наистина пъпли, ако си се устремил главоломно към смъртта си.

— Трябва да обърнем! — каза Картър. — И да не е огън, няма да останем живи след такова падане! — Той се разкрещя на светещите кълбета: — Обръщайте! Гребете! SOS!

Щастливи, те не му обърнаха внимание.

Взрях се в пламъците, през които щяхме да се устремим към своята гибел, и в Огненото езеро долу. Зъзних въпреки талазите горещина, които се плискаха по нас като змейов дъх. Дадох си сметка какво трябва да се случи.

— Прероден в огън — казах.

— Моля? — учуди се брат ми.

— Ред от Книгата на Ра. Не можем да обърнем. Трябва да минем оттук — право през езерото.

— Ти да не си полудяла? Ще изгорим!

Грабнах магическата чанта и Затърсих из нещата.

— Трябва да прекараме кораба през огъня. Това е било част от пътя на Слънцето, което всяка нощ се преражда, нали така? Ра е щял да постъпи точно така!

— Ра не е бил лесно възпламенен!

Сега вече водопадът беше само на двайсет метра. Ръцете ми трепереха, докато наливах в мастилницата туш. Ако никога не сте се опитвали да използвате калиграфска палитра, докато стоите на лодка, не е никак лесно.

— Какво правиш? — попита Картър. — Завещание ли ще пишеш?

Поех си дълбоко въздух и топнах в черния туш пръчицата за писане. Представих си нужните йероглифи. Съжалих, че Зия не е с нас. Не само защото в Кайро бяхме намерили общ език... /_О, стига си се цупил, Картър. Какво съм виновна аз, задето тя се е досетила, че ако има някой с блестящи заложби в семейството, то това е Сейди?_/ ... а защото Зия разбираше от йероглифи за огън, каквито сега ни трябваша.

— Вдигни си косата — казах на брат си. — Трябва да ти нарисувам нещо на челото.

— Нямам намерение да отида на сигурна смърт с надпис СМОТАНЯК върху челото.

— Опитвам се да те спася. Побързай!

Той си махна косата. Нарисувах върху челото му йероглифите за „огън“ и „щит“ и брат ми тутакси лумна.

Знам — беше като сбъднат сън и едновременно като кошмар. Той заподскача и забълва много творчески ругатни, после обаче усети, че не го боли от огъня. Просто беше обвит от защитен обръч пламъци.

— Ама какво точно... — Очите му се разшириха. — Хвани се за нещо!

Лодката се катурна от ръба на водопада така стремително, че чак ми се повдигна. Драснах набързо йероглифите върху дланта си, но копието не беше добро. Около мен запукаха слаби пламъци. Уви, няхах време за по-красиво писане. Стиснах с все сила перилата точно когато се понесохме право надолу.

Странно колко много неща ти минават през ума, докато падаш към сигурна гибел. Отгоре Огненото езеро изглеждаше много красиво, като повърхността на Слънцето. Запитах се дали, когато паднем, ще ме заболи, или просто ще се изпарим. Докато се носехме стремглаво през пепелта и пушека, не се виждаше почти нищо, но ми се стори, че съзирам на около километър и половина-два познат остров — черния

храм, където за пръв път бяхме срещнали Анубис. Запитах се дали ме вижда оттам и дали ще се втурне да ме спасява. Запитах се и дали има по-голяма вероятност да се спася, ако се изтласкам от лодката и падна като с бърнджи, но не намерих смелост да го направя. Бях се вкопчила с все сила в перилата. Не бях сигурна дали вълшебният огнен щит ме предпазва, но бях плувнала в пот и бях убедена, че съм оставила в горния край на водопада гърлото и повечето си вътрешни органи.

Накрая се ударихме в дъното със звук, който прозвуча като „буууум“, само че по-силен.

Как да ви опиша какво е да цопнеш в езеро течен огън? Ами... то гореше. Но беше и мокро. Не смеех да си поема дъх. След миг колебание отворих очи. Единственото, което видях, бяха въртопи червени и жълти пламъци. Още бяхме под водата... или може би под огъня? Осъзнах две неща: нямаше да изгоря и да умра и лодката се движеше напред.

Не можех да повярвам, че кривите ми защитни йероглифи наистина са свършили работа. Докато лодката се плъзгаше по бързеите и водовъртежите, гласовете на екипажа нашепваха в ума ми — сега вече по-скоро радостно, отколкото ядосано: *„Обновление. Нов живот. Нова светлина.“*

Прозвуча ми обнадеждаващо, докато не схванах някои не толкова приятни факти. Още не можех да дишам. А тялото ми обичаше да диша. Освен това ставаше много по-горещо. Усещах как защитният йероглиф вече не ме пази и тушът ме пари по дланта. Пресегнах се слепешката и сграбчих ръка — както предположих, на Картър. Хванахме се един за друг и макар да не го виждах, ми беше по-спокойно, задето той е до мен. Може само да си въобразявах, но май не беше вече толкова горещо.

Преди много време Еймъс ни беше казал, че когато сме заедно, магическите ни способности се засилват просто защото сме един до друг. Надявах се и сега да е така. Постарах се да се свържа по телепатия с Картър и да го помоля да ми помогне да поддържам огнения щит.

Корабът продължаваше да се носи през пламъците. Стори ми се, че започваме да се изкачваме, но може би просто ми се искаше да е така. Пред очите ми притъмня. Белите дробове ме заболяха. Запитах се дали, ако глътна огън, накрая ще стана като Влад Меншиков.

Точно когато бях сигурна, че ще припадна, лодката се устреми нагоре и се показахме на повърхността.

Ахнах — и не само защото имах нужда от въздух. Бяхме акостирали на брега на кипналото езеро, пред голяма порта от варовик — приличаше на входа на древния храм, който бях виждала в Луксор. Още стисках ръката на Картър. Доколкото можех да преценя, и двамата бяхме добре.

Лодката пък беше повече от добре. Платното ѝ сияеше бляскаво бяло, а в средата му грееше златният символ на Слънцето. Греблата бяха поправени и изглеждаха току-що лъснати. Корабчето беше боядисано наскоро с черна, златна и зелена лакова боя. Корпусът вече не пропускаше вода, а прокъсаната шатра бе заменена с красив павилион. Нямаше престол, нямаше го и Ра, но екипажът светеше ярко и весело, докато завързваше въжетата за пристана.

Не се сдържах. Прегърнах Картър и изхлипах.

— Добре ли си?

Смутен, той се издърпа и кимна. Йероглифа върху челото му вече го нямаше.

— Благодарение на теб — призна си той. — Къде...

— Слънчевите селения — каза познат глас.

По стълбите на пристана слезе Бес. Беше облечен в нова, още покрещяща хавайска риза, а от кръста надолу беше само по бански, затова не мога да кажа, че е бил балсам за очите. Грееше от сила, понеже се беше завърнал в Дуат. Косата му беше станала по-тъмна и къдрава, а в лице изглеждаше няколко десетилетия по-млад.

— Бес! — възкликнах аз. — Защо се забави толкова? Уолт и Зия...

— Добре са — прекъсна ме той. — А и ви обещах да се срещнем в Четвърти дом. — Той посочи рязко с палец табелата, изсечена върху варовиковия свод. — Навремето се наричаше Дом за отдих. Явно са сменили името.

Надписът беше с йероглифи, но аз не се затрудних да го разбера.

— „Селище за хора в зряла възраст «Слънчеви селения» — прочетох. — Бивш Дом за отдих. С ново ръководство“. Какво точно...

— Да тръгваме — подкани Бес. — Докато не се е появил преследвачът ви.

— Какъв преследвач? — попита Картър.

Бес посочи горния край на огнения водопад, който вече беше на цял километър и половина-два. В началото не видях нищо. После сред червените пламъци се появи бяла ивица, сякаш в езерото се беше гмурнал човек в костюм на сладоледаджия. Явно онова бяло петно в мрака не ми се беше привидяло. Преследваха ни.

— Меншиков ли? — попитах. — Ама това... това...

— Това е лошата новина — отвърна Бес. — А сега да тръгваме. Трябва да намерим бога на Слънцето.

20. НА ГОСТИ У ОТЗИВЧИВАТА ХИПОПОТАМКА

СЕЙДИ

Болници. Класни стаи. Сега ще добавя още нещо към списъка си с най-нелюбими места: домове на старци.

Сигурно ще ви прозвучи странно, все пак бях живяла с баба и дядо. Но тук имам предвид старческите домове. Те са най-ужасни. Миришат чудовищно, на нещо средно между храна в стол, миещи препарати и пенсионери. Обитателите им (извинете, пациентите) винаги изглеждат ужасно нещастни. И домовете са с нелепо радостни имена, например „Слънчевите селения“. Представяте ли си, моля ви се.

Минахме през варовиковия вход и влязохме в голям открит вестибюл — египетската му разновидност. По редиците колони във всякакви цветове бяха закрепени железни поставки със запалени факли. Тук-там, в безплоден опит мястото да изглежда по-весело, бяха наредени саксии с палми и нацъфтели китайски рози. Големите прозорци гледаха към Огненото езеро — изгледът вероятно беше хубав, ако си падаш по сярата. Стените бяха изрисувани със сцени от египетския задгробен живот, виждаха се и написани с йероглифи девизи от рода на ЖИВОТЪТ ЗАПОЧВА НА 3000 ГОДИНИ!

Наоколо сновяха светещи кльбца — персонал, и *shabti* в бели медицински униформи, които носеха табли с лекарства и тикаха инвалидни колички. Пациентите обаче не се движеха много. Из помещението седяха десетина съсухрени старци в ленени болнични халати, които се взираха невиждащо в пространството. Имаше и такива, които обикаляха из стаята, като влачеха стойки на колелца с физиологичен разтвор. Всички бяха с гривни, върху които с йероглифи бяха написани имената им.

Някои приличаха на хора, но мнозина имаха глави на животни. На сгъваем метален стол седеше старец, подобен на жерав, който се клатеше напред-назад и току климаше към дъската за сенет на масичката. Една старица с прошарена лъвска грива пък кръжеше на инвалидна количка и мърмореше:

— Мяу, мяу.

Спаружен мъж със синкава кожа, не много по-висок от Бес, беше прегърнал една варовикова колона и плачеше тихо, сякаш уплашен, че колоната ей сега ще вземе да го зареже там.

С други думи, гледката си беше доста потискаща.

— Какво е това място? — попитах аз. — Всички тези богове ли са?

Картър явно беше не по-малко озадачен от мен. Бес изглеждаше така, сякаш му идеше да изскочи от кожата си.

— Всъщност не съм идвал тук никога — призна си той. — Чувал съм слухове, но... — Той преглътна, все едно току-що е лапнал супена лъжица фъстъчено масло. — Елате. Ще питаме медицинските сестри.

Бюрото представляваше гранитен полумесец с няколко телефона (въпреки че не си представях на кого толкова ще се обаждат от Дуат), компютър, множество дъсчици с прихванати към тях листове папирус и каменен диск с размерите на голяма чиния с триъгълна стрелка: слънчев часовник, което си изглеждаше странно, защото там слънце нямаше.

Зад бюрото с гръб към нас стоеше ниска едра жена, която проверяваше графика с имената и времето, в което трябва да се дават лекарства. Лъскавата ѝ черна коса беше сплетена на дълга плитка с вид на прекалено голяма боброва опашка, а касинката ѝ едвам се крепеше върху широката ѝ глава.

Бяхме преполовили пътя до бюрото, когато Бес се вцепени.

— Тя е.

— Коя? — попита Картър.

— Лоша работа — пребледня джуджето. — Би трябвало да се досетя... Ужас! Ами сега... Налага се да отидете без мен.

Взрях се по-внимателно в медицинската сестра, която още беше с гръб към нас. Наистина си изглеждаше внушителна, с огромни месести ръце, с врат, по-дебел и от кръста ми, и с кожа със странен

виолетов оттенък. Но не проумявах с какво чак толкова е стреснала Бес.

Обърнах се да го попитам, той обаче се беше спотаил зад най-близката саксия с цвете. То не беше чак толкова голямо, че да го скрие, и хавайската му риза със сигурност прозираше.

— Престани, Бес — казах.

— Шшшт! Аз съм невидим!

Картър въздъхна.

— Нямаме време за такива неща. Идвай, Сейди. — Той тръгна пръв към медицинската сестра. — Извинете — подвикна през бюрото.

Тя се обърна и аз извиках. Постарах се да не издавам стъписването си, но беше трудно, защото жената не беше жена, ами хипопотамка.

Не го казвам като неласкателно сравнение. Беше си съвсем *истинска* хипопотамка. Дългата ѝ зурла беше във вид на преобърнато сърце, каквито раздават на Свети Валентин, с щръкнали косми, мънички ноздри и уста с два големи кучешки зъба отдолу. Очичките ѝ бяха малки и приличаха на мъниста. Обрамчено с лъскавата черна коса, лицето ѝ изглеждаше доста странно, но къде-къде по-необичайно беше тялото ѝ. Жената беше с разкопчана бяла престилка и отдолу се виждаше горнище на бански, с което — как ли да се изразя по-държано — се беше опитала да поприкрие с мъничко плат прекалено много плът. Мораворозовият ѝ корем беше невероятно издут, сякаш тя беше бременна в деветия месец.

— Какво обичате? — попита медицинската сестра.

Беше с добър мил глас, не какъвто очаквате от една хипопотамка. Сега, като се замисля, всъщност не би трябвало да очаквам от хипопотамка никакъв глас.

— Хм, хипопотамка... в смисъл, здрасти! — изпелтечих аз. — Ние с брат ми тук търсим... — Извърнах се към него и видях, че той не гледа в лицето медицинската сестра. — Картър!

— Какво? — излезе Картър от унеса си. — А, да. Извинявай. Хм, ти не си ли богиня? Таурт или нещо от този род.

Хипопотамката оголи двата си огромни зъба — надявах се, в усмивка.

— Охо, колко мило, че са ме познали! Да, скъпи. Аз съм Таурт. Казахте, че търсите някого. Роднина ли? Богове ли сте?

Китайската роза в саксията отзад изшумоли, защото Бес я вдигна и се опита да я премести зад една колона. Таурт зяпна от изумление.

— Това там Бес ли е? Бес!

Джуджето застина на място и си изтръска ризата. Лицето му беше по-червено и от на Сет.

— Както гледам, добре го поливате това цвете — промърмори той. — Я да проверя и другите там!

Бес понечи да тръгне, но Таурт се провикна още веднъж:

— Бес! Аз съм, Таурт. Насам, насам!

Той се закова на място, сякаш хипопотамката го беше застреляла в гръб. Обърна се с изтерзана усмивка.

— Я... здрасти. Таурт. Олеле!

Тя излезе тронаво иззад бюрото — беше на високи токове, явно непрепоръчителни за бременен воден бозайник. Разпери за прегръдка пълнички ръце, докато Бес ѝ подаде длан — да се здрависат. Накрая затанцуваха странен танц, при който хем се прегръщаха, хем се ръкуваха, и едно ми стана повече от очевидно.

— Така значи, двамата сте били гаджета, а? — попитах аз.

Бес ме погледна тъй, сякаш ме пронизваше с кинжали. Таурт се изчерви и се разбра, че това е първият път, когато една хипопотамка се е засрамила заради мен.

— Преди много време... — Таурт се извърна към бога джудже. — Как си, Бес? След онова ужасно време в двореца се притеснявах, че...

— Добре съм, добре! — викна той. — Да, благодаря. Добре. А ти добре ли си? Добре! Тук сме по важна работа, както се канеше да ти обясни и Сейди.

Той ме изрита по пищяла, което според мен си беше съвсем излишно.

— Да, точно така — потвърдих. — Търсим Ра, за да го вдигнем от сън.

Ако Бес се беше надявал да отклони мислите на Таурт в друга посока, планът му се увенча с успех. Хипопотамката отвори уста и ахна безмълвно, сякаш току-що ѝ бях предложила нещо ужасно, например да ходим на лов за хипопотами.

— Как така да вдигнете от сън Ра? — учуди се тя. — О, майко мила... о, хубава работа! Помагаш ли им, Бес?

— Тхъ — смотоледи той. — Просто, нали знаеш...

— Бес ни прави услуга — рекох аз. — Нашата приятелка Баст го помоли да ни наглежда.

Веднага видях, че само съм усложнила още повече нещата. Температурата на въздуха като че ли падна с десет градуса.

— Ясно — пророни Таурт. — Услуга на Баст.

И аз не знам какво толкова бях казала, но хвърлих всички усилия да замажа положението.

— Много те моля. Виж какво, на карта е заложена съдбата на света. Много е важно да намерим Ра.

Таурт кръстоса невярващо ръце.

— Миличка, от хилядолетия никой не знае къде е той. И ще бъде ужасно опасно да се опитвате да го вдигате от сън. Защо точно сега?

— Кажи й, Сейди. — Бес започна да отстъпва назад, сякаш се готвеше да се метне в китайската роза. — Тук нямаме тайни. Можете да имате пълно доверие на Таурт.

— Бес! — оживи се тя моментално и примига. — Наистина ли го мислиш?

— Говори, Сейди! — примоли се джуджето.

Речено-сторено. Показах на Таурт Книгата на Ра. Обясних защо трябва да събудим бога на Слънцето — за опасността Апоп да се въздигне, за повсеместния хаос и разруха, за това, че по изгрев ще настъпи краят на света. Беше ми трудно да разчета по хипопотамското й лице какво си мисли, но докато говорех, Таурт си играеше нервно с дългата си черна коса.

— Лоша работа — отсъди тя. — Много лоша.

Погледна слънчевия часовник отзад. Уж нямаше слънце, а стрелката хвърляше ясна сянка към написаното с йероглифи число пет:

— Нямаме време — заяви хипопотамката.

Картър се свъси, загледан в слънчевия часовник.

— Това тук е Четвъртият дом на нощта, нали?

— Да, миличък — потвърди Таурт. — Познат е с различни имена: Слънчевите селения, Домът за отдых... но освен това се води и Четвърти дом.

— Защо тогава слънчевият часовник показва пет часа? — любопитства той. — Не трябва ли да сме замръзнали на четири часа?

— Не става така, малкият — включи се и Бес. — Времето в света на обикновените простосмъртни не спира само защото ти си се озовал в Четвърти дом. Ако искаш да минеш по пътя, по който е пътешествал богът на Слънцето, трябва да спазваш неговото време.

Усетих, че се задава обяснение, от което ще ми се пръсне главата. Бях готова да се примиря с блаженото неведение и да си продължа с издирването на Ра, но Картър, разбира се, не можеше да пропусне такъв случай.

— А какво ще стане, ако изостанем? — попита той.

Таурт провери още веднъж слънчевия часовник — стрелката бавно пъплеше по цифрата пет.

— Домовете са свързани с тяхното си нощно време. Можете да останете във всеки дом, докогато пожелаете, но можете да влезете или да излезете горе-долу само през часовете, на които те съответстват.

— Хм — разтърках аз слепоочия. — Сред лекарствата намира ли ви се нещо за глава?

— Не е чак толкова объркващо — възрази Картър колкото да ме дразни. — Като въртяща се врата е. Трябва да изчакаш за отвор, в

който да скочиш.

— Общо взето, да — съгласи се Таурт. — За повечето Домове е предвидено и малко резервно време. Така например можете да си тръгнете от Четвърти дом почти когато искате. Има обаче и входове, през които можете да проникнете само в определеното време. В Първи дом можете да влезете само по залез. От Дванайсети дом можете да излезете само на зазоряване. А през портата на Осми дом, Дома на предизвикателствата... можете да минете само през осмия час.

— Дома на предизвикателствата ли? — повторих аз. — Още отсега настръхвам.

— О, нали Бес е с вас — погледна го замечтана Таурт. — Предизвикателствата едва ли ще ви затруднят.

Бес ме стрелна с уплашен поглед, все едно казваше: „Спаси ме!“.

— Но ако се забавите, портата ще се затвори още преди да сте стигнали там — продължи хипопотамката. — До утре вечер ще стоите заключени в Дуат.

— Но ако не спрем Апоп, утре вечер няма да съществува — казах аз. — Точно *тази* част я разбирам.

— Е, можеш ли да ни помогнеш? — попита Картър Таурт. — Къде е Ра?

Богинята пак започна да си играе с косата. Ръцете ѝ бяха нещо средно между човешки и хипопотамски, с къси пухкави пръстчета и дебели нокти.

— Точно това е лошото, миличък — отвърна тя. — Не знам. Четвърти дом е огромен. Ра сигурно е тук някъде, но залите и вратите нямат чет. Имаме ужасно много пациенти.

— Нямате ли ги записани? — продължи с въпросите брат ми. — Например върху карта.

Таурт поклати тъжно глава.

— Правя всичко по силите си, но сме само ние с *shabti* и светлинките — прислугата... А има хиляди стари богове.

Изтръпнах. Едвам бях запомнила десетината главни бога, които бях срещала, а тя ми говореше за *хиляди*! Само в това помещение преброих десет пациенти, шест коридора, водещи в различни посоки, две стълбища и три асансьора. Може би само така ми се струваше, но някои от коридорите се бяха появили вече след като бяхме влезли в стаята.

— Нима всички тези старци са богове?

Таурт кимна.

— Дори в дълбока древност повечето са били второстепенни божества. Магьосниците са сметнали, че не си струва да ги затварят. През вековете те гаснеха, самотни и забравени. Накрая се добраха до това място. Просто чакат.

— Да умрат ли? — попитах аз.

Таурт погледна някак отнесено.

— Де да знаех! Понякога изчезват, но не знам дали просто не са се загубили, докато са обикаляли по коридорите, дали не са си намерили нова стая, в която да се скрият, или просто са угаснали. Тъжната истина е, че всъщност е все едно. Имената им са били забравени от света горе. За какво ти е да живееш, ако никой вече не изрича името ти?

Тя погледна Бес, сякаш се опитваше да му каже нещо. Богът джудже побърза да се извърне.

— Това там е Мехит, нали? — Богът джудже посочи старата жена лъвица, която обикаляше на инвалидна количка. — Май има храм край Абидос. Второстепенна богиня на лъвовете. Винаги са я бъркали със Сехмет.

Когато Бес произнесе името „Сехмет“, лъвицата изръмжа немощно. След това продължи да се придвижва с инвалидната количка, като мърмореше:

— Мяу, мяу.

— Тъжна работа — заключи Таурт. — Дойде тук заедно със съпруга си Онурис. Навремето бяха семейство знаменитости, много романтично. Веднъж той отиде да я спасява чак в Нубия. Ожениха се. Всички си мислехме: щастлив завършек. Но Онурис изчезна. След това Мехит започна да изкуфява бързо. Сега по цял ден се разхожда безцелно с количката. Не си помни името, нищо че все я подсещаме какво е.

Спомних си за Хнум, когото бяхме срещнали на реката, и колко тъжен бе, задето не знае тайното си име. Погледнах грохналата богиня Мехит, която мяукаше, ръмжеше и се въртеше, без да помни някогашната си слава. Представих си да се грижа така за хиляда божества — възрастни граждани, които така и не се оправяха, но и не умираха.

— Как издържаш, Таурт? — ахнах изумена. — Защо работиш тук?

Притеснена, тя докосна касинката си.

— Дълго е за обясняване, миличка. И разполагаме с много малко време. Не съм била винаги тук. Навремето бях богиня пазителка. Разгонвах демоните, макар и не така добре, както Бес.

— Доста страшна си беше — вметна богът джудже.

Богинята хипопотамка въздъхна възхитена.

— Толкова мило от твоя страна. Закрилях и родилките.

— Защото си бременна ли? — попита Картър, кимайки към огромния ѝ корем.

Таурт се постъписа.

— Не. Защо?

— Ами...

— И така! — прекъснах ги аз. — Обясняваше ни защо се грижиш за застаряващи богове.

Таурт провери слънчевия часовник, а аз с тревога забелязах колко бързо пълзи сянката към цифрата „шест“.

— Винаги ми е харесвало да помагам на хората, но на горната земя, хм... разбра се, че вече няма нужда от мен. — Постара се да не поглежда към бога джудже Бес, но той се изчерви още повече. — *Все някой* трябваше да се грижи за застаряващите богове — продължи хипопотамката. — Вероятно разбирам тъгата им. Разбирам какво е да чакаш цяла вечност...

Бес се изкашля в юмрук.

— Погледни колко е часът! Да, за Ра. Виждала ли си го, откакто работиш тук?

Таурт се позамисли.

— Възможно е. В една стая в югоизточното крило видях бог с глава на сокол, но беше, ох... преди цяла вечност. Помислих го за Немти, ала няма да се учудя, ако е бил и Ра. Обичаше понякога да се разхожда във вид на сокол.

— Накъде? — попитах умолително. — Ако се приближим, Книгата на Ра може и да ни насочи.

Таурт се извърна към Бес.

— *Молиш ли ме, Бес?* Наистина ли смяташ, че е важно, или го правиш просто защото ти е казала Баст?

— Не! Да! — изду той отчаян бузи. — В смисъл да, важно е. Да, моля те. Имам нужда от помощта ти.

Таурт извади факлата от най-близката поставка.

— В такъв случай насам.

Тръгнахме да обикаляме из коридорите на безкраен вълшебен старчески дом, водени от медицинска сестра хипопотамка с факла в ръка. Наистина, нощ като всички останали за семейство Кейн.

Минахме покрай толкова много стаи, че им изгубих края. Повечето врати бяха затворени, имаше обаче и отворени и по леглата зад тях се виждаха немощни стари богове, които гледаха втренчено трепкащата синя светлина на телевизорите или просто лежаха на тъмно и плачеха. След двайсетина-трийсет такива стаи престанах да гледам. Беше прекалено потискащо.

Държах Книгата на Ра с надеждата, че ще стане по-топла, щом се приближим до бога на Слънцето, но не извадихме такъв късмет. На всяко място, където коридорите се пресичаха, Таурт се двоумеше. Виждах, че и тя не е много сигурна накъде ни води.

След още няколко коридора нищо в свитъка не се промени и аз започнах да изпадам в треска. Картър явно го забеляза.

— Няма страшно — успокой ме той. — Ще го намерим.

Спомних си колко бързо се е движела стрелката на слънчевия часовник върху бюрото на медицинската сестра. И се сетих за Влад Меншиков. Щеше ми се да вярвам, че когато е цопнал в Огненото езеро, се е превърнал в паниран руснак, но едва ли можех да разчитам чак на такъв късмет. Ако още ни преследваше, едва ли беше далеч.

Завихме по поредния коридор и Таурт застина.

— О, майко мила!

Пред нас скачаше старица с жабешка глава — като казвам „скачаше“, имам предвид, че се вдигаше на три метра височина, квакваше няколко пъти, после се мятеше към стената и се закрепваше на нея колкото да се устреми към отсрещната стена. Тялото и крайниците ѝ си приличаха на човешки, тя беше облечена в зелен болничен халат, но главата ѝ бе изцяло като на земноводно: кафява, влажна, брадавичеста. Изпъкналите ѝ очи се въртяха във всички посоки и от тревожното ѝ квакане предположих, че се е загубила.

— Хекет пак е напуснала стаята си — оплака се Таурт. — Извинете за малко.

Тя забърза към жената жаба.

Бес извади от джоба на хавайската си риза носна кърпа. Избърса припряно челото си.

— Пък аз се чудех какво е станало с Хекет. Богинята жаба де.

— Нямахше да се досетя за нищо на света — подметна Картър.

Загледах как Таурт се мъчи да успокои старата богиня. Утешаваше я, обещаваеше да намери стаята ѝ, ако тя спре да се блъска в стените.

— Невероятна е — казах. — Таурт де.

— Да — рече Бес. — Да, добро момиче е.

— Как така „добро момиче“ — учудих се аз. — Личи си, че те харесва. Защо си толкова...

Най-неочаквано истината ме блъсна в лицето. Почувствах се тъпа почти колкото Картър.

— О, разбрах. Таурт спомена ужасното време в двореца, нали? Именно тя те е освободила в Русия.

Бес си избърса с кърпата и врата. Много се потеше това джудже!

— 3-защо го казваш?

— Защото си много притеснен от Таурт! Все едно... — Бях на път да кажа „Все едно те е видяла по долни гащи“, но се усъмних това да означава нещо за бога на банските костюми. — Все едно те е заварила в най-ужасния ти вид и ти искаш да забравиш.

Бес погледна към Таурт с измъчено лице, точно както беше гледал двореца на княз Меншиков в Санкт Петербург.

— *Винаги* ме спасява — каза горчиво. — И винаги е прекрасна, мила, добра. Едно време всички ни мислеха за гаджета. Все повтаряха, че сме страхотна двойка... двата бога, които отпъждат демони, такива несъразмерни, пък си пасват и така нататък. Е, излизали сме няколко пъти, но Таурт беше... беше прекалено добра. А аз се бях побъркал по друга.

— По Баст — предположи Картър.

Раменете на бога джудже се смъкнаха.

— Личи, нали? Да, по Баст. Обикновените хора обичаха най-много нея сред богините. И мен сред боговете. Затова се срещаме по празници и така нататък. Тя беше... хм, беше си хубавка.

„Мъжка му работа“, помислих си. Не виждат друго освен обвивката. Реших обаче да си държа езика зад зъбите.

— Но Баст се държеше с мен като с по-малко братче — въздъхна Бес. — И сега се държи така. Изобщо не се интересува от мен, но трябваше да mine много време, докато го проумея. Бях се прехласнал по нея и през годините не се държах особено добре с Таурт.

— И въпреки това тя е дошла да те спаси в Русия — напомних аз.

Той кимна.

— Пратих зов за помощ. Мислех, че Баст ще откликне. Или Хор. Или някой друг. Не знаех къде са всички, но едно време имах много приятели. Мислех, че все някой ще се появи. Направи го единствена Таурт. Изложи на опасност живота си, промъкна се в двореца по време на сватбата. Видя всичко, видя ме унижен пред важните клечки. През нощта счупи клетката и ме пусна на свобода. На нея дължа всичко. Но щом се почувствах свободен... взех, че избягах. Умирах си от срам, не можех да я погледна в очите. Сетя ли се за нея, и си спомням онази нощ, чувам смеха ѝ.

Болката в гласа му беше съвсем осезаема, сякаш онова, което той описваше, се е случило не преди три века, а вчера.

— Тя няма никаква вина, Бес — казах предпазливо. — Държи на теб. Очевидно е.

— Късно е вече — отвърна джуджето. — Причинил съм ѝ прекалено много болка. Де да можех да върна часовника, но...

Той не се доизказа. Към нас вървеше Таурт, хванала за ръка богинята жаба.

— А сега, скъпа, идваш с нас и ти намираме място — каза тя. — Не се налага да скачаш.

— Но това е скок на вярата — изквака примряла Хекет (пак добре, че беше само примряла, а не взе да опъне петалата направо пред нас). — Храмът ми е някъде тук. Беше в Куш. Красив град.

— Да, миличка — отвърна хипопотамката. — Но храма ти вече го няма. Няма ги всичките ни храмове. Затова пък ти си имаш хубава стаичка...

— А, не — пророни Хекет. — Жреците ще принесат жертви в моя чест. Дължна съм да... — Тя впери в мен големите си жълти очи и аз разбрах как се чувства мухата непосредствено преди да се озове

върху жабешки език. — Я, моята жрица! — ахна Хекет. — Дошла е да ме навести.

— Не, миличка — възрази Таурт. — Това е Сейди Кейн.

— Моята жрица — повтори Хекет и ме потупа по рамото с влажна ципеста ръка, при което впрегнах всичките си сили, за да не се смръщя погнушено. — Кажи в храма да започват без мен, чу ли? Аз ще дойда по-късно. Ще им кажеш, нали?

— Хм, да — отговорих аз. — Разбира се, господарко Хекет.

— Така, така. — Очите ѝ се замъглиха. — Много ми се приспа. Тежка работа е да си спомняш...

— Да, миличка — прекъсна я Таурт. — Защо засега не полегнеш в някоя от тези стаи?

Тя поведе Хекет към най-близката свободна стая.

Бес тръгна натъжен след нея.

— Аз съм едно ужасно джудже.

Сигурно трябваше да го утеша, но мислите ми препускаха в съвсем друга посока. „Да започват без мен — беше казала Хекет. — Скок на вярата.“

Изведнъж усетих, че не мога да си поема въздух.

— Сейди! — извика Картър. — Какво ти е?

— Знам защо свитъкът не ни направлява — обясних аз. — Трябва да започна втората част на заклинанието.

— Но ние още не сме стигнали — възрази брат ми.

— Няма и да стигнем, ако не започна заклинанието. Иначе няма да намерим Ра.

— Какво става? — попита Таурт, която беше изникнала до Бес и за малко да му изкара ангелите.

— Заклинанието — повторих. — Аз също трябва да покажа скок във вярата.

— Богинята жаба май те е заразила — притесни се Картър.

— Не, глупчо такъв — възразих аз. — Това е единственият начин да намерим Ра. Сигурна съм.

— Ей, малката — подхвана Бес, — ако започнеш заклинанието и не сме намерили Ра, преди да го завършиш...

— Знам. Заклинанието ще се обърне срещу мен.

Когато го казах, имах предвид буквалния смисъл на „ще се обърне срещу мен“. Ако заклинанието не намереше истинската си цел,

Книгата на Ра щеше да изригне с цялата си мощ в лицето ми.

— Няма друг начин — продължих да упорствам. — Нямаме време да обикаляме цяла вечност из коридорите, а Ра ще се появи само ако го призовем. Трябва да се докажем, като се изложим на опасност. Трябва да ме водите. Не мога да допусна да се препъна, докато изричам думите.

— Смела си, миличка — отбеляза Таурт и вдигна факлата. — Не се притеснявай, ще те водя. А ти си чети.

Отворих свитъка на втората част. Редовете йероглифи, които преди ми приличаха на произволно наслагани глупави изрази, сега ми звучаха съвсем смислено.

— „Призовавам по име Ра — зачетох на глас, — теб, заспалия бог, повелител на яркото слънце, седнал на огнен престол...“

Е, добихте представа. Описах как Ра се е въздигнал от морето на Хаоса, напомних как светлината му е огрявала първите египетски земи и е донесла живот в долината на Нил. Докато четях, ми стана по-топло.

— Сейди — стресна се Картър, — от теб излиза пушек.

Трудно е да не се паникьосаш, когато някой ти каже такова нещо, но аз видях, че Картър е прав. От тялото ми се виеха кълбета дим, които образуваха сив стълб, носещ се нататък по коридора.

— Дали само ми се струва, или пушекът наистина ни показва пътя? — попита брат ми. — Ау!

Последното го изрече, защото го настъпих с все сила по крака, а това неминуемо ме поразея. Той схвана тънкия намек: „Млъквай и върви!“.

Таурт ме хвана за ръката и ме поведе напред. Бес и Картър застанаха като страж от двете ни страни. Още два коридора вървахме по димната следа, после тръгнахме да се качваме по едно стълбище. Книгата на Ра стана неприятно топла в ръцете ми. Пушекът от тялото ми започна да замъглява йероглифите.

— Добре се справяш, Сейди — окуражи ме хипопотамката. — Този коридор ми се струва познат.

Не знам как е разбрала, но не отклоних вниманието си от свитъка. Описах как лодката на Ра е плавала по небето. Разказах какъв мъдър цар е бил и какви битки е водил срещу Апоп.

По лицето ми се застичаха капки пот. В очите ми запари. Надявах се да не горя в буквалния смисъл на думата.

Щом стигнах до реда: „Ра, зенитът на Слънцето...“, видях, че сме спрели пред някаква врата.

Не се различаваше от всички останали, аз обаче я отворих и влязох вътре. Продължих да чета, макар и да приближавах бързо края на заклинанието.

Стаята беше тъмна. В пукащата светлина от факлата на Таурт видях заспал най-стария човек на Земята: беше със спаружено лице, с ръце като клечки, с кожа, толкова прозрачна, че се виждаше всяка жилчица. Някои от мумиите в Бахария изглеждаха по-живи от тази стара обвивка тук.

— „Светлината на Ра се завръща“ — прочетох аз.

Кимнах към прозорците с тежки завеси и за радост Бес и Картър ме разбраха. Дръпнаха завесите и стаята беше окъпана от червената светлина на Огненото езеро. Старецът не се помръдна. Устните му бяха залепени — като зашита една за друга.

Тръгнах към леглото, без да спирам да чета. Описах как Ра се пробужда по изгрев и седи на престола си, докато лодката му се качва на Небето и растенията се обръщат към топлината на Слънцето.

— Не се получава — промърмори Бес.

Започнах да изпадам в ужас. Оставах само два реда. Усещах как силата на заклинанието се насочва към мен и от нея тялото ми се нагорещява прекалено много. От мен още излизаше пушек, а никак не ми харесваше миризмата на опърлената Сейди. На всяка цена трябваше да вдигна от сън Ра, в противен случай щях да си изгоря жива.

Устата на бога... Ама разбира се.

Оставих свитъка върху леглото на Ра и направих всичко възможно да го държа отворен с едната ръка.

— „Хвала на бога на Слънцето!“

Пресегнах се със свободната ръка към брат си и щракнах с пръсти.

Пак добре, че ме разбра.

Затърси из чантата и ми подаде обсидиановото острие *netjeri* от Анубис. Ако имаше миг, когато трябваше да се отваря уста, то той беше точно сега.

Докоснах с ножа устните на стареца и изрекох последния ред от заклинанието:

— „Събуди се заедно с новия ден, царю честити.“

Ра ахна. В устата му на тънка струйка влезе дим и в тялото му се изля магията на заклинанието. Температурата ми спадна до нормалната. За малко да се свлека на пода от облекчение.

Ра примига и очите му се отвориха. Ужасена и възхитена загледах как по вените му отново потича кръв и от нея той се издува бавно като балон с горещ въздух.

Извърна се към мен с очи, замаяни и мътни от пердетата.

— Ъ?

— Пак си изглежда стар — отбеляза притеснен Картър. — Не трябва ли да се подмлади?

Таурт направи пред бога на Слънцето реверанс (каквото не трябва да опитвате вкъщи, ако сте бременна хипопотамка на високи токчета) и го пипна по челото.

— Още не е цял — оповести. — Налага се да доведете докрай нощното пътуване.

— И да кажем третата част на заклинанието — предположи Картър. — Ра има още едно проявление, нали? Скарабея.

Бес кимна, макар и да не изглеждаше ужасно обнадежден.

— Бръмбарът Хепри. Ако намерим последната част от душата на Ра, той може би ще се възроди наистина.

Ра се ухили с беззъбата си уста.

— Обичам зебри!

Бях много уморена и се запитах дали не ми се е счуло.

— Моля, зебри ли каза?

Той грейна като дете, открило чудо.

— Улулиците са болни.

— А, даааа — отвърна Картър. — Дали не трябва да му дадем това тук...

Той извади от пояса си гегата и млатилото. Подаде ги на Ра. Старият бог доближи гегата до устата си и започна да я дъвче като невръстно дете, на което му никнат зъби.

Вече се притеснявах, и то не само от състоянието на Ра. Колко ли време беше минало и къде беше Влад Меншиков?

— Хайде да го пренесем на лодката — предложих. — Бес, можеш ли да...

— Ъхъ. Извинявай, господарю Ра. Налага се да те пренеса.

Той грабна бога от леглото и всички изхвърчахме от стаята. Ра едва ли тежеше много и въпреки късите си крака Бес не се затрудни да не изостава от нас. Завтекохме се по коридора — по същия път, откъдето бяхме дошли, а Ра бърбореше:

— Ухаааа! Ухаааа! Ухаааа!

На него може и да му беше забавно, аз обаче бях вцепенена от ужас. Бяхме минали през какви ли не трудности, това ли беше богът, който трябваше да вдигнем от сън? Картър изглеждаше мрачен, точно както се чувствах аз.

Минахме тичешком покрай още грохнали богове и всички те се развълнуваха. Някои започнаха да ни сочат с гъргорене. Някакъв стар бог с глава на чакал издрънча със стойката на системата за физиологичния разтвор и кресна:

— Ето го Слънцето! Слънцето изгрява.

Нахълтахме във вестибюла и Ра каза:

— Ох. Ох на пода.

Главата му климна. Помислих, че иска да го пуснем. После си дадох сметка, че той гледа нещо. На пода до крака ми лежеше проблясваща сребърна огърлица: познат амулет във вид на змия.

Уж допреди няколко минути бях нагорещена дотолкова, че от мен чак се вдигаше пушек, а сега направо ме побиха ледени тръпки.

— Меншиков — казах. — Бил е тук.

Картър извади вълшебната пръчка и огледа помещението.

— Но къде е? Защо е изпуснал това тук и си е тръгнал?

— Оставил го е нарочно — предположих аз. — За да ни примами.

Още щом го изрекох, и разбрах, че е точно така. Само дето не чух как Меншиков се кикоти, докато продължава пътуването надолу по реката, оставяйки ни назад.

— Да се качваме на лодката! — подканих. — Побързайте, докато...

— Сейди! — посочи Бес към бюрото на медицинската сестра.

Лицето му беше мрачно.

— О, не — завайка се Таурт. — Не, не, не...

Сянката на стрелката върху слънчевия часовник сочеше осем. Това означаваше, че вече е все едно — дори и да успеем да си тръгнем от Четвърти дом, дори и да минем през Пети, Шести и Седми. От

разказа на Таурт се разбираше, че портата на Осми дом вече е затворена.

Нищо чудно, че Меншиков ни беше оставил тук, без да си прави труда да се сражава с нас.

Вече бяхме загубили.

21.

КАК СПЕЧЕЛИХМЕ МАЛКО ВРЕМЕ

КАРТЪР

След като се сбогувахме при Хеопсовата пирамида със Зия, си мислех, че е невъзможно да се чувствам по-потиснат. Грешах.

Докато стоях на брега на Огненото езеро, имах усещането, че не ми остава друго, освен да цопна като топовно гюле в лавата.

Не беше честно. Бяхме извървели дълъг път, бяхме се изложили на какви ли не опасности колкото да загубим, защото се бяхме забавили. Играта беше свършила. Как изобщо очакваха *някой* да успее да върне Ра? Беше невъзможно.

„Това, Картър, не е игра — каза в главата ми гласът на Хор. — Никой не очаква да е възможно. Трябва да продължите.“

Не виждах защо да го правим. Портата на Осми дом вече беше затворена. Меншиков беше отплавал нататък и ни беше оставил тук.

Може би още от самото начало планът му е бил такъв. Да ни остави да събудим Ра само отчасти, така че той да си бъде стар и немощен. След това да ни зарече, хванати като в капан, в Дуат, и ще приложи каквито черни магии знае, за да пусне на свобода Апоп. Щом се зазори, няма да има изгрев, няма да има завръщане на Ра. Вместо това ще се въздигне Апоп, който ще унищожи цивилизацията. Приятелите ни в Бруклинската къща щяха да са се сражавали безсмислено цяла нощ. След двайсет и четири часа, когато накрая щяхме да успеем да се измъкнем от Дуат, щяхме да видим, че светът се е превърнал в тъмен замръзнал пуцинак във властта на Хаоса. Щеше да е изчезнало всичко, което ни е мило. После Апоп щеше да погълне Ра и да затвърди победата си.

Защо да продължаваме с толкова усилия нататък, щом битката беше изгубена?

„Един пълководец никога не проявява отчаяние — каза Хор. — Той вдъхва на войската си увереност. Води я напред, пък било то и в

лапите на смъртта.“

„Какъв оптимизъм само — заядох се аз. — Кой те е канил отново в главата ми?“

Но колкото и да ме дразнеше, Хор беше прав. Сейди беше споменала надеждата, вратата, че можем от Хаоса да сътворим Маат, колкото и невъзможно да изглежда. Вероятно това беше всичко, което можехме да направим: да продължаваме с опитите, да продължаваме да се уповаваме, че можем да спасим нещо въпреки сполетялата ни беда.

Еймъс, Зия, Уолт, Джаз, Баст и малките ни ученици... всички те разчитаха на нас. Ако приятелите ми още бяха живи, не можех да се откажа. Дължах им нещо повече.

Таурт ни изпрати до лодката на Слънцето, а двама от нейните *shabti* качиха Ра.

— Ужасно съжалявам, Бес — каза тя. — Иска ми се да мога да направя повече.

— Ти нямаш никаква вина — увери я Бес, после протегна ръка — да се здрависа, но когато пръстите им се докоснаха, той стисна нейните. — Никога не си била виновна за нищо, Таурт.

Тя застина.

— О, Бес...

— Ухааа — прекъсна я Ра, докато *shabti* го наместваха на лодката. — Виждам зебри! Ухааа!

Бес се прокашля.

Таурт пусна ръцете му.

— Вие... вие... не е зле да тръгвате. Иару може би ще даде отговор.

— Иару ли? — намесих се и аз. — Кой е Иару?

Таурт не се усмихна, но очите ѝ омекнаха от доброта.

— Не кой, миличък. А къде. Това е Седмият дом. Поздрави от мен баща си.

Поободрих се мъничко.

— Там ли ще бъде?

— Успех, Картър и Сейди.

Таурт ни целуна и двамата по бузата и на мен ми се стори, че съм бил блъснат от приятелски настроен космат и леко влажен дирижабъл.

Богинята погледна Бес и аз бях сигурен, че ще се разплаче. Но тя се обърна и забърза нагоре по стълбите, следвана от своите *shabti*.

— Улулиците са болни — изрече замислен Ра.

След това проявление на божествена мъдрост всички се качихме на кораба. Екипажът, състоящ се от светещи клъбца, грабна веслата и лодката на Слънцето се отдалечи от пристана.

— Я да хапна — каза Ра и заръфа едно въже.

— Не, това не е за ядене, дърт глупако — скара му се Сейди.

— Ей, малката! — подвикна Бес. — Хубава работа, да наричаш царя на боговете дърт глупак!

— Е, такъв си е — започна да се оправдава сестра ми. — Хайде, Ра. Ела в шатрата. Искам да видя нещо.

— Не шатра — изпелтечи той. — Зебри.

Сейди се опита да го сграбчи за ръката, но той ѝ се изплъзна и ѝ се изплези. Накрая тя взе (без да пита, разбира се) фараонската гега от пояса ми и я размаха, както размахваме кокал пред куче.

— Искаш ли гегата, Ра? Хубава вкусна гега.

Ра се опита немощно да я отскубне от ръката ѝ. Сейди се дръпна назад и накрая успя да го прилъже в шатрата. Веднага щом той стигна при празния подиум, около него се пръсна ярка светлина, която ме заслепи напълно.

— Виж, виж, Картър! — викна сестра ми.

— Де да можех!

Примигах, за да се махнат жълтите петна пред очите ми.

На подиума стоеше престол от разтопено злато, огнен трон с изрязани по него светещи бели йероглифи. Приличаше на онзи, който Сейди беше съгледала във видението си и беше описала, но в истинския живот беше най-прекрасният и страхотен от всички, които бях виждал. Клъбцата светлинка, от които се състоеше екипажът, се застрелкаха развълнувано, по-ярки отвсякога.

Ра май не забелязваше стола или той просто не го вълнуваше. Болничният му халат се беше превърнал в царска дреха със златна огърлица, самият той обаче пак имаше вид на съсухрен старец.

— Седни — покани го Сейди.

— Не искам пък — промърмори Ра.

— Почти цяло изречение — отбелязах аз. — Може би е добър знак?

— Зебри! — Ра грабна от Сейди гегата и закуцука по палубата с виковете: — Ухаааа! Ухаааа!

— Господарю Ра! — кресна Бес. — Внимавай!

Мина ми през ума да хвана бога на Слънцето, докато той не е паднал зад борда, но не знаех как ще го изтълкува екипажът. Точно тогава Ра реши вместо нас проблема. Блъсна се в мачтата и се свлече на палубата.

Всички се завтекохме към стария бог, той обаче явно беше само замаян. Заточи лиги и замърмори, докато го влачехме обратно към павилиона и го намествахме на престола. Беше си сложно, защото престолът беше нажежен сигурно до хиляда градуса, а аз не исках да се подпалвам (отново), Ра обаче явно не се притесняваше от горещината.

Отдръпнахме се и загледахме царя на боговете, който седеше сгърбен, похъркваше и държеше гегата така, сякаш е плюшено мече. Сложих върху коленете му и бойното млатило с надеждата, че точно то ще промени нещата — например ще му върне окончателно силата. Нямахме такъв късмет.

— Болни улулици — изпелтечи Ра.

— Вижте го — измърмори горчиво Сейди. — Славният Ра.

Подразнен, Бес я стрелна с поглед.

— Точно така, малката. Подигравай се. Ние, боговете, много обичаме обикновените простосмъртни да ни се присмиват.

Лицето на сестра ми омекна.

— Извинявай, Бес. Не исках да...

— Както и да е.

Той отиде с тежка стъпка на носа на лодката.

Сейди ме погледна умолително.

— Наистина не исках...

— Той просто не издържа на напрежението — успокоих я аз. — Като всички нас. Всичко ще бъде наред.

Сейди избърса сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

— Скоро ще настъпи краят на света, ние сме хванати като в капан в Дуат, а ти смяташ, че всичко ще бъде наред, така ли?

— Ще видим татко. — Постарах се да го кажа, все едно съм убеден, макар да не беше така. „Един пълководец никога не проявява отчаяние“. — Той ще ни помогне.

Плавахме из Огненото езеро, докато то се стесни и пламтящото течение отново се превърна във вода. Сиянието на езерото помръкна зад нас. Реката стана по-бърза и аз разбрах, че сме навлезли в Петия дом.

Замислих се за татко и дали той наистина ще успее да ни помогне. От няколко месеца, който знае защо, мълчеше. Сигурно не би трябвало да се изненадвам, защото той сега бе властелин на Подземния свят. Там долу вероятно нямаше добро покритие за мобилния му. Въпреки това обаче се притесних при мисълта, че ще ме види в мига на най-големия ми провал.

Реката беше тъмна, затова пък огненият престол беше толкова ярък, че човек почти не можеше да го гледа. Лодката ни хвърляше по бреговете меко сияние.

От сумрака отстрани на реката изникнаха призрачни села. Към бреговете се завтекоха залутани души — да погледат как минаваме. След толкова хилядолетия мрак бяха изумени, че виждат бога на Слънцето. Мнозина се опитваха да извикат от радост, но устата им не издаваха никакви звуци. Други протягаха ръце към Ра. Усмихнати, те се къпеха в топлата му светлина. Силуетите им като че ли придобиха плът. Цветовете се завърнаха по лицата и дрехите им. Душите започнаха да се сливат с тъмнината, но аз продължих да си представям признателните им лица и протегнатите ръце.

От това, който знае защо, ми стана по-добре. Ако не друго, поне им бяхме показали Слънцето за последен път, преди Хаосът да разруши света.

Запитах се дали Еймъс и приятелите ни са още живи, дали отбраняват Бруклинската къща от взвода на Влад Меншиков и чакат да се появим. Прииска ми се да видя Зия още веднъж — поне да ѝ се извиня, че съм я подвел.

Прекосихме бързо Пети и Шести дом, въпреки че не бях сигурен колко точно време е минало. Видяхме още призрачни села, плажове от кости, цели пещери от кости, където крилатите *ва* кръжаха объркани, блъскаха се в стените и се трупаха около лодката на цели рояци — точно като мушици около лампа на веранда. Спуснахме се по страшни бързеи, макар и екипажът от бляскави светлинки да ги преодоля така, че да изглежда лесно. От реката на няколко пъти се показваха чудовища с вид на змейове, но Бес им кресваше: „Ауу!“, след което те

заскимтяваха и се потапяха под водата. Ра проспa всичко — току похъркваше върху огнения си престол.

Накрая реката стана по-бавна и широка. Водата вече беше гладка като разтопен шоколад. Лодката на Слънцето навлезе в поредната пещера — таванът ѝ беше от ослепителни сини кристали, които отразяваха светлината на Ра — създаваше се впечатлението, че истинското Слънце прекосява яркосиньо Небе. По брега растяха блатни растения и палми. Полегатите зелени хълмове по-нататък бяха осяяни с уютни бели къщи. Над нас прелетя ято гъски. Във въздуха се носеше ухание като на жасмин и току-що опечен хляб. Цялото ми тяло се отпусна, както се чувстваш след дълъг преход, когато се прибираш и най-после се свличаш върху леглото.

— Иару — оповести Бес. Сега вече не изглеждаше толкова кисел. Угрижените бръчки по лицето му се бяха заличили. — Задгробният живот на Египет. Седми дом. Вие сигурно ще го наречете Рай.

— Не че се оплаквам — каза Сейди. — Тук е много по-хубаво, отколкото в Слънчевите селения, и най-сетне Надушвам прилична храна. Но какво означава това, че сме мъртви ли?

Бес поклати глава.

— Това си е част от обичайния нощен маршрут на Ра: вие сигурно ще кажете, че е спирал тук, за да презареди батериите. Гостувал е малко на домакина си, хапвал е, пийвал е и си е почивал преди последния отрязък от пътуването, който е бил най-опасният.

— Какъв домакин? — попитах аз, въпреки че бях почти сигурен кого има предвид Бес.

Лодката зави към пристан, където стояха и ни чакаха един мъж и една жена. Татко беше в обичайния си кафяв костюм. Лъскавата му кожа беше със синкав оттенък. Мама беше в трепкаща призрачнобяла рокля, краката ѝ не докосваха земята.

— Разбира се — каза Бес. — Това е Домът на Озирис.

— Сейди, Картър! — възкликна татко и ни притисна в обятията си, сякаш бяхме мънички деца, но и двамата не възразихме.

Почувствах го като човек от кръв и плът — приличаше толкова много на баща ни отпреди време, че трябваше да впрегна цялата си

воля, за да не се разрева. Козята му брадичка беше старателно подравнена. Голата му глава лъщеше. Дори одеколонът му си миришеше както някога: едва доловимо на кехлибар.

Той ни отдалечи на една ръка разстояние, за да ни огледа с блеснали очи. Бях на път да повярвам, че си е обикновен простосмъртен, но се взрях по-внимателно и видях под външния му вид друг пласт, наподобяващ мътно изображение: мъж със синя кожа в бяла дреха и с корона на фараон. На врата му висеше амулетът *djed*, символ на Озирис.

— Татко — подхванах аз. — Ние се провалихме.

— Шшшт — спря ме той. — Не говори за тези неща. Сега е време за почивка и обновление.

Мама се усмихна.

— Следим как напредвате. И двамата проявихте смелост.

Да видя нея, ми беше още по-тежко и от това да видя татко. Не можех да я прегърна, защото тя не беше от плът, а когато ме докосна по лицето, изпитах чувството, че допирът ѝ не е нищо друго освен топъл ветрец. Изглеждаше точно както я помнех — с руса коса, падаща свободно по раменете, със сини очи, изпълнени с живот, сега обаче тя беше само дух. Бялата ѝ рокля сякаш бе изтъкана от мъгла. Погледнех ли право в нея, мама като че ли се разтваряше в светлината, струяща откъм лодката на Слънцето.

— Много се гордея с вас двамата — рече тя. — Елате, приготвили сме угощение.

Бях зашеметен, когато стъпихме на брега. Бес се нагърби със задължението да пренесе бога на Слънцето, който, след като си беше фраснал главата в мачтата и си бе подремнал, изглеждаше в добро настроение. Ра се усмихна с беззъба уста на всички и заяви:

— О, прекрасно. Угощение? Зебри?

Призрачната прислуга в древноегипетско облекло ни поведе към павилион на открито, отстрани на който имаше статуи в естествен ръст на богове. Минахме по мостче над ров, където беше пълно с крокодили албиноси, и покрай тях се сетих за Филип Македонски и какво се случва в Бруклинската къща.

После влязох в павилиона и зяпнах от учудване.

Дългата махагонова маса — някогашната ни маса от къщата в Лос Анджелис, беше отрупана с какво ли не. Видях рязката, която бях

дялнал върху дървото с първото си сгъваемо ножче — единствения път, когато си спомням татко наистина да ми се е ядосал. Столовете бяха от неръждаема стомана и с кожена тапицерия, точно каквито ги помнех, и когато погледнах навън, всичко затрепка и се задвижи напред-назад: появяваха се ту тревистите хълмове и проблясващото синьо небе на задгробния живот, ту белите стени и огромните прозорци в старата ни къща.

— О! — ахна тихо Сейди.

Беше вперила очи в средата на масата. Сред големите чинии с пица, купите с поръсени със захар ягоди и какви ли не още вкуснотии се виждаше синьо-бяла сладоледена торта, съвсем същата като онази, която бяхме взривили на шестия рожден ден на сестра ми.

— Дано нямате нищо против — каза мама. — Помислих си — колко жалко, че така и не я опитахте. Честит рожден ден, Сейди.

— Заповядайте, седнете! — покани ни татко с разперени ръце. — Бес, стари ми друже, нали ще сложиш Ра на челно място?

Понечих да седна на стола най-далеч от Ра, защото не исках да ме олигави, докато дъвче, но мама ме спря:

— О, не там, скъпи. Седни до мен. Този стол е за... друг гост.

Изрече последните две думи така, сякаш оставяха горчив вкус в устата й.

Огледах масата. Имаше седем стола, а ние бяхме само шестима.

— Кой още ще дойде?

— Анубис ли? — попита обнадеждена Сейди.

Татко прихна.

— Не Анубис, макар и да съм сигурен, че стига да можеше, щеше да бъде тук.

Сейди се смъкна на стола, сякаш я бяха изпразнили от въздух. /_Да, Сейди, толкова очевидно беше._/

— В такъв случай къде е този гост? — попита тя.

Татко се поколеба за миг, достатъчен, за да доловя притеснението му.

— Няма го. Хайде да хапнем, искате ли?

Седнах и поех от призрака сервитьор резен от тортата. Сигурно ще си помислите, че изобщо не ми се е ядяло — все пак скоро щеше да настъпи краят на света, а ние се бяхме провалили и сега седяхме в Земята на мъртвите на маса от моето минало, с призрака на мама до

мен, а баща ми беше с цвят на боровинки. Но стомахът ми нехаеше за тези неща. Показа ми, че още съм жив и се нуждая от храна. Тортата беше шоколадова със сметанов сладолед. Беше страхотна на вкус. Още преди да съм се усетил, ометох парчето и започнах да си слагам в чинията от пицата с наденица. Статуите на боговете отзад: Хор, Изида, Тот, Себек, стояха като безмълвни стражи, докато се хранехме. Извън павилиона селенията на Иару се бяха разпрострели докъдето поглед стига, сякаш пещерата беше безкрайна: зелени хълмове и поляни, стада угоен добитък, засети с жито ниви, овощни градини, пълни с фурми. Мочурищата бяха прорязани от потоци, които образуваха плетеница от островчета — точно като по делтата на Нил, — с живописни селца за блажените мъртви. По реката плаваха платноходи.

— Ето как изглежда всичко тук за древните египтяни — обясни татко, сякаш разчел мислите ми. — Но всяка душа вижда Иару малко различно.

— Както аз виждам къщата ни в Лос Анджелис ли? — попитах аз. — И цялото ни семейство, което отново се е събрало около масата? Това истинско ли е?

Очите на татко се натъжиха както едно време, когато го питах за смъртта на мама.

— Тортата за рождения ден е хубава, нали? — попита той. — Момиченцето ми на тринайсет години! Не мога да повярвам...

Сейди бутна чинията си от масата. Тя се натроши на каменния под.

— Не е ли все едно? — извика сестра ми. — Тъпият слънчев часовник... гадната порта... провалихме се!

Тя захлупи лице върху ръцете си и се разрида.

— Сейди! — Мама се надвеси над нея като приятелски настроен облак мъгла. — Всичко е наред.

— Шоколадов зефир — точно като луна — притече се на помощ Ра, който си беше направил около устата брада от размазаната глазура на тортата.

Тръгна да се свлича от стола и Бес го намести обратно.

— Сейди е права — намесих се и аз. — Ра е в по-лошо състояние, отколкото си представяхме. И да успеем да го върнем в света на простосмъртните, той никога няма да разгроми Апоп... освен ако Апоп не си умре от смях.

Татко се свъси.

— Въпреки това, Картър, той пак си е Ра, фараон на боговете. Проявявай известно уважение.

— Не обичам балончета! — заяви Ра и замахна да удари светещото клъбце — слугата, който се опитваше да му избърше устата.

— Помниш ли ме, господарю Ра? — попита татко. — Аз съм Озирис. Навремето спираше да похапнеш на трапезата ми и да си починеш всяка нощ, преди да продължиш пътуването си към зората. Помниш ли?

— Искам улулица — заяви Ра.

Сестра ми удари с длан по масата.

— Какво изобщо *означава* това?

Бес загреба с шепя от някакви нещица с шоколадово покритие — притесних се, че май са скакалци — и ги метна в устата си.

— Не сме приключили с Книгата на Ра. Трябва да намерим Хепри.

Татко погали козята си брадичка.

— Да, богът на скарабеите, проявлението на Ра като изгряващо Слънце. Ако намерите Хепри, Ра може би ще се прероди докрай. Но се налага да минете през портата на Осми дом.

— Която е затворена — напомних аз. — Май трябва да обърнем хода на времето.

Бес спря да дъвче скакалците. Очите му се разшириха, сякаш той току-що е получил откровение. Погледна невярващо баща ми.

— Него ли си поканил? Него?

Взрях се в татко, но той не пожела да ме погледне в очите.

— Какво, татко? — попитах настойчиво. — Има начин да се мине през портата ли? Да ни телепортираш от другата страна?

— Де да можех, Картър. Но трябва да продължите нататък. Това е част от прераждането на Ра. Не мога да се намеся. Ала си прав: трябва ви още време. Би могло да има начин, въпреки че не бих го предложил никога, ако залогът не беше толкова голям...

— Опасно е — предупреди мама. — Според мен е прекалено опасно.

— Кое е прекалено опасно? — намеси се и Сейди.

— Предполагам, че аз — каза някой зад мен.

Обърнах се и видях мъж, който стоеше с ръце върху облегалката на стола ми. Или се беше приближил внезапно и не го бях чул, или се бе появил направо от въздуха.

Изглеждаше някъде на двайсетина години, беше слаб, висок и доста красив. Лицето му беше точно като на човек, само ирисите му бяха сребърни. Главата му беше обръсната, ако не броим лъскавата черна опашка отстриани, каквито навремето са носели младежите в Древен Египет. Сребристият му костюм явно беше шит по мярка в Италия (знам го, защото Еймъс и татко обръщаха наистина голямо внимание на костюмите). Платът трептеше като странна смесица от коприна и алуминиево фолио. Ризата му беше черна, без яка, на врата му бяха накачени няколко килограма платинени верижки. Най-големият амулет представляваше сребърен полумесец. Забарабанеше ли с пръсти по облегалката на стола ми, пръстените и платиненият му ролекс проблясваха. Ако го бях видял в света на простосмъртните, сигурно щях да реша, че е млад милионер, собственик на казино, от коренното население на Америка. Но тук, в Дуат, с този амулет във вид на полумесец на врата...

— Шоколадов зефир във вид на луна — викна пресипнало и радостно Ра.

— Ти си Хонсу — предположих. — Богът на Луната.

Младежът ме озари с вълча усмивка и ме изгледа така, сякаш съм вкусно мезе.

— На вашите услуги — рече той. — Искате ли да изиграем една игра?

— Не може да бъде — ти! — изръмжа Бес.

Хонсу разпери ръце като за голяма прегръдка.

— Бес, стари ми друже! Как си?

— Не ме стародружеросвай, мошеник такъв.

— Засегнат съм. — Хонсу седна от дясната ми страна и се наведе съзаклятнически към мен. — Преди цяла вечност клетият Бес игра с мен на комар. Искаше да спечели повече време с Баст. Заложил няколко педи от ръста си. Опасявам се, че загуби.

— Не се е случило нищо такова! — ревно с цяло гърло Бес.

— Господа — каза татко с най-строгия си бащински тон. — И двамата сте гости на моята трапеза. Няма да допусна караници.

— Точно така, Озирис — озари го с усмивка Хонсу. — За мен е чест да бъда тук. Ето ги и прочутите ти деца! Прекрасно! Готови ли сте да играем, малките?

— Те, Джулиъс, не осъзнават рисковете — възрази мама. — Не можем да допуснем да го направят.

— Я чакайте — прекъсна ги Сейди. — *Какво* по-точно „да правим“?

Хонсу щракна с пръсти и всичката храна по масата изчезна, а на нейно място се появи бляскава сребърна дъска за сенет.

— Не си ли чувала за мен, Сейди? Изида не ти ли е разказвала? Или Нут? Леле, каква комарджийка беше богинята на Небето. Не спря да играе, докато не спечели от мен цели пет дни. Знаете ли каква е вероятността да спечелиш чак толкова много време? Астрономическа! И, да, Нут е покрита със звезди, значи наистина е астрономическа.

Хонсу се засмя на собствената си шега. Явно не се притесни, че никой не пожела да му прави компания.

— Помня — казах аз. — Играл си с Нут и тя е спечелила достатъчно лунна светлина, за да създаде още пет дни — Демонските. Така е заобиколила указа на Ра, забранил ѝ да ражда в който и да е ден на годината.

— Дрън-дрън — промърмори Ра. — Голямо дрън-дрън.

Богът на Луната вдигна вежда.

— Майко мила, Ра не е в блестяща форма, нали? Иначе да, Картър Кейн. Съвсем прав си. Аз съм бог на Луната, но имам и известно влияние над времето. Мога да удължавам и да скъсявам живота на обикновените простосмъртни. Дори боговете понякога се влияят от способностите ми. Луната е променлива. Светлината ѝ намалява и се засилва. В ръцете ми времето също може да се увеличава и да намалява. Имате нужда от колко допълнителни часа... три ли? Мога да ви ги изтъка от лунна светлина, ако вие със сестра ти имате желание да играете с мен на залог. Мога да направя така, че портата на Осми дом да не се е затворила все още.

Не проумявах как може да го направи: да върне времето назад, да вмести в нощта още три часа, но за пръв път, откакто бяхме напуснали Слънчевите селения, усетих как проблясва искрица надежда.

— Щом можеш да помогнеш, защо просто не ни отпуснеш още малко време? На карта е заложена съдбата на света.

Хонсу се засмя.

— Виж го ти него! Да съм му отпуснел малко време! Я стига! Ако започна да раздавам нещо толкова ценно, Маат ще се срине. Освен това не можеш да играеш сенет, без да залагаш. Бес ще го потвърди.

Джуджето изплю крака на един шоколадов скакалец.

— Не го прави, Картър. Знаеш ли какво са разправяли едно време за Хонсу? Върху камъните в някои пирамиди е изсечено стихотворение, посветено на него. Казва се „Канибалски химн“. Ако му се заплати, Хонсу е помагал на фараона да съсече всеки бог, който му е създавал неприятности. Поглъщал е душите им и си е присвоявал силата им.

Богът на Луната завъртя очи.

— Стара работа, Бес! Не съм погълнал нито една душа от... кой месец сме? Март ли? При всички положения съм се приспособил напълно към съвременния свят. Сега вече съм напълно цивилизован. Само да ми видиш апартамента в хотел „Луксор“ в Лас Вегас. О, не, без тия. Америка си има хубава цивилизация. — Той ми се усмихна и сребърните му очи блеснаха като на акула. — Е, какво ще кажеш, Картър? Сейди? Хайде да играем на сенет. Три пула за мен, три за вас. Трябват ви три часа лунна светлина, затова освен вас още някой трябва да направи залог. За всеки пул, който успеете да извадите от дъската, ще ви отпусна по един допълнителен час. Ако победите, това прави три допълнителни часа — достатъчно време, за да успеете да минете през портата на Осми дом.

— А ако загубим? — поинтересувах се аз.

— О... знаете. — Хонсу махна с ръка, сякаш това бе досадна техническа подробност. — За всеки пул, който извадя от дъската, ще взема *pen* на някого от вас.

Както седеше, Сейди се наведе напред.

— Ще вземеш тайните ни имена... значи трябва да ги споделим с теб, така ли?

— Да ги споделите ли? — Хонсу заглади конската си опашка, сякаш се опитваше да си спомни какво означава думата. — Не, не да ги споделите. Аз ще погълна вашия *pen*.

— Ще заличиш част от душата ни — поясни сестра ми. — Ще ни вземеш спомените, истинската ни същност.

Богът на Луната сви рамене.

— Ако го погледнете откъм положителната му страна, няма да умрете. Само ще...

— Ще се превърнем в нещо като зеленчук — предположи Сейди.
— Като Ра ей там.

— Не искам зеленчуци — замърмори подразнен Ра.

Опита да се изплюе върху ризата на бога джудже, той обаче се дръпна навреме.

— Три часа — казах аз. — Срещу залог от три души.

— Картър, Сейди, не сте длъжни да го правите — намеси се мама. — Не очакваме от вас да се излагате на такава опасност.

Виждах съм я много пъти на снимки и в спомените си, но за пръв път се изумих колко прилича на Сейди... или по-точно, колко започва Сейди да прилича на нея. И двете бяха с очи, в които се четеше пламенна решителност. И двете вдигаха брадичка, когато очакваха битка. И двете не бяха особено добри, когато се налагаше да прикриват чувствата си. От треперливия глас на мама усетих, че тя е разбрала какво трябва да се случи. Казваше ни, че имаме избор, макар и да знаеше много добре, че не е така.

Погледнах Сейди и двамата се споразумяхме мълком.

— Не се притеснявай, мамо — казах аз. — Ти жертва живота си, за да затвориш тъмницата на Апоп. Как сега да бием отбой?

Хонсу потърка ръце.

— А, да, тъмницата на Апоп! В този момент вашият приятел Меншиков е там и разхлабва оковите му. Имам да правя толкова много облози какво ще се случи! Дали ще стигнете там навреме, за да го спрете? Ще върнете ли Ра на света? Ще разгромите ли Меншиков? Залагам сто към едно.

Отчаяна, мама се извърна към татко.

— Кажи им, Джулиъс! Прекалено опасно е.

Татко още държеше чинията с недоядената торта. Погледна топящия се сладолед, сякаш той беше най-тъжното нещо на този свят.

— Картър и Сейди — подхвана накрая, — довел съм тук Хонсу, за да можете да направите своя избор. Но каквото и да предпочетете, пак се гордея с вас. Това няма да се промени, дори и довечера да настъпи краят на света.

Погледна ме в очите и аз разбрах колко го боли при мисълта, че може да ни загуби. Миналата Коледа, в Британския музей, беше жертвал живота си, за да пусне на свобода Озирис и да възстанови равновесието в Дуат. Беше ни оставил сами със Сейди и аз дълго го бях мразил. Сега вече си давах сметка какво би било да съм на негово място. Татко беше готов да се раздели с всичко, дори с живота си, в името на по-голямата цел.

— Разбирам, татко — казах му. — Ние сме от семейство Кейн. Не бягаме от трудния избор.

Той не отговори, само кимна бавно. В очите му пламтеше яростна гордост.

— Както никога Картър е прав — отбеляза Сейди. — Хонсу, ще ти играем на тъпата игра.

— Отлично! — зарадва се той. — Това прави две души. Можете да спечелите два часа. А ви трябва три, за да минете навреме през портата, нали така? Хмм. Опасявам се, че не можете да използвате Ра. Не е в нужното настроение. Майка ви вече е мъртва. Баща ви раздава правосъдие в Подземния свят, затова е дисквалифициран от залозите с душите...

— Ще го направя аз — заяви Бес.

Лицето му беше мрачно, но решително.

— Стари ми друже — викна Хонсу. — Много се радвам.

— Спести си любезностите, боже на Луната — рече джуджето. — Не ми харесва, но ще го направя.

— Ти, Бес, направи достатъчно за нас — намесих се и аз. — Баст едва ли очаква да...

— Не го правя заради Баст! — промърмори той. После си пое дълбоко въздух. — Вижте какво, малките, важни сте именно вие. Последните два-три дни... за пръв път от цяла вечност се почувствах отново необходим. Важен. А не панаирджийска атракция. Ако нещо се обърка, само предайте на Таурт... — Бес се прокашля и погледна многозначително Сейди. — Предайте й, че съм се опитал да върна назад часовника.

— О, Бес! — извика Сейди, после стана и заобиколи тичешком масата.

Прегърна бога джудже и го целуна по бузата.

— Добре де, добре — промърмори той. — Не се размеквай заради мен. Дайте да я изиграем тази игра.

— Времето е пари — съгласи се Хонсу.

Майка и татко станаха от столовете.

— Не можем да останем — обясни татко. — Но, деца...

Явно не знаеше как да си довърши мисълта. Сигурно беше достатъчно и да ни пожелае *успех*. Виждах вината и тревогата в очите му, той обаче правеше всичко възможно да не ги показва. „Добър пълководец“, би отсъдил Хор.

— Ние ви обичаме — довърши мама. — Ще надделеете.

След тези думи мама и татко се превърнаха в мъгла и изчезнаха. Всичко извън павилиона потъна в мрак, сякаш беше на сцена. Дъската за сенет засия по-ярко.

— Лъскаво — отбеляза Ра.

— Три сини пула за вас — рече Хонсу. — Три сребърни за мен. И така, кой се чувства късметлия?

Играта започна доста добре. Сейди умееше да хвърля пръчиците. Бес имаше няколко хилядолетия опит. На мен се падаше да мърдам пуловете и да внимавам Ра да не ги изяде.

В началото не личеше кой побеждава. Само хвърляхме пръчиците и местехме пуловете — беше трудно да повярваме, че играем за душите си или за истинските си имена, или както искате го наречете.

Върнахме един от пуловете на Хонсу в самото начало, не пролича обаче той да е разстроен. Изглеждаше така, сякаш се радва на всичко.

— Не се ли притесняваш? — попитах аз по едно време. — Да поглъщаш невинните ни души?

— Всъщност не. — Той се зае да лъска амулета във вид на полумесец. — Защо пък да се притеснявам?

— Но ние се опитваме да спасим света — напомни сестра ми, — Маат, боговете — всичко. Нима ти е безразлично, че светът може да се

срине и да се превърне в Хаос?

— О, няма да е чак толкова страшно — възрази Хонсу. — Промените настъпват на етапи, Маат и Хаос, Хаос и Маат. Все пак съм бог на Луната и ценя разнообразието. Колкото до Ра, този клетник, той винаги се е придържал към разписания. Всяка нощ един и същ маршрут. Толкова предсказуемо и отегчително. Най-интересното, което е правил някога, бе да се оттегли в заслужен отдих. Струва ми се, че ако Апоп надделее и погълне Слънцето, Луната пак ще си остане да свети.

— Ти си безумец — отсече Сейди.

— Ха! Обзалагам се на пет допълнителни минути лунна светлина, че съм си съвсем нормален.

— Както и да е — каза сестра ми. — Хвърляй.

Хонсу метна пръчиците. Лошата новина: той напредваше притеснително. Хвърли пет и премести почти до края на дъската един от пуловете си. Добрата новина: пулт заседна в Дома на трите истини, което означаваше, че Хонсу можеше да го извади оттам само ако му се паднеха три.

Бес се взря съсредоточено в дъската. Онова, което видя, явно не му хареса. Имахме един пул още в началото и два на последния ред квадратчета върху дъската.

— Сега внимавайте — предупреди джуджето. — Оттук нататък става интересно.

Сейди хвърли четири, след което имахме две възможности. Да извадим изтегления напред пул от дъската или с втория пул да бутнем от Дома на трите истини пула на Хонсу и да го върнем в началото.

— Бутни го — казах аз. — По-безопасно е.

Бес поклати глава.

— Тогава ние ще заседнем в Дома на трите истини. Малко вероятно е на Хонсу да му се паднат три. Извадете първия пул. Така със сигурност ще получите поне един допълнителен час.

— Но с него няма да постигнем нищо — напомни Сейди.

Хонсу явно злорадстваше, че сме толкова нерешителни. Пийваше си винце от сребърен бокал и се подсмиваше. През това време Ра се забавляваше, като се опитваше да изтръгне шиповете от бойното си млатило.

— Ох, ох, ох!

По челото ми избиха капчици пот. Как изобщо беше възможно да се потя заради игра на сенет?

— Сигурен ли си, Бес?

— Това е най-добрият ход — потвърди той.

— Бес най-добрият! — прихна Хонсу. — Страхотно, няма що!

Идеше ми да ударя бога на Луната, но реших да си мълча. Извадих от игра първия ни пул.

— Поздравления! — каза Хонсу. — Дължа ви един час лунна светлина. Сега е мой ред.

Той метна пръчиците и те изтракаха по масата, а аз изпитах чувството, че някой е скъсал вътре в гърдите ми въже на асансьор и сърцето ми е паднало на дъното на дълбока шахта. Хонсу беше хвърлил три.

— Говняна работа — заяви Ра и изпусна млатилото.

Хонсу извади от игра пула си.

— О, жалко. И така, чий *rep* ще взема най-напред?

— Недей, много те моля! — отговори Сейди. — Дай да върнем играта назад. Вземи си обратно часа, който ни дължиш.

— Правилата не са такива — скара й се богът на Луната.

Погледнах рязката, която осемгодишен бях направил върху масата. Знаех, че този, а и всички други мои спомени ще изчезнат. Ако дадох на Хонсу своя *rep*, Сейди щеше да успее ако не друго, то поне да каже последната част от заклинанието. Тя имаше нужда от Бес — да я закриля и съветва. Аз бях единственият, без когото можеха да се справят.

Понечих да кажа:

— Аз...

— Аз — прекъсна ме Бес. — Аз настоях за такъв ход.

— Не, Бес! — извика сестра ми.

Джуджето се изправи. Стъпи здраво на земята и стисна юмруци, сякаш се канеше да нададе гръмогласно: АУУ! Много ми се искаше да го направи, да подплаши Хонсу и да го прогони оттук, но вместо това той ни погледна примирено.

— Това си влизаше в стратегията, малките.

— Кое? — попитах. — *Нарочно ли го направи?*

Бес си свали хавайската риза и след като я сгъна старателно, я остави на масата.

— Най-важното е да махнете и трите пула от дъската и да не губите повече от един. Нямахте друг начин. Сега вече ще го биете лесно. Понякога се налага да загубиш пул, за да спечелиш играта.

— Вярно си е — съгласи се Хонсу. — Каква прелест! *Ren* на бог! Готов ли си, Бес?

— Недей, Бес — примолех се и аз. — Не е хубаво да го правиш. Той ме погледна свъсен.

— Ей, малкият, ти беше готов да се жертваш. Нима твърдиш, че не съм смел колкото някакъв си второстепенен магьосник? Пък и съм бог. Знае ли човек? Случва се и да се върнем. А сега спечелете играта и се махайте отгук. Изритайте Меншиков от мое име.

Опитах се да измисля нещо, което да кажа, нещо, което да спре всичко това, но Бес заяви:

— Готов съм.

Хонсу затвори очи и си пое дълбоко въздух, сякаш се наслаждаваше на свеж планински въздух. Очертанията на Бес трепнаха. Той се разпадна на съединени едно с друго, бързо сменящи се светлинни изображения: трупа джуджета, които танцуват в светлината на огъня в храм, тълпа египтяни, които, качили на раменете си Бес и Баст, празнуват по време на тържество, Бес и Таурт, които, облечени в тоги, ядат в римска вила грозде и се смеят заедно на канапе, Бес, който, издокаран като Джордж Вашингтон — с напудрена перука и копирен костюм, — прави цигански колела пред английски войници в червени куртки...

След като силуетът му се стопи, се занизаха по-скорошни трепкащи образи: Бес в шофьорска униформа и с надпис КЕЙН, Бес, който ни изважда от лимузината, потънала в Средиземно море, Бес, който, след като ме отровиха в Александрия, ми прави магия и отчаяно се мъчи да ме спаси, ние двамата с Бес — седим отзад в бедуинския пикап, похапваме заедно ярешко и прием вода с дъх на вазелин, докато пътуваме по брега на Нил. Последният му спомен: две деца — ние със Сейди, които го гледат с обич и загриженост. После изображението избледня и Бес изчезна. Вече я нямаше дори хавайската му риза.

— Взе му всичко! — креснах аз. — Тялото, всичко. Не сме се разбирали така!

Хонсу отвори очи и въздъхна тежко.

— Стана прекрасно! — Усмихна ни се, сякаш не се е случило нищо. — Мисля, че е ваш ред.

Сребърните му очи бяха студени и лъскави и аз изпитах чувството, че докато съм жив, няма да ми е приятно да гледам Луната.

Не знам защо, дали от гняв, дали заради стратегията на Бес или просто ни провървя, но ние със сестра ми разгромихме с лекота Хонсу. При първа възможност му бутяхме пуловете. След пет минути и последният ни пул вече беше извън дъската.

Хонсу разпери ръце.

— Браво на вас! Получавате три часа. Ако побързате, ще успеете да минете през портата на Осми дом.

— Мразя те — заяви Сейди. Това беше първото, което каза, откакто Бес беше изчезнал. — Ти си студен, пресметлив, ужасен...

— И точно такъв, какъвто ви трябва. — Хонсу си свали платинения часовник и върна назад времето: един, два, три часа. Статуите на боговете около нас трепнаха и подскочиха, сякаш светът е обърнат наопаки. — Нима искате да пропилиете часовете, които спечелихте с толкова труд, в това да се оплаквате? — каза Хонсу. — Или искате да спасите този клет стар глупак, водещ се за цар?

— Зебри? — промърмори обнадежден Ра.

— Къде са майка и татко? — попитах аз. — Нека поне се сбогуваме.

Хонсу поклати глава.

— Времето е безценно, Картър Кейн. Би трябвало вече да си усвоил този урок. Най-добре да ви пратя да си продължите по живо, по здраво нататък, но ако някога решите да поиграете на комар още веднъж с мен — за секунди, часове и дори дни, — само ми кажете. Представихте се добре.

Вече не издържах. Стрелнах се към бога на Луната Хонсу, но той беше изчезнал. Целият павилион се стопи и ние със Сейди се озовахме на пристана, в лодката на Слънцето и се понесохме с нея по тъмната река. Около нас кръжаха блещукащите светлилки на екипажа, които натискаха греблата и опъваха платното. Ра седеше на огнения си престол и си играеше с гегата и млатилото, сякаш бяха кукли, които провеждат въображаем разговор.

От мрака пред нас изникнаха две огромни каменни порти с изсечени в тях осем грамадни змии — по четири от двете страни.

Портите се затваряха бавно, но лодката на Слънцето се провря през тях точно навреме и ние навлязохме в Осми дом.

Трябва да призная, че Домът на предизвикателствата не изглеждаше особено предизвикателен. Да, сражавахме се с чудовища. От реката се надигнаха змии. Появиха се демони. Кораби, пълни с призраци, се опитаха да ни обкръжат. Унищожихме ги всички до последния. Бях толкова разгневен, толкова опустошен, задето сме изгубили Бес, че виждах във всяка опасност бога Хонсу. Нашите противници нямаха никакъв шанс.

Сейди направи магии, каквито и не подозирах, че владее. Призова ледена градушка, която вероятно съответстваше на чувствата й, и ние оставихме след себе си няколко айсберга с демони, замръзнали вътре в тях. После сестра ми превърна цял кораб призраци пирати в кукли с огромни глави като на Хонсу, после с мъничък ядрен взрив ги направи на пара. През това време Ра си играеше щастлив с куклите си, а клъбцата светлина — прислужниците, прехвърчаха развълнувани из палубата, явно усетили, че пътуването ни достига решителна фаза. Прекосихме като в мъгла Девети, Десети и Единайсети дом. От време на време чувах във водата отзад плисък като от гребло на друга лодка. Обръщах се да проверя дали случайно Меншиков не е отново по петите ни, но не виждах нищо. И да ни следваше нещо, то бе достатъчно разумно, че да не се показва.

Минахме под нисък свод, изсечен от камък така, че да прилича на богинята Нут, която бе разпростряла закрилнически осеяните си със звезди ръце и се усмихваше гостоприемно. Останах с впечатлението, че навлизаме в Дванайсети дом, последната част от Дуат, преди да се изправим пред новия изгрев.

Надявах се в съвсем буквален смисъл да зърна светлинка в края на тунела, но вместо това пътуването ни бе осуетено. Виждах откъде би трябвало да минава реката. Тунелът продължаваше нататък и криволичеше бавно, за да излезе от Дуат. Дори долових миризмата на свеж въздух — уханието на света на простосмъртните. Но в другия край на тунела имаше не вода, а кално поле. Реката пред нас се спускаше в огромен трап, в дупка в земята, която сякаш беше оставена от астероид и в която се стичаше водата. Ние се носехме с шеметна бързина към ръба на бездната.

— Можем да скочим — предложи Сейди. — Да изоставим кораба...

Но ми се струва, че стигнахме до еднакво заключение. Не можехме без лодката на Слънцето. Не можехме без Ра. Налагаше се да следваме течението на реката, където и да ни водеше тя.

— Това е капан — отсъди сестра ми. — Заложил го е Апоп.

— Знам — потвърдих. — Хайде да идем и да му кажем, че не ни харесва какво е забъркал.

И двамата се вкопчихме в мачтата, защото корабът тръгна да пада във водовъртежа.

Имах усещането, че падаме цяла вечност. Нали знаете как се чувства човек, когато се гмурне на дъното на дълбок басейн и носят и ушите му сякаш ще се пръснат, а очите му ще изскочат от главата? Представете си това чувство, само че стократно по-силно. Потъвахме в Дуат на дълбочини, каквито не бяхме достигали — на каквито не би трябвало да ходи никой простосмъртен. Молекулите в тялото ми сякаш се нажежаваха и се движеха със скорост, при каквата нищо чудно и да се разлетят коя накъдето види.

Не се разбихме. Не усетихме дъното. Лодката просто смени посоката, сякаш долу се бе превърнало във встрани, и навлязохме в пещера, озарена от ослепителна червена светлина. Магическото налягане беше толкова голямо, че ушите ми запищяха. Повдигна ми се, мислите ми се размътиха, въпреки това обаче познах брега отпред: плаж от милиони мъртви обвивки от скарабеи, които мърдаха и се надигаха, сякаш отдолу се опитваше да излезе някаква сила, огромна змия. Десетки демони копаеха с лопати из мъртвите скарабеи. И на брега стоеше и търпеливо ни чакаше Влад Меншиков с овъглени пушещи дрехи и с жезъл, озарен от зелена светлина.

— Добре дошли, деца — провикна се той през водата. — Насам, насам! Елате да посрещнем заедно края на света.

22.

ПРИЯТЕЛИ НА НАЙ-СТРАННИ МЕСТА

КАРТЪР

Меншиков изглеждаше така, сякаш е плувал без предпазен щит в Огненото езеро. От къдравата му бяла коса беше останала само почерняла четина. Белият му костюм беше посивял, разкъсан и осеян с дупки от прогорено. Цялото му лице беше на мехури, така че разранените му очи си изглеждаха съвсем на място. Както би се изразил Бес, Меншиков се беше издокарал с грозната си премяна.

При спомена за Бес се ядосах. Влад Меншиков беше виновен за всичко, което бяхме преживели, за всичко, което бяхме загубили.

Лодката на Слънцето се разклати и спря на плажа с обвивките от скарабеи.

Ра изпелтечи:

— Здравстиии!

Изправи се с усилие на крака. Тръгна да гони по палубата синьо клъбце — един от слугите, — сякаш то беше красива пеперуда.

Демоните хвърлиха лопатите и се струпаха на брега. Спогледаха се неуверено, явно се питаха дали това не е някакъв подъл номер. Със сигурност този едвам кретащ стар глупак не можеше да бъде богът на Слънцето.

— Прекрасно — подхвана Меншиков. — Все пак водите Ра.

Трябваше да мине малко време, докато разбере какво е различното в гласа му. Вече го нямаше задъханото дишане. Руснакът говореше с гърлен красив баритон.

— Притеснявах се — продължи той. — Забавихте се много в Четвърти дом и си помислих, че няма да можете да се измъкнете оттам цяла нощ. Можехме да освободим Апоп и без вас, разбира се, но щеше да бъде доста неудобно после да ви гоним. Така е много по-добре. Щом се събуди, господарят Апоп ще бъде гладен. Ще остане изключително доволен, че сте му донесли закуска.

— Ухааа, закуска — изкиска се Ра.

Той продължи да куцука по палубата и да се опитва да смачка с млатилото клъбцето от прислугата.

Демоните се засмяха. Меншиков им се усмихна снизходително.

— Да, доста забавно — отсъди той. — Дядо ми е забавлявал Петър Първи със сватба на джуджета. Аз ще се справя още по-добре. Ще забавлявам повелителя на Хаоса с един изкуфял бог на Слънцето.

В главата ми прозвуча припреният глас на Хор: „*Прибери оръжията от фараона. Това е последната ти възможност!*“.

Дълбоко в себе си знаех, че не трябва да го правя. Ако сега вземех оръжията на фараона, после нямаше да мога да ги върна никога. И могъществото, което щях да придобия, нямаше да бъде достатъчно, за да победя Апоп. Въпреки това се изкушавах. Щеше да бъде прекрасно да грабна от тъпия стар бог Ра гегата и млатилото и да размажа в земята Меншиков.

В очите на руснака проблесна злоба.

— Още веднъж ли ще си мерим силите, Картър Кейн? Ама, разбира се, на всяка цена. Забелязвам, че този път сте без бавачката си — онова джудже. Я да ви видя сега какво можете сами.

Всичко пред очите ми почервеня и това нямаше нищо общо със светлината в пещерата. Слязох от лодката и призовах аватара на бога сокол. Никога досега не бях опитвал магията толкова надълбоко в Дуат. Получих повече, отколкото исках. Усетих, че вместо да ме обгърне светец холограф, ставам по-висок и силен. Зрението ми се изостри.

Сейди издаде задавен звук:

— Картър!

— Голяма птица! — отбеляза Ра.

Погледнах надолу и видях, че съм великан от плът и кръв с ръст четири и половина метра, облечен в бойните доспехи на Хор. Вдигнах към главата си огромни длани и вместо коса напипах пера. Устата ми беше остър като бръснач клюн. Извиках въодушевен и се чу писък, който отекна в пещерата. Демоните се отдръпнаха притеснени. Погледнах отвисоко Меншиков, който сега ми се видя дребен като мишка. Бях готов да го направя на пихтия, но руснакът се ухили и насочи жезъла си.

Каквото и да беше намислил, Сейди се оказа по-бърза. Хвърли своя жезъл и той се преобрази на каня (граблива птица), огромна като птеродактил.

Съвсем в стила на сестра ми. Тъкмо направя нещо наистина страхотно, например се превърна във воин сокол, и Сейди се запретва да се надпреварва с мен. Канята ѝ разпери грамадни криле и заплющя с тях из въздуха. Меншиков и демоните му направиха задно кълбо на плажа.

— Две големи птици! — изръкопляска Ра.

— Пази ме, Картър. — Сестра ми извади Книгата на Ра. — Трябва да започна заклинанието.

Помислих си, че великанската каня се справя доста добре с пазенето, но въпреки това излязох напред и се приготвих за битка.

Меншиков се изправи на крака.

— При всички положения, Сейди Кейн, си започни магийката. Толкова ли не разбираш? Този затвор е създаден от духа на Хепри. Ра е дал частица от собствената си душа, способността да се преражда, за да държи Апоп окован.

Сестра ми изглеждаше така, сякаш той я е ударил по лицето.

— Последният скарабей...

— Именно — съгласи се Меншиков. — Един — Хепри, третата душа на Ра, е умножил всички тези скарабей. Демоните ми ще ровят и ровят из обвивките и накрая ще го намерят. Той е сред малкото живи скарабей и веднъж да го смажем, Апоп ще излезе на свобода. И да го призовете обратно при Ра, Апоп вече ще бъде на свобода. Пък и Ра е немощен, къде ти ще се бие! Апоп ще го погълне, както е предсказано в древните пророчества, и Хаосът ще разруши веднъж завинаги Маат. Няма как да победите.

— Ти си безумец — изрекох с глас, много по-плътен от обикновено. — Ти също ще бъдеш унищожен.

Видях пречупената светлина в очите му и проумях нещо, което ме разтърси до дън душа. Точно като нас, Меншиков не искаше всичко това. Беше живял със скръбта и отчаянието си толкова дълго, че Апоп бе осакатил душата му и го бе направил затворник на собствената му омраза. Владимир Меншиков се преструваше, че злорадства, но не изпитваше никакво тържество. Дълбоко в себе си беше ужасен, сломен, нещастен. Беше поробен от Апоп. Чак ми домъчня за него.

— Вече сме мъртви, Картър Кейн — каза той. — Това място никога не е било предназначено за хора. Не го ли чувстваш? Могъществото на Хаоса се просмуква в телата ни, изсушава душите ни. Аз обаче имам по-големи планове. Човек, приютил в себе си бог, може да живее безкрайно, от каквото и да е болен, колкото и наранен да е. Апоп вече излекува гласа ми. Не след дълго отново ще съм здрав. Ще живея вечно!

— Човек, приютил в себе си бог... — След като схванах какво има предвид той, за малко да изгубя власт над новата си великанска форма. — Ти, Меншиков, се шегуващ, спри се, докато не е станало късно.

— И да умра? — попита той.

Някой каза зад мен:

— Има и по-страшни неща от смъртта, Владимире.

Обърнах се и видях, че към брега се плъзга втора лодка — мъничък сив скиф с едно-единствено вълшебно весло, което си гребеше самичко. Върху носа на лодката беше нарисувано Окото на Хор и в нея имаше само един пътник — Главният лектор Мишел Дежарден. Сега косата и брадата му бяха бели като сняг. От светлата му дреха се носеха светещи йероглифи, които образуваха след него шлейф от божествени думи.

Дежарден стъпи на брега.

— Ти, стари ми приятелю, си играеш с нещо, много по-страшно от смъртта. Моли се да те убия, преди да си успял.

От всички странни неща, които се случиха онази нощ, най-странното определено беше, че Дежарден излезе напред, за да се сражава на наша страна.

Той мина между великанския ми воин сокол и свръхогромната каня на Сейди, сякаш те не са нищо особено, и заби жезъла си в мъртвите скарабеи.

— Предай се, Владимире.

Меншиков се засмя.

— Поглеждал ли си се наскоро, господарю? От месеци проклятията ми ти пият силите, а ти дори не забеляза. Сега вече си на косъм от смъртта. Аз съм най-могъщият магьосник на Земята.

Дежарден наистина не изглеждаше добре. Лицето му беше изпито и сбръчкано почти като на бога на Слънцето. Но сега облакът йероглифи около него изглеждаше по-могъщ. Очите му пламтяха напрегнато, точно както преди месеци в щат Ню Мексико, където той се беше сражавал срещу нас по улиците на Лас Крусес и се беше зарекъл да ни унищожи. Дежарден направи още една крачка напред и тълпата демони се дръпна. Сигурно бяха разпознали леопардовото наметало около раменете му като знак за могъщество.

— Провалял съм се в много неща — призна Главният лектор. — Но този път няма да го допусна. Няма да позволя да унищожиш Дома на живота.

— Дома ли? — попита вече с писклив глас руснакът. — Той е мъртъв от векове. Трябваше да се разпусне още след краха на Египет. — Меншиков изрита сухите скарабей. — В Дома има живот точно колкото в тези кухи обвивки. Събуди се, Мишел! Египет вече го няма, той се е превърнал в безсмислена древна история. Време е светът да бъде унищожен и да се започне наново. Хаосът побежда винаги.

— Невинаги — възрази Дежарден и се обърна към Сейди. — Започвай заклинанието. А аз ще се заема с този негодник.

Земята под краката ни се размърда и затрепери — Апоп се опитваше да се надигне.

— Първо помислете, деца — предупреди Меншиков. — Каквото и да правите, краят на света ще настъпи. Обикновените простосмъртни не могат да си тръгнат живи от тази пещера, вие двамата обаче сте божества. Слейте се отново с Хор и Изида, обещавайте да служите на Апоп и ще доживеете утрото. Дежарден винаги ви е бил враг. Съсечете го вместо мен и поднесете трупа му в дар на Апоп! Обещавам и на двама ви почетни длъжности в един нов свят, управляван от Хаоса и неограничаван от никакви правила. Мога дори да ви кажа тайната на проклятието, тегнещо над Уолт Стоун.

Той се усмихна на Сейди, която се беше вцепенила от изумление.

— Да, момичето ми. Наистина я знам. Лекът се предава от поколение на поколение между жреците на Амон-Ра. Убийте Дежарден, присъединете се към Апоп и момчето, което обичаш, ще бъде пощадено.

Ще бъда откровен. Думите му бяха убедителни. Можех да си представя един нов свят, където всичко е възможно, където не важат

закони — дори законите на физиката, и ние можем да бъдем каквито си поискаме.

Хаосът е нетърпелив. Произволен е. И преди всичко е себичен. Руши всичко в името на промяната, подхранва сам постоянния си глад. Но Хаосът може да бъде и привлекателен. Изкушава те да вярваш, че не е важно нищо друго освен желанията ти. А аз искам толкова много неща. Възстановеният глас на Меншиков беше напевен и уверен, точно като гласа на Еймъс, когато той прилагаше магия, за да убеди обикновените простосмъртни.

Точно там беше проблемът. Обещанието на Меншиков беше капан. Думите му дори не бяха негови. Той ги изричаше насила. Очите му шареха, сякаш руснакът четеше от аутокю. Изразяваше волята на Апоп, но след като приключи, ме погледна в очите и за миг аз видях истинските му мисли: изтерзана молба, която Меншиков щеше да изкрещи, ако имаше власт над собствената си уста: „Убий ме още сега. Моля те!“.

— Съжалявам, Меншиков — казах и бях искрен. — Магьосници и богове трябва да са сплотени. Светът може и да се нуждае от обновление, но си струва да го запазим. Няма да допуснем Хаосът да победи.

После се случиха много неща едновременно. Сейди отвори свитъка и зачете. Меншиков кресна: „Напред! В нападение“, и демоните се втурнаха към нас. Грамадната каня разпери криле и отби струя зелен огън от жезъла на руснака, която вероятно би изпепелила на място Сейди. Спуснах се да ѝ помогна, а Дежарден измагьоса смерч, който се уви около тялото му и полетя към Влад Меншиков.

Започнах да тъпча демоните. Съборих един с остра като бръснач глава, сграбчих го за глезените и го завъртях като оръжие, с което накълцах съюзниците му и ги превърнах в купчини пясък. Грамадната каня на Сейди сграбчи в ноктите си още два и ги метна в реката.

През това време Дежарден и Меншиков се издигнаха във въздуха, вкопчени един в друг вътре в смерча. Започнаха да се въртят един около друг и да се обстрелват със струи огън, отрова и киселина. Които от демоните се приближиха, се стопиха на мига.

Насред всичко това Сейди продължаваше да чете Книгата на Ра. Направо не знам как се беше съсредоточила, но изричаше кълтящите думи с ясен висок глас. Тя призова зората и пукването на новия ден.

Около краката ѝ плъзна златиста мъгла, която се заизвива между сухите скарабей, сякаш търсеше живот. Целият плаж потрепери и Апоп ревна разгневен някъде от дълбините.

— О, не — кресна зад мен Ра. — Зеленчуци!

Обърнах се и видях, че един от най-големите демони се качва на лодката на Слънцето — и в четирите му ръце имаше страховити ножове. Ра му кресна и след като се отдалечи с немоцна крачка, се скри зад огнения си престол.

Метнах главата като острие на бръснач сред тълпа от негови приятели, грабнах копието на друг демон и го хвърлих към лодката. Ако го бях направил само аз, заради пълната си липса на умения за мятане сигурно щях да нараня бога на Слънцето, което щеше да си бъде доста притеснително. Добре че новата ми великанска форма имаше мерник, достоен за Хор. Копието прониза четириръкия демон право в гърба. Той изпусна ножовете, залитна към края на лодката и цопна в Реката на нощта.

Ра се надвеси над перилата и му кресна още веднъж — за всеки случай.

Смерчът на Дежарден още се въртеше. Не виждах кой от магьосниците има надмощие. Канята на Сейди правеше всичко по силите си да я пази, като разкъсваше с клюн демоните и ги смачкваше с огромни нокти. Кой знае как, сестра ми успяваше да не се разсейва. Златната мъгла стана по-гъста, докато се разпространяваше над брега.

Оцелелите демони преминаха в отстъпление точно когато Сейди изрече последните думи на заклинанието:

— Хепри, скарабейт, който възкръсва от мъртвите, прераждането на Ра!

В миг Книгата на Ра блесна и изчезна. Земята изтътна и от камарите мъртви обвивки във въздуха се издигна един-единствен скарабей, жив златен бръмбар, който полетя към Сейди и кацна върху дланите ѝ.

Тя се усмихна тържествуващо. Почти се осмелих да се надявам, че сме победили. Точно тогава пещерата се огласи от съскащ смях. Главният лектор Дежарден изгуби власт над смерча и полетя към лодката на Слънцето, после се блъсна в носа ѝ толкова силно, че счупи перилата, просна се и не помръдна повече.

Владимир Меншиков се спусна на земята и се приземи приклепнал. Мъртвите скарабей около краката му се разтвориха и се превърнаха в кървавочервен пясък.

— Блестящо — каза той. — Блестящо, Сейди Кейн!

Руснакът се изправи и към тялото му сякаш се устреми цялата вълшебна енергия в пещерата: златната мъгла, червената светлина, светещите йероглифи, които се вляха в него, все едно той ги е притеглил като черна дупка.

Повредените му очи се изцериха. Мехурите по лицето му изчезнаха и то стана гладко, младо и красиво. Белият му костюм си се закърпи сам, а платът се обагри в тъмночервено. Кожата му се нагъна и аз видях изтръпнал, че по нея растат змийски люспи.

Ра промърмори от лодката на Слънцето:

— О, не. Трябват зебри.

Целият плаж се покри с червен пясък.

Меншиков протегна ръка към сестра ми.

— Дай ми скарабея, Сейди. Ще се смиля над вас с брат ти. Вие ще живеете. Уолт също.

Тя стисна скарабея. Аз пък се приготвих да нападам. Дори в тялото на великан — воин сокол, — усетих как енергията на Хаоса става все по-мощна и мощта ѝ пие от силите ми. Меншиков ни беше предупредил, че никой от обикновените простосмъртни не може да оцелее в тази пещера, и аз му вярвах. Не разполагахме с много време, а трябваше да спрем Апоп. Дълбоко в себе си бях приел, че ще умра. Сега действах заради приятелите ни, заради семейство Кейн, заради целия свят на хората.

— Скарабея ли искаш, Апоп? — попита сестра ми с глас, пълен с омраза. — Тогавя ела и си го вземи, гнусен...

Тя нарече Апоп с думи, толкова гадни, че баба сигурно щеше да ѝ мие цяла година устата със сапун. /_А, не, Сейди, няма да ги повторя пред микрофона._/

Меншиков пристъпи към нея. Взех една от лопатите, изпуснати от демоните. Грамадната каня на Сейди политна към руснака с нокти, готови за удар, той обаче махна с ръка, все едно гонеше муха. Чудовищната птица се разпадна на облак пера.

— Приемаш ли ме за бог? — ревна Меншиков.

Докато той беше насочил цялото си внимание към Сейди, аз се промъкнах откъм гръб и се постарах да се доближа възможно най-много, което не е никак лесно, ако си мъж птица с ръст четири и половина метра.

— Аз съм самият Хаос! — кресна Меншиков. — Ще ти изтръгна костите една по една, ще разтворя душата ти и ще те пратя обратно при първичната пихтия, откъдето си дошла. А сега ми дай скарабея!

— Примамливо — отвърна Сейди. — Ти, Картър, какво мислиш? Меншиков усети твърде късно капана. Спуснах се напред и го фраснах с лопатата по главата. Руснакът се свлече на земята. Натиках го в пясъка, после се изправих и го настъпих — да го заровя по-надълбоко. После Сейди посочи могилката и изрече думата за „огън“. Пясъкът се стопи, а сетне се втвърди на къс стъкло с размерите на ковчег.

Идеше ми да се изплюя отгоре, но не бях сигурен дали ще успея с човката на сокол.

Оцелелите демони постъпиха разумно. Ужасени, те се разбягаха кой накъдето види. Няколко скочиха в реката и се оставиха да се разтопят, което наистина ни спести много време.

— Не беше чак толкова трудно — заяви Сейди, макар и да виждах, че енергията на Хаоса започва да изтощава и нея.

Не бе изглеждала толкова зле дори когато беше на пет години и се разболя от пневмония.

— Побързай — подканих. Адреналинът ми спадаше бързо. Аватарът ми вече имаше чувството, че е притиснат от тегло най-малко още четвърт тон. — Занеси скарабея на Ра.

Тя кимна и се затича към лодката на Слънцето, но беше стигнала едва до средата на пътя, когато стъкленият гроб на Меншиков се пръсна на парчета.

Със заклинанието *ha-di* Сейди правеше най-мощната магия за взрив, която съм виждал някога. Тази експлозия бе около петдесет пъти по-силна.

Събори ме взривна вълна от пясък и парчета стъкло, които се посипаха по аватара ми. Върнах се в обичайното си тяло и заслепен, измъчван от болка, запълзях, за да се отдалеча от присмехулния глас на Апоп.

— Къде отиде, Сейди Кейн? — провикна се той гърлено като топовен изстрел. — Къде е лошото момиченце с моя скарабей?

Примигах, за да махна пясъка от очите си. Влад Меншиков — не, можеше и да прилича на Влад, но сега това беше Апоп, — беше петнайсетина метра и обикаляше по ръба на кратера, който беше направил на плажа. Или не ме виждаше, или ме мислеше за умрял. Търсеше сестра ми, а нея я нямаше никъде. Взривът явно я беше погребал под пясъка, че и по-лошо.

На гърлото ми заседна буца. Искях да се изправа и да се заема с Апоп, но тялото ми беше сковано. Магията ми беше съвсем слаба. С мощта си Хаосът пиеше жизнените ми сили. Имах чувството, че само от близостта си с Апоп се разпадам целият заедно с мозъка, ДНК, всичко, което ме правеше Картър Кейн.

Накрая Апоп разпери ръце.

— Както и да е. После ще изровя тялото ти. Първо ще се заема със стареца.

За миг реших, че говори за Дежарден, който още лежеше безжизнен върху счупените перила, но след като се качи на лодката, Апоп подмина Главния лектор и се приближи до огнения престол.

— Здравей, Ра — поздрави мило. — Отдавна не сме се виждали.

Изад престола му отговори немощен глас:

— Не мога да играя. Върви си.

— Искаш ли да те почерпя? — попита Апоп. — Навремето си играехме толкова хубаво. Ноц след ноц се опитвахме да се убием ти мен и аз теб. Не помниш ли?

Олисялата глава на Ра се подаде над престола.

— С какво ще ме почерпиш?

— Искаш ли пълнена фурма? — Апоп измагьоса една. — Преди обичаше пълнени фурми, нали? Единственото, което трябва да направиш, е да ме оставиш да те погълна... исках да кажа, да те повесея.

— Искам курабийка — отсече Ра.

— Каква курабийка?

— Улулицийска.

Тук съм, за да ви заявя: тази улулицийска курабийка вероятно спаси Вселената, каквато я познаваме.

Апоп отстъпи назад, явно объркан от думи, още по-хаотични и от самия него. И точно в този миг беше нападнат от Главния лектор Мишел Дежарден.

Той, изглежда, само се беше преструвал на мъртъв или пък се беше окопитил бързо. Изправи се и се нахвърли на Апоп, като го изтика с все сила към огнения престол.

Меншиков се разпищя с предишния си пресипнал глас. Засъска пара — точно като вода върху скара. Дрехата на Дежарден се подпали. Ра се затътри в другия край на лодката и замахна с гегата във въздуха, сякаш така лошите щяха да се разотидат.

Станах с усилие, но пак имах чувството, че мъкна тежък товар. Меншиков и Дежарден започнаха да се боричкат пред престола. Точно това бях видял в Залата на епохите: първия миг от нова епоха.

Знаех, че трябва да помогна, но тръгнах с неустойчива крачка по плажа, за да се опитам да намеря мястото, където бях видял за последен път Сейди. Паднах на колене и се заех да копая.

Дежарден и Меншиков продължаваха да се бият и да сноват напред-назад, като крещяха вълшебни думи. Погледнах през рамо и видях облак йероглифи и червена светлина, които се въртяха около тях, понеже Главният лектор призоваваше Маат, а Апоп със същата бързина разваляше с Хаоса магиите му. Колкото до всемогъщия бог на Слънцето Ра, той се беше добрал някак до кърмата на лодката и се беше спотаил зад румпела.

Продължих да копая.

— Сейди — прошепнах. — Излизай. Къде си?

„Мисли!“, наредих си.

Затворих очи. Започнах да мисля за сестра си, за всичките ни общи спомени от Коледа насам. Години наред бяхме живели разделени, но през последните три месеца се бях сблизил с нея повече, отколкото с когото и да било на този свят. Щом тя се беше досетила как е тайното ми име, докато бях в безсъзнание, и аз със сигурност можех да я намеря в някаква си купчина пясък.

Прехвърлих се на метър-два вляво и пак се заех да копая. Само след миг одрасках Сейди по носа. Тя простена, което означаваше ако не друго, то поне, че е жива. Изчистих лицето ѝ от пясъка и сестра ми се закашля. После вдигна ръце и аз я издърпах. Олекна ми така, че за

малко да се разридая, но не го направих — така де, мъж ли съм аз, или ревла?

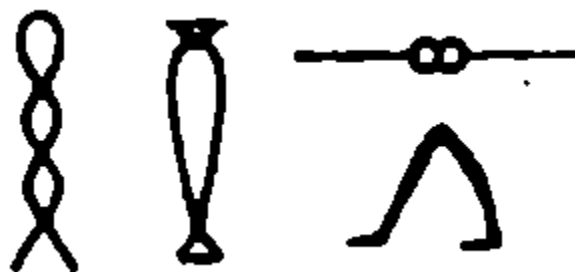
/_Млъквай, Сейди, тази част я разказвам аз._/

Апоп и Дежарден продължаваха да се движат по лодката на Слънцето и да се бият.

Дежарден извика:

— *Heh-sieh.*

Между тях запламтя йероглиф:

Апоп отхвърча от лодката така, сякаш движещ се влак го е издърпал с кука. Прелетя над нас и се приземи върху пясъка на около дванайсет метра.

— Каква прелест! — прошепна зашеметена сестра ми. — Йероглифът за „Връщай се!“.

Дежарден се олюля, както стоеше на лодката. Дрехата му още тлееше, той обаче извади от ръкава си керамична статуетка — червена змия, по която бяха издълбани йероглифи.

Сейди ахна.

— *Shabti* за Апоп? Направиш ли такъв, те наказват със смърт.

Разбрах защо. Изображенията притежаваха мощ. В неподходящи ръце можеха да вдъхнат сила на човека, по чийто образ бяха направени, и дори да го призват и не беше никак безопасно да си играеш със статуетка на Апоп. В същото време обаче не можеш да направиш без нея някои магии...

— Проклятие — казах аз. — Той се опитва да заличи Апоп от лицето на земята...

— Няма как да го направи! — възрази сестра ми. — Ще бъде унищожен!

Дежарден започна да повтаря напевно нещо. Във въздуха около него като защитен конус се завъртяха и засияха йероглифи. Сейди се опита да се изправи, но и тя не бе в по-добра форма от мен.

Апоп седна. Лицето му беше същински кошмар — изгорено от огнения престол, то приличаше на недопечено хлебче за хамбургер, което някой е изпуснал в пясъка. /_Сейди твърди, че съм прекалил. Е, съжалявам. Но е точно._/

Той видя статуетката в ръцете на Главния лектор и ревна:

— Да не си полудял, Мишел? Не можеш да ме унищожиш с проклетие.

— Апоп — продължи да напява Главният лектор, — назовавам те Повелител на Хаоса, Змей в мрака, Страшилището на Дванайсетте дома, Омразния...

— Престани! — кресна Апоп. — Никой не може да ме спре.

Той блъвна към Главния лектор огнена струя, но енергията само се вля в защитния конус и се превърна в йероглифа за „жега“. Дежарден залитна напред — състаряваше се направо пред очите ни, сгърбваше се и губеше мощ, гласът му обаче си остана силен.

— Говоря от името на боговете. Говоря от името на Дома на живота. Служа на Маат. Покосявам те.

Дежарден хвърли на земята червената змия и Апоп падна на една страна.

Повелителят на Хаоса започна да мята по Дежарден всичко, което му се изпречи пред очите: лед, отрова, светкавици, огромни камъни — но той бе неуязвим. Всичко просто се превръщаше в йероглифи по щита на Главния лектор и Хаосът бе принуден да се преобрази в низ от думи — в божествения език на Сътворението.

Дежарден счупи керамичната змия в краката си и Апоп се загърчи в страшни мъки. Нещото, което навремето бе Владимир Меншиков, се разпадна като яйчена черупка, а на негово място се появи твар: червена змия, покрита със слуз, както е при току-що излюпилите се змийчета. Тя започна да расте: червените й люспи проблеснаха, а очите й светеха.

Гласът ѝ засъска в ума ми: „Никой не може да ме спре!“.

Но ѝ беше трудно да се надигне. Пясъкът около нея кипна. Отвори се портал с център самия Апоп.

— Заличавам името ти — каза Дежарден. — Премахвам те от паметта на Египет.

Апоп се разпищя. Плажът наоколо се взриви, като погълна змията и всмука във водовъртежа червения пясък.

Грабнах Сейди и хукнах към лодката. От изтощение Дежарден се беше свлякъл на колене, аз обаче успях да го хвана някак под мишница и да го завлека на брега. Заедно със Сейди го качихме на лодката на Слънцето. Ра изпълзя най-последно от скривалището си зад румпела. Клъбцата светлина от екипажа натиснаха греблата и ние се отдалечихме точно когато целият плаж потъна в тъмната вода и под повърхността ѝ блеснаха червени светкавици.

Дежарден издъхваше.

Йероглифите около него бяха помръкнали. Челото му пламтеше. Кожата му беше суха като оризова хартия, а гласът му се беше превърнал в накъсан шепот.

— Проклятието няма да д-действа дълго — предупреди ни той. — Само спечелих малко време.

Стиснах го за ръката, сякаш е стар приятел, а не доскорошен враг. След като бяхме играли сенет с бога на Луната, вече не гледах през пръсти на спечеленото време.

— Защо го направи? — попитах. — Използва всичките си жизнени сили, за да го прогониш.

Той се усмихна едва-едва.

— Не ми харесваш особено. Но беше прав. Някогашните пътища... единственият ни шанс. Кажи на Еймъс... кажи на Еймъс какво се е случило. — Той стисна с немощни пръсти леопардовата наметка и аз разбрах, че иска да я свали. Помогнах му и Дежарден я бутна в ръцете ми. — Покажи я... на другите... Предай на Еймъс...

Очите му се забелиха и той издъхна. Тялото му се разпадна на йероглифи — прекалено много, за да ги прочетеш, историята на целия му живот. После думите отлетяха надолу по Реката на нощта.

— Чао, чао — промърмори Ра. — Улиците са болни.

Почти бях забравил за стария бог. Той отново седна тежко на престола си, като отпусна глава върху извитата дръжка на гегата и замахна вяло с млатилото по светлинките от прислугата.

Разтреперана, Сейди си пое въздух.

— Дежарден ни спаси. Аз също не го харесвах, но...

— Знам — прекъснах я. — Трябва обаче да продължим нататък.

Скарабеят още ли е у теб?

Тя извади от джоба си гърчещия се златен скарабей. Двамата се приближихме заедно до Ра.

— Вземи го — подканих аз.

Той сбърчи и без това сбръчкания си нос.

— Не искам бръмбари.

— Това тук е душата ти! — тросна се Сейди. — Ще я вземеш и ще я харесваш!

Ра се сепна. Взе бръмбара и за мой ужас го лапна.

— Не! — кресна сестра ми.

Прекалено късно. Ра вече го беше глътнал.

— О, боже — завайка се Сейди. — Трябваше ли да го прави? Може би е трябвало да го прави.

— Не обичам бръмбари — изпелтечи Ра.

Зачакахме да се преобрази на могъщ млад цар. А той взе, че се оригна. Остана си стар, откачен и отблъскващ.

Зашеметен, се върнах заедно със Сейди в предната част на кораба. Бяхме направили всичко по силите си, а имах чувството, че сме загубили. Продължихме нататък и магическият натиск като че ли се поразсея. Реката изглеждаше равна, но аз долавях, че се издигаме бързо през Дуат. Ала въпреки това имах чувството, че вътрешностите ми се топят. Сейди не изглеждаше по-добре.

В главата ми прокънтяха думите на Меншиков: *„Обикновените простосмъртни не могат да си тръгнат живи от тази пещера“*.

— Хаосова болест — обясни Сейди. — Няма да успеем, нали?

— Трябва да издържим — отвърнах аз. — Поне до зазоряване.

— Всичко това — продължи сестра ми — и какво се случи? Спасихме един изкуфял бог. Загубихме Бес и Главния лектор. И сега сме на път да умрем.

Хванах я за ръката.

— Може и да не умрем. Виж!

Отпред тунелът ставаше по-светъл. Стените на пещерата се разпаднаха и реката се разшири. От водата се издигнаха два стълба: две грамадни златни статуи на скарабеи. Зад тях блестеше сутрешното

небе с небостъргачите на Манхатън. Реката на нощта се вливаше в Нюйоркското пристанище.

— Всеки нов изгрев е нов свят — си спомних думите на татко. — Може би сме изцерени.

— И Ра ли е изцерен? — попита сестра ми.

Нямах отговор, но вече се чувствах по-добре, по-силен, сякаш съм се наспал хубаво през нощта. Докато минавахме между златните статуи на скарабеи, погледнах надясно. През водата откъм Бруклин се издигаше дим: мълнии пъстроцветна светлина и огнени езици, сред които крилати твари водеха въздушен бой.

— Още сме живи — напомни Сейди. — Те се нуждаят от помощ.

Насочихме лодката на Слънцето към дома си — и се отправихме право към битката.

23.

КАК СИ НАПРАВИХМЕ У ДОМА ЩУР КУПОН

СЕЙДИ

/_Фатална грешка, Картър. Да ми даваш микрофона на най-важната част? Сега вече няма да си го получиш никога обратно. Краят на разказа е мой. Ха-ха-ха!_/

О, почувствах се добре. Няма да имам равна, ако взема в свои ръце господството над света.

Но да не се отклоняваме.

Може да сте чули по новините за странния двоен изгрев над Бруклин сутринта на двайсет и първи март. Имаше какви ли не предположения: смог заради замърсяването, рязко падане на температурите в долния атмосферен слой или вероятно поредното изтичане на канализационни газове, предизвикало масова истерия. Ние в Бруклин обичаме канализационните газове!

Мога да потвърдя обаче, че наистина за кратко на небето имаше две слънца. Знаем, защото бях на едното. Нормалното Слънце си изгря както обикновено. На небето обаче се носеше и лодката на Ра, която сияеше, докато се издигаше от Дуат, после от Нюйоркското пристанище в небето на обикновените хора.

На наблюдателите долу им се стори, че второто Слънце се слива със светлината на първото. Какво всъщност се е случило ли? Лодката на Ра вече не светеше толкова силно, докато се спускаше към Бруклинската къща, където камуфлажният щит срещу обикновени простосмъртни я обгърна и тя сякаш изчезна.

Този щит вече действаше повече от отреденото време, защото се бе разразила съвсем истинска война. Грифонът Пъзльо се гмуркаше

надолу, за да се включи във въздушната битка с крилатите пламтящи змии — *uraei*.

/_Знам, думата е ужасна за произнасяне, но Картър твърди, че така е множественото число на *uraeus*, върви, че спори с него. Просто казваш, че е прав, и толкоз._/

Пъзльо нададе боен вик: „Пъззз“, и сграбчи един *uraeus*, но численото превъзходство на противника бе твърде голямо. Перата му бяха опърлени, жужащите му криле сигурно също бяха повредени и той се въртеше в кръг като излязъл от строя хеликоптер.

Гнездото му на покрива гореше. Сфинксът при портала беше счупен, а върху комина се виждаше голямо черно петно — там явно се бе взривил някой или нещо. Зад климатика бяха залегнали цял взвод вражески магьосници и демони, които се сражаваха оттам със Зия и Уолт, пазещи стълбищната площадка. И двете страни хвърляха през ничията земя върху покрива огън, *shabti* и светещи йероглифи.

Докато се спускахме към противника, старият Ра (да, той и досега си беше все така изкуфял и спаружен) се наведе през перилата и поздрави всички, като размаха гегата:

— Здравейтеее! Зебри!

И двата лагера погледнаха изумени нагоре.

— Ра! — изписка един от демоните.

После всички се присъединиха към възгласите:

— Ра ли? Ра! Ра!

Крещяха като най-ужасените запалянковци на света.

За голяма изненада на Пъзльо *uraei* спряха да бълват огън и тутакси полетяха към лодката на Слънцето. Закръжиха като почетна стража около нас и аз си спомних как Меншиков е обяснил, че първоначално те са били твари на Ра. Явно бяха познали стария си господар (с ударение на „стар“).

Когато лодката заслиза, повечето врагове долу се пръснаха кой накъдето види, но най-бавният от демоните попита:

— Ра?

След това погледна нагоре точно когато лодката ни се приземи върху него с „жвак“, от което всички останахме много доволни.

Двамата с Картър скочихме и се хвърлихме в битката. Въпреки всичко, което бяхме преживели, се чувствах страхотно. Болестта на Хаоса беше изчезнала веднага щом се бяхме издигнали от Дуат.

Магията ми беше силна. Настроението ми беше отлично. Ако можех да си взема един душ, да се преоблека и да пийна чаша хубав чай, щях да се чувствам като в рая. (Зачеркнете го това — сега вече, след като съм видяла рая, той не ми хареса особено. Предпочитам да го заменя със стаята си.)

Превърнах един демон в тигър и го насъсках срещу събратята му. Картър изникна в своя аватар — пак добре, че в онзи, светещия, златния, а не в триметровия човек птица, който ми се виждаше малко страшничък. За да си проправи път, той разбута със сила ужасените противникови магьосници и след като само замахна с ръка, ги запрати в Ист ривър. Зия и Уолт излязоха от прикритието си на стълбищната площадка и ни помогнаха да изтребим и онези, които не бяха полетели към водата. После изтичаха при нас, ухилени до уши. Изглеждаха изтощени и насинени, но пак си бяха съвсем живи.

— ПЪЗЗЗ! — изкрещя грифонът.

Устреми се надолу и се приземи до Картър, а после побутна с глава бойния му аватар — както се надявах, за да му покаже колко го обича.

— Ей, приятелче! — извика Картър и го помилва по главата, като внимаваше да не се доближава до крилете на чудовището, подобни на електрическа пила. — Какво става тук, хора?

— Не успяхме с преговори — отвърна глухо Зия.

— Цяла нощ врагът се опитва да проникне в къщата — продължи Уолт. — Еймъс и Баст ги удържаха, но... — Той погледна лодката на Слънцето и гласът му трепна. — Това там... това там не е ли...

— Зебра! — провикна се Ра и след като закрета към нас, ни озари с широка беззъба усмивка. Отиде първо при Зия и извади от устата си нещо — светещия златен скарабей, който беше съвсем мокър, но не и сдъвкан. Ра й го подаде. — Харесвам зебри.

Зия отстъпи назад.

— Това... това да не е Ра, богът на Слънцето? Защо ми дава бръмбар?

— И какво иска да каже с тези зебри? — включи се и Уолт.

Ра го погледна и изцъка неодобрително.

— Улулиците са болни.

Изведнъж се смразих. Зави ми се свят, сякаш отново ме беше хванала Хаосовата болест. Дълбоко в съзнанието ми изникна мисъл — нещо много важно.

Зебри... Зия. Улулицы... Уолт.

Още преди да съм продължила с мисълта си, се чу страхотно БУУМ, което разлюля сградата. Отстрани на къщата се разлетяха парчета варовик, които западаха на истинска градушка в двора на склада.

— Пак са пробихли стените! — възкликна Уолт. — Побързайте!

Смятам се за доста разхвърляна и припряна, но отгук нататък битката се разигра прекалено светкавично дори за мен, за да ви я разкажа в големи подробности. Ра отказа най-категорично да се раздели със Зебрата и Улулицата (извинявайте, Зия и Уолт), затова го поверихме на грижите им при лодката на Слънцето, а Пъзльо свали мен и Картър на долната тераса. Пуснахме се от ноктите му и паднахме на шведската маса, където заварихме Баст — въртеше се с ножовете в ръка, съсичаше демоните, та те да се превърнат на пясък, и изритваше магьосниците в плувния басейн, където нашият крокодил албинос Филип Македонски ги забавляваше с огромно удоволствие.

— Сейди! — извика с облекчение Баст. /_Да, Картър, извика мен по име, а не теб, но все пак ме познава от по-отдавна._/ Явно се забавляваше страхотно, но гласът ѝ беше припрян. — Стигнаха при източната стена. Отивайте вътре!

Влязохме тичешком, като се наведохме, за да не ни блъсне един залутал се вомбат, прелетял над главите ни — вероятно магия, която нещо се беше объркала, — и се озовахме наред страхотна какофония.

— Мили Хоре! — възкликна Картър.

Всъщност Хор май беше единственото нещо, което не се сражаваше в Голямата зала. Нашият неустрашим песоглавец Хуфу беше яхнал един стар магьосник и обикаляше с него из помещението: душеше го със собствената му вълшебна пръчка и докато онзи посиняваше, го насочваше към стените. Феликс беше насъскал цял взвод пингвини срещу някаква магьосница, която беше приклепнала във вълшебен кръг и явно беше застигната от посттравматичен стрес, защото пищеше:

— Не отново на Антарктика! Навсякъде другаде, само не там!

Алиса призоваваше Геб, който да запълни огромната дупка, пробита от врага върху отсрещната стена. Джулиан беше призовал за пръв път боен аватар и съсичаше със светещия си меч демоните. Дори Клио, която си падаше малко книжна мишка, хвърчеше из стаята, вадеше от торбата свитъци и четеше напосоки вълшебни думи като: „Ослепи!“, „Водоравно!“ и „Газове!“ (което, между другото, прави истински чудеса в обезвреждането на врага). Накъдето и да погледнеш, нашите ученици имаха превес. Биеха се, сякаш цяла нощ само бяха чакали да влязат в сражение, както и всъщност според мен си беше. Сред тях беше и Джаз, да, Джаз! Беше на крака и си изглеждаше съвсем здрава — изрита един вражески *shabti* право в камината, където той се натроши на хиляди парченца.

Обзеха ме силна гордост и доста голямо изумление. Притеснявах се до смърт дали малките ни ученици ще се спасят, а те правеха на пух и прах далеч по-опитни магьосници.

Ала най-голямо бе възхищението ми от Еймъс. Застанал върху постаментата на статуята на Тот, той въртеше жезъла, призоваваше гръм и мълнии, вдигаше във въздуха противниковите магьосници и ги мяташе на мънички буреносни облаци. Една магьосница го нападна с жезъл, от който излизаха червени пламъци, но Еймъс само чукна по пода. Мраморните плочи в краката ѝ станаха на пясък и тя потъна в него чак до шията.

Ние с Картър се погледнахме, усмигнахме се и се включихме в битката.

Разгромът беше пълен. Не след дълго демоните бяха превърнати в купчини пясък и ужасени, вражеските магьосници се пръснаха кой накъдето види. Без съмнение бяха очаквали да се бият с неколцина необучени дечковци. Не бяха отчели цялостното обучение, което им бяхме дали ние от семейство Кейн.

Една от жените успя да отвори върху отсрещната стена портал.

„*Спри ги* — каза в ума ми гласът на Изида, който след такова дълго мълчание доста ме стъписа. — *Те трябва да чуят истината.*“

И аз не знам откъде ми хрумна, но вдигнах ръце и от двете ми страни се появиха потрепващи криле във всички цветове на дъгата — крилете на Изида.

Замахнах с ръце. Враговете ни бяха повалени от силния вятър и многобагрената светлина, а нашите приятели не пострадаха и с драскотинка.

— Слушайте! — ревах аз.

Всички замълчаха Обикновено гласът ми е властен, сега обаче прозвуча десет пъти по-властно. Крилете сигурно също приковаваха вниманието.

— Ние не сме ви врагове — заявих аз. — Все ми е едно дали ви харесваме, но светът се промени. Трябва да чуete какво се е случило.

Вълшебните ми криле помръкнаха, докато разказвах на всички как сме ходили в Дуат, как Ра се е преродил, как Меншиков ни е предал и Апоп се е въздигнал, а също как Дежарден се е жертвал, за да прокуди Змея.

— Лъжи! — викна азиатец с овъглена синя дреха, който излезе напред.

От видението, което бе описал Картър, предположих, че това е Куай.

— Вярно е — възрази брат ми.

Вече не беше заобиколен от аватара си. Отново беше облечен като обикновен човек, с дрехите, които му бяхме купили в Кайро, въпреки това обаче пак си изглеждаше доста внушителен и самоуверен. Той вдигна наметалото от леопардова кожа, каквито носят Главните лектори, и аз усетих как през помещението на вълна преминава стъписване.

— Дежарден се би на наша страна — продължи Картър. — Той разгроми Меншиков и прогони с проклятие Апоп. Жертва живота си, за да ни спечели малко време. Но Апоп ще се върне. Дежарден искаше да го знаете. Последните му думи бяха да ви покажа това наметало и да ви обясня каква е истината. Особено на теб, Еймъс. Държеше да знаеш: пътят на боговете трябва да бъде възстановен.

Порталът, който враговете бяха отворили, за да избягат, още се въртеше. През него все още не беше минал никой.

Жената, която го беше отворила, се изплю на пода. Тя извика на другарите си:

— Какво чакате? Носят ни тук наметалото на Главния лектор и ни разказват някакви небивалици. Те са от семейство Кейн! Предатели! Вероятно именно те са убили Дежарден и Меншиков.

Голямата зала се огласи от боботеция глас на Еймъс:

— Сара Джейкъби! Точно ти знаеш, че това не е истина. Посветила си живота си на изучаването на пътя на Хаоса. Чувстваш, че Апоп е излязъл на свобода, нали? И че Ра се е завърнал.

Еймъс посочи стъклените врати за терасата. Не знам как го е усетил, без да поглежда, но точно тогава лодката на Слънцето се спусна надолу и спря в плувния басейн на Филип. Приземи се доста внушително. От двете страни на огнения престол стояха Зия и Уолт. Бяха успели да закрепят Ра и сега той изглеждаше малко по-царствено с гегата и млатилото в ръце, макар че пак си се хилеше тъпо.

Баст, която стоеше на терасата, се смрази от изумление, после падна на колене:

— Господарю!

— Здравстииии — изпелтечи Ра. — Чаооооу!

Нямах представа какво точно има предвид, но Баст изведнъж се разтревожи и скочи на крака.

— Ще се въздигне към небето! — предупреди тя. — Уолт, Зия, махайте се бързо оттам.

Те го направиха — точно навреме. Лодката засия. Баст се извърна към мен и се провикна:

— Ще го придружа, той отива при другите богове. Не се притеснявайте! Скоро се връщам!

Тя скочи на лодката, която полетя нагоре и се превърна в огнено кълбо. После се сля със слънчевата светлина и изчезна.

— Ето ви го доказателството — оповести Еймъс. — Боговете и Домът на живота трябва да действат рамо до рамо. Сейди и Картър са прави. Змеят няма да се спотайва дълго, след като е счупил оковите си. Кой ще се присъедини към нас?

Мнозина противникови магьосници хвърлиха жезлите и вълшебните пръчки.

Сара Джейкъби — жената в бяло — се озъби:

— Другите номове никога няма да признаят претенциите ти, Кейн. Ти си осквернен със силата на Сет! Ще го разгласим. Ще им съобщим, че сте убили Дежарден. Никога няма да ви последват!

Тя скочи през портала. Мъжът в синьо на име Куай се взря презрително в нас, после тръгна след Джейкъби. Още трима направиха същото, но ние ги оставихме да си отидат с мир.

Еймъс взе благоговейно наметалото от леопардова кожа в ръцете на Картър.

— Клетият Мишел.

Всички се събраха около статуята на Тот. Чак сега забелязах колко опустошена е Голямата зала. Стените бяха напукани, прозорците — счупени, реликвите натрошени и музикалните инструменти на Еймъс почти стопени. За втори път от три месеца Бруклинската къща е била пред прага на унищожението — сигурно си беше рекорд. Въпреки това ми идеше да прегърна всички в стаята.

— Всички бяхте блестящи — казах аз. — Сразихте за секунди врага! Щом знаете да се сражавате така добре, как са смогнали да ви удържат тук цяла нощ?

— Едвам успяхме да им окажем отпор — уточни Феликс. Изглеждаше озадачен от собствения си успех. — По изгрев бях останал без капчица сили.

Другите кимнаха мрачно.

— Аз пък бях в кома — каза познат глас — на Джаз.

Тя си проправи път през навалицата и ни прегърна нас двамата с Картър. Беше ми толкова хубаво да я видя, че се почувствах смешна, задето изобщо съм ревнувала Уолт от нея.

— Сега вече добре ли си? — попитах и след като я хванах за раменете, се взрях в лицето ѝ, за да видя дали няма знаци, че е болна, тя обаче си изглеждаше както винаги, весела и жизнерадостна.

— Добре съм си! — отвърна Джаз. — Събудих се точно на зазоряване, чувствах се страхотно. Предполагам, че веднага щом сте дошли... Не знам. Сигурно се е случило нещо.

— Силата на Ра — уточни Еймъс. — Когато се въздигна, той донесе на всички ни нов живот, нова енергия. Вдъхна мощ на духа ни. Без това щяхме да се провалим.

Извърнах се към Уолт, но не посмях да го попитам. Дали беше възможно да се е излекувал и той? Но от погледа в очите му разбрах, че точно на тази молитва не е било отговорено. Предположих, че след толкова много магии, които е направил, сигурно чувства болка в крайниците.

„Улулиците са болни“, беше повтарял час по час Ра.

Не знаех защо той проявява такъв интерес към състоянието на Уолт, но както личеше, дори богът на Слънцето беше безсилен да го

изцери.

— Еймъс — подхвана Картър, с което прекъсна мислите ми, — какво искаше да каже Джейкъби с това, че другите номове нямало да признаят претенциите ти?

Не се съдържах. Въздъхнах и след като го погледнах, завъртях очи. Понякога брат ми си е доста тъпичък.

— Какво? — попита настойчиво той.

— Картър — казах, — помниш ли как веднъж говорихме за най-могъщите магьосници на света? Пръв сред тях беше Дежарден. А Меншиков — трети. И ти се притесняваше кой ли е вторият?

— Да, помня — призна си той. — Но...

— Сега вече Дежарден е мъртъв, затова вторият по могъщество магьосник става първи. И кой според теб е това?

Мозъчните му клетки явно загоряха бавно, доказателство, че все пак понякога стават и чудеса. Брат ми се извърна и погледна чичо Еймъс.

Той кимна най-сериозно.

— Опасявам се, деца, че е така. — Еймъс си сложи на раменете наметалото от леопардова кожа. — И да ми харесва, и да не ми харесва, отговорността за водачеството пада върху мен. Аз съм новият Главен лектор.

24.

НЕВЪЗМОЖНОТО ОБЕЩАНИЕ, КОЕТО ДАДОХ

СЕЙДИ

Не обичам да се сбогувам, а се налага да разкажа как го направих, при това с толкова много хора.

/_Не, Картър. Това не беше покана да вземеш микрофона. Разкарай се!_/

До залез-слънце Бруклинската къща отново беше чиста и подредена. Алиса се зае със зидарията, която възстанови с помощта на бога на Земята. Нашите ученици знаеха заклинанието *hi-nehm* достатъчно добре, за да поправят другите счупени вещи. Хуфу прояви с парцалите и препаратите за чистене почти същата изобретателност, както и с баскетбола, и наистина е изумително колко много неща можеш да лъснеш, да избършеш от прах и да изтъркаш, като прикрепиш парцали към крилете на грифон.

През деня проведохме няколко срещи. Филип Македонски пазеше басейна, а войнството ни от *shabti* обикаляше и държеше под око района наоколо. Но не ни нападна никой — нито силите на Апоп, нито нашите събрата, другите магьосници. Представях си в какво поголовно стъписване са изпаднали треста и шейсетте нома, когато са научили новината: Дежарден е мъртъв, Апоп се е въздигнал, Ра се е завърнал и Еймъс Кейн е новият Главен лектор. Не знам кое от всички тези неща ги е хвърлило в най-голяма тревога, но ми се струваше, че ще имаме поне малко време да си поемем дъх, докато другите номове осмислят обратата в събитията и решат какво да правят.

Точно преди залез ние с Картър отново бяхме на покрива, а Зия отвори портал, през който двамата с Еймъс да се доберат до Кайро.

С черната си, току-що подстригана коса и новите бежови дрехи Зия изглеждаше така, сякаш изобщо не се беше променила от първия

път, когато разговаряхме с нея в музея „Метрополитън“, въпреки че оттогава се бяха случили толкова много неща. Пък и предполагам, че строго погледнато, в музея е била не тя, а нейният *shabti*.

/_Да, знам, знам. Ужасно объркващо е. Не е зле да научите заклинанието против главоболие. Прави чудеса._/

Появи се въртящият се портал и Зия се обърна да се сбогува.

— Ще придружа до Първи ном Еймъс... Главния лектор де... — обеща тя. — Ще се постарая да го признаят за водач на Дома на живота.

— Те ще се опълчат срещу теб — предупредих я аз. — Внимавай.

Еймъс се усмихна.

— Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай.

Както обикновено, се беше облякъл като истинско конте: златист копринен костюм в тон с новото му наметало от леопардова кожа, бомбе и златни мъниста в сплетената му на плитки коса. Отстрани до него бяха оставени кожен сак и калъф за саксофон. Представих си как седи на стъпалата пред престола на фараона и свири на тенор саксофон може би Джон Колтрейн, а в моравата светлина се разгръща нова епоха и от инструмента му изскачат светещи йероглифи.

— Ще държим връзка — обеща той. — Пък и вие добре се справяте тук, в Бруклинската къща. Вече не ви трябва наставник.

Постарах се да изглеждам смела, макар и да ми беше неприятно, че той заминава. Наистина бях станала на тринайсет години, но това не означаваше, че искам да се нагърбвам с отговорностите на възрастните. Със сигурност не исках да ръководя Двайсет и първи ном и да предвождам войска, тръгнала на война. Но предполагам, че който и да се озове в такова положение, не се чувства готов.

Зия хвана Картър за ръката. Той подскочи, сякаш тя го беше докоснала с дефибрилатор.

— Ще поговорим скоро — каза Зия, — след като... след като нещата се наредят. Но ти благодаря.

Картър кимна, въпреки че изглеждаше умърлушен. Всички знаехме, че нещата няма да се наредят скоро. Нямах гаранция и че ще живеем достатъчно дълго, за да се видим отново със Зия.

— Пази се — каза Картър. — Имаш да изпълняваш важна роля.

Зия ме погледна. Между нас премина вълна на странно разбирателство. Според мен тя бе започнала да се съмнява, дълбоко в себе си да се притеснява каква точно ще бъде ролята ѝ. Не бих казала, че и самата аз я разбирах, но споделях тревогата ѝ. „Зебри“, беше казал Ра. Когато се беше събудил, пак си беше говорил за зебри.

— Ако имате нужда от нас, не се колебайте — подканих аз. — Ще отскоча и ще направя на салата магьосниците в Първи ном.

Еймъс ме целуна по челото. Потупа Картър по рамото.

— И двамата ме накарахте да се гордея. За пръв път от години ми вдъхнахте надежда.

Искаше ми се да поостанат. Искаше ми се да си поговорим още. Но от онова, което бях изживяла с Хонсу, се бях научила да не съм алчна с времето. Най-добре е да цениш, каквото имаш, и да не мечтаеш за още.

Еймъс и Зия влязоха в портала и изчезнаха.

Точно когато Слънцето залязваше, в Голямата зала се появи Баст. Изглеждаше изтощена. Беше облечена не в обичайното трико, а в официална египетска рокля и си беше сложила тежки накити, с които явно не ѝ беше много удобно.

— Бях забравила колко трудно се управлява по небето лодката на Слънцето — сподели тя, като бършеше челото си. — И колко е горещо. Следващия път ще си взема купичка и хладилна чанта, пълна с мляко.

— Ра добре ли е? — попитах аз.

Богинята котка стисна устни.

— Е... същият си е. Закарах лодката в тронната зала на боговете. За пътуването нощес те подготвят нов екипаж. Но не е зле да дойдете и да го видите, преди да потегли.

— Какво пътуване нощес? — попита Картър. — През Дуат ли? Току-що го върнахме оттам.

Баст разпери ръце.

— Какво очаквахте? Дадохте нов тласък на отколешния цикъл. Ра ще прекарва дните на небето, а нощите — по реката. Ще се наложи боговете да го охраняват, както едно време. Идвайте, разполагаме само с няколко минути.

Понечих да попитам как смята да ни отведе в тронната зала на боговете. Баст ни беше казвала многократно, че не я бива да призовава портали. Точно тогава наред въздуха се отвори врата само от сянка. През нея мина Анубис, който както винаги изглеждаше дразнещо неотразим в черните си дънки, коженото яке и бялата памучна риза, която му стоеше толкова добре, че се питах дали той не се перчи нарочно. Подозирах, че не. Нямаше да се учудя и ако сутрин ставаше от сън и изглеждаше все така съвършен.

Ами да... този образ не ми помогна да се съсредоточа особено.

— Здравей, Сейди — каза той.

/ Да, Картър. И той се обърна първо към мен. Какво да кажа? Просто наистина съм много важна. _/

Постарах се да изглеждам сърдита.

— А, ти ли си бил! Липсваше ми в Подземния свят, докато залагахме душите си.

— Да, радвам се, че се спасихте — отвърна Анубис. — Щеше да бъде трудно да се напише хвалебствена реч за погребението ви.

— О, ха-ха. Къде беше?

В кафявите му очи се прокрадна още тъга.

— Възникна нещо странично — каза той. — Но сега не е зле да побързаме.

Анубис показа с ръка вратата, направена от мрак. Влязох през нея — Колкото да му покажа, че не ме е страх.

От другата страна се озовахме в тронната зала на боговете. Към нас се извърна тълпа какви ли не божества. Дворецът ми се стори още по-величествен и от последния път, когато бяхме ходили там. Колоните бяха по-високи, с по-красиви рисунки. По лъскавия мраморен под се въртяха изображения на съзвездия, все едно вървахме през галактиката. Таванът пламтеше, сякаш по него от край до край имаше флуоресцентни лампи. Подиумът и престолът на Хор бяха изместени в единия край, така че сега той приличаше по-скоро на стол на наблюдател, отколкото на основна сцена на събитията.

В средата на помещението сияеше лодката на Слънцето. Около нея пърхаха светещите клъбца на екипажа, които чистеха корпуса и проверяваха такелажата. *Uraei* кръжаха около огнения престол, където Ра седеше, облечен в одеждите на египетски цар, с гегата и млатилото

върху коленете. Беше отпуснал брадичка върху гърдите си и хъркаше силно.

Към нас пристъпи мускулест младеж в кожени доспехи. Беше с бръсната глава и очи с различен цвят — едното сребърно, другото златно.

— Добре дошли, Картър и Сейди — поздрави Хор. — За нас е чест.

Думите не съответстваха на тона му, скован и официален. Другите богове ни се поклониха с уважение, аз обаче долових как под повърхността тлее враждебност. Всички бяха пременени с най-хубавите си дрехи и доспехи и изглеждаха внушително. Богът крокодил Себек (не ми е от любимите) беше с проблясваща зелена броня и носеше тежък жезъл, по който течеше вода. Доколкото това изобщо беше възможно при лешоядка, Нехбет изглеждаше спретната, с пера като черно наметало от копринено кадифе. Тя понаклони към мен глава, ала от очите ѝ личеше, че още ѝ иде да ме разкъса на парченца. Богът песоглавец Баби си беше измил зъбите и си беше сресал козината. Държеше топка за ръгби — нищо чудно да се беше заразил от дядо.

Хонсу стоеше в лъскавия си сребрист костюм, подмяташе монета и се усмихваше. Идеше ми да го фрасна, но той кимна, сякаш сме стари приятели. Там беше дори Сет с дяволския си червен диско костюм — беше се облегнал на една колона в дъното на тълпата и държеше черния си железен жезъл. Спомних си как е обещал да не ме убива само докато пуснем на свобода Ра, сега обаче изглеждаше спокоен. Докосна с пръсти шапката си и се ухили, явно злорадстваше, че съм толкова притеснена.

Единствен богът на познанието Тот не се беше издокарал с официални дрехи. Беше по обичайните дънки и покритата с драскулки лабораторна престилка. Взря се в мен със странните си калейдоскопични очи и аз останах с впечатлението, че само той в залата ме съжалява, задето съм се оказала в такова положение.

Напред излезе Изида. Дългата ѝ черна коса беше сплетена на плитки. Зад нея трепкаха крилете ѝ във всички цветове на дъгата. Тя ми се поклати най-тържествено, аз обаче усетих как откъм нея ме лъхват вълни студ.

Хор се обърна към събралите се богове. Забелязах, че вече не носи короната на фараон.

— Вижте кой е тук! — каза той на множеството. — Картър и Сейди Кейн, които вдигнаха от сън нашия цар! Нека няма съмнения: врагът ни Апоп се е въздигнал. Трябва да се сплотим зад Ра.

Ра промърмори насън:

— Риба, курабийка, улулица!

Сетне продължи да си хърка. Хор се прокашля.

— Заклевам се във вярност! Очаквам от всички вас да направите същото. Ще защитавам лодката на Ра, когато нощес тръгнем да прекосяваме Дуат. Всички вие трябва да се редувате и да изпълнявате това задължение, защото богът на Слънцето не е... не се е възстановил напълно! — Каза го така, сякаш изобщо не беше убеден, че това някога ще се случи. — Все ще намерим начин да разгромим Апоп! — продължи Хор. — А сега да ознаменуваме завръщането на Ра! Прегръщам като брат Картър Кейн.

Засвири музика, която прокънтя по коридорите. Ра, който продължаваше да седи върху своя престол на лодката, се събуди и започна да ръкопляска. Ухили се, когато около него започнаха да се въртят боговете — някои с вид на хора, други разпадащи се на рехави облаци, струи огън или снопове светлина.

Изида ме хвана за ръцете.

— Дано знаеш какво правиш, Сейди — каза тя с леден глас. — Най-заклетият ни враг се въздига, а ти свали от престола моя син и провъзгласи за наш водач един изкуфял бог.

— Нека опитаме — отвърнах аз, въпреки че краката ми се подкосиха.

Хор хвана Картър за раменете. Думите му не бяха по-приятелски.

— Аз, Картър, съм твой съюзник — увери го той. — Ще ти преотстъпвам от силата си, когато поискаш. В Дома на живота ти ще съживиш моя път и ние ще се бием рамо до рамо, за да унищожим Змея. Но нека бъдем наясно: заради теб изгубих престола. Ако заради твоя избор бъдем въввлечени във война, се заклевам, че последното, което ще направя, преди Апоп да ме погълне, е да те смачкам като гнида. А ако случайно победим в тази война без помощта на Ра, ако си ме опозорил за нищо, се заклевам, че смъртта на Клеопатра и проклятието, тегнещо над Ехнатон, да изглеждат шега в сравнение с

гнева, който ще се стовари за вечни времена върху теб и семейството ти. Разбра ли?

Чест му прави на Картър, че издържа на погледа му.

— Ти си върши своята работа — рече брат ми.

Хор се засмя за пред публиката така, сякаш двамата с брат ми бяха разменили хубава шега.

— А сега върви, Картър. Виж какво ни е струвала победата ти. Да се надяваме, че не всички твои съюзници са били сполетени от същата участ.

Той ни обърна гръб и се включи в празника. Изида ми се усмихна за последно и се превърна в искряща дъга.

Баст стоеше до мен и не казваше нищо, но изглеждаше така, сякаш ѝ идеше да издере Хор и да го направи на парченца.

Анубис сякаш беше притеснен.

— Извинявай, Сейди. Понякога боговете са...

— Неблагодарни ли? — попитах аз. — Вбесяващи?

Лицето му пламна. Сигурно реши, че говоря за него.

— Понякога проумяваме бавно кое е важното — каза той накрая. — И се иска време, за да оценим новото, онова, което може да ни промени към по-добро.

Той впери в мен топлите си очи, а аз само дете не се разтопих.

— Не е зле да тръгваме — прекъсна ме Бас. — Още една спирка, ако нямаш нищо против.

— Цената на победата — спомни си Картър. — Бес ли? Той жив ли е?

Баст въздъхна.

— Труден въпрос. Насам.

Последното място, което исках да виждам отново, бяха Слънчевите селения.

В старческия дом не се беше променило почти нищо. Обновената слънчева светлина не бе помогнала на грохналите богове. Те пак си тикаха стойките на колелца с физиологичния разтвор, блъскаха се в стените, пееха отколешни химни и търсеха безуспешно храмове, които отдавна не съществуваха.

Към тях се беше присъединил нов пациент. Бес седеше по болничен халат на ракитов стол и гледаше вторачено през прозореца Огненото езеро.

До него бе приклепнала Таурт с очи, зачервени от плач. Тя се опитваше да го накара да отпие от една чаша.

По брадичката му се стичаше вода. Бес наблюдаваше неவிждащо пламналия водопад в далечината, а грубото му лице бе окъпано от червена светлина. Къдравата му коса беше сресана съвсем наскоро и той беше облечен в чиста синя хавайска риза и къс панталон, затова изглеждаше доста добре. Но челото му беше сбърчено. Бес стискаше страничните облегалки на стола, сякаш знаеше, че трябва да си спомни нещо, а не може.

— Не се притеснявай, Бес — каза с треперлив глас Таурт и му избърса със салфетка брадичката. — Ще се справим. Аз ще се грижа за теб.

Точно тогава тя ни забеляза. Лицето ѝ стана сурово. Таурт уж беше добра богиня на родилките, но стига да поискаше, можеше да изглежда и доста страшна.

Тя погали бога джудже по коляното.

— Връщам се ей сега, скъпи ми Бес. — Изправи се, което си беше истински подвиг при нейния издут корем, и ни поведе — да сме по-далеч от стола. — Как смееш да идваш тук! Не ти ли стига онова, което направи?

Бях на път да се разплача и да се извиня, когато разбрах, че гневът ѝ не е насочен към мен или Картър. Тя гледаше злобно Баст.

— Таурт... — вдигна Баст длани. — Не съм го искала. Той ми беше приятел.

— Той ти беше играчка! — кресна Таурт толкова силно, че някои от пациентите заскимтяха. — Себична си като всички останали от твоя вид, Баст. Използва Бес и го зарязва. Знаеше, че той те обича, и злоупотреби с това. Играеше си с него както котка — с мишка.

— Не е честно — пророни Баст, но косата ѝ настръхна както когато е уплашена.

Не можех да я виня. Едва ли има нещо, което да е по-страшно от разярена хипопотамка.

Таурт тропна с крак толкова силно, че високият ѝ ток се откърши.

— Бес заслужаваше по-добра съдба. Той заслужаваше по-добри от теб. Имаше добро сърце. Аз... аз не съм го забравяла нито за миг.

Усетих, че ще избухне схватка между котка и хипопотамка с много насилие и с пълен превес на едната страна. И аз не знам защо се намесих, дали за да спася Баст, дали от състрадание към уплашените пациенти или за да притъпя собствената си вина. Но застанах между двете богини.

— Ще оправим нещата — изпелтечих. — Таурт, заклевам се в живота си. Все ще намерим начин да излекуваме Бес.

Тя ме погледна и гневът в очите ѝ се стопи, за да отстъпи място на съжалението.

— Детето ми, о, детето ми... знам, че го казваш, защото си добра. Но не ми вдъхвай напразни надежди. Прекалено дълго съм живяла с тях. Върви... виж го, ако се налага. Виж какво сполетя най-доброто джудже на Земята. После ни остави сами. Не ми обещавай неща, които няма как да се случат.

Тя се обърна и закуцука със счупения ток към бюрото. Баст наведе глава. Върху лицето ѝ се четеше едно много некотешко чувство: срам.

— Аз ще чакам тук — оповести тя.

Разбрах, че това е окончателното ѝ решение, затова с Картър се приближихме сами към бога джудже Бес.

Той не се беше помръднал. Седеше на раковия стол с притворена уста и с очи, вперени в Огненото езеро.

— Бес — хванах го аз за ръката. — Чуваш ли ме?

Той, разбира се, не отговори. На китката беше с гривна, върху която с йероглифи беше написано името му — вероятно от самата Таурт.

— Ужасно съжалявам — подхванах аз. — Ще ти върнем *rep*. Ще намерим начин да те излекуваме. Нали, Картър?

— Да. — Той се прокашля и мога да ви уверя, че в онзи момент не се държеше точно както подобава на корав мъж. — Да, заклевам се, Бес. Дори и това да е...

Вероятно щеше да каже „Дори и това да е последното нещо, което ще направим“, но благоразумно се отказа. Предстоеше война с Апоп и беше за предпочитане да не мислим кога може да свърши животът ни.

Наведох се и целунах Бес по челото. Спомних си как се срещнахме на гара „Ватерло“ и той ни откара с Лиз и Ема, за да не

пострадаме. Спомних си как със смехотворния си бански уплаши Нехбет и Баби и те духнаха. Замислих се за нелепата шоколадова глава на Ленин, която беше купил в Санкт Петербург, и как в Червените пясъци ни издърпа с Картър от портала, за да не се нараним. Не си го представях изгубен. Имаше огромна, цветна, смешна прекрасна душа — и ми се струваше невъзможно тя да е изчезнала завинаги. Бес беше жертвал безсмъртния си живот, за да спечели за нас още един час.

Не се сдържах и се разхлипах. Накрая Картър се видя принуден да ме издърпа. Не помня как сме се прибрали, затова пък помня как имах чувството, че всъщност падаме, вместо да се издигаме... сякаш светът на обикновените простосмъртни е станал по-дълбоко и тъжно място дори от Дуат.

Същата вечер седях сама на леглото, прозорците бяха отворени. Първата вечер на пролетта се оказа изненадващо топла и приятна. Покрай реката блещукаха светлинки. Кварталната фурна изпълваше въздуха с уханието на току-що опечен хляб. Слушах плейлиста ТЪЖНИ и недоумявах как е възможно рожденият ми ден да е бил само преди няколко дни.

Светът се беше променил. Богът на Слънцето се беше завърнал. Апоп се беше освободил от затвора си и макар и прокуден в дълбока част на Бездната, много бързо щеше да се отскубне отново. Задаваше се война. Имахме да вършим толкова много работи. А аз си седях тук, слушах същите парчета, както и преди, гледах втренчено плаката с Анубис и се чувствах безпомощно раздвоена за нещо, толкова дребно и вбесяващо като... да, познахте. *Момчета*.

На вратата се почука.

— Влез — казах без особено въодушевление.

Предположих, че е Картър. Вечерно време често си говорехме колкото да се отърсим от напрежението. Оказа се обаче, че е Уолт, и аз изведнъж се усетих, че съм по износена стара тениска и долнище на пижама. Косата ми безспорно изглеждаше точно толкова ужасно, както и тази на Нехбет. Беше ми все едно дали брат ми ще ме види такава. Но Уолт? Лоша работа.

— Какво правиш тук? — извиках по-високо от необходимото.

Той примига, очевидно изненадан от липсата на гостоприемство.

— Извинявай, тръгвам си.

— Не! В смисъл... не се притеснявай. Просто ме изненада. Пък и знаеш... имаме правила, момчетата не могат да ходят по момичешките стаи без... наставник.

Усетих, че звучи ужасно сухарски, почти картъровски. Но бях нервна.

Уолт кръстоса ръце. Много красиви ръце. Беше облечен в баскетболна фланелка и шорти, около врата му висеше обичайната колекция амулети. На вид пращеше от здраве, приличаше на спортист и на мен ми беше трудно да повярвам, че умира от древно проклятие.

— Е, ти си наставницата — подметна той. — Ще ме напътстваш ли?

Със сигурност се бях изчервила ужасно.

— Добре де. Ако оставиш вратата отворена, може би... Тъъ, какво те води насам?

Уолт се облегна на вратата на гардероба. Донякъде ужасена, забелязах, че той още е отворен и отвътре се вижда плакатът с Анубис.

— Случват се толкова много неща — каза Уолт. — Имаш си достатъчно грижи. Не искам да се тревожиш и за мен.

— Късно е — признах си.

Той кимна, сякаш споделяше отчаянието ми.

— Онзи ден в пустинята, край Бахария... дали ще ме помислиш за луд, ако ти кажа, че това бе най-хубавият ден в живота ми?

Сърцето ми трепна, но аз се постарях да запазя спокойствие.

— Хм, египетски обществен транспорт, разбойници по пътя, смрадливи камили, психясали мумии на римляни и обсебени от богове селяни, отглеждащи фурми... Уф, ама че ден.

— И ти — допълни Уолт.

— Е, да... Сигурно и аз спадам към този списък от бедствия.

— Друго имах предвид.

Чувствах се, общо взето, като лоша наставница — притеснена и объркана, с много ненаставнически мисли. Погледът ми се плъзна към вратата на гардероба. Уолт го забеляза.

— О! — посочи той Анубис. — Искаш ли да го затворя?

— Да — потвърдих аз. — Не. Може би. Няма значение. Е, не че няма значение, но...

Уолт се засмя, сякаш притеснението ми не го смущаваше изобщо.

— Виж какво, Сейди. Исках само да кажа, че каквото и да се случва, се радвам, че се запознах с теб. Радвам се, че дойдох в Бруклин. Джаз търси лек за мен. Може и да открие нещо, но при всички положения... всичко е наред.

— Не е наред! — Аз май се изненадах от гнева си повече, отколкото той. — Ти, Уолт, си на път да умреш от онова гадно проклятие. И... и аз стоях пред Меншиков, който беше готов да ми каже как да се излекуваш... но те подведох. Както подведох Бес. Дори не върнах както трябва Ра.

Вбесих се на самата себе си, че съм се развикала, но не се сдържах. Уолт се приближи и седна до мен. Не се опита да ме прегърне, и слава богу. И без това си бях доста объркана.

— Не си ме подвела — заяви той. — Не си подвеждала никого. Направи каквото трябва, а за това се искат жертви.

— Недей точно ти — отвърнах. — Не искам да умираш.

От усмивката му изпитах чувството, че на света сме останали само ние двамата.

— Завръщането на Ра може и да не ме е излекувало — каза Уолт, — но пак ми вдъхна нова надежда. Ти, Сейди, си изумителна. При всички положения ще направим така, че да се получи. Няма да ви изоставя.

Това звучеше толкова добре, толкова прекрасно и толкова невъзможно.

— Как можеш да обещаеш такова нещо?

Погледът му се плъзна към снимката на Анубис, после обратно към мен.

— Просто се постарай да не се тревожиш за мен. Трябва да насочим всичките си сили към разгромяването на Апоп.

— Някаква идея как?

Той показа с ръка масичката, където беше оставен очуканият ми стар касетофон, баба и дядо ми го бяха подарили преди цяла вечност.

— Разкажи на хората какво всъщност се е случило — подкани Уолт. — Не допускай Сара Джейкъби и другите да разпространяват лъжи за семейството ти. Дойдох в Бруклин, защото получих вест от

теб — записа за Червената пирамида, амулета *djed*. Поискахте помощ и ние откликнахме. Време е отново да помолите за помощ.

— Но първия път с колко магьосници се свързахме... с двайсет?

— Ей, нощес се справихме доста добре — заяви Уолт и задържа погледа ми. Помислих си, че ще ме целуне, но и двамата се поколебахме заради нещо, заради усещането, че от това положението щеше да стане по-несигурно, по-крехко. — Разпрати втори запис, Сейди. Просто кажи истината. Когато говориш... — Той сви рамене, а после стана да си ходи. — Е, трудно е човек да не ти обърне внимание.

Малко след като той излезе, дойде Картър с книга под мишница. Завари ме да слушам тъжната си музика и да гледам вторачено касетофона върху тоалетката.

— Този, който излезе от стаята ти, Уолт ли беше? — попита той. В гласа му се прокрадна закрилническа нотка. — Какво става?

— О, нищо...

Погледът ми падна върху книгата, която той носеше. Беше опърпан стар учебник и аз се запитах дали Картър няма да ми даде домашно. Но корицата ми се стори много позната: рисунката на диамант, пъстроцветните лъскави букви.

— Какво е това?

Картър седна до мен. Подаде ми притеснен книгата.

— Това е, хм... не е красива огърлица. И дори вълшебен нож. Но нали ти казах, имам подарък за рождения ти ден. Ето го...

Прокарах пръсти по заглавието: „Научен преглед за първокурсници. Дванайсето издание“. После отворих книгата. Откъм вътрешната страна на корицата с красив почерк беше написано едно име: *Рюби Кейн*.

Беше учебникът на мама от колежа — същият, от който навремето ни четеше, преди да заспим. Съвсем същият екземпляр.

Примигах, за да не се разплача.

— Ама как...

— Библиотечните *shabti* — обясни брат ми. — Те могат да ти намерят всяка книга. Знам, че... знам, че подаръкът не е от най-хубавите. Не ми струва нищо, не съм го направил сам, но...

— Млъквай, глупчо такъв. — Притиснах го до себе си. — Страхотен подарък за рождения ми ден. А ти си страхотен брат.

/_И така, Картър. Записано е за вечни времена. Само не си вири нос. Казах го в миг на слабост._/

Започнахме да разлистваме учебника и се усмихнахме на мустаците, които брат ми беше нарисувал с пастел върху портрета на Исак Нютон до старовремските скици на Слънчевата система. Намерихме старо петно от храна, вероятно от ябълковия ми сос. Страшно го обичах. Прокарахме ръце по бележките с красивия почерк на мама отстрани по полето.

Докато държах учебника, се почувствах по-близка с мама и бях изумена колко се е постарал Картър. Бях научила тайното му име и предполагах, че знам всичко за него, а се оказа, че той още има с какво да ме изненада.

— Та... за Уолт... — попита той. — Какво става?

Затворих без желание „Научен преглед“. Да, да, това вероятно е единственият път в живота ми, когато затварям учебник без желание. Станах и го оставих на тоалетката. После взех стария си касетофон.

— Сега ни чака работа — казах на Картър.

Метнах му микрофона.

И така, сега вече знаете какво всъщност се случи по време на Равноденствието, как е починал предишният Главен лектор и как Еймъс е заел мястото му. Дежарден жертва живота си, за да спечели време за нас, но Апоп бързо се измъква от Бездната. Ако ни провърви, разполагаме може би с няколко седмици. Ако ли не, с дни.

Еймъс се опитва да се наложи като водач на Дома на живота, но няма да бъде лесно. Някои номове са се разбунтували. Мнозина смятат, че семейство Кейн е превзело насила властта.

Разпращаме този запис, за да изясним нещата.

Засега не разполагаме с всички отговори. Не знаем кога и как ще удари Апоп. Не знаем как да излекуваме Ра, Бес и дори Уолт. Не знаем каква роля ще изиграе Зия и дали можем да разчитаме на помощта на боговете. И най-важното, аз се разкъсвам между две изумителни момчета: едното умира, а другото е бог на Смъртта. Ама че избор, нали?

/_Да, да, извинявайте... пак се отклоних._/

Важното е, че където и да се намирате, каквато и магия да правите, имаме нужда от помощта ви. Ако не се сплотим и не поемем бързо по пътя на боговете, нямаме никакъв шанс.

Надявам се, че Уолт е прав и вие наистина ще ми обърнете внимание, защото часовникът тиктака. Ще ви пазим място в Бруклинската къща.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Преди да предам за публикуване такъв всяващ тревога ръкопис, се почувствах длъжен да проверя фактите в разказа на Сейди и Картър. Искане ми се да ви кажа, че са си измислили всичко. Както личи обаче, много от онова, което са описали, за съжаление е истина.

Реликвите и свързаните с Древен Египет места в Щатите, Англия, Русия и Египет наистина съществуват. Дворецът на княз Меншиков в Санкт Петербург си е съвсем истински, верен е и разказът за сватбата на джуджетата, макар и да не открих никъде да се споменава, че едно от тях е бог или че князът има внук на име Владимир.

В древните източници има свидетелства за всички египетски богове и чудовища, които Картър и Сейди са срещнали. Запазили са се много най-различни описания как Ра прекосява нощем Дуат и въпреки че разказите не съвпадат докрай, онова, което споделят Картър и Сейди, съответства на нещата, които знаем от египетската митология.

Накратко, според мен нищо чудно те да казват истината. Зовът им за помощ е съвсем истински. В случай, че в ръцете ми попаднат и други записи, ще съобщя какво съм научил от тях, но ако Апоп наистина се въздига, може и да нямам такава възможност. Дано да греша — в името на целия свят.

РЕЧНИК

ЗАПОВЕДИ, ИЗПОЛЗВАНИ ОТ КАРТЪР И СЕЙДИ

- A'max** — „Гори!“
Ha-di — „Унищожни!“
Ha-ter — „Спокойно.“
Heh-sieh — „Връщай се!“
Hegat — за призоваване на жезъл
Hi-nehm — „Съедини се!“
L'mun — „Скрий!“
N'dah — „Защити!“
Sa-per — „Не улучвам.“
W'pen — „Отвори!“

ДРУГИ ЕГИПЕТСКИ ПОНЯТИЯ

- Дуат** — вълшебно царство
Иару — египетският задгробен свят, раят
Йероглифи — писмото на Древен Египет със символи и рисунки, които означават предмети, понятия и звуци
Маат — редът във Вселената
Саркофаг — каменен ковчег, често украсен със скулптури и надписи
Скарабей — вид бръмбар
Стела — варовикова плоча за гробници
Фараон — владетел, цар в Древен Египет
ba — душа
bau — зъл дух
khopesh — меч с извито като кука острие
Menhed — палитра на писар
Netjeri — нож с острие от метеоритно желязо, с който по време на обред се отваря устата
ren — име, същност, самоличност

sau — майстор на амулети и талисмани
shabti — вълшебна фигурка от глина
shen — вечен
souk — открит пазар
tjesu heru — змия с две глави, едната там, където би трябвало да е опашката, и с крака на змей
Tyet — символът на Изида
was — власт, могъщество

ЕГИПЕТСКИ БОГОВЕ И БОГИНИ, СПОМЕНАТИ В „ОГНЕНИЯТ ПРЕСТОЛ“

Анубис — бог на погребенията и Смъртта
Апоп — грамаден змей, бог на Хаоса и враг на Ра
Баби — бог песоглавец
Баст — или **Бастет** богиня на радостта и веселието, изобразявана като жена с глава на котка
Бес — бог джудже
Геб — бог на Земята
Изида — богиня на магията, жена на брат си Озирис и майка на Хор
Мехит — второстепенна богиня лъвица, омъжена за Онурис
Нефтида — богиня на реките
Нехбет — богиня на царската власт, изобразявана като лешояд
Нут — богиня на Небето
Озирис — бог на Подземния свят, съпруг на сестра си Изида и баща на Хор
Птах — бог на занаятчиите
Ра — бог на Слънцето и реда, известен и като Амон-Ра
Сет — бог на Злото
Сехмет — богиня на войната и палецето Слънце, изобразявана като лъвица
Себек — бог крокодил
Таурт — богиня в облика на хипопотам, закрилница на родилките
Тот — бог на познанието
Хекет — богиня на плодородието в образа на жаба
Хепри — бог скарабей, сутрешното проявление на Ра

Хнум — бог с глава на овен, имащ власт над човешката съдба. Тъй като думите „овен“ и „душа“ на древноегипетски звучали по един и същи начин, смятало се, че Хнум е въплъщение на много богове; проявление на Ра по залез в Подземния свят

Хонсу — бог на Луната и Времето

Хор — бог воин, син на Изида и Озирис

Шу — бог на въздуха, разделящ Небето и Земята

Издание:

Рик Риърдън. Огненият престол

Редактор: Вихра Василева

Коректор: Таня Симеонова

ИК „Егмонт България“, София, 2011

Отпечатано в „Алианс принт“ ЕООД, София, 2011

ISBN: 978-954-27-0707-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.